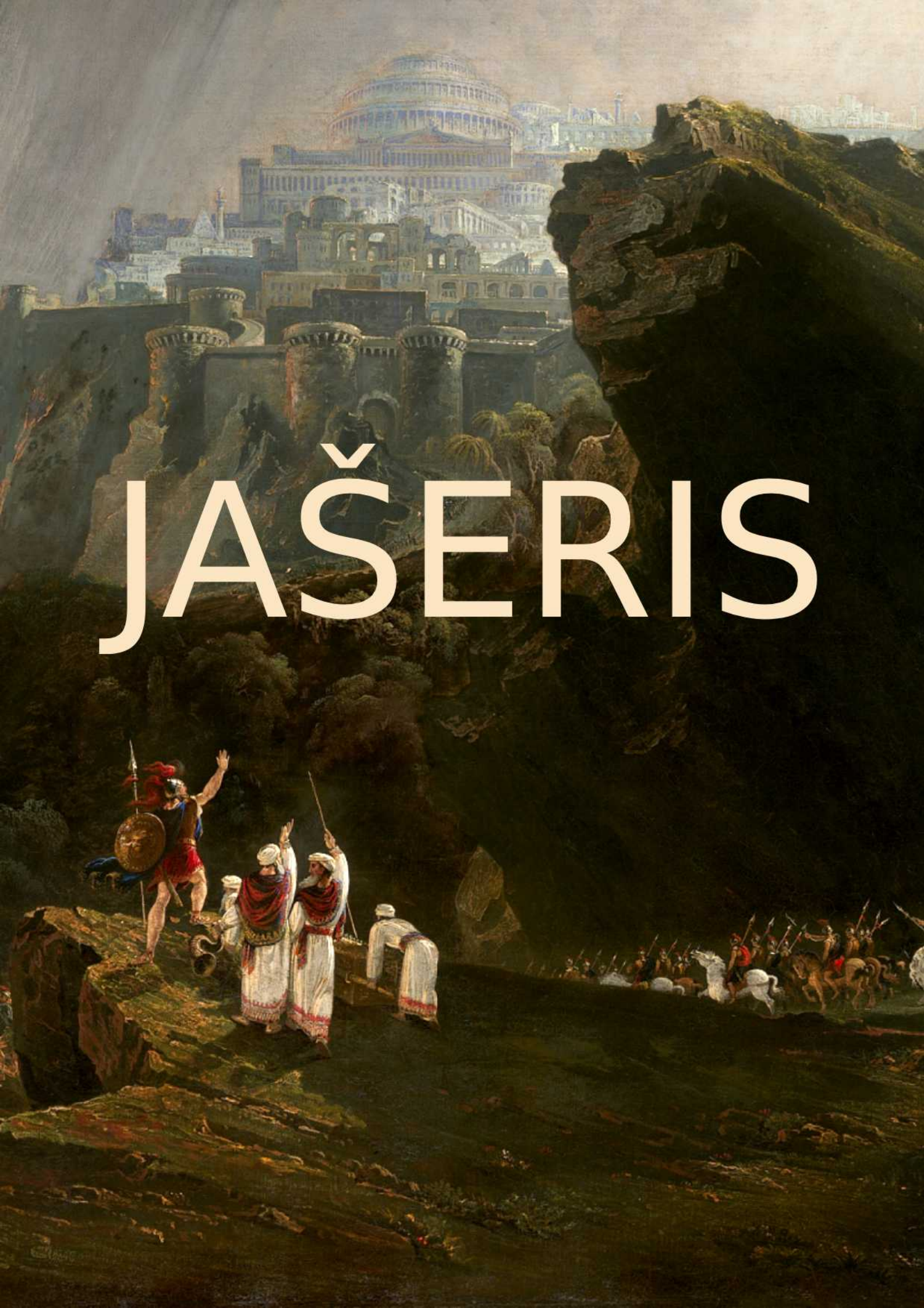
JAŠERIS

1 SKYRIUS

1 Ir Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal savo paveikslą ir panašumą!“ Ir Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą.
2 Ir Dievas padarė žmogų iš žemės ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės alsavimą, ir žmogus tapo gyva siela, turinčia kalbą.
3 Ir Viešpats tarė: „Negera žmogui būti vienam; Aš padarysiu jam padėjėją.“
4 Ir Viešpats giliai užmigdė Adomą, ir šis užmigo, ir išėmė vieną jo šonkaulį, ir ant jo pastatė kūną, ir suformavo jį, ir atnešė Adomui. Adomas pabudo iš miego, ir štai priešais jį stovėjo moteris.
5 Ir jis tarė: „Šitas kaulas iš mano kaulų, ir jis bus vadinamas moterimi, nes jis buvo paimtas iš vyro.“ Adomas pavadino ją Ieva, nes ji buvo visų gyvųjų motina.
6 Ir Dievas juos palaimino ir pavadino Adomu ir Ieva tą dieną, kai juos sukūrė, ir tarė Viešpats Dievas: „Būkite vaisingi, dauginkitės ir pripildykite žemę!“
7 Viešpats Dievas paėmė Adomą ir jo žmoną ir apgyvendino juos Edeno sode, kad jį įdirbtų ir prižiūrėtų; ir įsakė jiems: „Nuo kiekvieno sodo medžio galite valgyti, bet nuo gero ir blogo pažinimo medžio nevalgykite, nes tą dieną, kurią nuo jo valgysite, tikrai mirsite.“
8 Ir kai Dievas juos palaimino ir įsakė, jis išėjo nuo jų, ir Adomas su žmona gyveno sode pagal Viešpaties jiems duotą įsakymą.
9 Ir gyvatė, kurią Dievas buvo sukūręs su jais žemėje, atėjo pas juos, kad sukurstytų juos sulaužyti Dievo įsakymą, kurį jis jiems buvo davęs.
10 Ir gyvatė suviliojo ir įkalbėjo moterį valgyti nuo pažinimo medžio, ir moteris paklausė gyvatės balso ir nusižengė Dievo žodžiui, ir ėmė nuo gėrio ir blogio pažinimo medžio, ir valgė, ir ji ėmė nuo jo ir davė savo vyrui, ir jis valgė.
11 Ir Adomas su žmona pažeidė Dievo įsakymą, kurį jis jiems buvo davęs, ir Dievas tai žinojo, ir jo pyktis užsidegė prieš juos, ir jis juos prakeikė.
12 Tą dieną Viešpats Dievas išvarė juos iš Edeno sodo dirbti žemės, iš kurios jie buvo paimti, ir jie išėjo ir apsigyveno Edeno sodo rytuose; ir Adomas pažino savo žmoną Ievą, ir ji pagimdė du sūnus ir tris dukteris.
13 Pirmagimį ji pavadino Kainu, sakydama: „Gavau vyrą iš Viešpaties“, o kitą – Abeliu, nes sakė: „Tuštybe atėjome į žemę ir tuštybe būsime iš jos paimti“.
14 Berniukai užaugo, ir jų tėvas davė jiems nuosavybės krašte; Kainas tapo žemės arėju, o Abelis – avių ganytoju.
15 Praėjus keleriems metams, jie atnešė Viešpačiui maždaug tokią pačią auką, kokią turėjo Kainas, iš žemės derliaus, o Abelis – iš savo bandos pirmagimių, iš jos riebalų. Dievas atsigręžė ir palenkė veidą Abelio ir jo aukos link, ir iš dangaus nuo Viešpaties nužengė ugnis ir ją prarijo.
16 Ir Viešpats neatsisuko į Kainą ir jo auką, ir Jis nelinko prie jos, nes jis buvo atnešęs Viešpačiui iš prastesnės žemės atnašos. Dėl to Kainas pavydėjo savo broliui Abeliui ir ieškojo preteksto jį nužudyti.
17 Ir po kurio laiko Kainas ir jo brolis Abelis vieną dieną išėjo į lauką dirbti; ir jie abu buvo lauke: Kainas arė ir arė savo žemę, o Abelis ganė savo avis; ir avys praėjo pro tą dalį, kurią Kainas buvo suaręs žemėje, ir tai labai sielvartavo Kainą dėl to.
18 Kainas, apimtas pykčio, priėjo prie savo brolio Abelio ir tarė jam: „Kas tarp manęs ir tavęs, kad atėjai gyventi mano krašte ir atsivesti savo avis ganytis?“
19 Abelis atsakė savo broliui Kainui ir tarė jam: „Kas tarp manęs ir tavęs, kad tu ėdėsi mano avių mėsą ir vilkėsi jų vilna?“
20 Taigi dabar nusivilk mano avių vilną, kuria apsivilkai, ir atsilygink man už jų vaisius ir mėsą, kurią valgėte. Kai tai padarysi, aš išeisiu iš tavo krašto, kaip sakei.
21 Kainas tarė savo broliui Abeliui: „Jei šiandien tave nužudysiu, kas pareikalaus iš manęs tavo kraujo?“
22 Ir Abelis atsakė Kainui, sakydamas: „Tikrai Dievas, kuris mus sukūrė žemėje, apgins mano bylą ir pareikalaus iš tavęs mano kraujo, jei mane nužudysi, nes Viešpats yra teisėjas ir arbitras, ir jis atlygins žmogui pagal jo piktadarystes ir nedorėliui pagal jo nedorybes, kurias jis gali padaryti žemėje.“
23 Ir dabar, jei mane čia nužudytum, Dievas tikrai žino tavo slaptus sumanymus ir teis tave už blogį, kurį šiandien man paskelbei padarysiąs.
24 Ir kai Kainas išgirdo žodžius, kuriuos kalbėjo jo brolis Abelis, štai Kaino pyktis užsidegė prieš savo brolį Abelį už tai, kad šis tai paskelbė.
25 Kainas skubiai atsikėlė, paėmė geležinę savo arimo įrankio dalį ir staiga sudavė jam brolį, jį nužudydamas. Kainas praliejo savo brolio Abelio kraują ant žemės, ir Abelio kraujas tekėjo ant žemės avių akivaizdoje.
26 Ir po to Kainas atgailavo nužudęs savo brolį, ir jis labai sielvartavo, ir jis verkė dėl jo, ir tai jį labai erzino.
27 Kainas pakilo ir iškasė lauke duobę, į kurią paguldė savo brolio kūną ir apvertė jį dulkes.
28 Viešpats žinojo, ką Kainas padarė savo broliui, ir Viešpats pasirodė Kainui ir tarė jam: „Kur yra tavo brolis Abelis, kuris buvo su tavimi?“
29 Kainas apsimetė ir tarė: „Nežinau, ar aš esu savo brolio sargas?“ Viešpats jam tarė: „Ką tu padarei? Tavo brolio kraujo balsas šaukiasi manęs iš žemės, kurioje jį nužudei.“
30 Tu nužudei savo brolį ir apsimetei mano akivaizdoje, o savo širdyje įsivaizdavai, kad aš tavęs nemačiau ir nežinojau visų tavo darbų.
31 Bet tu tai padarei ir nužudei savo brolį už dyką, nes jis tau kalbėjo teisingai, todėl dabar būk prakeiktas nuo žemės, kuri atvėrė savo burną priimti tavo brolio kraują iš tavo rankos, ir kurioje jį palaidojai.
32 Kai ją dirbsi, ji nebeduos tau tokios stiprybės kaip pradžioje, nes žemė išaugins erškėčius ir usnis, ir tu klajosi ir blaškysis žemėje iki savo mirties dienos.
33 Tuo metu Kainas paliko Viešpaties akivaizdą, iš vietos, kurioje jis buvo, ir klajojo po kraštą į rytus nuo Edeno, jis ir visa, kas jam priklausė.
34 Tomis dienomis Kainas pažino savo žmoną, ji pastojo ir pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Henochu, sakydamas: „Tuo metu Viešpats pradėjo duoti jam poilsį ir ramybę žemėje.“
35 Ir tuo metu Kainas taip pat pradėjo statyti miestą; ir jis pastatė miestą ir pavadino jį Henochu pagal savo sūnaus vardą; nes tomis dienomis Viešpats suteikė jam poilsį žemėje, ir jis nebeklaidžiojo ir nejudėjo kaip pradžioje.

36 Ir Iradas gimė Henochui, ir Iradas pagimdė Mechujaelį, o Mechujaelis pagimdė Metūzaelį.

2 SKYRIUS

1 Šimtą trisdešimtaisiais Adomo gyvenimo žemėje metais jis vėl pažino savo žmoną Ievą, ir ji pastojo bei pagimdė sūnų pagal jo panašumą ir paveikslą, ir pavadino jį Setu, sakydama: „Dievas man davė kitą palikuonį vietoj Abelio, nes Kainas jį nužudė.“
2 Setas gyveno šimtą penkerius metus, ir jam gimė sūnus; ir Setas pavadino jo sūnų Enošu, sakydamas: „Tuo metu žmonių sūnūs pradėjo daugintis ir kankinti savo sielas bei širdis, nusižengdami ir maištaudami prieš Dievą.“
3 Enošo dienomis žmonių sūnūs toliau maištavo ir nusikalto Dievui, didindami Viešpaties rūstybę prieš žmonių sūnus.
4 Ir žmonių sūnūs nuėjo ir tarnavo kitiems dievams, pamiršdami Viešpatį, kuris juos sukūrė žemėje. Tomis dienomis žmonių sūnūs pasidarė atvaizdus iš žalvario ir geležies, medžio ir akmens, lenkėsi ir tarnavo jiems.
5 Kiekvienas pasidarė savo dievą ir lenkėsi jam. Žmonių sūnūs apleido Viešpatį per visas Enošo ir jo vaikų dienas. Viešpaties rūstybė užsidegė dėl jų darbų ir bjaurysčių, kurias jie darė žemėje.
6 Ir Viešpats užliejo juos Gihono upės vandenimis, ir Jis juos sunaikino bei prarijo, ir sunaikino trečdalį žemės, ir nepaisant to, žmonių sūnūs neatsisakė savo piktų kelių, ir jų rankos vis dar buvo ištiestos daryti pikta Viešpaties akyse.
7 Ir tais laikais nebuvo nei sėjos, nei pjūties žemėje; ir nebuvo maisto žmonių sūnums, ir badas tomis dienomis buvo labai didelis.
8 Ir sėkla, kurią jie tomis dienomis pasėjo žemėje, tapo erškėčiais, usnimis ir usnimis; nes nuo Adomo dienų buvo šis pareiškimas apie žemę – Dievo prakeikimas, kuriuo jis prakeikė žemę dėl nuodėmės, kurią Adomas padarė Viešpačiui.
9 Ir būtent tada, kai žmonės toliau maištavo ir nusižengė Dievui, ir gadino savo kelius, žemė taip pat sugedo.
10 Enošas gyveno devyniasdešimt metų, kai jam gimė Kainanas;
11 Kainanas užaugo, ir jam buvo keturiasdešimt metų, ir jis tapo išmintingas, įgijo žinių ir įgūdžių visoje išmintyje, ir jis karaliavo visiems žmonių sūnums, ir jis vedė žmonių sūnus į išmintį ir žinias; nes Kainanas buvo labai išmintingas vyras ir turėjo supratimą visoje išmintyje, ir savo išmintimi jis valdė dvasias ir demonus;
12 Ir Kainanas savo išmintimi žinojo, kad Dievas sunaikins žmonių sūnus už tai, kad jie nusidėjo žemėje, ir kad Viešpats paskutinėmis dienomis užlies juos tvano vandenimis.
13 Tomis dienomis Kainanas užrašė ant akmens plokščių, kas turėjo įvykti ateityje, ir padėjo jas į savo lobynus.
14 Kainanas karaliavo visoje žemėje ir atvertė kai kuriuos žmonių sūnus tarnauti Dievui.
15 Kai Kainanui buvo septyniasdešimt metų, jam gimė trys sūnūs ir dvi dukterys.
16 Šitie yra Kainamo vaikų vardai: pirmagimio vardas buvo Mahalelis, antrojo – Enanas, trečiojo – Mered, o jų seserys buvo Ada ir Cila; tai yra penki Kainamo vaikai, gimę jam.
17 Ir Lamechas, Metūzaelio sūnus, susituokė su Kainanu ir vedė dvi jo dukteris. Ada pastojo ir pagimdė Lamechui sūnų, kurį ji pavadino Jabalu.
18 Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Jubalu; o jos sesuo Cila tomis dienomis buvo nevaisinga ir neturėjo palikuonių.
19 Nes tomis dienomis žmonių sūnūs pradėjo nusidėti prieš Dievą ir laužyti įsakymus, kuriuos jis buvo įsakęs Adomui būti vaisingiems ir daugintis žemėje.
20 Kai kurie žmonių sūnūs versdavo savo žmonas gerti gėrimą, kuris jas padarytų nevaisingomis, kad išlaikytų savo figūrą ir jų graži išvaizda neišbluktų.
21 Kai vyrų sūnūs priversdavo gerti kai kurias savo žmonas, Cila gėrė su jais.
22 Vaisingas moteris savo vyrų akyse atrodė pasibjaurėtina kaip našlės, kol jų vyrai buvo gyvi, nes jos buvo prisirišusios tik prie nevaisingų.
23 Dienoms ir metams praėjus, kai Cila paseno, Viešpats atvėrė jos įsčias.
24 Ji pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Tubal Kainu, sakydama: „Po to, kai buvau nudžiūvusi, jį gavau iš Visagalio Dievo.“
25 Ji vėl pastojo ir pagimdė dukterį, kurią pavadino Naama, nes sakė: „Po to, kai nudžiūvau, gavau malonumą ir džiaugsmą“.
26 Lamechas buvo senas ir sulaukęs garbaus amžiaus, jo akys buvo aptemusios, todėl jis negalėjo matyti, ir jį vedė jo sūnus Tubal Kainas. Vieną dieną Lamechas išėjo į lauką, o jo sūnus Tubal Kainas buvo su juo. Jiems einant lauke, Adomo sūnus Kainas ėjo link jų; nes Lamechas buvo labai senas ir mažai ką matė, o jo sūnus Tubal Kainas buvo labai jaunas.
27 Ir Tubal Kainas liepė savo tėvui įtempti lanką ir strėlėmis pataikė į toli esantį Kainą, ir šis jį nužudė, nes jis jiems atrodė kaip gyvulys.
28 Strėlės įsmigo į Kaino kūną, nors jis buvo nuo jų toli, ir jis krito ant žemės bei mirė.
29 Viešpats atlygino Kainui už jo nedorybes, kurias jis padarė savo broliui Abeliui, pagal Viešpaties žodį, kurį Jis buvo kalbėjęs.
30 Ir atsitiko, kad Kainui mirus, Lamechas ir Tubalas nuėjo pažiūrėti gyvūno, kurį buvo nužudę, ir pamatė, ir štai jų senelis Kainas gulėjo negyvas ant žemės.
31 Ir Lamechas labai sielojosi tai padaręs ir, suplojęs rankomis, smogė savo sūnui ir sukėlė jam mirtį.
32 Lamecho žmonos išgirdo, ką Lamechas padarė, ir siekė jį nužudyti.
33 Nuo tos dienos Lamecho žmonos jo nekentė, nes jis nužudė Kainą ir Tubalą Kainą. Lamecho žmonos atsiskyrė nuo jo ir tomis dienomis jo neklausė.
34 Lamechas atėjo pas savo žmonas ir įkalbėjo jas jo klausyti šiuo klausimu.
35 Ir jis tarė savo žmonoms Adai ir Cilai: „Klausykitės mano balso, Lamecho žmonos, įsiklausykite į mano žodžius! Jūs įsivaizduojate ir sakote, kad aš nužudžiau vyrą savo žaizdomis ir vaiką savo smūgiais, nes jos nepadarė jokio smurto. Bet žinokite, kad aš senas ir žilagalvis, ir kad mano akys apsunkusios dėl senatvės, ir aš tai padariau nežinodama.

36 Ir Lamecho žmonos paklausė jo šiuo klausimu ir sugrįžo pas jį su savo tėvo Adomo patarimu, bet nuo to laiko jos negimdė jam vaikų, žinodamos, kad tomis dienomis Dievo pyktis prieš žmonių sūnus didėjo, norėdamas juos sunaikinti tvano vandenimis už jų piktus darbus.
37 Kainano sūnus Mahalelis gyveno šešiasdešimt penkerius metus, ir jam gimė Jaredas; o Jaredas gyveno šešiasdešimt dvejus metus, ir jam gimė Enochas.

3 SKYRIUS

1 Enochas gyveno šešiasdešimt penkerius metus, ir jam gimė Metušelachas; ir Enochas, gimus Metušelachui, vaikščiojo su Dievu, ir jis tarnavo Viešpačiui, ir niekino piktus žmonių kelius.
2 Ir Enocho siela buvo pasinėrusi į Viešpaties pamokymus, žinias ir supratimą; ir jis išmintingai atsitraukė nuo žmonių sūnų ir daugelį dienų slėpėsi nuo jų.
3 Praėjus daugeliui metų, jam tarnaujant Viešpačiui ir meldžiantis Jo namuose, Viešpaties angelas pašaukė jį iš dangaus: „Štai aš!“
4 Ir jis tarė: „Kelkis, išeik iš savo namų, iš tos vietos, kur slėpiesi, ir pasirodyk žmonių sūnums, kad pamokytum juos kelio, kuriuo jie turėtų eiti, ir darbo, kurį jie turi atlikti, kad įžengtų Dievo keliais.“
5 Ir Enochas pakilo pagal Viešpaties žodį ir išėjo iš savo namų, iš savo vietos ir iš kambario, kuriame buvo pasislėpęs; ir jis nuėjo pas žmonių sūnus ir mokė juos Viešpaties kelių, ir tuo metu surinko žmonių sūnus ir supažindino juos su Viešpaties nurodymais.
6 Ir jis įsakė skelbti visose vietose, kur gyveno žmonių sūnūs, sakydamas: „Kur yra žmogus, kuris nori pažinti Viešpaties kelius ir gerus darbus? Tegul jis ateina pas Enochą.“
7 Ir visi žmonių sūnūs susirinko pas jį, nes visi, kurie to troško, ėjo pas Enochą, ir Enochas karaliavo žmonių sūnums pagal Viešpaties žodį, ir jie atėjo, nusilenkė jam ir klausėsi jo žodžio.
8 Ir Dievo dvasia buvo ant Enocho, ir jis mokė visus savo vyrus Dievo išminties ir jo kelių, ir žmonių sūnūs tarnavo Viešpačiui visas Enocho dienas, ir jie atėjo pasiklausyti jo išminties.
9 Ir visi žmonių sūnų karaliai, tiek pirmieji, tiek paskutiniai, kartu su savo kunigaikščiais ir teisėjais, atėjo pas Enochą, išgirdę apie jo išmintį, ir jie jam nusilenkė, ir jie taip pat reikalavo iš Enocho, kad juos valdytų, ir jis sutiko.
10 Ir jie susirinko iš viso, šimtas trisdešimt karalių ir kunigaikščių, ir jie paskelbė Enochą savo karaliumi, ir jie visi buvo jo valdžioje ir vadovybėje.
11 Ir Enochas mokė juos išminties, žinių ir Viešpaties kelių; ir jis sukūrė tarp jų taiką, ir taika buvo visoje žemėje Enocho gyvenimo metu.
12 Ir Enochas karaliavo žmonių sūnums du šimtus keturiasdešimt trejus metus, ir jis vykdė teisingumą bei teisumą su visais savo žmonėmis, ir vedė juos Viešpaties keliais.
13 Šitie yra Enocho, Metušelachės, Eliziejaus ir Elimelecho, trijų sūnų, palikuonys; ir jų seserys buvo Melka ir Nahma. Metušelachas gyveno aštuoniasdešimt septynerius metus, ir jam gimė Lamechas.
14 Ir tai buvo penkiasdešimt šeštaisiais Lamecho gyvenimo metais, kai mirė Adomas; jam buvo devyni šimtai trisdešimt metų mirties metu, ir du jo sūnūs, kartu su Henochu ir jo sūnumi Metušelachu, palaidojo jį su didele iškilme, kaip laidojami karaliai, oloje, kurią jam buvo nurodęs Dievas.
15 Ir toje vietoje visi žmonių sūnūs labai gedėjo ir verkė dėl Adomo; todėl tai tapo papročiu tarp žmonių sūnų iki šios dienos.
16 Ir Adomas mirė, nes valgė nuo pažinimo medžio; jis ir jo vaikai po jo, kaip Viešpats Dievas buvo įsakęs.
17 Ir tai buvo Adomo mirties metais, kurie buvo du šimtai keturiasdešimt treti Enocho valdymo metai, tuo metu Enochas nusprendė atsiskirti nuo žmonių sūnų ir pasislėpti kaip iš pradžių, kad tarnautų Viešpačiui.
18 Ir Enochas taip ir padarė, bet visiškai nuo jų nepasislėpė, bet tris dienas laikėsi atokiau nuo žmonių sūnų, o paskui vienai dienai grįžo pas juos.
19 Ir per tris dienas, kurias jis praleido savo kambaryje, jis meldėsi ir šlovino Viešpatį, savo Dievą. Tą dieną, kai jis nuėjo ir pasirodė savo pavaldiniams, jis mokė juos Viešpaties kelių, ir viską, ko jie klausinėjo apie Viešpatį, jis jiems papasakojo.
20 Ir taip jis elgėsi daugelį metų, o vėliau šešias dienas slėpėsi ir pasirodydavo savo žmonėms kartą per septintą dieną; ir po to kartą per mėnesį, ir tada kartą per metus, kol visi karaliai, kunigaikščiai ir žmonių sūnūs jo ieškojo ir vėl panoro pamatyti Enocho veidą ir išgirsti jo žodį; bet jie negalėjo, nes visi žmonių sūnūs labai bijojo Enocho ir bijojo prie jo artintis dėl dieviškos pagarbos, kuri buvo jo veide; todėl joks žmogus negalėjo į jį žiūrėti, bijodamas, kad jis gali būti nubaustas ir mirti.
21 Ir visi karaliai bei kunigaikščiai nusprendė surinkti žmonių sūnus ir atvykti pas Enochą, manydami, kad jie visi galės su juo pasikalbėti, kai jis ateis pas juos, ir jie taip ir padarė.
22 Ir atėjo diena, kai Enochas išėjo, ir visi susirinko ir atėjo pas jį, ir Enochas kalbėjo jiems Viešpaties žodžius, ir mokė juos išminties bei žinių, ir jie nusilenkė prieš jį ir tarė: „Tegyvuoja karalius! Tegyvuoja karalius!“
23 Ir po kurio laiko, kai karaliai, kunigaikščiai ir žmonių sūnūs kalbėjosi su Enochu, o Enochas mokė juos Dievo kelių, štai Viešpaties angelas pašaukė Enochą iš dangaus ir panoro jį pakelti į dangų, kad ten jis valdytų Dievo sūnus, kaip jis valdė žmonių sūnus žemėje.
24 Tuo metu, kai Enochas tai išgirdo, jis nuėjo ir surinko visus žemės gyventojus, mokė juos išminties ir žinių, davė jiems dieviškus nurodymus ir tarė jiems: „Aš buvau priverstas pakilti į dangų, todėl nežinau savo išėjimo dienos.“
25 Todėl dabar aš išmokysiu jus išminties ir žinių ir duosiu jums nurodymų, kaip elgtis žemėje, kad galėtumėte gyventi; ir jis taip ir padarė.
26 Ir jis mokė juos išminties ir žinių, ir davė jiems nurodymų, ir barė juos, ir pateikė jiems įstatymus bei nuosprendžius, kuriuos jie turėjo vykdyti žemėje, ir sudarė tarp jų taiką, ir mokė juos amžinojo gyvenimo, ir kurį laiką gyveno su jais, mokydamas juos visų šių dalykų.
27 Ir tuo metu žmonių sūnūs buvo su Enochu, ir Enochas kalbėjo su jais, ir jie pakėlė akis, ir iš dangaus nusileido didžiulis žirgas, ir žirgas žingsniavo ore;

28 Ir jie papasakojo Enochui, ką matė, ir Enochas jiems tarė: „Dėl manęs šis arklys nusileido ant žemės; atėjo laikas, kai aš turiu išeiti nuo jūsų ir jūs manęs daugiau nebematysite.“
29 Ir tuo metu žirgas nusileido ir sustojo priešais Enochą, ir jį matė visi žmonių sūnūs, kurie buvo su Enochu.
30 Ir Enochas vėl įsakė balsui paskelbti, sakydamas: „Kur yra tas žmogus, kuris mėgsta pažinti Viešpaties, savo Dievo, kelius? Tegul jis šiandien ateina pas Enochą, kol dar nebuvo paimtas iš mūsų.“
31 Ir tą dieną visi žmonių sūnūs susirinko ir atėjo pas Enochą; ir visi žemės karaliai su savo kunigaikščiais ir patarėjais tą dieną pasiliko su juo; ir tada Enochas mokė žmonių sūnus išminties ir žinių, ir davė jiems dieviškus nurodymus; ir jis liepė jiems tarnauti Viešpačiui ir vaikščioti jo keliais visas savo gyvenimo dienas, ir jis toliau kūrė taiką tarp jų.
32 Ir po to jis atsikėlė ir užsėdo ant žirgo; ir jis išėjo, ir visi žmonių sūnūs sekė paskui jį, apie aštuonis šimtus tūkstančių vyrų; ir jie nuėjo su juo vienos dienos kelionę.
33 Antrą dieną jis jiems tarė: „Grįžkite namo į savo palapines! Kodėl išeinate? Galbūt mirsite.“ Kai kurie iš jų paliko jį, o likusieji keliavo su juo šešias dienas. Henochas jiems kasdien sakydavo: „Grįžkite į savo palapines, kad nenumirtumėte.“ Bet jie nenorėjo grįžti ir išėjo su juo.
34 Šeštąją dieną kai kurie vyrai pasiliko ir laikėsi prie jo, sakydami: „Mes eisime su tavimi ten, kur tu eini; kaip gyvas Viešpats, tik mirtis mus išskirs“.
35 Jie taip prašė eiti su juo, kad jis nustojo su jais kalbėtis; ir jie nusekė paskui jį ir nebegrįžo.
36 Ir kai karaliai sugrįžo, jie įsakė atlikti surašymą, kad sužinotų, kiek vyrų liko išvykę su Enochu; ir septintąją dieną Enochas pakilo į dangų viesule su ugniniais žirgais ir vežimais.
37 Ir aštuntą dieną visi karaliai, kurie buvo su Enochu, pasiuntė pasiuntinius, kad sugrąžintų visus vyrus, kurie buvo su Enochu toje vietoje, iš kurios jis pakilo į dangų.
38 Ir visi tie karaliai nuvyko į tą vietą ir rado ten žemę pilną sniego, o ant sniego buvo dideli sniego akmenys, ir vienas tarė kitam: „Eime, pralaužkime sniegą ir pažiūrėkime, galbūt vyrai, kurie likę su Enochu, yra mirę ir dabar yra po sniego akmenimis, ir jie ieškojo, bet negalėjo jo rasti, nes jis buvo pakilęs į dangų.“

4 SKYRIUS

1 Ir iš viso Enochas gyveno žemėje tris šimtus šešiasdešimt penkerius metus.
2 Ir kai Enochas pakilo į dangų, pakilo visi žemės karaliai, paėmė jo sūnų Metušelachą, patepė jį ir paskyrė jį karaliauti savo tėvo vietoje.
3 Metušelachas elgėsi dorai Dievo akyse, kaip jį buvo mokęs jo tėvas Henochas, ir lygiai taip pat visą savo gyvenimą mokė žmonių sūnus išminties, žinių ir Dievo baimės, ir nenukrypo nuo gero kelio nei į dešinę, nei į kairę.
4 Bet paskutinėmis Metušelacho dienomis žmonių sūnūs nusigręžė nuo Viešpaties, sugadino žemę, apiplėšė ir plėšė vienas kitą, maištavo prieš Dievą, nusižengė ir sugadino savo kelius, ir neklausė Metušelacho balso, bet maištavo prieš jį.
5 Ir Viešpats labai įniršo ant jų, ir Viešpats toliau naikino sėklą tomis dienomis, todėl žemėje nebuvo nei sėjos, nei pjūties.
6 Kai jie sėjo žemę, kad gautų maisto pragyvenimui, štai išdygo erškėčiai ir usnys, kurių jie nebuvo pasėję.
7 Ir žmonių sūnūs vis dar neatsisakė savo piktų kelių, ir jų rankos vis dar buvo ištiestos daryti pikta Dievo akyse, ir jie erzino Viešpatį savo piktais keliais. Viešpats labai įniršo ir gailėjosi, kad sukūrė žmogų.
8 Ir jis sumanė juos sunaikinti ir sunaikinti, ir taip ir padarė.
9 Tomis dienomis, kai Metušelacho sūnus Lamechas buvo šimto šešiasdešimties metų amžiaus, mirė Adomo sūnus Setas.
10 Seto dienos buvo devyni šimtai dvylika metų, ir jis mirė.
11 Lamechas buvo šimto aštuoniasdešimties metų, kai vedė Ašmuvą, savo dėdės Henocho sūnaus Eliziejaus dukterį, ir ji pastojo.
12 Tuo metu žmonių sūnūs apsėjo žemę ir šiek tiek maisto buvo gauta, tačiau žmonių sūnūs neatsisakė savo piktų kelių ir nusikalto bei maištavo prieš Dievą.
13 Lamecho žmona pastojo ir pagimdė jam sūnų tuo metu, metų pabaigai pasibaigus.
14 Metušelachas pavadino jį Nojumi, sakydamas: „Jo dienomis žemė ilsėjosi ir buvo nesuirusi.“ Jo tėvas Lamechas pavadino jį Menachemu, sakydamas: „Šis paguos mus mūsų darbuose ir varge žemėje, kurią Dievas prakeikė.“
15 Vaikas užaugo, buvo nujunkytas ir ėjo savo tėvo Metušelacho keliais, tobulas ir teisus Dievo akivaizdoje.
16 Ir visi žmonių sūnūs tomis dienomis, kai jų sūnūs ir dukterys gausėjo žemės paviršiuje, nukrypo nuo Viešpaties kelių, ir jie mokė vienas kitą savo piktų darbų ir toliau nuodėmiavo prieš Viešpatį.
17 Ir kiekvienas žmogus pasidarė sau dievą, ir jie apiplėšė bei grobstė kiekvienas savo artimą, taip pat ir savo giminaitį, ir jie sugadino žemę, ir žemė prisipildė smurto.
18 Ir jų teisėjai bei valdovai nuėjo pas žmonių dukteris ir jėga atėmė jų žmonas iš jų vyrų pagal jų pasirinkimą. Tomis dienomis žmonių sūnūs ėmė iš žemės galvijų, lauko žvėrių ir padangių paukščių ir mokė maišyti vienos rūšies gyvūnus su kita, kad supykdytų Viešpatį; ir Dievas matė visą žemę ir ji buvo sugedusi, nes kiekvienas kūnas buvo sugadinęs savo kelius žemėje – visi žmonės ir visi gyvūnai.
19 Ir Viešpats tarė: „Aš sunaikinsiu žmogų, kurį sukūriau, nuo žemės paviršiaus, nuo žmogaus iki padangių paukščių, kartu su galvijais ir laukiniais žvėrimis, nes gailiuosi, kad juos sukūriau.“
20 Visi žmonės, kurie vaikščiojo Viešpaties keliais, mirė tomis dienomis, prieš Viešpačiui užleisiant žmonėms tą nelaimę, apie kurią Jis buvo paskelbęs, nes tai buvo iš Viešpaties, kad jie nematytų nelaimės, apie kurią Viešpats kalbėjo žmonių sūnums.
21 Ir Nojus rado malonę Viešpaties akyse, ir Viešpats išsirinko jį ir jo vaikus, kad iš jų išaugintų palikuonis visoje žemėje.

5 SKYRIUS

1 Aštuoniasdešimt ketvirtaisiais Nojaus gyvenimo metais mirė Seto sūnus Henochas. Jam buvo devyni šimtai penkeri metai.

2 Ir šimtas septyniasdešimt devintaisiais Nojaus gyvenimo metais mirė Enošo sūnus Kainanas. Iš viso Kainano dienos buvo devyni šimtai dešimt metų, ir jis mirė.
3 Ir du šimtai trisdešimt ketvirtaisiais Nojaus gyvenimo metais mirė Mahalelis, Kainamo sūnus. Mahalelio dienos buvo aštuoni šimtai devyniasdešimt penkeri metai, ir jis mirė.
4 Ir mirė Mahalelelio sūnus Jaredas tomis dienomis, tris šimtus trisdešimt šeštaisiais Nojaus gyvenimo metais; iš viso Jaredo dienos buvo devyni šimtai šešiasdešimt dveji metai, ir jis mirė.
5 Ir visi, kurie sekė Viešpačiu, mirė tomis dienomis, dar neišvydę pikto, kurį Dievas buvo paskelbęs įvykdyti žemėje.
6 Ir praėjus daugeliui metų, keturi šimtai aštuoniasdešimtaisiais Nojaus gyvenimo metais, kai visi tie vyrai, kurie sekė Viešpačiu, išmirė iš žmonių sūnų ir liko tik Metušelachas, Dievas tarė Nojui ir Metušelachui, sakydamas:
7 Kalbėkite ir skelbkite žmonių sūnums: ‘Taip sako Viešpats: ‘Atsitraukite nuo savo piktų kelių ir palikite savo darbus, ir Viešpats atgailaus pikto, kurį jums pažadėjo daryti, ir tai neįvyks.’
8 Nes taip sako Viešpats: „Štai aš jums duodu šimtą dvidešimt metų; jei atsigręšite į mane ir paliksite savo piktus kelius, tai ir aš nusisuksiu nuo blogio, apie kurį jums įsakiau, ir jo nebebus“, – sako Viešpats.
9 Ir Nojus ir Metušelachas kalbėjo visus Viešpaties žodžius žmonių sūnums diena iš dienos, nuolat jiems kalbėdami.
10 Bet žmonių sūnūs nenorėjo jų klausyti ir nekreipė ausies į jų žodžius, todėl buvo kietasprandžiai.
11 Viešpats davė jiems šimtą dvidešimt metų, sakydamas: „Jei jie sugrįš, Dievas atgailaus dėl pikto, kad nesunaikintų žemės.“
12 Lamecho sūnus Nojus tais laikais susilaikė nuo žmonos vedimo, kad susilauktų vaikų, nes sakė: „Dievas tikrai sunaikins žemę, tai kam tada aš susilauksiu vaikų?“
13 Ir Nojus buvo teisus vyras, jis buvo tobulas savo kartoje, ir Viešpats jį išsirinko, kad iš savo palikuonių išaugintų palikuonis ant žemės veido.
14 Ir Viešpats tarė Nojui: „Imk sau žmoną ir susilaukk vaikų, nes aš mačiau tave teisų prieš mane šioje kartoje.“
15 Tu užauginsi palikuonis ir savo vaikus su tavimi žemės viduryje. Nojus nuėjo ir pasiėmė žmoną. Jis pasirinko Naamą, Enocho dukterį, kuriai buvo penki šimtai aštuoniasdešimt metų.
16 Nojui buvo keturi šimtai devyniasdešimt aštuoneri metai, kai jis vedė Naamą.
17 Ir Naama pastojo ir pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Jafetu, sakydamas: „Dievas mane išplito žemėje“. Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Semu, sakydamas: „Dievas padarė mane likučiu, kad išauginčiau palikuonis žemės viduryje“.
18 Nojui buvo penki šimtai dveji metai, kai Naama pagimdė Šemą. Berniukai užaugo ir ėjo Viešpaties keliais, kaip juos mokė Metušelachas ir jų tėvas Nojus.
19 Ir Lamechas, Nojaus tėvas, mirė tomis dienomis; tačiau iš tiesų jis ne visa širdimi ėjo savo tėvo keliais ir mirė šimtas devyniasdešimt penktaisiais Nojaus gyvenimo metais.
20 Iš viso Lamecho dienos buvo septyni šimtai septyniasdešimt metų, ir jis mirė.
21 Visi žmonių sūnūs, kurie pažinojo Viešpatį, mirė tais metais, prieš Viešpačiui užleidžiant jiems nelaimę; nes Viešpats panorėjo jų mirties, kad nematytų nelaimės, kurią Dievas siųs jų broliams ir giminaičiams, kaip buvo paskelbęs.
22 Tuo metu Viešpats tarė Nojui ir Metušelachui: „Išeikite ir paskelbkite žmonių sūnums visus žodžius, kuriuos jums kalbėjau tomis dienomis. Galbūt jie atsigręš nuo savo piktų kelių, ir aš tada atgailausiu dėl pikto ir jo nebesiųsiu.“
23 Ir Nojus ir Metušelachas išėjo ir kalbėjo žmonių sūnums visa, ką Dievas apie juos buvo kalbėjęs.
24 Bet žmonių sūnūs nenorėjo klausytis ir nenorėjo pakreipti ausų į visus jų žodžius.
25 Ir po to Viešpats tarė Nojui: „Atėjo visų kūnų galas prieš mane dėl jų piktų darbų, ir štai Aš sunaikinsiu žemę.“
26 Paimk gofero medienos, nueik į tam tikrą vietą, pasidaryk didelę arką ir pastatyk ją toje vietoje.
27 Ir taip jį padarysi: trijų šimtų uolekčių ilgio, penkiasdešimties uolekčių pločio ir trisdešimties uolekčių aukščio.
28 Padarysi duris, atviras šone, viršuje – uolekties gylį, ir iš vidaus bei iš išorės jas apdengsi derva.
29 Štai Aš užliesiu žemę tvanu, ir visa, kas yra žemėje, bus sunaikinta; visa, kas yra po dangumi, pražus.
30 Tu ir tavo namiškiai eikite ir surinkite po dvi poras visų gyvių, patiną ir patelę, ir nuneškite juos į arką, kad iš jų atsivestų palikuonių žemėje.
31 Ir surink pas save visą maistą, kurį ėda visi gyvūnai, kad būtų maisto tau ir jiems.
32 Ir išsirink savo sūnums tris tarnaites iš žmonių dukterų, ir jos bus tavo sūnų žmonos.
33 Ir Nojus atsikėlė ir pastatė arką toje vietoje, kur Dievas jam buvo įsakęs, ir Nojus padarė, kaip Dievas jam buvo įsakęs.
34 Nojus, būdamas penkis šimtus devyniasdešimt penktųjų metų, pradėjo statyti arką ir pastatė ją per penkerius metus, kaip Viešpats buvo įsakęs.
35 Tada Nojus paėmė tris Metušelachos sūnaus Eljakimo dukteris į žmonas savo sūnums, kaip Viešpats buvo įsakęs Nojui.
36 Ir tuo metu mirė Enocho sūnus Metušelachas, kuriam buvo devyni šimtai šešiasdešimt metų.

6 SKYRIUS

1 Tuo metu, po Metušelachos mirties, Viešpats tarė Nojui: „Eik į arką su savo šeimyna; štai aš surinksiu pas tave visus žemės gyvūnus, laukinius žvėris ir padangių paukščius, ir jie visi ateis ir apsups arką.“
2 Tu nueik ir atsisėsk prie arkos durų, ir visi žvėrys, gyvuliai ir paukščiai susirinks ir atsistos priešais tave. Tuos, kurie ateis ir priglus prieš tave, paimsi ir atiduosi į savo sūnų rankas, kad jie juos atvestų į arką, o visus, kurie stovės prieš tave, paliksi.
3 Kitą dieną Viešpats tai įvykdė, ir gyvuliai, žvėrys ir paukščiai atėjo didelėmis miniomis ir apsupo arką.
4 Nojus nuėjo ir atsisėdo prie arkos angos, ir visus kūnus, kurie pritūpė priešais jį, jis įvedė į arką, o visus, kurie stovėjo prieš jį, jis paliko žemėje.

5 Ir atėjo liūtė su dviem jaunikliais, patinu ir patele, ir trys pritūpė prieš Nojų. Du jaunikliai pakilo prieš liūtę, ją sumušė ir privertė pabėgti iš savo vietos. Ji pabėgo, o jie sugrįžo į savo vietas ir pritūpė ant žemės prieš Nojų.
6 Liūtė pabėgo ir atsistojo liūtų vietoje.
7 Nojus tai pamatė ir labai nustebo. Jis atsikėlė, paėmė abu jauniklius ir įnešė juos į arką.
8 Ir Nojus sugabeno į arką visus gyvius, kurie buvo žemėje, taip, kad neliko nieko, ką Nojus būtų įgavęs į arką.
9 Pas Nojų į arką įėjo po du, o iš švarių gyvulių ir paukščių jis atvedė septynias poras, kaip Dievas jam buvo įsakęs.
10 Visi gyvuliai, žvėrys ir paukščiai tebebuvo ten ir apsupo arką iš visų pusių, o lietus lijo tik po septynių dienų.
11 Tą dieną Viešpats sudrebino visą žemę, ir saulė aptemo, ir pasaulio pamatai siautėjo, ir visa žemė smarkiai sudrebėjo, ir blykstelėjo žaibai, ir griaudėjo perkūnija, ir visi žemės šaltiniai išsiveržė taip, kaip anksčiau gyventojai nebuvo matę; ir Dievas padarė šį galingą darbą, kad išgąsdintų žmonių sūnus, ir žemėje daugiau nebebūtų blogio.
12 Ir žmonių sūnūs vis tiek nenorėjo grįžti nuo savo piktų kelių ir tuo metu dar labiau kurstė Viešpaties rūstybę, net nekreipdami savo širdies į visa tai.
13 Šeši šimtaisiais Nojaus gyvenimo metais, praėjus septynioms dienoms, užliejo žemę tvano vandenys.
14 Ir išsiveržė visi gelmių šaltiniai, atsivėrė dangaus langai, ir lietus lijo ant žemės keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų.
15 Ir Nojus, jo namiškiai ir visi gyvi padarai, kurie buvo su juo, įėjo į arką dėl tvano vandenų, ir Viešpats uždarė jį.
16 Visi žmonių sūnūs, likę žemėje, išseko dėl lietaus, nes vandenys vis smarkiau liejosi ant žemės, o žvėrys ir žvėrys vis dar supo arką.
17 Ir susirinko žmonių sūnūs, apie septynis šimtus tūkstančių vyrų ir moterų, ir jie atėjo pas Nojų į arką.
18 Ir jie pašaukė Nojų, sakydami: „Atidaryk mums, kad galėtume įeiti pas tave į arką! Kodėl mes mirsime?“
19 Ir Nojus garsiu balsu atsakė jiems iš arkos, sakydamas: „Argi jūs visi nemaištavote prieš Viešpatį ir nesakėte, kad jo nėra? Todėl Viešpats atsiuntė jums šią nelaimę, kad jus sunaikintų ir pašalintų nuo žemės paviršiaus.
20 Argi ne apie tai kalbėjau jums prieš šimtą dvidešimt metų, ir jūs nenorėjote klausyti Viešpaties balso, o dabar trokštate gyventi žemėje?
21 Ir jie tarė Nojui: „Esame pasiruošę grįžti pas Viešpatį; tik atidaryk mums, kad gyventume ir nemirtume.“
22 Ir Nojus jiems atsakė: „Štai dabar, matydami savo sielų vargą, jūs norite sugrįžti pas Viešpatį. Kodėl negrįžote per šiuos šimtą dvidešimt metų, kuriuos Viešpats jums davė kaip nustatytą laikotarpį?“
23 Bet dabar jūs ateinate ir man tai sakote dėl savo sielų vargo. Viešpats jūsų neklausys ir šiandien jūsų neklausys, todėl jūsų troškimai neišsipildys.
24 Ir žmonių sūnūs priėjo, norėdami įsilaužti į arką, kad įeitų dėl lietaus, nes jie nebegalėjo pakelti lietaus.
25 Ir Viešpats pasiuntė visus žvėris ir gyvulius, kurie stovėjo aplink arką. Žvėrys juos nugalėjo ir išvijo iš tos vietos, ir kiekvienas žmogus nuėjo savo keliu, ir jie vėl išsibarstė po žemės paviršių.
26 Lietus vis dar pliaupė ant žemės, ir jis pliaupė keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, ir vandenys smarkiai siautėjo žemėje; ir kiekvienas kūnas, kuris buvo ant žemės ir vandenyse, išmirė: žmonės, gyvuliai, žvėrys, ropliai ir padangių paukščiai. Liko tik Nojus ir tie, kurie buvo su juo arkoje.
27 Vandenys pakilo ir labai padidėjo ant žemės. Jie pakėlė arką, ir ji buvo pakelta nuo žemės.
28 Arka plūduriavo vandenų paviršiuje ir buvo siūbuojama vandens paviršiuje, ir visi gyviai joje vartėsi lyg troškinys katile.
29 Visus gyvius, buvusius arkoje, apėmė didelis nerimas, ir arka buvo ant subyrėjimo ribos.
30 Ir visi gyvi padarai, kurie buvo arkoje, buvo apimti siaubo: liūtai riaumojo, jaučiai maudė, vilkai staugė, ir kiekvienas gyvas padaras arkoje kalbėjo ir raudojo savo kalba, taip kad jų balsai pasiekė tolimą atstumą, ir Nojus bei jo sūnūs verkė ir raudojo savo sielvarte; jie labai bijojo, kad pasiekė mirties vartus.
31 Ir Nojus meldėsi Viešpačiui ir šaukėsi Jo dėl to, ir jis tarė: „Viešpatie, padėk mums, nes mes neturime jėgų pakelti šio blogio, kuris mus apėmė, nes vandenų bangos mus supo, piktos srovės mus gąsdino, mirties spąstai atėjo prieš mus; išklausyk mus, Viešpatie, išklausyk mus, apšviesk savo veidą mums ir būk mums maloningas, atpirk mus ir išgelbėk mus.“
32 Viešpats išklausė Nojaus balsą ir jį atsiminė.
33 Vėjas pūtė per žemę, vandenys nurimo, ir arka sustojo.
34 Ir gelmės šaltiniai bei dangaus langai buvo uždaryti, ir lietus iš dangaus sustojo.
35 Tomis dienomis vandenys nusekė, ir arka sustojo Ararato kalnuose.
36 Ir Nojus tada atidarė arkos langus, ir Nojus tuo metu vis dar šaukėsi Viešpaties ir tarė: „Viešpatie, kuris sukūrei žemę ir dangus bei visa, kas juose yra, išvesk mūsų sielas iš šio įkalinimo ir iš kalėjimo, kuriame mus įkalinai, nes aš labai pavargau nuo atodūsių.“
37 Viešpats išklausė Nojaus balsą ir jam tarė: „Kai bus išėję visi metai, išeisi.“
38 Metams bėgant, kai Nojus praleido arkoje visus metus, vandenys nudžiūvo nuo žemės, ir Nojus nuėmė arkos stogą.
39 Tuo metu, antrojo mėnesio dvidešimt septintąją dieną, žemė išdžiūvo, bet Nojus, jo sūnūs ir tie, kurie buvo su juo, neišlipo iš arkos, kol Viešpats jiems neįsakė.
40 Ir atėjo diena, kai Viešpats įsakė jiems išeiti, ir jie visi išėjo iš arkos.
41 Ir jie grįžo kiekvienas savo keliu ir į savo vietą. Nojus ir jo sūnūs gyveno žemėje, kurią Dievas jiems buvo įsakęs, ir tarnavo Viešpačiui visas savo dienas. Ir Viešpats laimino Nojų ir jo sūnus, jiems išeinant iš arkos.
42 Ir jis jiems tarė: „Būkite vaisingi ir pripildykite visą žemę; stiprėkite ir gausiai dauginkitės žemėje ir dauginkitės joje.“

7 SKYRIUS

1 Nojaus sūnų vardai buvo Jafetas, Hamas ir Semas; jiems gimė vaikų po tvano, nes jie buvo vedę žmonas prieš tvaną.
2 Jafeto sūnūs buvo šie: Gomeras, Magogas, Madajas, Javanas, Tubalas, Mešechas ir Tirasas – septyni sūnūs.
3 Gomero sūnūs buvo Askinazas, Refatas ir Tegarma.
4 Magogo sūnūs buvo Elichanafas ir Lubalas.
5 Madajaus sūnūs buvo Achonas, Zeelo, Hazonis ir Lotas.

6 Javano sūnūs buvo Eliša, Taršišas, Kitimas ir Dudonimas.
7 Tubalo sūnūs buvo Arifis, Kesedas ir Taaris.
8 Mešecho sūnūs buvo Dedonas, Zaronas ir Šebašnis.
9 Tiro sūnūs buvo Benibas, Gera, Lupirionas ir Gilakas; tai Jafeto sūnūs pagal jų šeimas, ir jų skaičius tais laikais buvo apie keturis šimtus šešiasdešimt vyrų.
10 Hamo sūnūs buvo Kušas, Micraimas, Putas ir Kanaanas – keturi. Kušo sūnūs buvo Seba, Havila, Sabta, Rama ir Satecha, o Ramos sūnūs buvo Šeba ir Dedanas.
11 Micraimo sūnūs buvo Ludas, Anomas, Patrosas, Haslotas ir Kaftoras.
12 Puto sūnūs buvo Gebulas, Hadanas, Bena ir Adanas.
13 Kanaano sūnūs buvo Sidonas, Hetas, Amoris, Gergašis, Hivis, Arkis, Senis, Arodis, Zimodis ir Chamotis.
14 Šitie yra Hamo sūnūs pagal jų kilmes, ir jų skaičius tais laikais buvo apie septynis šimtus trisdešimt vyrų.
15 Šemo sūnūs buvo penki: Elamas, Ašūras, Arpachšadas, Ludas ir Aramas; o Elamo sūnūs: Šušanas, Mačulas ir Harmonas.
16 Ašaro sūnūs buvo Mirusas ir Mokilas, o Arpachšado sūnūs – Šelachas, Anaras ir Aškolas.
17 Ludo sūnūs buvo Petoras ir Bizajanas, o Aramo sūnūs – Uzas, Chulas, Gaheras ir Mašas.
18 Šitie yra Semo sūnūs pagal jų kilmes; ir jų skaičius tais laikais buvo apie tris šimtus vyrų.
19 Ši yra Semo palikuonys: Semui gimė Arpachšadas, Arpachšadui gimė Šelachas, Šelachui gimė Eberas. Eberui gimė du vaikai, vieno vardas buvo Pelegas, nes jo dienomis žmonių sūnūs buvo padalinti, ir paskutinėmis dienomis žemė buvo padalinta.
20 Antrojo vardas buvo Joktanas, reiškiantis, kad jo dienomis žmonių sūnų gyvenimai vis trumpėjo ir trumpėjo.
21 Joktano sūnūs: Almodadas, Šelafas, Chazarmovetas, Jerachas, Haduromas, Ocelis, Dikla, Obalas, Abimaelis, Šeba, Ofyras, Havila ir Jobabas; visi šie yra Joktano sūnūs.
22 Jo broliui Pelegai gimė Jenas, Jenui gimė Serugas, Serugui gimė Nahoras, o Nahorui gimė Terachas, o Terachas buvo trisdešimt aštuonerių metų, ir jam gimė Haranas ir Nahoras.
23 Ir Kušas, Hamo sūnus, Nojaus sūnaus, senatvėje vedė, ir ji pagimdė sūnų, ir jie pavadino jį Nimrodu, sakydami: „Tuo metu žmonių sūnūs vėl pradėjo maištauti ir nusižengti Dievui, ir vaikas užaugo, ir jo tėvas jį labai mylėjo, nes jis buvo jo senatvės sūnus.“
24 O kailiniai drabužiai, kuriuos Dievas padarė Adomui ir jo žmonai, kai jie išėjo iš sodo, buvo atiduoti Kušui.
25 Nes po Adomo ir jo žmonos mirties drabužiai buvo atiduoti Jaredo sūnui Enochui, o kai Enochas buvo paimtas pas Dievą, jis juos atidavė savo sūnui Metušelachui.
26 Metušelachui mirus, Nojus paėmė juos ir įnešė į arką, ir jie buvo su juo, kol jis išėjo iš arkos.
27 Jiems išeinant, Hamas pavogė tuos drabužius iš savo tėvo Nojaus, pasiėmė juos ir paslėpė nuo savo brolių.
28 Kai Hamui gimė jo pirmagimis Kušas, jis slapta jam atidavė drabužius, ir jie buvo su Kušu daugelį dienų.
29 Kušas juos taip pat slėpė nuo savo sūnų ir brolių, ir kai Kušas pagimdė Nimrodą, jis davė jam tuos drabužius iš savo meilės jam. Nimrodas užaugo ir, būdamas dvidešimties metų, apsivilko tais drabužiais.
30 Ir Nimrodas sustiprėjo, kai apsivilko drabužius, ir Dievas suteikė jam galios ir stiprybės, ir jis buvo galingas medžiotojas žemėje, taip, jis buvo galingas medžiotojas laukuose, ir jis medžiojo gyvūnus, ir statė aukurus, ir ant jų aukojo gyvūnus Viešpaties akivaizdoje.
31 Ir Nimrodas sustiprėjo ir pakilo iš savo brolių tarpo ir kovojo savo brolių mūšiuose prieš visus jų priešus aplinkui.
32 Ir Viešpats atidavė visus savo brolių priešus į jo rankas, ir Dievas kartas nuo karto suteikė jam sėkmę jo mūšiuose, ir jis karaliavo žemėje.
33 Todėl tais laikais tapo įprasta, kad, išlydėdamas mūšiui parengtus vyrus, jis sakydavo: „Kaip Dievas padarė Nimrodui, galingam medžiotojui žemėje, kuris laimėjo mūšius prieš savo brolius, išgelbėjo juos iš priešų rankų, taip ir Dievas mus sustiprina ir išgelbėja šiandien.“
34 Kai Nimrodui buvo keturiasdešimt metų, tuo metu kilo karas tarp jo brolių ir Jafeto vaikų, ir jie pateko į priešų rankas.
35 Tuo metu Nimrodas išėjo ir surinko visus Kušo sūnus bei jų šeimas, apie keturis šimtus šešiasdešimt vyrų. Jis taip pat pasamdė iš savo draugų ir pažįstamų apie aštuoniasdešimt vyrų ir sumokėjo jiems atlyginimą. Jis išėjo su jais į mūšį. Kelionės metu Nimrodas sustiprino su juo einančių žmonių širdis.
36 Ir jis jiems tarė: „Nebijokite ir neišsigąskite, nes visi mūsų priešai bus atiduoti į mūsų rankas, ir jūs galite su jais elgtis, kaip jums patinka.“
37 Iš viso išėjo apie penkis šimtus vyrų, kurie kovojo su savo priešais, juos sunaikino ir pavergė. Nimrodas paskyrė jiems nuolatinius pareigūnus į atitinkamas vietas.
38 Ir jis paėmė kai kuriuos jų vaikus kaip užstatą, ir jie visi tapo Nimrodo ir jo brolių tarnais, o Nimrodas ir visi žmonės, kurie buvo su juo, pasuko namo.
39 Ir kai Nimrodas džiaugsmingai grįžo iš mūšio, nugalėjęs savo priešus, visi jo broliai kartu su tais, kurie jį pažinojo anksčiau, susirinko, kad paskelbtų jį karaliumi, ir uždėjo jam ant galvos karališkąją karūną.
40 Ir jis paskyrė savo pavaldiniams ir žmonėms kunigaikščius, teisėjus ir valdovus, kaip įprasta tarp karalių.
41 Ir jis paskyrė Nahoro sūnų Terachą savo kariuomenės vadu, išaukštino jį ir suteikė jam garbę aukščiau už visus savo kunigaikščius.
42 Ir, karaliaudamas pagal savo širdies troškimą, nugalėjęs visus aplinkinius priešus, jis su savo patarėjais patarė pastatyti miestą savo rūmams, ir jie taip ir padarė.
43 Jie rado didelį slėnį priešais rytus ir pastatė jam didelį bei platų miestą. Nimrodas pavadino miestą, kurį pastatė, Šinaru, nes Viešpats buvo smarkiai sukrėtęs jo priešus ir juos sunaikinęs.
44 Nimrodas gyveno Šinare ir saugiai karaliavo, kovojo su savo priešais ir juos nugalėjo, ir jam sekėsi visuose savo mūšiuose, ir jo karalystė tapo labai didelė.
45 Ir visos tautos bei kalbos išgirdo apie jo šlovę, ir jos susirinko pas jį, ir jos nusilenkė iki žemės, ir jos atnešė jam aukas, ir jis tapo jų valdovu ir karaliumi, ir jie visi gyveno su juo mieste Šinare, ir Nimrodas karaliavo žemėje visiems Nojaus sūnums, ir jie visi buvo jo valdžioje ir patarimu.
46 Ir visa žemė buvo viena kalba ir vieningai kalbėjo, bet Nimrodas nėjo Viešpaties keliais ir buvo nedoresnis už visus žmones, kurie buvo prieš jį nuo tvano dienų iki tų dienų.
47 Ir jis pasidarė dievus iš medžio ir akmens, ir lenkėsi jiems, ir maištavo prieš Viešpatį, ir mokė visus savo

pavaldinius ir žemės žmones savo nedorų kelių; o jo sūnus Mardonas buvo nedoresnis už savo tėvą.
48 Kiekvienas, girdėjęs apie Nimrodo sūnaus Mardono darbus, sakydavo apie jį: „Iš nedorėlio kyla nedorybė“. Todėl tai tapo patarle visoje žemėje: „Iš nedorėlio kyla nedorybė“. Tai buvo įprasta žmonių kalboje nuo to laiko iki šių dienų.
49 Terachas, Nahoro sūnus, Nimrodo kariuomenės princas, tais laikais buvo labai įtakingas karaliaus ir jo pavaldinių akyse. Karalius ir princai jį mylėjo ir labai išaukštino.
50 Terachas vedė Amteloją, Kornebo dukterį; Teracho žmona pastojo ir tomis dienomis pagimdė jam sūnų.
51 Terachas buvo septyniasdešimties metų, kai jį gimė, ir Terachas pavadino savo sūnų, kuris jam gimė, Abramu, nes karalius jį tomis dienomis užaugino ir išaukštino labiau už visus savo kunigaikščius, kurie buvo su juo.

8 SKYRIUS

1 Tą naktį, kai gimė Abramas, visi Teracho tarnai, visi Nimrodo išminčiai ir jo burtininkai atėjo, valgė ir gėrė Teracho namuose ir džiaugėsi kartu su juo tą naktį.
2 Ir kai visi išminčiai ir burtininkai išėjo iš Teracho namų, tą naktį jie pakėlė akis į dangų, kad pažiūrėtų į žvaigždes, ir jie pamatė, ir štai viena labai didelė žvaigždė atėjo iš rytų ir bėgo dangumi, ir ji prarijo keturias žvaigždes iš keturių dangaus pusių.
3 Ir visi karaliaus išminčiai ir jo burtininkai buvo apstulbę nuo šio vaizdo, ir išminčiai suprato šį reikalą ir žinojo jo svarbą.
4 Ir jie sakė vienas kitam: „Tai tik ženklas apie vaiką, kuris šią naktį gimė Terachui, kuris užaugs, bus vaisingas, dauginsis ir paveldės visą žemę – jis ir jo vaikai per amžius. Jis ir jo palikuonys nužudys didžius karalius ir paveldės jų žemes.“
5 Tą vakarą išminčiai ir burtininkai grįžo namo, o rytą visi šie išminčiai ir burtininkai atsikėlė anksti ir susirinko paskirtuose namuose.
6 Jie kalbėjosi ir sakė vienas kitam: „Štai vaizdas, kurį matėme praeitą naktį, yra paslėptas nuo karaliaus, jam nebuvo pranešta.“
7 Ir jei tai vėliau taps žinoma karaliui, jis mums sakys: „Kodėl slėpėte nuo manęs šį dalyką? Tada mes visi mirsime. Todėl dabar eikime ir papasakokime karaliui, ką matėme, ir jo išaiškinimą, ir tada liksime ramūs.“
8 Jie taip ir padarė. Visi nuėjo pas karalių, nusilenkė jam iki žemės ir tarė: „Tegyvuoja karalius, tegyvuoja karalius!“
9 Išgirdome, kad Terachui, Nahoro sūnui, tavo kariuomenės vadui, gimė sūnus. Vakar vakare atėjome į jo namus, valgėme, gėrėme ir džiaugėmės kartu su juo tą naktį.
10 Kai tavo tarnai išėjo iš Teracho namų, eiti į savo namus ir ten pasilikti nakčiai, mes pakėlėme akis į dangų ir pamatėme didelę žvaigždę, ateinančią iš rytų, ir ta pati žvaigždė dideliu greičiu bėgo ir prarijo keturias dideles žvaigždes iš keturių dangaus pusių.
11 Tavo tarnai buvo apstulbę išvydę tą reginį ir labai išsigando. Mes priėmėme sprendimą remdamiesi tuo reginiu ir savo išmintimi supratome teisingą jo aiškinimą, kad tai taikoma Teracho vaikui, kuris užaugs, labai dauginsis, taps galingas, nužudys visus žemės karalius ir paveldės visas jų žemes – jis ir jo palikuonys amžiams.
12 O dabar, mūsų valdove ir karaliau, štai mes tikrai tau pranešėme, ką matėme apie šį vaiką.
13 Jei karaliui atrodys gera sumokėti tėvui vertę už šį vaiką, mes jį nužudysime, kol jis neužaugs ir nepadaugės krašte, ir jo piktadarystė prieš mus nepadidės, žūsime mes ir mūsų vaikai dėl jo piktadarybių.
14 Karalius išgirdo jų žodžius, ir jie jam patiko. Jis pasiuntė ir pašaukė Terachą, ir Terachas atėjo pas karalių.
15 Ir karalius tarė Terachui: „Man buvo pranešta, kad tau vakar gimė sūnus, ir toks dalykas buvo pastebėtas danguje jam gimus.“
16 Taigi dabar atiduok man vaiką, kad galėtume jį nužudyti, kol jo piktadarystė neužklupo mūsų. Už jo kainą duosiu tau namus, pilnus sidabro ir aukso.
17 Terachas atsakė karaliui ir tarė jam: „Mano valdove ir karaliau, aš girdėjau tavo žodžius, ir tavo tarnas įvykdys visa, ko jo karalius panorės.
18 Bet mano valdove ir karaliau, aš tau papasakosiu, kas man nutiko vakar naktį, kad pamatyčiau, kokį patarimą karalius duos savo tarnui, ir tada atsakysiu karaliui, ką jis ką tik kalbėjo. Karalius tarė: „Kalbėk“.
19 Terachas tarė karaliui: „Vakar atėjo pas mane Moredo sūnus Ajonas ir tarė:
20 Duok man tą didelį ir gražų žirgą, kurį tau davė karalius, ir aš tau duosiu sidabro, aukso, šiaudų ir pašaro už jo vertę. Aš jam tariau: „Palauk, kol pamatysiu karalių dėl tavo žodžių, ir štai ką karalius sakys, tą aš darysiu.“
21 Ir dabar, mano valdove ir karaliau, štai aš tau pranešiau šį dalyką ir vadovausiuosi patarimu, kurį mano karalius duos savo tarnui.
22 Karalius išgirdo Teracho žodžius ir užsidegė pykčiu, ir jis laikė jį kvailiu.
23 Karalius atsakė Terachui: „Ar tu toks kvailas, neišmanantis ar nesuprantantis, kad atiduodi savo gražųjį žirgą už sidabrą ir auksą ar net už šiaudus ir pašarą?“
24 Ar tau taip trūksta sidabro ir aukso, kad darai tai, ko negali gauti šiaudų ir pašaro savo arkliui šerti? Ir kas tau yra sidabras ir auksas, šiaudai ir pašaras, kad atiduodi tą gerą arklį, kurį tau daviau, kokio nėra visoje žemėje?
25 Karaliui nustojus kalbėti, Terachas atsakė karaliui: „Štai kaip karalius kalbėjo savo tarnui:
26 Maldauju tave, mano valdove ir karaliau, ką tu man sakei: ‘Atiduok savo sūnų, kad jį nužudytume, o aš tau duosiu sidabro ir aukso už jo kainą?’ Ką aš darysiu su sidabru ir auksu po sūnaus mirties? Kas mane paveldės? Juk man mirus, sidabras ir auksas sugrįš mano karaliui, kuris juos davė.
27 Ir kai karalius išgirdo Teracho žodžius ir palyginimą, kurį jis papasakojo apie karalių, tai jį labai nuliūdino ir jis buvo supykęs dėl to, ir jo viduje užsidegė pyktis.
28 Terachas pamatė, kad karaliaus pyktis užsidegė prieš jį, ir atsakė karaliui: „Visa, ką turiu, yra karaliaus valdžioje; ką tik karalius panorės padaryti savo tarnui, tegul jis tai daro. Taip, net mano sūnus yra karaliaus valdžioje be jokios vertės mainais, jis ir jo du broliai, kurie yra vyresni už jį.“
29 Karalius tarė Terachui: „Ne, bet aš nupirksiu tavo jaunesnįjį sūnų už tam tikrą kainą.“

30 Terachas atsakė karaliui: „Prašau tavęs, mano valdove ir karaliau, leisk savo tarnui prabilti prieš tave ir tegul karalius išklauso savo tarno žodį.“ Terachas tarė: „Tegul mano karalius duoda man tris dienas, kol aš pats apsvarstysiu šį reikalą ir pasitarsiu su savo šeima dėl savo karaliaus žodžių.“ Jis labai prašė karaliaus sutikti.
31 Karalius paklausė Teracho ir taip padarė, duodamas jam tris dienas. Tada Terachas išėjo iš karaliaus akivaizdos, grįžo namo pas savo šeimą ir papasakojo jiems visus karaliaus žodžius; ir žmonės labai išsigando.
32 Trečią dieną karalius pasiuntė pas Terachą, sakydamas: „Atsiųsk man savo sūnų už mokestį, kaip tau kalbėjau; o jei to nepadarysi, aš pasiųsiu ir iššudysiu visus, kurie tavo namuose, taip, kad tau neliks nė šuns.“
33 Terachas skubiai kreipėsi (kadangi karalius reikalavo skubiai) ir paėmė vaiką iš vieno savo tarno, kurį tą dieną jam pagimdė tarnaitė, ir Terachas nunešė vaiką pas karalių ir gavo už jį kainą.
34 Ir Viešpats buvo su Terachu šiuo klausimu, kad Nimrodas nesukeltų Abramo mirties, ir karalius paėmė vaiką iš Teracho ir visa jėga trenkė jo galvą į žemę, nes manė, kad tai Abramas; ir tai buvo nuo jo slepiama nuo tos dienos, ir karalius tai pamiršo, nes Apvaizdos valia buvo neleisti Abramui mirti.
35 Terachas slapta pasiėmė savo sūnų Abramą kartu su jo motina ir aukle, paslėpė juos oloje ir kas mėnesį atnešdavo jiems maisto atsargas.
36 Viešpats buvo su Abramu oloje, ir jis užaugo. Abramas išbuvo oloje dešimt metų. Karalius ir jo kunigaikščiai, būrėjai ir išminčiai manė, kad karalius nužudė Abramą.

9 SKYRIUS

1 Tomis dienomis Haranas, Teracho, vyriausiojo Abramo brolio, sūnus, vedė.
2 Haranui buvo trisdešimt devyneri metai, kai jis ją vedė; ir Harano žmona pastojo ir pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Lotu.
3 Ji vėl pastojo ir pagimdė dukterį, ir pavadino ją Milka; ir ji vėl pastojo ir pagimdė dukterį, ir pavadino ją Saraja.
4 Haranui buvo keturiasdešimt dveji metai, kai jam gimė Sarai, tai buvo dešimtaisiais Abramo gyvenimo metais; ir tomis dienomis Abramas, jo motina ir auklė išėjo iš olos, nes karalius ir jo pavaldiniai buvo pamiršę Abramo reikalą.
5 Ir kai Abramas išėjo iš olos, jis nuėjo pas Nojų ir savo sūnų Šemą ir pasiliko su jais, kad mokytųsi Viešpaties pamokymų ir Jo kelių, ir niekas nežinojo, kur yra Abramas, ir Abramas ilgą laiką tarnavo Nojui ir jo sūnui Šemui.
6 Abramas gyveno Nojaus namuose trisdešimt devynerius metus, ir Abramas pažinojo Viešpatį nuo trejų metų, ir jis ėjo Viešpaties keliais iki savo mirties dienos, kaip jį buvo išmokę Nojus ir jo sūnus Semas; ir visi žemės sūnūs tomis dienomis labai nusižengė Viešpačiui, ir jie maištavo prieš jį, ir jie tarnavo kitiems dievams, ir jie pamiršo Viešpatį, kuris juos sukūrė žemėje; ir žemės gyventojai tuo metu kiekvienas sau pasidarė dievus; medinius ir akmeninius dievus, kurie negalėjo nei kalbėti, nei girdėti, nei ištarti, ir žmonių sūnūs jiems tarnavo, ir jie tapo jų dievais.
7 Ir karalius bei visi jo tarnai ir Terachas su visais savo namiškiais buvo pirmieji, kurie tarnavo mediniams ir akmeniniams dievams.
8 Terachas turėjo dvylika didelių dievų, pagamintų iš medžio ir akmens, kas dvylika metų mėnesių, ir jis tarnavo kiekvienam iš jų kas mėnesį. Kiekvieną mėnesį Terachas atnešdavo savo dievams savo maisto ir gėrimo auką; taip Terachas darė visas dienas.
9 Visa ta karta buvo nedora Viešpaties akyse, todėl kiekvienas žmogus buvo jo dievas, bet jie paliko Viešpatį, kuris juos sukūrė.
10 Ir tais laikais visoje žemėje nebuvo rasta nė vieno žmogaus, kuris būtų pažinęs Viešpatį (nes kiekvienas tarnavo savo Dievui), išskyrus Nojų ir jo šeimyną, ir visi, kurie buvo jo patariamajame potvarkyje, pažinojo Viešpatį tomis dienomis.
11 Abramas, Teracho sūnus, tomis dienomis labai augo Nojaus namuose, ir niekas to nežinojo, o Viešpats buvo su juo.
12 Viešpats davė Abramui išmintingą širdį, ir jis žinojo, kad visi tos kartos darbai buvo tušti ir kad visi jų dievai buvo tušti ir beverčiai.
13 Ir Abramas pamatė saulę, šviečiančią ant žemės, ir Abramas tarė sau: „Tikrai ši saulė, šviečianti ant žemės, yra Dievas, ir aš jam tarnausiu.“
14 Tą dieną Abramas tarnavo saulei ir meldėsi jai. Atėjus vakarui, saulė, kaip įprasta, nusileido. Abramas sau tarė: „Nejaugi tai negali būti Dievas?“
15 Abramas vis dar svarstė savyje: „Kas yra tas, kuris sukūrė dangų ir žemę? Kas sukūrė žemėje? Kur jis yra?“
16 Ir jį apgaubė naktis, ir jis pakėlė akis į vakarus, šiaurę, pietus ir rytus ir pamatė, kad saulė nusileido nuo žemės ir diena aptemo.
17 Abramas pamatė priešais save žvaigždes ir mėnulį ir tarė: „Tikrai šitas yra Dievas, kuris sukūrė visą žemę ir žmogų, ir štai šie jo tarnai yra dievai aplink jį.“ Abramas tarnavo mėnuliui ir meldėsi jam visą tą naktį.
18 Rytui auštant ir saulei švietė žemė, kaip įprasta, Abramas pamatė visa, ką Viešpats Dievas buvo padaręs žemėje.
19 Ir Abramas sau tarė: „Tikrai ne dievai sukūrė žemę ir visą žmoniją, bet Dievo tarnai.“ Abramas pasiliko Nojaus namuose ir ten pažino Viešpatį ir Jo kelius, ir tarnavo Viešpačiui visas savo gyvenimo dienas, o visa ta karta pamiršo Viešpatį ir tarnavo kitiems mediniams ir akmeniniams dievams ir maištavo visas savo dienas.
20 Ir karalius Nimrodas karaliavo saugiai, ir visa žemė buvo jo valdžioje, ir visa žemė buvo vienos kalbos ir vieningų žodžių.
21 Ir visi Nimrodo kunigaikščiai ir jo didikai pasitarė: Putas, Micraimas, Kušas ir Kanaanas su savo šeimomis, ir jie sakė vienas kitam: „Eime, pasistatykime miestą ir jame tvirtą bokštą, kurio viršūnė siektų dangų, ir mes išgarsinsime save, kad galėtume karaliauti visame pasaulyje, idant mūsų priešų blogis liautųsi nuo mūsų, idant galėtume galingai jiems karaliauti ir kad nebūtume išsklaidyti po žemę dėl jų karų.“
22 Visi jie nuėjo pas karalių ir pranešė jam šiuos žodžius. Karalius su jais sutiko ir taip padarė.
23 Ir susirinko visos šeimos, iš kurių apie šešis šimtus tūkstančių vyrų, ir jie išėjo ieškoti didelio žemės sklypo miestui ir bokštui statyti, ir jie ieškojo visoje žemėje, bet nerado nė vieno panašaus į vieną slėnį Šinaro žemės

rytuose, maždaug dviejų dienų pėsčiomis, ir jie ten nukeliavo ir ten apsigyveno.
24 Ir jie pradėjo gaminti plytas ir kūrenti ugnį, kad statytų miestą ir bokštą, kurį buvo sumanę užbaigti.
25 Ir bokšto statyba jiems buvo nusikaltimas ir nuodėmė, ir jie pradėjo jį statyti, ir statydami prieš Viešpatį, dangaus Dievą, jie sumanė savo širdyse kariauti su juo ir pakilti į dangų.
26 Visi šie žmonės ir visos šeimos pasidalijo į tris dalis; pirmoji tarė: „Mes pakilsime į dangų ir kovosime su juo“; antroji tarė: „Mes pakilsime į dangų ir ten pastatysime savo dievus ir jiems tarnausime“; o trečioji dalis tarė: „Mes pakilsime į dangų ir sutriuškinsime jį lankais ir ietimis“; ir Dievas žinojo visus jų darbus ir visas jų piktas mintis, ir jis matė miestą ir bokštą, kurį jie statė.
27 Statydami jie pasistatė didelį miestą ir labai aukštą bei tvirtą bokštą; ir dėl jo aukščio skiedinys ir plytos nepasiekė statytojų, kai jie kopė į jį, kol tie, kurie kopė aukštyn, nebuvo išdirbę visų metų, o po to jie pasiekdavo statytojus ir duodavo jiems skiedinio ir plytų; taip buvo daroma kasdien.
28 Ir štai šie kilo aukštyn, o kiti leidosi žemyn visą dieną; ir jei plyta iškristų iš jų rankų ir sudužtų, jie visi dėl jos verktų, o jei žmogus krisdavo ir mirdavo, nė vienas iš jų į jį nežiūrėdavo.
29 Viešpats žinojo jų mintis, ir jiems statant, jie mėtė strėles į dangų, ir visos strėlės krito ant jų, pilnos kraujo. Jas pamatę, jie sakė vienas kitam: „Tikrai mes nužudėme visus, kurie yra danguje.“
30 Nes tai buvo iš Viešpaties, kad jie suklystų ir būtų sunaikinti nuo žemės paviršiaus.
31 Jie statė bokštą ir miestą, ir tai darė kasdien, kol praėjo daug dienų ir metų.
32 Ir Dievas tarė septyniasdešimčiai angelų, kurie stovėjo priešais jį, tiems, kurie buvo arti jo, sakydamas: „Nusileiskime ir sumaišykime jų kalbas, kad nė vienas žmogus nesuprastų savo artimo kalbos.“ Ir jie taip jiems padarė.
33 Ir nuo tos dienos jie pamiršo kiekvienas savo artimo kalbą ir negalėjo suprasti kalbėti viena kalba. Kai statytojas paimdavo iš savo artimo rankų kalkių ar akmens, kurio jis neužsakė, statytojas jį išmesdavo ir užmesdavo ant savo artimo, kad šis mirtų.
34 Ir jie taip darė daugelį dienų, ir taip daugelį jų nužudė.
35 Viešpats sutriuškino tris ten buvusius dalinius ir nubaudė juos pagal jų darbus ir sumanymus; tie, kurie sakė: „Pakilsime į dangų ir tarnausime savo dievams“, tapo kaip beždžionės ir drambliai; o tie, kurie sakė: „Sudaužysime dangų strėlėmis“, juos Viešpats nužudė – vieną per artimo ranką; o trečią dalinį, kurie sakė: „Pakilsime į dangų ir kovosime prieš jį“, Viešpats išsklaidė po visą žemę.
36 Ir tie, kurie liko tarp jų, kai sužinojo ir suprato jiems artėjantį blogį, jie paliko pastatą ir taip pat buvo išsklaidyti po visą žemės veidą.
37 Ir jie nustojo statyti miestą ir bokštą; todėl jis pavadino tą vietą Babeliu, nes ten Viešpats sumaišė visos žemės kalbą; štai ji buvo Šinaro krašto rytuose.
38 O dėl bokšto, kurį pastatė žmonių sūnūs, žemė atvėrė savo burną ir prarijo trečdalį jo, o ugnis nusileido iš dangaus ir sudegino kitą trečdalį, o kitas trečdalis išliko iki šios dienos, ir jis yra iš tos dalies, kuri buvo viršuje, o jo apimtis yra trijų dienų pėsčiomis.
39 Ir daug žmonių sūnų mirė tame bokšte, nesuskaičiuojama tauta.

10 SKYRIUS

1 Tomis dienomis, keturiasdešimt aštuntaisiais Abramo, Teracho sūnaus, gyvenimo metais, mirė Ebero sūnus Pelegas. Iš viso Pelegas gyveno du šimtus trisdešimt devynerius metus.
2 Ir kai Viešpats išsklaidė žmonių sūnus dėl jų nuodėmės prie bokšto, štai jie išsisklaidė į daugelį padalinių, ir visi žmonių sūnūs buvo išsklaidyti po keturis žemės kampus.
3 Ir visos šeimos susiskirstė pagal savo kalbą, kraštą ar miestą.
4 Žmonių sūnūs statė daug miestų pagal savo šeimas visose vietose, kur jie keliavo, ir visoje žemėje, kur Viešpats juos buvo išsklaidęs.
5 Kai kurie iš jų statė miestus tose vietose, iš kurių vėliau buvo išvaryti, ir pavadino šiuos miestus savo vardais, savo vaikų vardais arba pagal konkrečius įvykius.
6 Ir Nojaus sūnaus Jafeto sūnūs išėjo ir pasistatė miestus tose vietose, kur buvo išsklaidyti, ir visus savo miestus pavadino savo vardais. Ir Jafeto sūnūs buvo suskirstyti žemės paviršiuje į daugelį grupių ir kalbų.
7 Šitie yra Jafeto sūnūs pagal jų šeimas: Gomeras, Magogas, Medajas, Javanas, Tubalas, Mešechas ir Tyrasas; tai yra Jafeto vaikai pagal jų kartas.
8 Gomero vaikai pagal savo miestus buvo frankai, gyvenantys Francos žemėje prie Francos upės, prie Senos upės.
9 Refato vaikai yra Bartonimas, gyvenantis Bartonijos krašte prie Ledos upės, kuri įteka į Didžiąją Gihono jūrą, tai yra Okeaną.
10 Tugarmos vaikai yra dešimt šeimų, ir šie yra jų vardai: Buzaras, Parzunakas, Balgaras, Elikanumas, Ragbibas, Tarkis, Bidas, Zebukas, Ongalas ir Tilmazas; visi jie išsiplėtė ir apsistojo šiaurėje ir pasistatė miestus.
11 Ir jie pavadino savo miestus savo vardais – tai tie, kurie iki šios dienos gyvena prie Hitlos ir Italako upių.
12 O Angolų, Balgarų ir Parzunakų šeimos gyvena prie didžiosios Dubnės upės; ir jų miestų pavadinimai taip pat atitinka jų pačių vardus.
13 Javano vaikai yra javanai, gyvenantys Makdonijos krašte, Medajos vaikai yra orelai, gyvenantys Kuršono krašte, o Tubalo vaikai yra tie, kurie gyvena Tuskanos krašte prie Pašijo upės.
14 Mešecho sūnūs yra šibašniai, o Tyro sūnūs – rušašas, kušis ir ongolis; visi šie išėjo ir pasistatė miestus; tai yra miestai, kurie yra prie Jabuso jūros, prie Kuros upės, kuri įteka į Tragano upę.
15 Elišacho vaikai yra almanai, ir jie taip pat išėjo ir pasistatė miestus; tai yra miestai, esantys tarp Jobo ir Šibatmo kalnų; ir iš jų buvo Lumbardi žmonės, gyvenantys priešais Jobo ir Šibatmo kalnus, ir jie užkariavo Italijos žemę ir ten pasiliko iki šios dienos.
16 Kitimų vaikai yra romai, gyvenantys Kanopijos slėnyje prie Tibreu upės.
17 O Dudonimo vaikai yra tie, kurie gyvena Gihono jūros miestuose, Bordnos krašte.

18 Tai yra Jafeto vaikų šeimos pagal jų miestus ir kalbas, kai jie buvo išsklaidyti po bokšto, ir jie pavadino savo miestus pagal jų vardus ir vietoves; ir tai yra visų jų miestų, kuriuos jie pastatė tomis dienomis po bokšto, vardai pagal jų šeimas.
19 Hamo sūnūs buvo Kušas, Micraimas, Putas ir Kanaanas pagal savo kartas ir miestus.
20 Visi šie keliavo ir statėsi miestus, rado jiems tinkamų vietų, ir pavadino juos savo tėvų vardais: Kušas, Micraimas, Putas ir Kanaanas.
21 Micraimo sūnūs: ludai, anamai, lehabai, naftuchai, patrusai, kasluchai ir kafturai – septynios šeimos.
22 Visi šie gyvena prie Sihoro upės, tai yra Egipto upelio, ir jie pasistatė miestus, kuriuos pavadino savo vardais.
23 Patroso ir Kaslocho vaikai tuokė tarpusavyje, ir iš jų kilo pelištimai, azatimai, gerarimai, gitimai ir ekronimai – penkios šeimos; šie pasistatė miestus ir vadino savo protėvių vardais iki šios dienos.
24 Kanaano vaikai taip pat pasistatė miestus ir pavadino juos savo vardais – vienuolika miestų ir kitų be skaičiaus.
25 Keturi vyrai iš Hamo giminės išėjo į lygumos kraštą; tų keturių vyrų vardai: Sodoma, Gomora, Adma ir Zeboimas.
26 Ir šie vyrai pasistatė keturis miestus lygumos krašte ir pavadino savo miestus savo vardais.
27 Jie, jų vaikai ir visi, kurie jiems priklausė, gyveno tuose miestuose. Jie buvo vaisingi, labai dauginosi ir gyveno taikiai.
28 Seyras, Hūro sūnus, Hivio sūnus, Kanaano sūnus, nuėjo ir rado slėnį priešais Parano kalną. Ten jis pastatė miestą, ten gyveno jis su savo septyniais sūnumis ir šeimyna. Miestą, kurį pastatė, jis pavadino Seyru pagal savo vardą; tai yra Seiro kraštas iki šios dienos.
29 Tai yra Hamo vaikų šeimos pagal jų kalbas ir miestus, kai jie buvo išsklaidyti po savo šalis po bokšto.
30 Kai kurie Semo, Nojaus sūnaus, visų Ebero vaikų tėvo, vaikai taip pat išėjo ir pasistatė miestus tose vietose, kur buvo išsklaidyti, ir pavadino savo miestus savo vardais.
31 Semo sūnūs buvo Elamas, Ašūras, Arpachšadas, Ludas ir Aramas. Jie pasistatė miestus ir visus savo miestus pavadino savo vardais.
32 Tuo metu iškeliavo Semo sūnus Ašūras su savo vaikais ir šeimyna – labai didelė jų grupė. Jie nukeliavo į tolimą kraštą, kurį rado. Toje žemėje, į kurią keliavo, jie susidūrė su labai plačiu slėniu. Jie pastatė keturis miestus ir pavadino juos savo vardais ir pavadinimais.
33 Šitie yra miestų, kuriuos pastatė Ašūro vaikai, vardai: Ninevė, Resenas, Kalachas ir Rehoboteras; Ašūro vaikai juose gyvena iki šios dienos.
34 Aramo vaikai taip pat išėjo ir pasistatė miestą, kurį pavadino Uzu savo vyresniojo brolio vardu, ir jie jame gyvena; tai yra Uzo kraštas iki šios dienos.
35 Antraisiais metais po bokšto pastatymo vyras iš Ašūro namų, vardu Bela, iškeliavo iš Ninevės žemės apsigyventi su savo šeimyna, kur tik rasdavo vietą; ir jie atvyko iki lygumos miestų, esančių priešais Sodomą, ir ten apsigyveno.
36 Tas vyras pakilo ir ten pastatė nedidelį miestą, kurį pavadino savo vardu Bela; tai yra Coaro kraštas iki šios dienos.
37 Ir tai yra Semo vaikų šeimos pagal jų kalbas ir miestus, po to, kai jie buvo išsklaidyti žemėje po bokšto.
38 Ir kiekviena Nojaus vaikų karalystė, miestas ir šeima po to pasistatė daug miestų.
39 Ir jie įsteigė vyriausybes visuose savo miestuose, kad būtų reguliuojami pagal jų įsakymus; taip darė visos Nojaus vaikų šeimos per amžius.

11 SKYRIUS

1 Kūšo sūnus Nimrodas tebebuvo Šinaro krašte, valdė jį, gyveno ir statė miestus Šinaro krašte.
2 Šitie yra keturių miestų, kuriuos jis pastatė, vardai, ir jis juos pavadino pagal įvykius, kurie jiems nutiko statant bokštą.
3 Pirmąją jis pavadino Babele, sakydamas: „Nes ten Viešpats sumaišė visos žemės kalbą“, o antrąją – Erechu, nes iš ten Dievas juos išsklaidė.
4 Trečiąjį jis pavadino Echedu, sakydamas, kad toje vietoje vyko didelis mūšis; o ketvirtąjį jis pavadino Kalna, nes ten žuvo jo kunigaikščiai ir galiūnai, jie erzino Viešpatį, maištavo ir nusikalto prieš jį.
5 Nimrodui pastačius šiuos miestus Šinaro žemėje, jis apgyvendino juose likusius savo žmones, savo kunigaikščius ir galiūnus, kurie buvo išlikę jo karalystėje.
6 Nimrodas gyveno Babelyje ir ten atnaujino savo valdymą likusiems savo pavaldiniams, ir jis karaliavo saugiai, o Nimrodo pavaldiniai ir kunigaikščiai pavadino jį Amrafeliu, sakydami, kad prie bokšto jo kunigaikščiai ir vyrai žuvo dėl jo lėšų.
7 Ir nepaisant to, Nimrodas negrįžo pas Viešpatį ir toliau buvo nedoras, mokydamas nedorybės žmonių sūnus; o jo sūnus Mardonas buvo blogesnis už savo tėvą ir toliau prisidėjo prie savo tėvo bjaurybių.
8 Ir jis įstūmė žmonių sūnus į nuodėmę, todėl sakoma: „Iš nedorėlių kyla nedorybė“.
9 Tuo metu vyko karas tarp Hamo vaikų šeimų, jiems gyvenant miestuose, kuriuos buvo pastatę.
10 Ir Kedorlaomeras, Elamo karalius, pasitraukė nuo Hamo vaikų šeimų, ir jis kovojo su jais, ir jis juos pavergė, ir jis nužygiavo į penkis lygumos miestus, ir jis kovojo prieš juos, ir jis juos pavergė, ir jie buvo jo valdžioje.
11 Jie tarnavo jam dvylika metų ir mokėjo jam metinį mokestį.
12 Tuo metu mirė Serugo sūnus Nahoras, keturiasdešimt devintaisiais Abramo, Teracho sūnaus, gyvenimo metais.
13 Penkiasdešimtaisiais Abramo, Teracho sūnaus, gyvenimo metais Abramas išėjo iš Nojaus namų ir sugrįžo į savo tėvo namus.
14 Abramas pažino Viešpatį ir vaikščiojo jo keliais bei pagal jo nurodymus, ir Viešpats, jo Dievas, buvo su juo.
15 Jo tėvas Terachas tais laikais vis dar buvo karaliaus Nimrodo kariuomenės vadas ir vis dar sekė svetimais dievais.
16 Abramas sugrįžo į savo tėvo namus ir pamatė dvylika dievų, stovinčių ten savo šventyklose, ir Abramas užsidegė pykčiu, pamatęs šiuos atvaizdus savo tėvo namuose.
17 Abramas tarė: „Kaip gyvas Viešpats, šie atvaizdai nepasiliks mano tėvo namuose. Taip Viešpats, kuris mane sukūrė, padarys man, jei per tris dienas jų visų nesudaužysiu.“
18 Abramas išėjo nuo jų, ir jo viduje užsidegė pyktis. Abramas nuskubėjo iš kambario į savo tėvo kiemą ir rado

savo tėvą sėdintį kieme su visais jo tarnais. Abramas atėjo ir atsisėdo priešais jį.
19 Ir Abramas paklausė savo tėvo, sakydamas: „Tėve, pasakyk man, kur yra Dievas, kuris sukūrė dangų ir žemę, ir visus žmonių sūnus žemėje, ir kas sukūrė tave ir mane?“ Terachas atsakė savo sūnui Abramui ir tarė: „Štai tie, kurie mus sukūrė, visi yra su mumis namuose.“
20 Abramas tarė savo tėvui: „Mano valdove, prašau, parodyk man juos!“ Terachas įvedė Abramą į vidinio kiemo kambarį. Abramas pamatė: „Visas kambarys buvo pilnas medinių ir akmeninių dievų – dvylikos didelių atvaizdų ir kitų, mažesnių už juos be skaičiaus.“
21 Terachas tarė savo sūnui: „Štai jie sukūrė visa, ką matai žemėje, ir mane, tave ir visą žmoniją.“
22 Terachas nusilenkė savo dievams ir atsitraukė nuo jų, o jo sūnus Abramas išėjo su juo.
23 Kai Abramas išėjo iš jų, jis nuėjo pas savo motiną, atsisėdo priešais ją ir tarė savo motinai: „Štai mano tėvas man parodė tuos, kurie sukūrė dangų ir žemę, ir visus žmonių sūnus.“
24 Taigi dabar skubėk ir paimk ožiuką iš bandos, paruošk iš jo skanų valgį, kad galėčiau jį atnešti savo tėvo dievams kaip auką jiems valgyti; galbūt per tai jiems būsiu priimtinas.
25 Jo motina taip ir padarė: ji paėmė ožiuką, pagamino iš jo gardų valgį ir atnešė jį Abramui. Abramas paėmė gardų valgį iš savo motinos ir atnešė jį savo tėvo dievams. Jis priėjo prie jų, kad jie valgytų, o jo tėvas Terachas apie tai nežinojo.
26 Tą dieną, kai Abramas sėdėjo tarp jų, jis pamatė, kad jie neturi nei balso, nei klausos, nei judesio, ir nė vienas iš jų negalėjo ištiesti rankos valgyti.
27 Abramas tyčiojosi iš jų ir tarė: „Tikrai jiems nepatiko gardus maistas, kurį paruošiau, o gal jo buvo jiems per mažai ir dėl to jie nenorėjo valgyti. Todėl rytoj paruošiu šviežio gardaus maisto, geresnio ir gausesnio nei šis, kad pamatyčiau rezultatą.“
28 Kitą dieną Abramas nurodė savo motinai dėl gardaus valgio. Jo motina atsikėlė ir parnešė tris puikius ožiukus iš bandos. Ji pagamino iš jų puikios gardžios mėsos, tokios, kokią mėgo jos sūnus, ir davė ją savo sūnui Abramui; o jo tėvas Terachas apie tai nežinojo.
29 Abramas paėmė iš savo motinos gardų maistą ir įnešė jį į kambarį savo tėvo dievams; ir jis priėjo prie jų, kad jie valgytų, ir padėjo jį priešais juos. Abramas sėdėjo priešais juos visą dieną, galvodamas, galbūt jie pavalgys.
30 Abramas juos stebėjo ir, regis, jie neturėjo nei balso, nei klausos, nė vienas iš jų netiesė rankos valgyti mėsos.
31 Tą dieną vakare tuose namuose Abramas buvo apgaubtas Dievo dvasia.
32 Ir jis sušuko ir tarė: „Vargas mano tėvui ir šiai nedorai kartai, kurios širdys linkusios į tuštybę, kuri tarnauja šiems mediniams ir akmeniniams stabams, kurie negali nei valgyti, nei uostyti, nei girdėti, nei kalbėti, kurie turi burnas be kalbos, akis be regos, ausis be klausos, rankas be pojūčių ir kojas, kurios negali judėti; tokie yra tie, kurie juos sukūrė ir kurie jais pasitiki.“
33 Kai Abramas pamatė visa tai, užsidegė jo pyktis ant tėvo. Jis skubiai paėmė į ranką kirvį, nuėjo į dievų kambarį ir sudaužė visus savo tėvo dievus.
34 Sudaužęs atvaizdus, jis įdėjo kirvį į didžiojo dievo, kuris stovėjo priešais juos, ranką ir išėjo; o jo tėvas Terachas grįžo namo, nes išgirdo prie durų kirvio dūžio garsą; tad Terachas įėjo į namus sužinoti, kas vyksta.
35 Terachas, išgirdęs kirvuko garsą stabų kambaryje, nubėgo į kambarį pas stabus ir sutiko išeinantį Abramą.
36 Terachas įėjo į kambarį ir rado visus stabus nukritusius ir sudaužytus, o didžiausiojo rankoje esantį kirvį, kuris nebuvo sudaužytas, ir gardų patiekalą, kurį jo sūnus Abramas buvo pagaminęs, vis dar tebebuvo priešais juos.
37 Ir kai Terachas tai pamatė, jis labai supyko, ir jis nuskubėjo ir išėjo iš kambario pas Abramą.
38 Ir rado savo sūnų Abramą tebesėdintį namuose ir tarė jam: „Ką tu padarei mano dievams?“
39 Abramas atsakė savo tėvui Terachui: „Ne taip, mano viešpatie, nes aš atnešiau jiems skanų maistą, ir kai priėjau prie jų su mėsa, kad jie galėtų valgyti, jie visi tuojau pat ištiesė rankas valgyti, dar prieš didysis ištiesdamas ranką valgyti.
40 Ir didysis pamatė jų darbus, kuriuos jie darė prieš jį, ir jo pyktis smarkiai užsidegė prieš juos. Jis nuėjo, paėmė namuose buvusį kirvį, atėjęs pas juos, sudaužė juos visus. Ir štai kirvis vis dar jo rankoje, kaip matai.
41 Terachas, tai pasakęs, labai supyko ant savo sūnaus Abramo. Įniršęs Terachas tarė savo sūnui Abramui: „Ką tu čia papasakojai? Tu man meluoji.“
42 Ar šiuose dievuose yra dvasios, sielos ar galios padaryti visa, ką man liepei? Argi jie ne iš medžio ir akmens, argi aš pats jų nesukūriau, ir ar gali taip meluoti, sakydamas, kad didysis dievas, kuris buvo su jais, juos sumušė? Tai tu įdėjai jam į rankas kirvį ir tada sakei, kad jis juos visus sumušė.
43 Abramas atsakė savo tėvui ir tarė jam: „Ir kaip tu gali tarnauti šiems stabams, kurie neturi jokios galios ką nors padaryti? Ar tie stabai, kuriais pasitiki, gali tave išgelbėti? Ar jie išgirs tavo maldas, kai jų šaukiesi? Ar jie gali išgelbėti tave iš tavo priešų rankų, ar jie kovos tavo mūšius prieš tavo priešus, kad tu tarnautum medžiui ir akmeniui, kurie negali nei kalbėti, nei girdėti?“
44 Ir dabar tikrai negerai tau ir žmonių sūnums, kurie su tavimi susiję, taip daryti. Ar jūs tokie kvaili, kvaili ar tokie nesuprantantys, kad tarnaujate medžiui ir akmeniui ir darote taip?
45 Ir pamirštate Viešpatį Dievą, kuris sukūrė dangų ir žemę, ir kuris sukūrė jus žemėje, ir tuo užtraukiate didelę nelaimę savo sieloms šiuo dalyku, tarnaudami akmeniui ir medžiui?
46 Argi mūsų tėvai senovėje nenusidėjo šiuo dalyku? Argi Viešpats, visatos Dievas, užliejo juos tvano vandenimis ir sunaikino visą žemę?
47 Ir kaip jūs galite toliau tai daryti ir tarnauti mediniams bei akmeniniams dievams, kurie negali nei girdėti, nei kalbėti, nei išvaduoti jūsų iš priespaudos, tuo užsitraukdami ant jūsų visatos Dievo rūstybę?
48 Taigi dabar, mano tėve, susilaikyk nuo to ir neleisk pikto sau ir savo namiškiams.
49 Abramas skubiai išbėgo nuo savo tėvo akių ir paėmė kirvį nuo didžiausio savo tėvo stabo, kurį Abramas sudaužė ir pabėgo.
50 Terachas, matydamas visa, ką Abramas buvo padaręs, skubiai išėjo iš savo namų ir nuėjo pas karalių. Jis atėjo pas

Nimrodą, atsistojo prieš jį ir nusilenkė karaliui. Karalius tarė: „Ko tau reikia?“
51 Ir jis tarė: „Maldauju tave, mano valdove, išklausyk mane! Prieš penkiasdešimt metų man gimė vaikas, ir taip jis elgėsi su mano dievais ir taip kalbėjo. Todėl dabar, mano valdove ir karaliau, pakviesk jį, kad jis atvyktų pas tave ir teistų jį pagal įstatymą, idant būtume išgelbėti nuo jo pikto darbo.“
52 Ir karalius pasiuntė tris savo tarnus, ir jie nuėjo ir atvedė Abramą pas karalių. Tą dieną Nimrodas ir visi jo kunigaikščiai bei tarnai sėdėjo priešais jį, ir Terachas taip pat sėdėjo priešais juos.
53 Karalius tarė Abramui: „Ką tu taip padarei savo tėvui ir jo dievams?“ Abramas atsakė karaliui tais pačiais žodžiais, kuriuos buvo sakęs savo tėvui: „Didysis dievas, kuris buvo su jais namuose, padarė jiems tai, ką girdėjai.“
54 Karalius tarė Abramui: „Ar jie turėjo galią kalbėti, valgyti ir daryti, kaip tu sakei?“ Abramas atsakė karaliui: „Jei jie neturi galios, kodėl tu jiems tarnauji ir savo kvailystėmis suklaidini žmonių sūnus?“
55 Ar manai, kad jie gali tave išgelbėti ar padaryti ką nors mažo ar didelio, kad tu jiems tarnautumėm? Ir kodėl nejauti visos visatos Dievo, kuris tave sukūrė ir kurio galioje yra nužudyti ir išlaikyti gyvą?
56 o kvailas, paprastas ir neišmanantis karaliau, vargas tau per amžius.
57 Maniau, kad mokysi savo tarnus teisingo kelio, bet to nepadarei, bet pripildei visą žemę savo nuodėmėmis ir savo tautos, kuri sekė tavo keliais, nuodėmėmis.
58 Ar nežinai, ar negirdėjai, kad mūsų protėviai senais laikais nusidėjo šiuo piktu darbu, kurį darai, ir amžinasis Dievas užliejo juos tvano vandenimis ir sunaikino juos visus, ir taip pat sunaikino visą žemę dėl jų? Ir ar tu ir tavo žmonės dabar pakilsite ir darysite panašų darbą, kad numalšintumėte Viešpaties, visatos Dievo, rūstybę ir atneštumėte pikta tau ir visai žemei?
59 Tad dabar atsikratyk šio pikto darbo, kurį darai, ir tarnauk visatos Dievui, nes tavo siela yra Jo rankose, ir tada tau bus gerai.
60 Ir jei tavo pikta širdis neklausys mano žodžių, kad palikčiau savo piktus kelius ir tarnaučiau amžinajam Dievui, tada tu mirsi su gėda paskutinėmis dienomis – tu, tavo žmonės ir visi, kurie su tavimi susiję, girdėdami tavo žodžius ar vaikščiodami tavo piktais keliais.
61 Abramui baigus kalbėti karaliaus ir kunigaikščių akivaizdoje, Abramas pakėlė akis į dangų ir tarė: „Viešpats mato visus nedorėlius ir juos teis.“

12 SKYRIUS

1 Išgirdęs Abramo žodžius, karalius įsakė jį uždaryti į kalėjimą; ir Abramas praleido kalėjime dešimt dienų.
2 Toms dienoms pasibaigus, karalius įsakė, kad visi karaliai, kunigaikščiai ir įvairių provincijų valdytojai bei išminčiai atvyktų pas jį ir susėdo priešais jį, o Abramas vis dar buvo kalinimo namuose.
3 Karalius tarė kunigaikščiams ir išminčiams: „Ar girdėjote, ką Abramas, Teracho sūnus, padarė savo tėvui? Taip jis jam padarė, ir aš įsakiau jį atvesti pas mane, ir taip jis kalbėjo. Jo širdis jo neabejojo ir jis nesujudėjo mano akivaizdoje, ir štai dabar jis uždarytas kalėjime.“
4 Todėl nuspręskite, koks teismas priklauso šiam vyrui, kuris keikė karalių, kuris kalbėjo ir darė visa, ką girdėjote.
5 Ir visi jie atsakė karaliui: „Vyras, kuris niekins karalių, turėtų būti pakartas ant medžio; bet kadangi jis įvykdė visa, ką jis sakė, ir niekino mūsų dievus, jis turi būti sudegintas, nes toks yra įstatymas šiuo klausimu.“
6 Jei karaliui patiks, tegul jis įsako savo tarnams kūrenti ugnį tavo plytų krosnyje dieną ir naktį, o tada mes įmesime į ją šį vyrą.“ Karalius taip ir padarė, įsakydamas savo tarnams paruošti ugnį tris dienas ir tris naktis karaliaus krosnyje, kuri yra Kasdime; ir karalius įsakė jiems paimti Abramą iš kalėjimo ir išvesti jį sudeginti.
7 Visi karaliaus tarnai, kunigaikščiai, valdovai, valdytojai, teisėjai ir visi krašto gyventojai, apie devynis šimtus tūkstančių vyrų, stovėjo priešais krosnį, norėdami pamatyti Abramą.
8 Visos moterys ir mažyliai susirinko ant stogų ir bokštų, norėdami pamatyti, ką daro Abramas, ir visi stovėjo kartu atokiai; ir neliko nė vieno vyro, kuris tą dieną nebūtų atėjęs pažiūrėti to vaizdo.
9 Kai Abramas atvyko, karaliaus burtininkai ir išminčiai pamatė Abramą ir šaukė karaliui, sakydami: „Mūsų valdove, tikrai tai yra tas vyras, apie kurį žinome, kad tai buvo vaikas, kuriam gimstant didžioji žvaigždė prarijo keturias žvaigždes, apie kurias mes pranešėme karaliui prieš penkiasdešimt metų.“
10 Ir štai dabar jo tėvas irgi sulaužė tavo įsakymus ir iš tavęs tyčiojosi, atvesdamas tau kitą vaiką, kurį tu nužudei.
11 Išgirdęs jų žodžius, karalius labai įniršo ir įsakė atvesti Terachą pas jį.
12 Karalius tarė: „Ar girdėjai, ką kalbėjo burtininkai? Dabar pasakyk man tiesiai šviesiai, kaip tu tai padarei? Jei kalbėsi tiesą, būsi išteisintas.“
13 Matydamas, kad karaliaus pyktis taip įsiplieskė, Terachas tarė karaliui: „Mano valdove ir karaliau, tu girdėjai tiesą, ir tai, ką kalbėjo išminčiai, yra teisinga.“ Karalius tarė: „Kaip tu galėjai tai padaryti? Sulaužyti mano įsakymus ir duoti man vaiką, kurio negimdei, ir imti už jį pinigus?“
14 Terachas atsakė karaliui: „Tuo metu buvau labai sujaudintas dėl savo sūnaus ir paėmiau savo tarnaitės sūnų ir atvedžiau jį pas karalių.
15 Karalius tarė: „Kas tau tai patarė? Pasakyk man, nieko nuo manęs neslėpk, ir tada nemirsi.“
16 Terachas labai išsigando karaliaus akivaizdoje ir tarė karaliui: „Tai man patarė mano vyriausias sūnus Haranas; o Haranas buvo tomis dienomis, kai gimė Abramas, būdamas trisdešimt dvejų metų.“
17 Bet Haranas nieko nepatarė savo tėvui, nes Terachas tai pasakė karaliui, norėdamas išgelbėti savo sielą nuo karaliaus, nes labai bijojo; ir karalius tarė Terachui: „Tavo sūnus Haranas, kuris tau tai patarė, mirs per ugnį kartu su Abramu; nes jam skirta mirties bausmė už tai, kad jis maištavo prieš karaliaus norą, darydamas tai.“
18 Haranas tuo metu jautė norą eiti Abramo keliais, bet laikė tai savyje.
19 Haranas tarė savo širdyje: „Štai karalius pagrobė Abramą už šiuos dalykus, kuriuos Abramas padarė. Jei Abramas nugalės karalių, aš seksiu paskui jį, o jei karalius nugalės, aš persekiosiu karalių.“

20 Kai Terachas papasakojo karaliui apie savo sūnų Haraną, karalius įsakė suimti Haraną kartu su Abramu.
21 Ir jie atvedė juos abu – Abramą ir jo brolį Haraną – įmesti į ugnį; ir visi krašto gyventojai, karaliaus tarnai, kunigaikščiai, visos moterys ir mažyliai tą dieną stovėjo ten priešais juos.
22 Karaliaus tarnai paėmė Abramą ir jo brolį ir nuvilko nuo jų visus drabužius, išskyrus apatinius, kuriuos jie vilkėjo.
23 Jie surišo jų rankas ir kojas lininiais virvėmis, o karaliaus tarnai pakėlė jas ir įmetė abi į krosnį.
24 Viešpats pamilo Abramą ir pasigailėjo jo. Viešpats nužengė ir išgelbėjo Abramą iš ugnies, ir jis nesudegė.
25 Bet visos virvės, kuriomis jį surišo, sudegė, o Abramas pasiliko ir vaikščiojo ugnyje.
26 Haranas mirė, kai jį įmetė į ugnį, ir sudegė iki pelenų, nes jo širdis nebuvo tobula prieš Viešpatį; ir tuos vyrus, kurie jį įmetė į ugnį, ugnies liepsna apėmė, ir jie sudegė, ir dvylika vyrų iš jų mirė.
27 Abramas vaikščiojo ugnies viduryje tris dienas ir tris naktis, ir visi karaliaus tarnai matė jį vaikščiojantį ugnyje. Jie atėjo ir pranešė karaliui: „Štai mes matėme Abramą vaikščiojantį ugnies viduryje, ir net apatiniai drabužiai, kurie buvo ant jo, nesudegę, bet virvė, kuria jis buvo surištas, sudegusi.“
28 Išgirdęs jų žodžius, karalius alpo, ir jis netikėjo jais. Todėl jis pasiuntė kitus ištikimus kunigaikščius pažiūrėti šio reikalo. Jie nuėjo, pamatė ir papasakojo karaliui. Karalius atsikėlė eiti ir pažiūrėti. Jis pamatė Abramą, vaikštinėjantį ugnies viduryje, ir Harano kūną sudegusį, ir karalius labai stebėjosi.
29 Ir karalius įsakė ištraukti Abramą iš ugnies; ir jo tarnai artinosi, norėdami jį ištraukti, bet jie negalėjo, nes ugnis buvo aplinkui ir liepsna kilo iš krosnies jų link.
30 Ir karaliaus tarnai pabėgo iš ugnies, o karalius juos sudrausmino, sakydamas: „Greitai išveskite Abramą iš ugnies, kad nemirtumėte!“
31 Ir karaliaus tarnai vėl artėjo, norėdami išvesti Abramą, ir liepsnos užliejo juos ir nudegino jų veidus taip, kad aštuoni iš jų mirė.
32 Ir kai karalius pamatė, kad jo tarnai negali prisiartinti prie ugnies, kad nesudegtų, karalius pašaukė Abramą: „O dangiškojo Dievo tarne, išeik iš ugnies ir ateik čia pas mane!“ Abramas paklausė karaliaus balso ir išėjo iš ugnies, sugrįžo ir atsistojo prieš karalių.
33 Kai Abramas išėjo, karalius ir visi jo tarnai pamatė Abramą ateinantį pas karalių su apatiniais drabužiais, nes jie nebuvo sudeginti, bet virvė, kuria jis buvo surištas, buvo sudeginta.
34 Karalius tarė Abramui: „Kaip tu nebuvai sudegintas ugnyje?“
35 Abramas tarė karaliui: „Dangaus ir žemės Dievas, kuriuo pasitikiu ir kuris turi viską savo galioje, išgelbėjo mane iš ugnies, į kurią mane įmetei.“
36 Ir Haranas, Abramo brolis, buvo sudegintas iki pelenų, ir jie ieškojo jo kūno ir rado jį sudegusį.
37 Haranui buvo aštuoniasdešimt dveji metai, kai jis žuvo Kasdimo ugnyje. Matydami, kad Abramas buvo išgelbėtas iš ugnies, karalius, kunigaikščiai ir krašto gyventojai atėjo ir nusilenkė Abramui.
38 Ir Abramas jiems tarė: „Nesilenkite man, bet lenkkitės pasaulio Dievui, kuris jus sukūrė, ir tarnaukite Jam, ir eikite Jo keliais, nes Jis išgelbėjo mane iš šios ugnies, ir Jis sukūrė visų žmonių sielas ir dvasias, ir suformavo žmogų jo motinos įsčiose, ir pagimdė jį į pasaulį, ir Jis išgelbės tuos, kurie Juo pasitiki, iš visų skausmų.“
39 Ir tai atrodė labai nuostabu karaliaus ir kunigaikščių akyse, kad Abramas buvo išgelbėtas nuo ugnies ir kad Haranas buvo sudegintas; ir karalius davė Abramui daug dovanų ir atidavė jam du savo vyriausiuosius tarnus iš karaliaus namų; vieno vardas buvo Onis, o kito – Eliezeras.
40 Visi karaliai, kunigaikščiai ir tarnai davė Abramui daug dovanų – sidabro, aukso ir perlų. Karalius ir jo kunigaikščiai jį išleido, ir jis išėjo ramybėje.
41 Abramas išėjo nuo karaliaus ramybėje, ir daugelis karaliaus tarnų sekė paskui jį, ir apie trys šimtai vyrų prisijungė prie jo.
42 Tą dieną Abramas sugrįžo į savo tėvo namus kartu su vyrais, kurie jį sekė. Abramas tarnavo Viešpačiui, savo Dievui, visas savo gyvenimo dienas, vaikščiojo jo keliais ir laikėsi jo įstatymo.
43 Nuo tos dienos Abramas palenkė žmonių sūnų širdis tarnauti Viešpačiui.
44 Tuo metu Nahoras ir Abramas vedė savo brolio Harano dukteris. Nahoro žmona buvo Milka, o Abramo žmonos vardas buvo Saraja. Abramo žmona Saraja buvo nevaisinga; tais laikais ji neturėjo palikuonių.
45 Praėjus dvejiems metams po Abramo išėjimo iš ugnies, tai yra penkiasdešimt antraisiais jo gyvenimo metais, štai karalius Nimrodas atsisėdo Babelyje soste. Karalius užmigo ir susapnavo, kad stovi su savo kariuomene ir kareivijomis slėnyje priešais karaliaus krosnį.
46 Ir jis pakėlė akis ir pamatė vyrą, panašų į Abramą, išeinantį iš krosnies, kuris atėjo ir atsistojo prieš karalių su ištrauktu kardu, o tada puolė pas karalių su kardu, kai karalius bėgo nuo vyro, nes šis buvo išsigandęs; ir jam bėgant, vyras metė kiaušinį ant karaliaus galvos, ir kiaušinis virto didele upe.
47 Ir karaliui susapnavo, kad visi jo kariai nuskendo toje upėje ir žuvo. Karalius pabėgo su trimis vyrais, kurie buvo prieš jį, ir išsigelbėjo.
48 Ir karalius pažvelgė į šiuos vyrus – jie buvo apsirengę princiškais drabužiais kaip karalių drabužiai, ir turėjo karalių išvaizdą bei didybę.
49 Jiems bėgant, upė vėl pavirto kiaušiniu prieš karalių, ir iš kiaušinio išlindo jaunas paukštelis, kuris atėjo pas karalių, nuskrido jam ant galvos ir išplėšė karaliui akį.
50 Karalius, tai pamatęs, sielvartavo ir pabudo iš miego. Jo dvasia buvo sukrėsta, ir jis pajuto didelę baimę.
51 Rytą karalius išsigandęs atsikėlė nuo savo guolio ir įsakė visiems išminčiams ir žyniams ateiti pas jį, kai karalius papasakojo jiems savo sapną.
52 Ir išmintingas karaliaus tarnas, vardu Anukis, atsakė karaliui, sakydamas: „Tai ne kas kita, kaip Abramo ir jo palikuonių blogis, kuris kils prieš mano Viešpatį ir karalių paskutinėmis dienomis.“
53 Ir štai ateis diena, kai Abramas, jo palikuonys ir jo namų ūkio vaikai kariaus su mano karaliumi ir sutriuškins visas karaliaus kariuomenės pajėgas ir kariuomenę.
54 O dėl to, ką pasakei apie tris vyrus, kuriuos matei panašius į save ir kurie pabėgo, tai reiškia, kad tik tu pabėgsi su trimis karaliais nuo žemės karalių, kurie bus su tavimi mūšyje.

55 Ir tai, ką matei apie upę, kuri pavirto kiaušiniu, kaip iš pradžių, ir jauną paukštelį, išlupantį tau akį, reiškia ne ką kita, kaip Abramo palikuonis, kurie nužudys karalių paskutinėmis dienomis.
56 Tai mano karaliaus sapnas ir jo aiškinimas. Sapnas yra tikras, ir tavo tarno tau duotas aiškinimas yra teisingas.
57 Taigi, mano karaliau, ar žinai, kad jau penkiasdešimt dveji metai, kai tavo išminčiai matė tai Abramo gimimo metu? Ir jei mano karalius leis Abramui gyventi žemėje, tai bus mano valdovo ir karaliaus nenaudai, nes per visas Abramo gyvenimo dienas nei tu, nei tavo karalystė nebus įtvirtinta, nes tai buvo žinoma jau nuo jo gimimo. Ir kodėl mano karalius jo nenužudys, kad jo piktadarys būtų sulaikytas nuo tavęs vėlesnėmis dienomis?
58 Ir Nimrodas paklausė Anuki balso ir slapta pasiuntė kelis savo tarnus eiti ir suimti Abramą, ir atvesti jį pas karalių, kad šis kentėtų mirties bausmę.
59 Ir Eliezeras, Abramo tarnas, kurį karalius jam buvo davęs, tuo metu buvo karaliaus akivaizdoje ir išgirdo, ką Anukis patarė karaliui ir ką karalius pasakė, kad Abramas mirtų.
60 Ir Eliezeras tarė Abramui: „Greitai kelkis ir išgelbėk savo sielą, kad nenumirtum nuo karaliaus rankos, nes tokį sapną jis matė apie tave, tokį sapną Anukis išaiškino ir tokį patį patarė karaliui dėl tavęs.“
61 Ir Abramas paklausė Eliezero balso, ir Abramas suskubo ir nubėgo į Nojaus ir jo sūnaus Semo namus, ir ten pasislėpė, ir rado saugią vietą; ir karaliaus tarnai atėjo į Abramo namus jo ieškoti, bet jie negalėjo jo rasti, ir jie ieškojo visoje šalyje, bet jo nebuvo galima rasti, ir jie ėjo ir ieškojo visomis kryptimis, bet jo nebuvo galima sutikti.
62 Ir kai karaliaus tarnai negalėjo rasti Abramo, jie sugrįžo pas karalių, bet karaliaus pyktis prieš Abramą nurimo, nes jie jo nerado, ir karalius išvijo iš galvos šį reikalą dėl Abramo.
63 Ir Abramas buvo pasislėpęs Nojaus namuose vieną mėnesį, kol karalius pamiršo šį reikalą, bet Abramas vis dar bijojo karaliaus; ir Terachas atėjo slapta aplankyti savo sūnaus Abramo Nojaus namuose, ir Terachas buvo labai įtakingas karaliaus akyse.
64 Abramas tarė savo tėvui: „Ar nežinai, kad karalius ketina mane nužudyti ir išnaikinti mano vardą nuo žemės savo nedorų patarėjų patarimu?“
65 Ką dabar turi čia ir ką turi šioje žemėje? Kelkis, eikime kartu į Kanaano žemę, kad būtume išgelbėti iš jo rankos ir tu nežūtum per jį paskutinėmis dienomis.
66 Ar nežinai ar negirdėjai, kad Nimrodas ne iš meilės suteikia tau visą šią garbę, o tik savo labui suteikia tau visą šią gėrį?
67 Ir jeigu jis tau darys daugiau gero nei tai, tai tėra pasaulio tuštybės, nes turtas ir lobiai nepadės rūstybės ir pykčio dieną.
68 Tad dabar paklausyk mano balso ir kelkimės bei eikime į Kanaano žemę, iš kur Nimrodas mums nedarytų žalos; ir tarnauk Viešpačiui, kuris tave sukūrė žemėje, ir tau bus gerai; ir atmesk visus tuščius dalykus, kurių sieki.
69 Ir Abramas nustojo kalbėti, kai Nojus ir jo sūnus Semas atsakė Terachui: „Tiesa, žodis, kurį Abramas tau pasakė.“
70 Terachas paklausė savo sūnaus Abramo balso ir padarė visa, ką Abramas buvo įsakęs, nes tai buvo iš Viešpaties, kad karalius nesukeltų Abramo mirties.

13 SKYRIUS

1 Terachas pasiėmė savo sūnų Abramą, jo anūką Lotą, Harano sūnų, ir savo marčią Sarają, savo sūnaus Abramo žmoną, ir visus savo namiškius ir iškeliavo su jais iš Ur Kasdimo į Kanaano žemę. Atvykę į Harano žemę, jie ten pasiliko, nes tai buvo labai gera žemė ganykloms ir pakankamai plati tiems, kurie juos lydėjo.
2 Harano krašto žmonės matė, kad Abramas buvo geras ir doras Dievo ir žmonių akyse, ir kad Viešpats, jo Dievas, buvo su juo. Kai kurie Harano krašto žmonės atėjo ir prisijungė prie Abramo, ir jis mokė juos Viešpaties nurodymų ir savo kelių; ir šie vyrai pasiliko su Abramu jo namuose ir laikėsi jo.
3 Abramas išbuvo krašte trejus metus, ir po trejų metų Viešpats pasirodė Abramui ir tarė jam: „Aš esu Viešpats, kuris išvedžiau tave iš Ur Kasdimo ir išgelbėjau tave iš visų tavo priešų rankų.“
4 Taigi dabar, jei paklausysi mano balso ir laikysies mano įsakymų, įstatų ir įstatymų, aš parblokšiu tavo priešus tavo akivaizdoje ir padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes. Aš siųsiu savo palaiminimą visiems tavo rankų darbams, ir tau nieko netrūks.
5 Dabar kelkis, pasiimk savo žmoną ir visa, kas tau priklauso, ir eik į Kanaano žemę ir ten pasilik, ir Aš būsiu tau Dievas ir tave palaiminsiu.“ Abramas atsikėlė, pasiėmė savo žmoną ir visa, kas jam priklausė, ir iškeliavo į Kanaano žemę, kaip Viešpats jam buvo įsakęs; Abramui buvo penkiasdešimt metų, kai jis išvyko iš Harano.
6 Abramas atėjo į Kanaano žemę ir apsigyveno miesto viduryje. Ten jis pasistatė savo palapinę tarp Kanaano vaikų, tos žemės gyventojų.
7 Viešpats pasirodė Abramui, kai šis atėjo į Kanaano žemę, ir tarė jam: „Tai yra žemė, kurią Aš daviau tau ir tavo palikuonims po tavęs amžinai. Aš padarysiu tavo palikuonis tokius kaip dangaus žvaigždės ir duosiu tavo palikuonims paveldėti visas žemes, kurias matai.“
8 Abramas pastatė aukurą toje vietoje, kur Dievas jam kalbėjo, ir ten Abramas šaukėsi Viešpaties vardo.
9 Tuo metu, praėjus trejiems Abramo gyvenimo Kanaano žemėje metams, tais metais mirė Nojus, tai buvo penkiasdešimt aštuntieji Abramo gyvenimo metai; ir iš viso Nojus gyveno devynis šimtus penkiasdešimt metų, ir jis mirė.
10 Abramas gyveno Kanaano žemėje – jis, jo žmona ir visi, kurie jį lydėjo, ir tie, kurie prisijungė prie jo iš tos šalies gyventojų; bet Abramo brolis Nahoras, jo tėvas Terachas ir Harano sūnus Lotas su visais, kurie jiems priklausė, gyveno Harane.
11 Penktaisiais Abramo gyvenimo Kanaano žemėje metais Sodomos ir Gomoros gyventojai bei visi lygumos miestai sukilo prieš Elamo karaliaus Kedorlaomerį; visi lygumos miestų karaliai dvylika metų tarnavo Kedorlaomeriui ir mokėjo jam metinį mokestį, bet tryliktaisiais metais jie sukilo prieš jį.
12 Dešimtaisiais Abramo gyvenimo Kanaano žemėje metais kilo karas tarp Šinaro karaliaus Nimrodo ir Elamo karaliaus Kedorlaomero. Nimrodas atėjo kovoti su Kedorlaomeru ir jį pavergti.

13 Tuo metu Kedorlaomeris buvo vienas iš Nimrodo kariuomenės kunigaikščių, ir kai visi bokšto gyventojai buvo išsklaidyti, o likę – taip pat išsklaidyti po žemės paviršių, Kedorlaomeris nuvyko į Elamo žemę, ėmė ją valdyti ir sukilo prieš savo valdovą.
14 Ir tomis dienomis, kai Nimrodas pamatė, kad lygumos miestai sukilo, jis su pasididžiavimu ir pykčiu išėjo į karą su Kedorlaomeriu. Nimrodas surinko visus savo kunigaikščius ir pavaldinius, apie septynis šimtus tūkstančių vyrų, ir išėjo prieš Kedorlaomerį. Kedorlaomeris išėjo jo pasitikti su penkiais tūkstančiais vyrų, ir jie pasiruošė mūšiui Babelio slėnyje, kuris yra tarp Elamo ir Šinaro.
15 Ir visi tie karaliai ten kovojo, ir Nimrodas bei jo žmonės buvo sutriuškinti Kedorlaomerio žmonių, ir iš Nimrodo vyrų žuvo apie šešis šimtus tūkstančių, tarp jų krito ir karaliaus sūnus Mardonas.
16 Nimrodas pabėgo ir sugrįžo sugėdintas ir pažemintas į savo žemę, ir ilgą laiką buvo pavaldus Kedorlaomerui. Kedorlaomeris sugrįžo į savo žemę ir pasiuntė savo kariuomenės kunigaikščius pas aplinkinius karalius – pas Elasaro karalių Arjochą ir Goimų karalių Tidalą – ir sudarė su jais sandorą, ir jie visi pakluso jo įsakymams.
17 Penkioliktaisiais Abramo gyvenimo Kanaano žemėje metais, tai yra septyniasdešimtaisiais Abramo gyvenimo metais, Viešpats pasirodė Abramui tais metais ir tarė jam: „Aš esu Viešpats, kuris išvedžiau tave iš Ur Kasdimo, kad duočiau tau šią žemę paveldėti.“
18 Taigi dabar vaikščiok mano akivaizdoje, būk tobulas ir laikykis mano įsakymų, nes tau ir tavo palikuonims duosiu šią žemę paveldėti nuo Micraimo upės iki didžiosios Eufrato upės.
19 Ir tu sugrįši pas savo tėvus ramybėje ir sulaukęs klestėjimo, ir ketvirtoji karta sugrįš čia, į šią žemę, ir paveldės ją amžinai; ir Abramas pastatė aukurą, ir jis šaukėsi Viešpaties, kuris jam pasirodė, vardo, ir jis aukojo ant aukuro Viešpačiui aukas.
20 Tuo metu Abramas sugrįžo ir nuvyko į Haraną aplankyti savo tėvo, motinos ir savo tėvo namų. Abramas, jo žmona ir visi, kurie jam priklausė, sugrįžo į Haraną. Abramas gyveno Harane penkerius metus.
21 Ir daugelis Harano gyventojų, apie septyniasdešimt du vyrai, sekė Abramą, ir Abramas mokė juos Viešpaties nurodymų ir Jo kelių, ir jis mokė juos pažinti Viešpatį.
22 Tomis dienomis Viešpats pasirodė Abramui Harane ir tarė jam: „Štai aš kalbėjau tau prieš dvidešimt metų, sakydamas:
23 Išeik iš savo krašto, iš savo gimtosios vietos, iš savo tėvo namų, į kraštą, kurį tau parodžiau duoti tau ir tavo vaikams. Ten toje žemėje Aš tave palaiminsiu, padarysiu iš tavęs didelę tautą, išaukštinsiu tavo vardą ir tavyje bus palaimintos žemės šeimos.
24 Taigi dabar kelkis, išeik iš šios vietos – tu, tavo žmona ir visi, kurie tau priklauso, taip pat visi, kurie gimė tavo namuose, ir visos sielos, kurias pagimdei Harane. Išvesk juos iš čia su savimi ir kelkis, kad grįžtum į Kanaano žemę.
25 Abramas atsikėlė, pasiėmė savo žmoną Sarają ir visa, kas jam priklausė, ir visus, kurie gimė jo namuose, ir sielas, kurias jie buvo pagimdę Harane, ir jie išėjo eiti į Kanaano kraštą.
26 Abramas išėjo ir sugrįžo į Kanaano žemę, kaip Viešpats buvo sakęs. Kartu su juo išėjo ir jo brolio Harano sūnus Lotas. Abramui buvo septyniasdešimt penkeri metai, kai jis išėjo iš Harano grįžti į Kanaano žemę.
27 Ir jis atėjo į Kanaano žemę pagal Viešpaties žodį Abramui, ir pasistatė savo palapinę, ir gyveno Mamrės lygumoje, ir su juo buvo jo brolio sūnus Lotas, ir visa, kas jam priklausė.
28 Viešpats vėl pasirodė Abramui ir tarė: „Tavo palikuonims duosiu šią žemę“. Jis ten pastatė aukurą Viešpačiui, kuris jam pasirodė, kuris tebestovi iki šios dienos Mamrės lygumose.

14 SKYRIUS

1 Tais laikais Šinaro krašte gyveno išmintingas vyras, išmanantis visą išmintį ir buvęs gražios išvaizdos, bet vargšas ir beturtis; jo vardas buvo Rikajonas, ir jam buvo sunku save išlaikyti.
2 Ir jis nusprendė vykti į Egiptą, pas Egipto karalių Anomo sūnų Osvirį, kad parodytų karaliui savo išmintį; galbūt šis rastų malonę jo akyse, kad jį išaukštintų ir išlaikytų; ir Rikajonas taip ir padarė.
3 Kai Rikajonas atvyko į Egiptą, jis klausinėjo Egipto gyventojų apie karalių, ir Egipto gyventojai papasakojo jam apie Egipto karaliaus papročius, nes tuo metu Egipto karalius išeidavo iš savo karališkųjų rūmų ir būdavo matomas tik vieną dieną per metus, o po to karalius grįždavo į savo rūmus ir ten pasilikdavo.
4 Ir tą dieną, kai karalius išėjo, jis priėmė teismą šalyje, ir kiekvienas, turintis ieškinį, tą dieną atėjo pas karalių, kad gautų savo prašymą.
5 Kai Rikajonas išgirdo apie Egipto paprotį ir kad jis negali pasirodyti karaliui, jis labai nuliūdo ir labai sielvartavo.
6 Vakare Rikajonas išėjo ir rado griuvėsiuose namą, kadaise Egipte tai buvo kepykla, ir jis ten praleido visą naktį, kankinamas sielos kartėlio ir alkio, ir jam nebebuvo miego.
7 Ir Rikajonas svarstė, ką veiks mieste, kol pasirodys karalius, ir kaip ten galės pragyventi.
8 Ryte jis atsikėlė, vaikščiojo ir savo kelyje sutiko tuos, kurie pardavinėjo daržoves ir įvairias sėklas, kuriomis aprūpino gyventojus.
9 Ir Rikajonas norėjo padaryti tą patį, kad įsikurtų mieste, bet jis nebuvo susipažinęs su žmonių papročiais ir buvo tarp jų kaip aklas.
10 Jis nuėjo ir nusipirko daržovių, kad jas parduotų pragyvenimui, o aplink jį susirinko minia, išjuokė jį, atėmė iš jo daržoves ir nieko jam nepaliko.
11 Ir jis atsikėlė iš ten sielos kartėlio apimti ir, atsiduseęs, nuėjo į kepyklą, kurioje buvo praleidęs visą praėjusią naktį, ir ten miegojo antrą naktį.
12 Tą naktį jis vėl svarstė, kaip galėtų išsigelbėti nuo bado, ir sugalvojo planą, kaip elgtis.
13 Rytą atsikėlęs, jis gudriai pasielgė ir nuėjo pasamdė trisdešimt stiprių vyrų iš minios, nešinų rankose savo karo įrankius, užvedė juos ant Egipto kapo viršaus ir ten juos padėjo.
14 Ir jis įsakė jiems, sakydamas: „Taip sako karalius: ‘Sustiprinkite save ir būkite drąsūs vyrai, ir tegul nė vienas žmogus nebus čia palaidotas, kol nebus duoti du šimtai

sidabrinių, o tada jis bus palaidotas'. Tie vyrai elgėsi su Egipto žmonėmis pagal Rikajono nurodymą visus tuos metus.
15 Ir per aštuonis mėnesius Rikajonas ir jo vyrai surinko didelius sidabro ir aukso turtus, ir Rikajonas pasiėmė daug arklių bei kitų gyvulių, ir jis pasamdė daugiau vyrų, ir davė jiems arklių, ir jie liko pas jį.
16 Metams pasibaigus, karaliui išeinant į miestą, visi Egipto gyventojai susirinko pasikalbėti su juo apie Rikajono ir jo vyrų darbą.
17 Ir karalius išėjo paskirtą dieną, ir visi egiptiečiai atėjo pas jį ir šaukė jam:
18 Tegyvena karalius amžinai! Ką tu čia darai savo tarnams? Neleisi laidoti mirusiojo, kol nebus duota tiek sidabro ir aukso? Ar kada nors buvo taip daroma visoje žemėje nuo ankstesnių karalių, net nuo Adomo dienų iki šios dienos, kad mirusieji nebūtų laidojami tik už nustatytą kainą?
19 Žinome, kad karaliai yra įpratę kasmet imti mokestį iš gyvųjų, bet tu ne tik tai darai, bet ir iš mirusiųjų reikalauji mokesčio diena iš dienos.
20 Dabar, karaliau, mes daugiau nebegalime to pakęsti, nes visas miestas dėl to sugriautas, ir ar tu to nežinai?
21 Išgirdęs visa, ką jie kalbėjo, karalius labai įniršo, ir jo viduje degė pyktis dėl šio reikalo, nes jis nieko apie tai nežinojo.
22 Karalius tarė: „Kas ir kur yra tas, kuris drįsta daryti šį piktadarį mano krašte be mano įsakymo? Tikrai man pasakysi."
23 Ir jie papasakojo jam visus Rikajono ir jo vyrų darbus, ir karalius užsirūstino, ir jis įsakė atvesti Rikajoną ir jo vyrus pas jį.
24 Ir Rikajonas paėmė apie tūkstantį vaikų, sūnų ir dukterų, ir aprengė juos šilku bei siuvinėjimais, ir užsodino juos ant žirgų ir per savo vyrus pasiuntė karaliui. Jis taip pat paėmė didelį kiekį sidabro, aukso ir brangakmenių, ir stiprų bei gražų žirgą kaip dovaną karaliui, su kuriuo jis atėjo pas karalių ir nusilenkė iki žemės prieš jį; ir karalius, jo tarnai ir visi Egipto gyventojai stebėjosi Rikajono darbais, ir jie matė jo turtus ir dovaną, kurią jis atnešė karaliui.
25 Tai labai patiko karaliui, ir jis stebėjosi; ir kai Rikajonas atsisėdo priešais jį, karalius klausinėjo jo apie visus jo darbus, ir Rikajonas išmintingai kalbėjo visus savo žodžius karaliaus, jo tarnų ir visų Egipto gyventojų akivaizdoje.
26 Ir kai karalius išgirdo Rikajono žodžius ir jo išmintį, Rikajonas rado malonę jo akyse ir sulaukė malonės bei gerumo iš visų karaliaus tarnų ir visų Egipto gyventojų dėl savo išminties ir puikios kalbos, ir nuo to laiko jie jį labai mylėjo.
27 Karalius atsakė Rikajonui: „Tavo vardas nebebus vadinamas Rikajonu, bet tavo vardas bus faraonas, nes tu išreikalavai mokestį iš mirusiųjų; ir jis pavadino jį faraonu."
28 Karalius ir jo pavaldiniai mylėjo Rikajoną už jo išmintį ir tarėsi su visais Egipto gyventojais, kad paskirtų jį karaliaus prefektu.
29 Visi Egipto gyventojai ir išminčiai taip padarė, ir tai buvo paskelbta įstatymu Egipte.
30 Jie paskyrė faraoną Rikajoną prefektu, vadovaujant Egipto karaliui Osviriui, ir faraonas Rikajonas valdė Egiptą, kasdien vykdydamas teisingumą visam miestui, bet karalius Osviris teisė krašto žmones vieną dieną per metus, kai išeidavo pasirodyti.
31 Ir faraonas Rikajonas gudriai uzurpavo Egipto valdžią ir išreikalavo mokestį iš visų Egipto gyventojų.
32 Visi Egipto gyventojai labai mylėjo faraoną Rikajoną ir išleido įsaką vadinti kiekvieną karalių, kuris valdys juos ir jų palikuonis Egipte, faraonu.
33 Todėl visi karaliai, valdę Egipte nuo to laiko iki šios dienos, buvo vadinami faraonais.

15 SKYRIUS

1 Tais metais visoje Kanaano žemėje buvo didelis badas, ir krašto gyventojai negalėjo išlikti dėl bado, nes jis buvo labai sunkus.
2 Abramas ir visi, kurie jam priklausė, pakilo ir nuvyko į Egiptą dėl bado. Kai jie buvo prie Micraimo upelio, jie ten kurį laiką pasiliko, kad pailsėtų nuo kelio vargo.
3 Abramas ir Saraja vaikščiojo Micraimo upelio pakrante. Abramas pamatė savo žmoną Sarają, kad ji buvo labai graži.
4 Abramas tarė savo žmonai Sarai: „Kadangi Dievas sukūrė tave tokią gražią veido išraišką, bijau egiptiečių, kad jie manęs nenužudytų ir tavęs neišvežtų, nes šiose vietose nėra Dievo baimės."
5 Tikrai tad štai ką darysi: visiems, kurie tavęs klaus, sakyk, kad esi mano sesuo, idant man gerai sektųsi, mes išliktume gyvi ir nebūtume nubausti mirtimi.
6 Abramas įsakė tą patį visiems, kurie atvyko su juo į Egiptą dėl bado; taip pat ir savo sūnėnui Lotui jis įsakė, sakydamas: „Jei egiptiečiai klaus tavęs apie Sarają, sakyk, kad ji yra Abramo sesuo".
7 Ir vis dėlto, nepaisant visų šių įsakymų, Abramas jais nepasitikėjo, bet paėmė Sarają, įdėjo ją į skrynią ir paslėpė tarp jų indų, nes Abramas labai nerimavo dėl Sarajos dėl egiptiečių nedorybių.
8 Abramas ir visi, kurie jam priklausė, pakilo iš Micraimo upelio ir atvyko į Egiptą. Vos įžengę pro miesto vartus, sargybiniai atsistojo prieš juos ir tarė: „Atiduokite karaliui dešimtinę iš to, ką turite, ir tada galėsite įeiti į miestą." Abramas ir tie, kurie buvo su juo, taip ir padarė.
9 Abramas su žmonėmis, kurie buvo su juo, atvyko į Egiptą. Grįžę jie pargabeno skrynią, kurioje buvo pasislėpusi Saraja, ir egiptiečiai ją pamatė.
10 Karaliaus tarnai priėjo prie Abramo ir klausė: „Ką turi šitoje skrynioje, ko mes nematėme? Atidaryk skrynią ir atiduok karaliui dešimtinę nuo viso, kas joje yra."
11 Abramas tarė: „Šios skrynios neatidarysiu, bet visa, ko pareikalausi, duosiu." Faraono pareigūnai atsakė Abramui: „Tai skrynia pilna brangakmenių, atiduok mums dešimtąją jos dalį."
12 Abramas tarė: „Visa, ko trokštum, duosiu, bet skrynios neatidaryk."
13 Karaliaus pareigūnai spaudė Abramą, pasiekė skrynią, ją jėga atidarė ir pamatė, kad skrynioje yra graži moteris.
14 Kai karaliaus pareigūnai pamatė Sarają, jie buvo apstulbę jos grožio, ir visi faraono kunigaikščiai bei tarnai susirinko pamatyti Sarajos, nes ji buvo labai graži. Karaliaus pareigūnai nubėgo ir papasakojo faraonui viską, ką matė, ir gyrė Sarają karaliui; ir faraonas įsakė ją atvesti, ir moteris atėjo pas karalių.

15 Faraonas pamatė Sarai, ir ji jam labai patiko, ir jis buvo sužavėtas jos grožiu, ir karalius labai dėl jos džiaugėsi ir įteikė dovanų tiems, kurie jam pranešė apie ją.
16 Moteris buvo atvesta į faraono namus, ir Abramas liūdėjo dėl savo žmonos, ir meldėsi Viešpačiui, kad išgelbėtų ją iš faraono rankų.
17 Ir Sarai tuo metu taip pat meldėsi ir tarė: „Viešpatie Dieve, tu liepei mano viešpačiui Abramui išeiti iš savo žemės ir iš savo tėvo namų į Kanaano žemę ir pažadėjai jam gerai elgtis, jei jis vykdys tavo įsakymus; štai mes padarėme tai, ką mums įsakei, ir palikome savo žemę bei savo šeimas ir išėjome į svetimą žemę pas žmones, kurių anksčiau nepažinojome.“
18 Mes atėjome į šią žemę, kad išvengtume bado, ir ši nelaimė mane ištiko. Taigi dabar, Viešpatie Dieve, išvaduok mus iš šio prispaudėjo rankos ir padaryk man gera dėl savo gailestingumo.
19 Viešpats išklausė Sarajos balsą ir pasiuntė angelą išgelbėti Sarają iš faraono rankų.
20 Karalius atėjo ir atsisėdo priešais Sarają, ir štai Viešpaties angelas stovėjo virš jų. Jis pasirodė Sarajai ir tarė jai: „Nebijok, nes Viešpats išgirdo tavo maldą.“
21 Karalius priėjo prie Sarajos ir paklausė jos: „Kas tau per vyras, kuris tave čia atvedė?“ Ji atsakė: „Jis mano brolis.“
22 Ir karalius tarė: „Mūsų pareiga yra jį išaukštinti, išaukštinti ir daryti jam visa, ką mums įsakysi.“ Tuo metu karalius atsiuntė Abramui gausybę sidabro, aukso ir brangakmenių, taip pat galvijų, tarnų ir tarnaičių. Karalius įsakė atvesti Abramą, ir šis atsisėdo karaliaus namų kieme. Tą naktį karalius labai išaukštino Abramą.
23 Karalius priėjo pasikalbėti su Saraja ir ištiesė ranką, norėdamas ją paliesti. Angelas jį smarkiai sumušė. Jis išsigando ir nebesiekė jos.
24 Kai karalius priartėjo prie Sarajos, angelas jį parbloškė ant žemės ir taip elgėsi su juo visą naktį, ir karalius labai išsigando.
25 Tą naktį angelas smarkiai išmušė visus karaliaus tarnus ir visą jo namiškius dėl Sarajos, ir tą naktį tarp faraono namų kilo didelis raudojimas.
26 Faraonas, matydamas jį ištikusią nelaimę, tarė: „Tikrai dėl šios moters man tai atsitiko.“ Jis pasitraukė nuo jos atokiau ir kalbėjo jai malonius žodžius.
27 Karalius tarė Sarai: „Prašau, papasakok man apie vyrą, su kuriuo čia atvykai.“ Sarai atsakė: „Šis vyras yra mano vyras, ir aš tau sakiau, kad jis mano brolis, nes bijojau, kad jo nenužudytum dėl piktadarybės.“
28 Karalius laikėsi atokiau nuo Sarajos, ir Viešpaties angelo negandos liovėsi jį ir jo namus. Faraonas žinojo, kad buvo ištiktas dėl Sarajos, ir karalius labai stebėjosi.
29 Rytą karalius pasišaukė Abramą ir tarė jam: „Ką man padarei? Kodėl sakei: ‘Ji mano sesuo’, dėl kurios ją ir paėmiau sau į žmonas? Todėl mane ir mano namus ištiko ši sunki nelaimė.“
30 Taigi štai tavo žmona, imk ją ir išeik iš mūsų krašto, kad mes visi dėl jos nemirtume.“ Faraonas paėmė daugiau galvijų, tarnų ir tarnaičių, sidabro ir aukso, kad duotų Abramui, ir grąžino jam jo žmoną Sarają.
31 Karalius paėmė mergaitę, kurią jam pagimdė jo sugulovės, ir davė ją Sarai tarnaite.
32 Karalius tarė savo dukteriai: „Geriau tau, mano dukteriai, būti tarnaite šio vyro namuose, negu šeimininke mano namuose, nes matysime, kokia nelaimė mus ištiko dėl šios moters.“
33 Abramas atsikėlė ir su visais savo vyrais iškeliavo iš Egipto; ir faraonas įsakė kai kuriems savo vyrams eiti kartu su juo ir visais, kurie keliavo su juo.
34 Abramas sugrįžo į Kanaano šalį, į tą vietą, kur buvo pastatęs aukurą, kur iš pradžių buvo pasistatęs savo palapinę.
35 Harano sūnus Lotas, Abramo brolis, turėjo gausų galvijų, avių, bandų ir palapinių pulką, nes Viešpats buvo jiems dosnus dėl Abramo.
36 Kai Abramas gyveno toje žemėje, Loto piemenys ginčijosi su Abramo piemenimis, nes jų turtas buvo per didelis, kad jie galėtų gyventi kartu, ir žemė nebegalėjo jų išlaikyti dėl jų galvijų.
37 Kai Abramo piemenys eidavo ganyti savo bandos, jie neidavo į krašto žmonių laukus, bet Loto piemenų galvijai eidavo kitaip, nes jiems buvo leista ganytis krašto žmonių laukuose.
38 Ir krašto žmonės matydavo šį įvykį kasdien ir ateidavo pas Abramą bei ginčijosi su juo dėl Loto piemenų.
39 Abramas tarė Lotui: „Ką tu man darai, kad mane niekini krašto gyventojų akyse? Įsakai savo piemeniui ganyti tavo galvijus svetimų tautų laukuose. Argi nežinai, kad esu svetimas šioje žemėje tarp kanaaniečių? Kodėl man taip darai?“
40 Dėl to Abramas kasdien ginčijosi su Lotu, bet Lotas nenorėjo klausyti Abramo ir toliau taip darė. Krašto gyventojai atėjo ir pranešė Abramui.
41 Abramas tarė Lotui: „Kiek ilgai tu man būsi papiktinimas krašto gyventojams? Dabar meldžiu tave, kad nebebūtų tarp mūsų kivirčų, nes mes esame giminės.“
42 Bet meldžiu tavęs atsiskirti nuo manęs, eik ir išsirink vietą, kur galėtum gyventi su savo galvijais ir viskuo, kas tau priklauso, bet laikykis atokiau nuo manęs, tu ir tavo namiškiai.
43 Ir nebijok pasitraukti nuo manęs, nes jei kas tau pakenktų, pranešk man, ir aš apginsiu tavo bylą nuo jo, tik pasitrauk nuo manęs.
44 Kai Abramas kalbėjo Lotui visus šiuos žodžius, Lotas atsikėlė ir pakėlė akis į Jordano lygumą.
45 Ir jis pamatė, kad visa ši vieta yra gerai drėkinama ir tinkama žmogui, taip pat tinka ganykloms galvijams.
46 Ir Lotas iškeliavo iš Abramo į tą vietą, ir ten pasistatė savo palapinę, ir gyveno Sodomoje, ir jie buvo atskirti vienas nuo kito.
47 Abramas gyveno Mamrės lygumoje, kuri yra Hebrone, ir ten pasistatė savo palapinę, ir Abramas išbuvo toje vietoje daugelį metų.

16 SKYRIUS

1 Tuo metu Elamo karalius Kedorlaomeris siuntė pasiuntinius visiems kaimyniniams karaliams: Šinaro karaliui Nimrodui, kuris tuo metu buvo jo valdžioje, Goimų karaliui Tidalui ir Elasaro karaliui Arjochui, su kuriais sudarė sandorą, sakydamas: „Ateikite pas mane ir padėkite man, kad galėtume užpulti visus Sodomos miestus ir jų gyventojus, nes jie maištauja prieš mane jau trylika metų.“

2 Ir šitie keturi karaliai iššygiavo su visomis savo stovyklomis, apie aštuonis šimtus tūkstančių vyrų, ir jie ėjo kaip buvo, ir žudė kiekvieną, kurį sutiko savo kelyje.
3 Penki Sodomos ir Gomoros karaliai: Admos karalius Šinabas, Zeboimo karalius Šemeberas, Sodomos karalius Bera, Gomoros karalius Berša ir Coaro karalius Bela išėjo jų pasitikti ir visi susirinko Sidimo slėnyje.
4 Ir šie devyni karaliai kariavo Sidimo slėnyje; ir Sodomos bei Gomoros karaliai buvo nugalėti Elamo karalių.
5 Sidimo slėnis buvo pilnas kalkių duobių, ir Elamo karaliai vijosi Sodomos karalius, o Sodomos karaliai su savo stovyklomis pabėgo ir įkrito į kalkių duobes, ir visi, kurie liko, pasislėpė kalnuose, ir penki Elamo karaliai atėjo paskui juos ir vijosi iki Sodomos vartų, ir jie paėmė viską, kas buvo Sodomoje.
6 Jie apiplėšė visus Sodomos ir Gomoros miestus, taip pat pagrobė Lotą, Abramo brolio sūnų, ir jo turtą, užgrobė visus Sodomos miestų turtus ir pasitraukė; o Abramo tarnas Unikas, kuris buvo mūšyje, tai pamatė ir papasakojo Abramui viską, ką karaliai padarė Sodomos miestams ir kad Lotas buvo jų paimtas į nelaisvę.
7 Abramas tai išgirdo ir pakilo su maždaug trimis šimtais aštuoniolika vyrų, kurie buvo su juo, ir tą naktį vijosi šiuos karalius ir juos sumušė. Jie visi krito Abramo ir jo vyrų akivaizdoje. Niekas neliko gyvas, tik keturi karaliai, kurie pabėgo ir nuėjo kiekvienas savo keliu.
8 Abramas susigrąžino visą Sodomos turtą, taip pat Lotą ir jo turtą, žmonas, mažylius ir visa, kas jam priklausė, todėl Lotui nieko netrūko.
9 Grįžęs sutriuškinęs šiuos karalius, jis ir jo vyrai perėjo Sidimo slėnį, kur karaliai kariavo tarpusavyje.
10 Sodomos karalius Bera ir kiti jo vyrai išėjo iš kalkių duobių, į kurias buvo įkritę, pasitikti Abramo ir jo vyrų.
11 Jeruzalės karalius Adonisedekas, tai yra Semas, išėjo su savo vyrais pasitikti Abramo ir jo žmonių su duona ir vynu, ir jie apsistojo kartu Melecho slėnyje.
12 Adonisedekas palaimino Abramą, ir Abramas davė jam dešimtinę nuo viso grobio, kurį jis buvo paėmęs iš savo priešų, nes Adonisedekas buvo kunigas Dievo akyse.
13 Visi ten buvę Sodomos ir Gomoros karaliai su savo tarnais atėjo pas Abramą ir maldavo jį grąžinti jiems tarnus, kuriuos jis buvo paėmęs į nelaisvę, ir pasisavinti visą turtą.
14 Abramas atsakė Sodomos karaliams: „Kaip gyvas Viešpats, kuris sukūrė dangų ir žemę, ir kuris atpirko mano sielą iš visų kančių, ir kuris šiandien išgelbėjo mane iš mano priešų ir atidavė juos į mano rankas, aš neimsiu nieko, kas jums priklauso, kad rytoj nesigirtumėte, sakydami: ‘Abramas praturtėjo iš mūsų išsaugoto turto’.
15 Viešpats, mano Dievas, kuriuo pasitikiu, man pasakė: „Tau nieko netrūks, nes Aš tave laiminsiu visuose tavo rankų darbuose“.
16 Taigi dabar štai visa, kas tau priklauso, pasiimk ir eik. Kaip gyvas Viešpats, aš iš tavęs neatimsiu nė gyvos dvasios, nė kurpių raiščio ar siūlo, išskyrus maisto išlaidas tų, kurie ėjo su manimi į mūšį, taip pat ir vyrų, kurie ėjo su manimi – Anaro, Aškolo ir Mamrės – dalis, jie ir jų vyrai, taip pat tie, kurie liko saugoti mantos – jie pasiims savo grobio dalį.
17 Sodomos karaliai davė Abramui visa, ką jis buvo sakęs, ir spaudė jį imti, ką jis pasirinko, bet jis nesutiko.
18 Jis išsiuntė Sodomos karalius ir jų likusius vyrus, davė jiems nurodymus dėl Loto, ir jie grįžo į savo vietas.
19 Ir Lotą, savo brolio sūnų, jis taip pat išsiuntė su savo turtu, ir šis iškeliavo su jais. Lotas sugrįžo namo į Sodomą, o Abramas ir jo žmonės sugrįžo namo į Mamrės lygumas, kurios yra Hebrone.
20 Tuo metu Viešpats vėl pasirodė Abramui Hebrone ir tarė jam: „Nebijok, tavo atlygis labai didelis mano akivaizdoje, nes Aš tavęs nepaliksiu, kol tavęs nepadauginsiu, nepalaiminsiu ir nepadarysiu tavo palikuonių tokių, kaip žvaigždės danguje, kurių negalima nei išmatuoti, nei suskaičiuoti.“
21 Visas šias žemes, kurias matai savo akimis, duosiu tavo palikuonims, duosiu jiems paveldėti amžinai, tik būk stiprus ir nebijok, vaikščiok mano akivaizdoje ir būk tobulas.
22 Septyniasdešimt aštuntaisiais Abramo gyvenimo metais mirė Reu, Pelego sūnus. Iš viso Reu gyveno du šimtus trisdešimt devynerius metus, ir jis mirė.
23 Saraja, Harano duktė, Abramo žmona, tais laikais buvo nevaisinga; ji nepagimdė Abramui nei sūnaus, nei dukters.
24 Pamačiusi, kad negimdo vaikų, ji paėmė savo tarnaitę Hagarą, kurią jai buvo davęs faraonas, ir davė ją savo vyrui Abramui į žmonas.
25 Hagara išmoko visų Sarajos kelių, kaip Saraja ją mokė, ir ji nė kiek nenuobodžiai laikėsi jos gerų kelių.
26 Saraja tarė Abramui: „Štai mano tarnaitė Hagara. Eik pas ją, kad ji pagimdytų man ant kelių, o aš irgi galėčiau per ją susilaukti vaikų.“
27 Abramui gyvenus Kanaano šalyje dešimt metų, tai yra aštuoniasdešimt penktaisiais jo gyvenimo metais, Saraja davė jam Hagarą.
28 Abramas paklausė savo žmonos Sarajos balso ir pasiėmė savo tarnaitę Hagarą. Abramas atėjo pas ją, ir ji pastojo.
29 Hagara, pamačiusi, kad pastojo, labai apsidžiaugė, ir jos šeimininkė buvo jos akyse paniekinta. Ji sau tarė: „Aš esu geresnė Dievo akyse už savo šeimininkę Sarają. Juk per visas dienas, kurias mano šeimininkė buvo su mano viešpačiu, ji nepastojo, bet Viešpats leido man pastoti per tokį trumpą laiką.“
30 Kai Saraja pamatė, kad Hagara pastojo nuo Abramo, Saraja pavydėjo savo tarnaitės ir tarė sau: „Ji tikrai geresnė už mane.“
31 Saraja tarė Abramui: „Tegul tau skriaudžia mano kaltė! Kai meldeisi Viešpaties akivaizdoje dėl vaikų, kodėl nemeldei už mane, kad Viešpats duotų man palikuonių iš tavęs?“
32 Kai kalbėsiu su Hagara tavo akivaizdoje, ji niekins mano žodžius, nes pastojo, ir tu jai nieko nesakysi. Tegul Viešpats teisia tarp manęs ir tavęs už tai, ką man padarei.
33 Abramas tarė Sarajai: „Štai tavo tarnaitė yra tavo rankose, daryk su ja, kaip tau patinka“. Saraja ją pažemino, o Hagara pabėgo nuo jos į dykumą.
34 Viešpaties angelas rado ją toje vietoje, kur ji buvo pabėgusi, prie šulinio, ir tarė jai: „Nebijok, nes aš padauginsiu tavo palikuonis. Tu pagimdysi sūnų ir pavadinsi jį Izmaeliu. Dabar tad sugrįžk pas savo šeimininkę Sarają ir pasiduokite jai.“
35 Hagara pavadino to šulinio vietą Beer-Lachai-Roi; ji yra tarp Kadešo ir Beredo dykumos.

36 Tuo metu Hagara sugrįžo į savo šeimininko namus, ir dienomis vėliau Hagara pagimdė Abramui sūnų, kurį Abramas pavadino Izmaeliu; Abramui buvo aštuoniasdešimt šešeri metai, kai jis gimė.

17 SKYRIUS

1 Ir tomis dienomis, devyniasdešimt pirmaisiais Abramo gyvenimo metais, Kitimų vaikai kariavo su Tubalo vaikais. Kai Viešpats išsklaidė žmonių sūnus po žemės paviršių, Kitimų vaikai nuėjo ir apsigyveno Kanopijos lygumoje, ir ten pasistatė miestus, ir gyveno prie Tibreu upės.
2 Tubalo vaikai gyveno Toskanoje, ir jų ribos siekė Tibreu upę. Tubalo vaikai pastatė miestą Toskanoje ir pavadino jį Sabina pagal savo tėvo Tubalo sūnaus Sabinos vardą. Jie ten gyveno iki šios dienos.
3 Tuo metu Kitimų vaikai kariavo su Tubalo vaikais, ir Tubalo vaikai buvo nugalėti Kitimų vaikų, ir Kitimų vaikai privertė žūti tris šimtus septyniasdešimt Tubalo vaikų.
4 Tuo metu Tubalo vaikai prisiekė Kitimų vaikams, sakydami: „Nesituokite su mumis ir joks vyras neduos savo dukters jokiam Kitimų sūnui.“
5 Visos Tubalės dukterys tais laikais buvo gražios, nes tuo metu visoje žemėje nebuvo rasta tokių gražių moterų kaip Tubalės dukterys.
6 Visi, kurie žavėjosi moterų grožiu, eidavo pas Tubalo dukteris ir vesdavo iš jų žmonas. Vyrų sūnūs, karaliai ir kunigaikščiai, kurie labai žavėjosi moterų grožiu, tais laikais vesdavo žmonas iš Tubalo dukterų.
7 Praėjus trejiems metams po to, kai Tubalo vaikai prisiekė Kitimų vaikams neduoti jiems savo dukterų į žmonas, apie dvidešimt Kitimų vyrų išėjo vesti Tubalo dukterų, bet nerado.
8 Tubalo vaikai laikėsi savo priesaikų nesusituokti su jais ir nesulaužė savo priesaikų.
9 Pjūties dienomis Tubalo vaikai išėjo į savo laukus nuimti pjūties, o Kitimų jaunuoliai susirinko ir nuvyko į Sabinos miestą. Kiekvienas vyras pasiėmė po vieną merginą iš Tubalo dukterų ir sugrįžo į savo miestus.
10 Tubalo vaikai apie tai išgirdo ir išėjo kariauti su jais, bet negalėjo jų įveikti, nes kalnas buvo labai aukštas nuo jų, ir kai jie pamatė, kad negali jų įveikti, grįžo į savo kraštą.
11 Metų pabaigai pasibaigus, Tubalo vaikai nuėjo ir pasamdė apie dešimt tūkstančių vyrų iš netoliese esančių miestų ir išėjo į karą su Kitimų vaikais.
12 Tubalo vaikai išėjo į karą su Kitimų vaikais, norėdami sunaikinti jų žemę ir juos prislėgti. Šiame mūšyje Tubalo vaikai nugalėjo Kitimų vaikus. Kitimų vaikai, matydami, kad yra labai prislėgti, pakėlė vaikus, kuriuos buvo pagimdę iš Tubalo dukterų, ant pastatytos sienos, kad jie matytų Tubalo vaikus.
13 Kitimų vaikai jiems tarė: „Ar atėjote kariauti su savo sūnumis ir dukterimis? Argi mes nuo to laiko iki šiol nesame laikomi jūsų kūnu ir kaulais?“
14 Išgirdę tai, Tubalo vaikai nustojo kariauti su Kitimų vaikais ir pasitraukė.
15 Ir jie sugrįžo į savo miestus, ir tuo metu Kitimų vaikai susirinko ir pastatė du miestus prie jūros, ir vieną pavadino Purtu, o kitą – Ariza.
16 Teracho sūnus Abramas tuo metu buvo devyniasdešimt devynerių metų.
17 Tuo metu jam pasirodė Viešpats ir tarė: „Sudarysiu sandorą tarp savęs ir tavęs, ir labai padauginsiu tavo palikuonis. Štai sandora, kurią sudarau tarp savęs ir tavęs, kad kiekvienas berniukas bus apipjaustytas – tu ir tavo palikuonys po tavęs.“
18 Aštuonių dienų amžiaus jis bus apipjaustytas, ir ši sandora bus jūsų kūne amžina sandora.
19 Todėl dabar tavo vardas nebebus vadinamas Abramu, o Abraomu, o tavo žmona nebebus vadinama Saraja, o Sara.
20 Nes Aš palaiminsiu jus abu ir padauginsiu jūsų palikuonis po tavęs, kad taptumėte didele tauta ir iš jūsų kiltų karaliai.

18 SKYRIUS

1 Abraomas atsikėlė ir padarė visa, ką Dievas jam buvo įsakęs. Jis paėmė savo namiškius ir tuos, kurie buvo nupirkti už pinigus, ir apipjaustė juos, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
2 Ir neliko nė vieno, kurio jis nebūtų apipjaustęs, ir Abraomas bei jo sūnus Izmaelis buvo apipjaustyti savo apyvarpės odoje; Izmaeliui buvo trylika metų, kai jo apyvarpės odoje buvo atlikta apipjaustymo operacija.
3 Trečią dieną Abraomas išėjo iš savo palapinės ir atsisėdo prie durų, kad galėtų mėgautis saulės šiluma, kol jo kūnas kentėjo.
4 Ir Viešpats pasirodė jam Mamrės lygumoje ir pasiuntė tris savo tarnaujančius angelus jo aplankyti. Jam sėdint prie palapinės angos, jis pakėlė akis ir pamatė tris vyrus ateinant iš tolo. Jis atsikėlė ir nubėgo jų pasitikti, nusilenkė jiems ir įvedė juos į savo namus.
5 Ir jis jiems tarė: „Jei radau jūsų akyse malonę, užsukite ir suvalgykite kąsnelį duonos.“ Jis juos prispaudė, ir jie užsuko, ir jis davė jiems vandens, ir jie nusiplovė kojas, ir pastatė juos po medžiu prie palapinės angos.
6 Abraomas nubėgo, paėmė jauną ir gerą veršį, skubiai jį papjovė ir davė savo tarnui Eliezeriui, kad jį paruoštų.
7 Abraomas įėjo pas Sarą į palapinę ir tarė jai: „Greitai paruošk tris saikus geriausių miltų, išminkyk juos ir iškepk paplotėlių, kad apdengtum puodą su mėsa.“ Ji taip ir padarė.
8 Abraomas skubiai atnešė jiems sviesto, pieno, jautienos ir avienos, ir davė jiems valgyti, kol veršiuko mėsa dar nebuvo pakankamai iškepusi, ir jie valgė.
9 Kai jie pavalgė, vienas iš jų jam tarė: „Aš sugrįšiu pas tave pagal mano gyvenimo laiką, ir tavo žmona Sara turės sūnų.“
10 Po to vyrai išėjo ir nuėjo savo keliais į vietas, į kurias buvo pasiųsti.
11 Tomis dienomis visi Sodomos ir Gomoros bei visų penkių miestų gyventojai buvo nepaprastai nedori ir nuodėmingi prieš Viešpatį. Jie erzino Viešpatį savo bjaurybėmis. Jie stiprėjo, paseno bjauriai ir paniekinamai Viešpaties akivaizdoje. Jų nedorybės ir nusikaltimai tais laikais buvo dideli Viešpaties akyse.
12 Ir jų žemėje buvo labai platus slėnis, maždaug pusės dienos pėsčiomis pasiekiamas, jame buvo vandens šaltinių ir daugybė žolynų aplink vandenį.
13 Visi Sodomos ir Gomoros gyventojai su savo žmonomis, vaikais ir viskuo, kas jiems priklausė, keturkart per metus ten eidavo ir ten linksmindavosi su būgnais ir šokiais.

14 Džiaugsmo metu jie visi atsistodavo ir griebdavo savo kaimynų žmonas, o kai kurie – ir kaimynų nekaltąsias dukteris, ir gėrė jomis, ir kiekvienas vyras, matydamas savo žmoną ir dukterį savo kaimyno rankose, nepratarė nė žodžio.
15 Taip jie darė nuo ryto iki vakaro, o po to grįždavo namo – kiekvienas vyras į savo namus, o kiekviena moteris – į savo palapinę; taip jie visada darydavo keturis kartus per metus.
16 Taip pat, kai svetimšalis atvykdavo į jų miestus ir atsinešdavo įsigytų prekių, ketindamas jomis ten prekiauti, šių miestų gyventojai – vyrai, moterys ir vaikai, jauni ir seni – susirinkdavo pas tą vyrą ir jėga atimdavo jo turtą, duodami kiekvienam po truputį, kol baigdavosi visas savininko turtas, kurį jis būdavo atgabenęs į kraštą.
17 Jei daiktų savininkas su jais ginčydavosi, sakydamas: „Ką jūs man padarėte?“, jie prieidavo prie jo vienas po kito, kiekvienas parodydamas jam tą mažumą, kurią jis paėmė, ir tyčiodavosi iš jo, sakydamas: „Aš paėmiau tik tą mažumą, kurią man davei.“ Išgirdęs tai iš visų, jis atsistodavo ir pasišalindavo su liūdesiu ir sielos kartėliu, tada jie visi atsistodavo ir vydavosi jį, išvarydami jį iš miesto su dideliu triukšmu ir sąmyšiu.
18 Ir štai vienas vyras iš Elamo šalies neskubėdamas ėjo keliu, jodinėdamas ant asilo, kuris nešėsi puikų įvairiaspalvį apsiaustą, o apsiaustas buvo aprištas virve ant asilo.
19 Ir vyras keliavo per Sodomos gatvę, saulei leidžiantis vakare, ir jis ten pasiliko, kad galėtų pasilikti pernakvoti, bet niekas neįleido jo į namus; ir tuo metu Sodomoje gyveno nedoras ir išdykęs vyras, įgudęs daryti pikta, ir jo vardas buvo Hedadas.
20 Jis pakėlė akis ir pamatė pakeleivį miesto gatvėje. Priėjo prie jo ir paklausė: „Iš kur atvykai ir kur eini?“
21 Vyras jam tarė: „Keliau iš Hebrono į Elamą, kur ir priklausau. Saulei leidžiantis niekas manęs neįleido į savo namus, nors turėjau duonos, vandens, šiaudų ir pašaro asilui, ir man nieko netrūksta.“
22 Hadadas jam atsakė: „Visa, ko tau reikės, aš tau duodu, bet gatvėje nepasiliksi per naktį.“
23 Ir Hadadas parvedė jį į savo namus, nuėmė nuo asilo apsiaustą su virve ir parvedė juos į savo namus, ir davė asilui šiaudų bei pašaro, kol keliautojas valgė ir gėrė Hadado namuose, ir jis ten pasiliko tą naktį.
24 Ir rytą keliautojas atsikėlė anksti, kad tęstų savo kelionę, kai Hadadas jam tarė: „Palauk, paguosk savo širdį duonos kąsniu ir tada eik.“ Vyras taip ir padarė; jis pasiliko su juo, ir jie abu valgė ir gėrė kartu visą dieną, kai vyras atsikėlė eiti.
25 Ir Hadadas jam tarė: „Štai diena bėga, geriau pasilik per naktį, kad tavo širdis būtų paguosta.“ Ir jis taip įkalbėjo jį, kad šis ten pasiliko per naktį, o antrą dieną jis atsikėlė anksti, kad išvyktų, kai Hadadas jį įkalbėjo, sakydamas: „Paguosk savo širdį duonos kąsniu ir tada eik.“ Jis pasiliko ir valgė su juo ir antrą dieną, o tada vyras atsikėlė tęsti savo kelionės.
26 Ir Hadadas jam tarė: „Štai diena eina į pabaigą, pasilik su manimi, kad paguosčiau tavo širdį, o rytą atsikelk anksti ir eik savo keliu.“
27 Ir vyras nenorėjo pasilikti, bet atsikėlė ir pasibalnojo asilą. Jam balnojant asilą, Hadado žmona tarė savo vyrui: „Štai šis vyras jau dvi dienas pasilieka su mumis, valgo ir geria, ir nieko mums nedavė, tai dabar jis išeis nuo mūsų nieko nedavęs?“ Hadadas jai tarė: „Nutilk.“
28 Vyras pasibalnojo asilą eiti ir paprašė Hadado duoti jam virvę ir apsiaustą, kad galėtų užrišti ją ant asilo.
29 Hadadas jam tarė: „Ką sakai?“ Jis atsakė: „Mano valdove, duosi man virvę ir įvairiaspalvį apsiaustą, kuriuos paslėpei savo namuose, kad juos saugotum.“
30 Ir Hadadas atsakė vyrui: „Tai tavo sapno aiškinimas: virvė, kurią matei, reiškia, kad tavo gyvenimas pailgės kaip virvė, o matydamas apsiaustą, nudažytą visokiomis spalvomis, turėsi vynuogyną, kuriame sodinsi visokių vaisių medžius.“
31 Keliautojas atsakė: „Ne taip, mano valdove, nes aš buvau pabudęs, kai daviau tau virvę ir įvairiaspalvį apsiaustą, kurį nuėmei nuo asilo, kad juos man padėtum.“ Hedadas atsakė: „Tikrai paaiškinau tavo sapną, ir tai geras sapnas, ir štai jo aiškinimas.“
32 Dabar žmonių sūnūs duoda man keturis sidabrinius, tai yra mano mokestis už sapnų išaiškinimą, o iš tavęs man reikia trijų sidabrinių.
33 Hadado žodžiai supykdė vyrą, jis graudžiai verkė ir nuvedė Hadadą pas Sodomos teisėją Seraką.
34 Ir vyras išdėstė savo bylą teisėjui Serakui, kai Hedadas atsakė: „Taip nėra, bet reikalas toks, koks yra“. Teisėjas tarė keliautojui: „Šis vyras Hedadas tau sako tiesą, nes miestuose jis garsėja tiksliu sapnų aiškinimu.“
35 Vyras, išgirdęs teisėjo žodį, šaukė: „Ne taip, mano viešpatie! Tą dieną aš jam daviau virvę ir apsiaustą, kurie buvo ant asilo, kad jis juos laikytų savo namuose.“ Jie abu ginčijosi teisėjo akivaizdoje: vienas sakė: „Taip yra reikalas“, o kitas tvirtino kitaip.
36 Ir Hadadas tarė vyrui: „Duok man keturis sidabrinius, kuriuos imau už sapnų aiškinimą; aš nedarysiu nuolaidos; ir sumokėk man už keturis patiekalus, kuriuos valgei mano namuose.“
37 Ir vyras tarė Hadadui: „Tikrai aš tau sumokėsiu už tai, ką valgiau tavo namuose, tik duok man virvę ir apsiaustą, kuriuos paslėpei savo namuose.“
38 Ir Hadadas atsakė teisėjui ir tarė vyrui: „Argi aš tau nepasakiau tavo sapno aiškinimo? Virvė reiškia, kad tavo dienos bus ilgos kaip virvė, o apsiaustas – kad turėsi vynuogyną, kuriame sodinsi visokių vaismedžių.“
39 Tai yra teisingas tavo sapno aiškinimas. Dabar duok man keturis sidabrinius, kurių man reikia kaip atlygį, nes aš tau nieko neduosiu.
40 Ir vyras verkė dėl Hedado žodžių, ir jie abu ginčijosi prieš teisėją, o teisėjas davė įsakymus savo tarnams, kurie skubotai išvijo juos iš namų.
41 Ir jie pasitraukė ginčydamiesi su teisėju, kai Sodomos gyventojai juos išgirdo, susirinko aplink juos ir, šaukdami prieš svetimšalį, skubotai išvijo jį iš miesto.
42 Ir vyras tęsė savo kelionę ant asilo, apimtas sielos kartėlio, dejuodamas ir verkdamas.
43 Eidamas jis verkė dėl to, kas jam buvo nutikę sugedusiame Sodomos mieste.

19 SKYRIUS

1 Sodomos miestai turėjo po keturis teisėjus keturiems miestams. Jų vardai buvo šie: Serakas Sodomos mieste,

Šarkadas Gomoroje, Zabnakas Admoje ir Menonas Ceboime.
2 Ir Eliezeras, Abraomo tarnas, suteikė jiems skirtingus vardus: Seraką jis pakeitė į Šakrą, Šarkadą į Šakrūrą, Zebnaką į Kezobimą ir Menoną į Matzlodiną.
3 Ir keturių teisėjų prašymu Sodomos ir Gomoros gyventojai miestų gatvėse pastatė lovas, ir jei koks vyras ateidavo į šias vietas, jie jį sugaudavo, nuvesdavo į vieną iš savo lovų ir jėga priversdavo jose paguldyti.
4 Jam atsigulus, trys vyrai atsistodavo prie jo galvūgalio ir trys prie kojų ir išmatuodavo jį pagal lovos ilgį. Jei vyras būdavo mažesnis už lovą, šie šeši vyrai ištempdavo jį iš abiejų galų, o kai jis šaukdavosi jų, jie jam neatsakydavo.
5 O jei jis būdavo ilgesnis už lovą, jie sutraukdavo lovos kraštus iš abiejų galų, kol vyras pasiekdavo mirties vartus.
6 Ir jei jis toliau šaukdavosi jų, jie jam atsakydavo: „Taip bus padaryta žmogui, kuris ateis į mūsų kraštą“.
7 Išgirdę visa tai, ką darė Sodomos miestų gyventojai, vyrai susilaikė nuo ten ėjimo.
8 Kai į jų kraštą ateidavo vargšas žmogus, jie duodavo jam sidabro ir aukso ir visame mieste paskelbdavo, kad jam neduoti nė kąsnio duonos valgyti. Jei ateivis ten pasilikdavo kelias dienas ir mirdavo iš bado, negalėdamas gauti nė kąsnio duonos, jam mirus, visi miesto gyventojai ateidavo ir pasiimdavo savo sidabrą ir auksą, kurį jam buvo davę.
9 Tie, kurie atpažino jam duotą sidabrą ar auksą, juos atsiėmė, o jam mirus, nuvilko jam drabužius ir pešėsi dėl jų, ir tas, kuris nugalėjo savo artimą, juos pasiėmė.
10 Po to jie jį nunešdavo ir palaidodavo po krūmais dykumose; taip jie darydavo kiekvieną dieną su kiekvienu, kuris pas juos ateidavo ir mirdavo jų žemėje.
11 Laikui bėgant, Sara išsiuntė Eliezerą į Sodomą aplankyti Loto ir pasiteirauti apie jo gerovę.
12 Eliezeras nuvyko į Sodomą ir sutiko sodomietį, besimušantį su nepažįstamuoju. Sodomietis nuvilko vargšą nuo visų drabužių ir išėjo.
13 Ir šis vargšas šaukėsi Eliezerui ir maldavo jo malonės dėl to, ką jam padarė sodomietis.
14 Ir jis jam tarė: „Kodėl tu taip elgiesi su vargšu, kuris atėjo į tavo šalį?“
15 Sodomietis atsakė Eliezerui: „Ar šis vyras tavo brolis, ar Sodomos gyventojai šiandien tave paskyrė teisėju, kad kalbi apie šį vyrą?“
16 Eliezeras ginčijosi su sodomiečiu dėl vargšo. Kai Eliezeras priėjo, norėdamas atimti iš sodomiečio vargšo drabužius, šis suskubo ir smogė Eliezerui akmeniu į kaktą.
17 Ir kraujas gausiai tekėjo iš Eliezero kaktos, ir kai vyras pamatė kraują, jis sugriebė Eliezerą ir tarė: „Atiduok man atlygį už tai, kad nuvaliau tave nuo šio blogo kraujo, kuris buvo tavo kaktoje, nes toks yra paprotys ir įstatymas mūsų šalyje.“
18 Eliezeris jam tarė: „Tu mane sužeidėte ir reikalaujate, kad sumokėčiau jums atlyginimą.“ Eliezeris nenorėjo klausyti sodomiečio žodžių.
19 Tas vyras suėmė Eliezerą ir nuvedė jį pas Sodomos teisėją Šakrą teisti.
20 Vyras kreipėsi į teisėją: „Prašau tavęs, mano viešpatie, štai ką šis padarė. Aš jį taip sumušiau akmeniu, kad kraujas tekėjo iš jo kaktos, o jis nenori man mokėti atlyginimo.“
21 Teisėjas tarė Eliezeriui: „Šis vyras tau sako tiesą, atiduok jam jo atlyginimą, nes toks yra paprotys mūsų krašte.“ Eliezeras išgirdo teisėjo žodžius, pakėlė akmenį ir smogė teisėjui. Akmuo pataikė jam į kaktą, ir iš teisėjo kaktos gausiai tekėjo kraujas. Eliezeras tarė: „Jei tai yra paprotys jūsų krašte, atiduok šiam vyrui tai, ką turėjau jam duoti, nes tai buvo tavo sprendimas, tu tai nusprendei.“
22 Eliezeras paliko sodomietį pas teisėją ir išėjo.
23 Ir kai Elamo karaliai pradėjo karą su Sodomos karaliais, Elamo karaliai užgrobė visą Sodomos turtą ir paėmė į nelaisvę Lotą su jo turtu. Kai Abraomui buvo pranešta, jis išėjo ir pradėjo karą su Elamo karaliais ir atgavo iš jų rankų visą Loto ir Sodomos turtą.
24 Tuo metu Loto žmona pagimdė jam dukterį, ir jis pavadino ją Paltite, sakydamas: „Dievas išgelbėjo jį ir visus jo namus nuo Elamo karalių“. Loto duktė Paltita užaugo, ir vienas iš Sodomos vyrų paėmė ją į žmonas.
25 Ir vienas vargšas atėjo į miestą ieškoti pragyvenimo ir pasiliko mieste kelias dienas. Visi Sodomos gyventojai paskelbė savo įprotį neduoti šiam vyrui nė kąsnio duonos, kol jis nenumirs ant žemės. Ir jie taip ir padarė.
26 Ir Loto duktė Paltita pamatė šį vyrą gulintį gatvėse išbadėjusį, ir niekas jam nieko nedavė, kad jis išgyventų, ir jis buvo ant mirties slenksčio.
27 Ir jos sielą apėmė gailestis dėl to vyro, ir ji daugelį dienų slapta jį maitino duona, ir to vyro siela atgijo.
28 Mat, eidama vandens, ji dėdavo duoną į ąsotį, o atvykusi į vietą, kur gyveno vargšas, paimdavo duoną iš ąsočio ir duodavo jam valgyti; taip ji darė daugelį dienų.
29 Visi Sodomos ir Gomoros gyventojai stebėjosi, kaip šis vyras galėjo tiek dienų kęsti badą.
30 Jie sakė vienas kitam: „Jis gali būti tik dėl to, kad valgo ir geria, nes joks žmogus negali tiek dienų ištverti bado ar gyventi kaip šis, net jo veidas nepasikeisdamas.“ Trys vyrai pasislėpė vietoje, kur stovėjo vargšas, norėdami sužinoti, kas jam atnešė duonos valgyti.
31 Tą dieną Loto duktė Paltitė išėjo vandens atnešti, įmetė duonos į savo vandens ąsotį ir nuėjo semti vandens prie vargšo namo. Išėmė duoną iš ąsočio ir davė ją vargšui, ir šis ją valgė.
32 Trys vyrai pamatė, ką Paltitė padarė vargšui, ir tarė jai: „Vadinasi, tu jį išlaikei, todėl jis nenumirė iš bado, nepasikeitė išvaizda ir nenumirė kaip kiti.“
33 Trys vyrai išėjo iš vietos, kurioje buvo pasislėpę, ir pagrobė Paltitą bei duoną, kuri buvo vargšo rankoje.
34 Jie paėmė Paltitą ir atvedė ją pas savo teisėjus, kurie tarė jiems: „Taip ji padarė, ir būtent ji aprūpino vargšą duona, todėl jis nemirė visą šį laiką; todėl dabar paskelbkite mums bausmę, skirtą šiai moteriai už mūsų įstatymo pažeidimą.“
35 Sodomos ir Gomoros gyventojai susirinko ir užkūrė ugnį miesto gatvėje, paėmė moterį ir įmetė ją į ugnį, ir ji sudegė iki pelenų.
36 Admos mieste gyveno moteris, kuriai jie padarė tą patį.
37 Keliautojas atvyko į Admos miestą nakvoti, ketindamas rytą grįžti namo. Jis atsisėdo priešais jaunos moters tėvo namų duris, kad ten pasiliktų, nes saulė jau buvo nusileidusi, kai jis pasiekė tą vietą. Jauna moteris pamatė jį sėdintį prie namų durų.
38 Jis paprašė jos atsigerti vandens, ir ji paklausė: „Kas tu esi?“ Jis jai atsakė: „Šiandien keliavau ir atvykau čia saulei

leidžiantis, todėl čia pasiliksiu per naktį, o rytą anksti atsikelsiu ir tęsiu savo kelionę.“
39 Mergina įėjo į namus ir atnešė vyrui duonos bei vandens pavalgyti ir atsigerti.
40 Ir šis įvykis tapo žinomas Admos žmonėms, ir jie susirinko bei atvedė jauną moterį pas teisėjus, kad šie ją teistų už šį poelgį.
41 Ir teisėjas tarė: „Mirties nuosprendis turi būti ištikta šios moters, nes ji pažeidė mūsų įstatymą, ir todėl toks yra sprendimas dėl jos.“
42 Tų miestų gyventojai susirinko, išvedė jaunąją moterį ir patepė ją medumi nuo galvos iki kojų, kaip teisėjas buvo nurodęs, ir pastatė ją prieš bičių spiečių, kuris tuo metu buvo jų aviliuose. Bitės užskrido ant jos ir įgėlė taip, kad visas jos kūnas ištino.
43 Ir jauna moteris šaukė dėl bičių, bet niekas jos nepastebėjo ir jos nepasigailėjo, ir jos šauksmas pakilo į dangų.
44 Ir Viešpats buvo supykęs dėl to ir dėl visų Sodomos miestų darbų, nes jie turėjo apsčiai maisto ir gyveno tarp savęs ramiai, bet vis tiek nenorėjo paremti vargšų ir beturčių, ir tomis dienomis jų pikti darbai ir nuodėmės tapo didelės Viešpaties akyse.
45 Viešpats pasiuntė pašaukti du angelus, kurie buvo atėję į Abraomo namus, kad sunaikintų Sodomą ir jos miestus.
46 Ir angelai pakilo nuo Abraomo palapinės angos, pavalgę ir atsigėrę, ir vakare pasiekė Sodomą. Lotas tuo metu sėdėjo Sodomos vartuose. Pamatęs juos, jis atsikėlė jų pasitikti ir nusilenkė iki žemės.
47 Jis labai juos spaudė, įsivedė į savo namus ir davė jiems maisto, jie valgė ir nakvojo jo namuose.
48 Ir angelai tarė Lotui: „Kelkis, išeik iš šios vietos tu ir visa, kas tau priklauso, kad nebūtum sunaikintas dėl šio miesto kaltės, nes Viešpats sunaikins šią vietą.“
49 Ir angelai paėmė Loto ranką, jo žmonos ranką, jo vaikų rankas ir viską, kas jam priklausė, ir išvedė jį, ir paliko už miestų ribų.
50 Ir jie tarė Lotui: „Gelbėk savo gyvybę!“ Ir jis pabėgo su visais, kurie jam priklausė.
51 Tada Viešpats iš dangaus siuntė ant Sodomos, Gomoros ir visų šių miestų sieros ir ugnies lietų.
52 Jis sugriovė šiuos miestus – visą lygumą, visus miestų gyventojus ir augalus ant žemės. Loto žmona Ado atsigręžė ir pamatė miestų sunaikinimą, nes jai buvo apimta gailestis dėl dukterų, kurios liko Sodomoje ir nėjo su ja.
53 Ir kai ji atsigręžė, ji pavirto druskos stulpu, ir jis tebėra toje vietoje iki šios dienos.
54 Ir jaučiai, kurie kasdien stovėjo toje vietoje, nulaižydavo druską iki pat kojų galiukų, o rytą ji vėl išdygdavo, ir jie vėl ją nulaižydavo iki šios dienos.
55 Ir Lotas bei dvi jo dukterys, kurios liko su juo, pabėgo į Adulamo olą ir ten pasiliko kurį laiką.
56 Abraomas atsikėlė anksti rytą pažiūrėti, kas buvo padaryta Sodomos miestams; ir jis pamatė, kaip miestų dūmai kyla tarsi iš krosnies.
57 Ir Lotas su savo dviem dukterimis pasiliko oloje, ir jos privertė savo tėvą gerti vyną, ir jos miegojo su juo, nes sakė, kad žemėje nėra žmogaus, kuris galėtų iš jų išauginti palikuonių, nes jos manė, kad visa žemė sunaikinta.
58 Ir jos abi sugulė su savo tėvu, pastojo ir pagimdė sūnus. Pirmagimė pavadino savo sūnų Moabu, sakydama: „Iš savo tėvo aš jį pradėjau; jis yra moabitų tėvas iki šios dienos“.
59 Jaunesnioji savo sūnų pavadino Benamiu; jis yra Amono vaikų tėvas iki šios dienos.
60 Ir po to Lotas su dviem dukterimis iš ten išėjo, ir jis gyveno kitoje Jordano pusėje su savo dviem dukterimis ir jų sūnumis. Loto sūnūs užaugo ir išėjo, ir ėmė sau žmonas iš Kanaano žemės, ir joms gimė vaikai, ir jie buvo vaisingi ir dauginosi.

20 SKYRIUS

1 Tuo metu Abraomas keliavo iš Mamrės lygumos į filistinų šalį ir apsigyveno Gerare. Dvidešimt penktaisiais Abraomo gyvenimo Kanaano šalyje metais, šimtaisiais Abraomo gyvenimo metais, jis atvyko į Gerarą filistinų šalyje.
2 Kai jie įėjo į kraštą, jis tarė savo žmonai Sarai: „Kam tik paklaus, sakyk, kad esi mano sesuo, idant išvengtume krašto gyventojų pikto.“
3 Abraomui gyvenant filistinų šalyje, filistinų karaliaus Abimelecho tarnai pamatė, kad Sara nepaprastai graži, ir paklausė Abraomo apie ją. Jis atsakė: „Ji mano sesuo“.
4 Abimelecho tarnai nuėjo pas Abimelechą ir pranešė: „Vienas vyras iš Kanaano šalies atvyko gyventi į šalį. Jis turi labai gražią seserį.“
5 Abimelechas išgirdo savo tarnų žodžius, kurie gyrė jam Sarą, ir Abimelechas pasiuntė savo pareigūnus, ir jie atvedė Sarą pas karalių.
6 Sara atėjo į Abimelecho namus, ir karalius pamatė, kad Sara graži, ir ji jam labai patiko.
7 Ir jis priėjo prie jos ir paklausė: „Kas tau tas vyras, su kuriuo atėjote į mūsų kraštą?“ Sara atsakė: „Jis mano brolis, ir mes atėjome iš Kanaano krašto gyventi visur, kur tik rastume vietą.“
8 Ir Abimelechas tarė Sarai: „Štai mano žemė prieš tave, apgyvendink savo brolį bet kurioje tau patinkančioje šios žemės dalyje, ir mūsų pareiga bus jį išaukštinti ir išaukštinti aukščiau už visus krašto žmones, nes jis yra tavo brolis.“
9 Abimelechas pasikvietė Abraomą, ir Abraomas atėjo pas Abimelechą.
10 Abimelechas tarė Abraomui: „Štai aš įsakiau, kad tau būtų pagerbta, kaip tu nori, dėl tavo sesers Saros.“
11 Abraomas išėjo nuo karaliaus, ir karaliaus palyda sekė paskui jį.
12 Kaip vakare, prieš žmonėms atsigulant pailsėti, karalius sėdėjo savo soste ir giliai užmigo. Jis atsigulė soste ir miegojo iki ryto.
13 Ir jam susapnavo, kad Viešpaties angelas atėjo pas jį su ištrauktu kardu rankoje. Angelas atsistojo virš Abimelecho ir norėjo jį nužudyti kardu. Karalius išsigando sapne ir tarė angelui: „Kuo aš tau nusidėjau, kad atėjai mane nužudyti savo kardu?“
14 Angelas atsakė Abimelechui: „Tu mirsi dėl moters, kurią vakar parsivedei į savo namus, nes ji yra ištekėjusi moteris, Abraomo, kuris atėjo į tavo namus, žmona. Taigi dabar grąžink tam vyrui jo žmoną, nes ji yra jo žmona. O jei jos negrąžinsi, žinok, kad tikrai mirsi tu ir visa, kas tau priklauso.“

15 Tą naktį filistinų krašte kilo didelis šauksmas, ir krašto gyventojai pamatė vyrą, stovintį su ištrauktu kardu rankoje, ir jis mušė krašto gyventojus kardu, taip, jis toliau juos mušė.
16 Tą naktį Viešpaties angelas ištiko visą filistinų kraštą, ir tą naktį bei kitą rytą kilo didelė sumaištis.
17 Visų gimdos ir visi jų vaisiai buvo uždaryti, ir Viešpaties ranka buvo ant jų dėl Saros, Abraomo žmonos, kurią Abimelechas buvo vedęs.
18 Rytą Abimelechas atsikėlė apimtas siaubo, sumaišties ir didelės baimės. Jis pasiuntė pakviesti savo tarnus ir papasakojo jiems savo sapną. Žmonės labai išsigando.
19 Vienas vyras, stovėjęs tarp karaliaus tarnų, atsakė karaliui: „O valdove karaliau, sugrąžink šią moterį jos vyrui, nes jis yra jos vyras, nes lygiai taip pat nutiko Egipto karaliui, kai šis vyras atvyko į Egiptą.“
20 Ir jis tarė apie savo žmoną: „Ji mano sesuo, nes taip jis elgiasi, kai ateina gyventi į kraštą, kuriame yra ateivis.“
21 Faraonas pasiuntė ir paėmė šią moterį į žmonas, ir Viešpats siuntė jam sunkius marus, kol jis sugrąžino moterį jos vyrui.
22 Taigi dabar, o valdove karaliau, žinok, kas vakar naktį nutiko visam kraštui? Kilo didelis siaubas, didelis skausmas ir raudojimas, ir mes žinome, kad tai buvo dėl moters, kurią tu paėmei.
23 Taigi dabar sugrąžinkite šią moterį jos vyrui, kad mums nenutiktų taip, kaip nutiko Egipto karaliui faraonui ir jo pavaldiniams, ir kad nemirtume. Abimelechas skubiai pašaukė Sarą, ir ji atėjo pas jį, o jis pašaukė Abraomą, ir šis atėjo pas jį.
24 Abimelechas jiems tarė: „Ką jūs čia darote, sakydami, kad esate brolis ir sesuo, o aš paėmiau šią moterį į žmonas?“
25 Abraomas tarė: „Maniau, kad mirsiu dėl savo žmonos.“ Abimelechas paėmė avių, galvijų, tarnų ir tarnaičių bei tūkstantį sidabrinių ir atidavė juos Abraomui, o šis sugrąžino jam Sarą.
26 Abimelechas tarė Abraomui: „Štai visas kraštas tau atviras, gyvenk ten, kur tik panorėsi.“
27 Abraomas ir jo žmona Sara išėjo iš karaliaus akivaizdos garbingai ir pagarbiai ir gyveno krašte, Gerare.
28 Visi filistinų krašto gyventojai ir karaliaus tarnai vis dar kentė skausmą dėl maro, kurį angelas visą naktį buvo jiems skyręs dėl Saros.
29 Abimelechas pasišaukė Abraomą, sakydamas: „Melsk už savo tarnus Viešpatį, savo Dievą, kad Jis pašalintų šią mirtingąją būtybę iš mūsų tarpo.“
30 Ir Abraomas meldėsi dėl Abimelecho ir jo pavaldinių, ir Viešpats išgirdo Abraomo maldą ir išgydė Abimelechą bei visus jo pavaldinius.

21 SKYRIUS

1 Tuo metu, praėjus metams ir keturiems mėnesiams, kai Abraomas gyveno filistinų krašte Gerare, Dievas aplankė Sarą. Viešpats ją atsiminė, ir ji pastojo bei pagimdė Abraomui sūnų.
2 Abraomas pavadino sūnų, kuris jam gimė, kurį jam pagimdė Sara, Izaoku.
3 Abraomas apipjaustė savo sūnų Izaoką, kai jam buvo aštuonios dienos, kaip Dievas buvo įsakęs Abraomui padaryti savo palikuonims po jo; Abraomui buvo šimtas, o Sarai devyniasdešimt metų, kai jiems gimė Izaokas.
4 Vaikas užaugo ir buvo nujunkytas, ir Abraomas surengė didelę puotą tą dieną, kai Izaokas buvo nujunkytas.
5 Ir Semas, ir Eberas, ir visi krašto didikai, ir filistinų karalius Abimelechas su savo tarnais, ir Picholas, jo kariuomenės vadas, atėjo valgyti, gerti ir džiaugtis puota, kurią Abraomas surengė savo sūnaus Izaoko nujunkymo dieną.
6 Taip pat iš Harano atvyko Terachas, Abraomo tėvas, ir jo brolis Nahoras – jie ir visi jiems priklausantys, nes jie labai apsidžiaugė išgirdę, kad Sarai gimė sūnus.
7 Jie atėjo pas Abraomą ir valgė bei gėrė vaišėse, kurias Abraomas buvo surengęs Izaoko nujunkymo dieną.
8 Terachas ir Nahoras džiaugėsi kartu su Abraomu ir daugelį dienų pasiliko su juo filistinų krašte.
9 Tuo metu mirė Reu sūnus Serugas, pirmaisiais Abraomo sūnaus Izaoko gimimo metais.
10 Taigi iš viso Serugo dienos buvo du šimtai trisdešimt devyneri metai, ir jis mirė.
11 Abraomo sūnus Izmaelis tais laikais užaugo; jam buvo keturiolika metų, kai Sara pagimdė Abraomui Izaoką.
12 Ir Dievas buvo su Izmaeliu, Abraomo sūnumi. Jis užaugo, išmoko šaudyti lanku ir tapo šauliu.
13 Kai Izaokui buvo penkeri metai, jis sėdėjo su Izmaeliu palapinės angoje.
14 Ir Izmaelis atėjo pas Izaoką ir atsisėdo priešais jį. Jis paėmė lanką, įtempė jį, įdūrė į jį strėlę ir ketino nužudyti Izaoką.
15 Sara pamatė, ką Izmaelis troško padaryti savo sūnui Izaokui, ir tai labai apėmė jos sielvartą dėl savo sūnaus. Ji pasišaukė Abraomą ir tarė jam: „Išvaryk šią vergę ir jos sūnų, nes jos sūnus nepaveldės kartu su mano sūnumi, nes jis šiandien norėjo jam tai padaryti.“
16 Ir Abraomas paklausė Saros balso ir atsikėlė anksti rytą. Jis paėmė dvylika kepalų duonos ir ąsotį vandens, kuriuos davė Hagarai, ir išsiuntė ją su jos sūnumi. Hagara išėjo su savo sūnumi į dykumą, ir jie gyveno Parano dykumoje su dykumos gyventojais, o Izmaelis buvo lankininkas ir ilgai gyveno dykumoje.
17 Po to jis ir jo motina iškeliavo į Egipto žemę ir ten gyveno. Hagara paėmė savo sūnui žmoną iš Egipto, vardu Meriba.
18 Ir Izmaelio žmona pastojo ir pagimdė keturis sūnus ir dvi dukteris, o Izmaelis, jo motina, žmona ir vaikai vėliau išėjo ir sugrįžo į dykumą.
19 Ir jie pasistatė palapines dykumoje, kuriose gyveno, ir toliau keliavo, o paskui ilsėjosi kas mėnesį ir kasmet.
20 Dievas davė Izmaeliui avių, galvijų ir palapinių dėl jo tėvo Abraomo, ir tas vyras pagausino galvijų.
21 Ir Izmaelis gyveno dykumose ir palapinėse, keliavo ir ilgai ilsėjosi, ir nematė savo tėvo veido.
22 Po kurio laiko Abraomas tarė savo žmonai Sarai: „Eisiu aplankyti savo sūnaus Izmaelio, nes labai noriu jį pamatyti, nes seniai jo nemačiau.“
23 Abraomas jojo ant vieno iš savo kupranugarių į dykumą ieškoti savo sūnaus Izmaelio, nes išgirdo, kad šis gyvena palapinėje dykumoje su visa, kas jam priklauso.
24 Abraomas nuėjo į dykumą ir apie vidurdienį pasiekė Izmaelio palapinę. Jis klausinėjo apie Izmaelį ir rado

Izmaelio žmoną sėdinčią palapinėje su savo vaikais, o jos vyro ir motinos Izmaelio nebuvo su jais.
25 Abraomas paklausė Izmaelio žmonos: „Kur nuėjo Izmaelis?“ Ji atsakė: „Jis išėjo į laukus medžioti, o Abraomas vis dar jojo ant kupranugario, nes nenorėjo nulipti ant žemės, kaip buvo prisiekęs savo žmonai Sarai, kad nenulips nuo kupranugario.“
26 Abraomas tarė Izmaelio žmonai: „Mano dukra, duokite man truputį vandens atsigerti, nes esu pavargęs nuo kelionės.“
27 Izmaelio žmona atsakė Abraomui: „Mes neturime nei vandens, nei duonos.“ Ji sėdėjo palapinėje ir nepastebėjo Abraomo, nei paklausė, kas jis toks.
28 Bet ji mušė savo vaikus palapinėje ir juos keikė, taip pat keikė savo vyrą Izmaelį ir jį užgauliojo. Abraomas, išgirdęs Izmaelio žmonos žodžius savo vaikams, labai supyko ir buvo nepatenkintas.
29 Abraomas pašaukė moterį, kad ši išeitų pas jį iš palapinės. Moteris priėjo ir atsistojo priešais Abraomą, nes Abraomas vis dar jojo ant kupranugario.
30 Abraomas tarė Izmaelio žmonai: „Kai tavo vyras Izmaelis grįš namo, pasakyk jam šiuos žodžius:
31 Labai senas vyras iš filistinų krašto atėjo tavęs ieškoti. Tokia buvo jo išvaizda ir figūra. Aš jo neklausiau, kas jis toks, o kadangi tavęs čia nebuvo, jis man tarė: „Kai tavo vyras Izmaelis grįš, pasakyk jam: štai ką šis vyras sakė: ‘Kai grįši namo, pašalink šią palapinės vinį, kurį čia pastatei, ir įkalk kitą vinį jos vietoje.’“
32 Ir Abraomas, baigęs duoti nurodymus moteriai, apsisuko ir nujojo ant kupranugario namų link.
33 Ir po to Izmaelis su motina grįžo iš medžioklės ir į palapinę, o jo žmona jam pasakė šiuos žodžius:
34 Labai senas vyras iš filistinų krašto atėjo tavęs ieškoti. Toks buvo jo veidas ir išvaizda. Aš jo neklausiau, kas jis toks, o kadangi tavęs nebuvo namie, jis man tarė: „Kai tavo vyras grįš namo, pasakyk jam: ‘Senasis vyras sako: ‘Išimk vinį iš palapinės, kurį čia pastatei, ir įkalk kitą vinį jos vietoje’.
35 Ir Izmaelis išgirdo savo žmonos žodžius ir suprato, kad tai jo tėvas ir kad žmona jo negerbia.
36 Ir Izmaelis suprato savo tėvo žodžius, kuriuos jis buvo kalbėjęs savo žmonai, ir Izmaelis paklausė savo tėvo balso, ir Izmaelis atstūmė tą moterį, ir ji išėjo.
37 Ir vėliau Izmaelis nuvyko į Kanaano žemę, ir jis paėmė kitą žmoną, ir parsivedė ją į savo palapinę, į vietą, kurioje jis tada gyveno.
38 Po trejų metų Abraomas tarė: „Vėl eisiu aplankyti savo sūnaus Izmaelio, nes seniai jo nemačiau.“
39 Ir jis užsėdo ant kupranugario ir nuėjo į dykumą, ir apie vidurdienį pasiekė Izmaelio palapinę.
40 Ir jis klausinėjo apie Izmaelį, ir jo žmona išėjo iš palapinės, ir ji tarė: „Jo čia nebėra, mano valdove, nes jis išėjo medžioti į laukus ir šerti kupranugarius.“ Moteris tarė Abraomui: „Užsuk į mano valdovo palapinę ir suvalgyk kąsnelį duonos, nes tavo siela tikriausiai pavargusi dėl kelionės.“
41 Ir Abraomas jai tarė: „Nesistosiu, nes skubu tęsti savo kelionę, bet duok man truputį vandens atsigerti, nes esu ištroškęs.“ Ir moteris suskubo ir nubėgo į palapinę ir atnešė Abraomui vandens ir duonos, kurią padėjo priešais jį ir paragino jį valgyti, ir jis valgė, ir gėrė, ir jo širdis buvo paguosta, ir jis palaimino savo sūnų Izmaelį.
42 Ir jis baigė valgyti, šlovino Viešpatį ir tarė Izmaelio žmonai: „Kai Izmaelis grįš namo, pasakyk jam šiuos žodžius:
43 Labai senas vyras iš filistinų krašto atėjo čia ir klausinėjo apie tave, o tavęs čia nebuvo. Aš jam atnešiau duonos ir vandens, jis valgė ir gėrė, ir jo širdis buvo paguosta.
44 Ir jis man tarė šiuos žodžius: „Kai tavo vyras Izmaelis grįš namo, sakyk jam: ‘Tavo palapinės vinis yra labai gera, nepalik jos nuo palapinės’.
45 Abraomas, baigęs duoti nurodymus moteriai, išjojo namo, į filistinų kraštą; o Izmaeliui grįžus į jo palapinę, jo žmona išėjo jo pasitikti su džiaugsmu ir linksma širdimi.
46 Ji jam tarė: „Atvyko čia iš filistinų krašto senas vyras, tokio būdo jis. Jis klausinėjo apie tave, o tavęs čia nebuvo. Aš tad atnešiau duonos ir vandens, jis valgė ir gėrė, ir jo širdis buvo paguosta.“
47 Ir jis man tarė šitaip: „Kai tavo vyras Izmaelis grįš namo, pasakyk jam: ‘Tavo palapinės vinis yra labai gera, nepalik jos nuo palapinės’.
48 Ir Izmaelis žinojo, kad tai jo tėvas ir kad jo žmona jį pagerbė, ir Viešpats palaimino Izmaelį.

22 SKYRIUS

1 Tada Izmaelis pakilo, pasiėmė savo žmoną, vaikus, galvijus ir visa, kas jam priklausė, ir iš ten iškeliavo pas savo tėvą į filistinų kraštą.
2 Abraomas papasakojo savo sūnui Izmaeliui sandorį su pirmąja žmona, kurią Izmaelis vedė, pagal tai, ką ji padarė.
3 Izmaelis ir jo vaikai ilgai gyveno su Abraomu toje žemėje, o Abraomas ilgą laiką gyveno filistinų žemėje.
4 Dienos ilgėjo ir pasiekė dvidešimt šešerius metus, o po to Abraomas su savo tarnais ir visais, kurie jam priklausė, paliko filistinų kraštą ir persikėlė labai toli. Jie priartėjo prie Hebrono ir ten pasiliko. Abraomo tarnai iškasė vandens šulinius. Abraomas ir visi, kurie jam priklausė, gyveno prie vandens. Filistinų karaliaus Abimelecho tarnai išgirdo gandą, kad Abraomo tarnai iškasė vandens šulinius krašto ribose.
5 Jie atėjo ir susiginčijo su Abraomo tarnais, ir apiplėšė juos, nešdami didįjį šulinį, kurį jie buvo iškasę.
6 Ir filistinų karalius Abimelechas išgirdo apie šį įvykį ir su savo kariuomenės vadu Pikolu bei dvidešimčia savo vyrų atėjo pas Abraomą. Abimelechas kalbėjo Abraomui apie savo tarnus, o Abraomas sudraudė Abimelechą dėl šulinio, kurį jo tarnai jį apiplėšė.
7 Abimelechas tarė Abraomui: „Kaip gyvas Viešpats, kuris sutvėrė visą žemę, aš negirdėjau apie tai, ką mano tarnai padarė tavo tarnams, iki šios dienos.
8 Abraomas paėmė septynias avis ir davė jas Abimelechui, sakydamas: „Prašau, paimk jas iš mano rankų, kad tai būtų man liudijimas, jog aš iškasiau šį šulinį.“
9 Abimelechas paėmė septynias avis, kurias Abraomas jam buvo davęs, nes šis jam buvo davęs daug galvijų ir bandų. Abimelechas prisiekė Abraomui dėl šulinio. Todėl jis tą šulinį pavadino Beer Šeba, nes ten jie abu prisiekė dėl jo.
10 Ir jie abu sudarė sandorą Beer Šeboje, ir Abimelechas pakilo su savo kariuomenės vadu Pikolu ir visais savo

vyrais, ir jie sugrįžo į filistinų žemę, o Abraomas ir visi, kurie jam priklausė, gyveno Beer Šeboje, ir jis išbuvo toje žemėje ilgą laiką.
11 Abraomas pasodino didelę giraitę Beer Šeboje ir įrengė jai ketverius vartus į keturias žemės puses, ir įveisė joje vynuogyną, kad keliautojas, atvykęs pas Abraomą, įeitų pro bet kuriuos vartus, esančius jo kelyje, ten pasiliktų, valgytų, gėrtų ir pasisotintų, o tada išeitų.
12 Nes Abraomo namai visada buvo atviri žmonių sūnums, kurie eidavo ir sugrįždavo, kasdien ateidavo valgyti ir gerti Abraomo namuose.
13 Ir kiekvienam žmogui, kuris alkdavo ir ateidavo į Abraomo namus, Abraomas duodavo duonos, kad šis galėtų valgyti, gerti ir būti sotus, o kiekvieną, kuris ateidavo į jo namus nuogas, jis aprengdavo drabužiais, kokiais tik pasirinkdavo, duodavo jam sidabro ir aukso ir atskleisdavo jam Viešpatį, kuris jį sukūrė žemėje; tai Abraomas darė visą savo gyvenimą.
14 Abraomas, jo vaikai ir visi, kurie jam priklausė, gyveno Beer Šeboje ir ištiesė palapinę iki pat Hebrono.
15 Ir Abraomo brolis Nahoras, jo tėvas ir visi jiems priklausę gyveno Harane, nes jie neatvyko su Abraomu į Kanaano žemę.
16 Nahorui gimė vaikų, kuriuos jam pagimdė Milka, Harano duktė, Abraomo žmonos Saros sesuo.
17 Šitie yra jam gimusių vardai: Uzas, Būzas, Kemuelis, Kesedas, Hazo, Pildašas, Tidlafas ir Betuelis – aštuoni sūnūs. Šitie yra Milkos vaikai, kuriuos ji pagimdė Abraomo broliui Nahorui.
18 Nahoras turėjo sugulovę, vardu Reuma, kuri pagimdė Nahorui keturis sūnus: Zebachą, Gachašą, Tachašą ir Maaką.
19 Nahorui gimė dvylika sūnų, neskaitant dukterų, ir joms taip pat gimė vaikų Harane.
20 Nahoro pirmagimio Uzo vaikai buvo Abis, Kerefas, Gadinas, Melusas ir jų sesuo Debora.
21 Būzo sūnūs buvo Berachelis, Naamatas, Ševa ir Madonas.
22 Kemuelio sūnūs buvo Aramas ir Rechobas.
23 Kesedo sūnūs buvo Anamlechas, Mešajas, Benonas ir Jifis; o Hazo sūnūs – Pildašas, Mechis ir Oferis.
24 Pildašo sūnūs buvo Arudas, Chaumas, Meredas ir Molochas.
25 Tidlafo sūnūs buvo Mušanas, Kušanas ir Mucis.
26 Betuelio vaikai buvo Secharas, Labanas ir jų sesuo Rebeka.
27 Šitos yra Nahoro vaikų šeimos, gimusios jiems Harane; Kemuelio sūnus Aramas ir jo brolis Rechobas palikę Haraną rado slėnį krašte prie Eufrato upės.
28 Jie ten pastatė miestą ir pavadino jį Aramo sūnaus Petoro vardu; tai yra Aramo Naherajimas iki šios dienos.
29 Kesedo vaikai taip pat išėjo gyventi ten, kur galėjo rasti vietą. Jie rado slėnį priešais Šinaro kraštą ir ten apsigyveno.
30 Ir jie ten pasistatė miestą ir pavadino jį Kesedu pagal savo tėvo vardą; tai yra žemė Kasdimai iki šios dienos, ir Kasdimai gyveno toje žemėje, jie buvo vaisingi ir labai padaugėjo.
31 Terachas, Nahoro ir Abraomo tėvas, senatvėje vedė kitą žmoną, vardu Pelila. Ji pastojo ir pagimdė jam sūnų, kurį jis pavadino Zoba.
32 Terachas gyveno dvidešimt penkerius metus po Zobos gimimo.
33 Ir Terachas mirė tais metais, tai yra trisdešimt penktaisiais Izaoko, Abraomo sūnaus, gimimo metais.
34 Teracho dienos buvo du šimtai penkeri metai, ir jis buvo palaidotas Harane.
35 Teracho sūnus Zoba gyveno trisdešimt metų ir jam gimė Aramas, Achlisas ir Merikas.
36 Aramas, Zobos sūnus, Teracho sūnaus, turėjo tris žmonas ir jam gimė dvylika sūnų ir trys dukterys; Viešpats davė Aramui, Zobos sūnui, turtų ir daiktų, daugybę galvijų, avių ir bandų, ir tas vyras labai praturtėjo.
37 Zobos sūnus Aramas su broliu ir visa jo šeimyna iškeliavo iš Harano ir apsigyveno ten, kur rasdavo vietą, nes jų turtas buvo per didelis, kad pasiliktų Harane; jie negalėjo pasilikti Harane kartu su savo broliais, Nahoro vaikais.
38 Zobos sūnus Aramas išėjo su savo broliais, ir jie rado slėnį atokiau rytinėje šalyje ir ten apsigyveno.
39 Jie ten pastatė miestą ir pavadino jį Aramu, savo vyriausiojo brolio vardu; tai yra Aramas Zoba iki šios dienos.
40 Abraomo sūnus Izaokas augo tomis dienomis, ir jo tėvas Abraomas mokė jį Viešpaties kelio, kad pažintų Viešpatį, ir Viešpats buvo su juo.
41 Kai Izaokui buvo trisdešimt septyneri metai, jo brolis Izmaelis vaikščiojo su juo palapinėje.
42 Ir Izmaelis gyrėsi Izaokui, sakydamas: „Man buvo trylika metų, kai Viešpats įsakė mano tėvui mus apipjaustyti, ir aš dariau pagal Viešpaties žodį, kurį Jis kalbėjo mano tėvui, ir atidaviau savo sielą Viešpačiui, ir neperžengiau Jo žodžio, kurį Jis įsakė mano tėvui.“
43 Izaokas atsakė Izmaeliui: „Kodėl tu man giriesi dėl mažo savo kūno gabalėlio, kurį paėmei iš savo kūno, apie kurį tau įsakė Viešpats?“
44 Kaip gyvas Viešpats, mano tėvo Abraomo Dievas, jei Viešpats pasakytų mano tėvui: „Paimk savo sūnų Izaoką ir atnešk jam auką mano akivaizdoje“, aš nesusilaikyčiau, bet su džiaugsmu sutikčiau.
45 Viešpats išgirdo Izaoko žodžius, kuriuos jis kalbėjo Izmaeliui, ir tai patiko Viešpaties akyse, ir jis nusprendė išbandyti Abraomą šiuo klausimu.
46 Ir atėjo diena, kai Dievo sūnūs atėjo ir atsistojo Viešpaties akivaizdoje, ir Šėtonas taip pat atėjo su Dievo sūnumis Viešpaties akivaizdoje.
47 Viešpats paklausė Šėtono: „Iš kur ateini?“ Šėtonas atsakė Viešpačiui: „Iš klajojimo po žemę ir vaikščiojimo joje.“
48 Ir Viešpats tarė Šėtonui: „Ką tu man kalbi apie visus žemės vaikus?“ Šėtonas atsakė Viešpačiui ir tarė: „Aš mačiau visus žemės vaikus, kurie tau tarnauja, ir jie tave prisimena, kai jiems ko nors iš tavęs reikia.“
49 Ir kai tu jiems duosi, ko jie iš tavęs reikalauja, jie patogiai atsisėda, palieka tave ir daugiau tavęs neprisimena.
50 Ar matei Abraomą, Teracho sūnų, kuris iš pradžių neturėjo vaikų, bet tarnavo tau ir statė tau aukurus, kur tik ateidavo, ir aukojo ant jų aukas, ir nuolat skelbė tavo vardą visiems žemės vaikams.
51 Ir dabar, kai jam gimė sūnus Izaokas, jis paliko tave, surengė didelę puotą visiems krašto gyventojams ir pamiršo Viešpatį.

52 Nes iš viso, ką jis padarė, jis neatnešė tau jokios aukos: nei deginamosios aukos, nei bendravimo aukos, nei jaučio, nei ėriuko, nei ožkos iš visų gyvulių, kuriuos jis papjovė tą dieną, kai jo sūnus buvo nujunkytas.
53 Nuo pat sūnaus gimimo iki dabar, kai jam buvo trisdešimt septyneri metai, jis nestatė aukuro prieš tave ir neatnešė tau jokių aukų, nes matė, kad davei tai, ko jis prašė, ir todėl tave paliko.
54 Viešpats tarė Šėtonui: „Ar tu taip atkreipei dėmesį į mano tarną Abraomą? Juk nėra žemėje kito tokio kaip jis – tobulo ir doro žmogaus mano akivaizdoje, kuris bijo Dievo ir vengia pikto. Kaip aš gyvas, jei jam pasakyčiau: ‘Atvesk savo sūnų Izaoką pas mane’, jis neatsisakytų jo man, juo labiau, jei liepčiau jam paaukoti deginamąją auką iš savo avių ar galvijų.“
55 Šėtonas atsakė Viešpačiui ir tarė: „Kalbėk Abraomui, kaip sakei, ir pamatysi, ar jis šiandien nenusižengs ir neatmes tavo žodžių.“

23 SKYRIUS

1 Tuo metu Viešpaties žodis atėjo Abraomui: „Abraomai!“ Tas atsakė: „Štai aš!“
2 Ir jis jam tarė: „Imk savo sūnų, savo vienintelį sūnų, kurį myli, Izaoką, eik į Morijos šalį ir ten paaukok jį kaip deginamąją auką ant vieno iš kalnų, kurie tau bus parodyti, nes ten pamatysi debesį ir Viešpaties šlovę.“
3 Abraomas tarė sau: „Kaip aš galiu atskirti savo sūnų Izaoką nuo jo motinos Saros, kad jį paaukočiau deginamajai aukai Viešpaties akivaizdoje?“
4 Abraomas įėjo į palapinę, atsisėdo priešais savo žmoną Sarą ir tarė jai šiuos žodžius:
5 Mano sūnus Izaokas užaugo ir kurį laiką nesimokė savo Dievo tarnystės. Rytoj aš eisiu ir parvešiu jį pas Šemą ir jo sūnų Eberą, ir ten jis išmoks Viešpaties kelių, nes jie išmokys jį pažinti Viešpatį, taip pat žinoti, kad kai jis nuolat melsis Viešpaties akivaizdoje, Jis jam atsakys, todėl ten jis žinos, kaip tarnauti Viešpačiui, savo Dievui.
6 Sara tarė: „Gerai kalbėjai. Eik, mano viešpatie, ir daryk su juo, kaip sakei, bet nevesk jo per toli nuo manęs ir neleisk jam ten per ilgai užsibūti, nes mano siela įkalinta jo sieloje.“
7 Ir Abraomas tarė Sarai: „Mano dukra, melskime Viešpatį, mūsų Dievą, kad Jis mums būtų gera.“
8 Sara pasiėmė savo sūnų Izaoką, ir jis tą naktį pasiliko pas ją. Ji jį pabučiavo, apkabino ir davė jam nurodymų iki ryto.
9 Ir ji jam tarė: „O mano sūnau, kaip mano siela gali atsiskirti nuo tavęs?“ Ji vis dar jį bučiavo, apkabino ir davė Abraomui nurodymų dėl jo.
10 Sara tarė Abraomui: „Mano valdove, meldžiu, saugok savo sūnų ir pakelk į jį savo akis, nes aš neturiu kito sūnaus ir dukters, tik jį.“
11 Nepalik jo! Jei jis alkanas, duokite jam duonos, o jei trokšta, duokite jam vandens atsigerti; neleiskite jam eiti pėsčiomis ir neleiskite jam sėdėti saulėje.
12 Neleisk jam vienam eiti keliu ir neversk jo daryti to, ko jis trokšta, bet daryk su juo, kaip jis tau lieps.
13 Sara graudžiai verkė visą naktį dėl Izaoko ir davė jam nurodymų iki ryto.
14 Rytą Sara išsirinko labai puikų ir gražų drabužį iš tų drabužių, kuriuos ji turėjo namuose ir kuriuos jai buvo davęs Abimelechas.
15 Ir ji apvilko savo sūnų Izaoką, uždėjo jam ant galvos turbaną, į turbano viršų įdėjo brangakmenį ir davė jiems maisto kelionei, ir jie išėjo. Izaokas išėjo su savo tėvu Abraomu, ir keli jų tarnai juos palydėjo, kad palydėtų.
16 Sara išėjo su jais ir lydėjo juos kelyje, kad juos išlydėtų, o jie jai tarė: „Grįžkite į palapinę“.
17 Sara, išgirdusi savo sūnaus Izaoko žodžius, graudžiai verkė, ir jos vyras Abraomas verkė kartu su ja, ir jų sūnus verkė kartu su jais garsiai; ir tie, kurie keliavo su jais, garsiai verkė.
18 Sara apkabino savo sūnų Izaoką, apkabino jį ir verkė kartu su juo. Sara tarė: „Kas žino, ar po šios dienos aš kada nors tave vėl pamatysiu?“
19 Jie vis dar verkė kartu – Abraomas, Sara ir Izaokas, ir visi, kurie juos lydėjo kelyje, verkė kartu su jais. Paskui Sara nusisuko nuo savo sūnaus, graudžiai verkdama, ir visi jos tarnai bei tarnaitės sugrįžo su ja į palapinę.
20 Abraomas nuėjo su savo sūnumi Izaoku paaukoti jį kaip auką Viešpaties akivaizdoje, kaip Jis buvo jam įsakęs.
21 Abraomas pasiėmė su savimi du savo jaunuolius – Hagaros sūnų Izmaelį ir savo tarną Eliezerą. Jie keliavo kartu su jais. Eidami keliu, jaunuoliai kalbėjo sau šiuos žodžius:
22 Izmaelis tarė Eliezerui: „Mano tėvas Abraomas eina su Izaoku, kad jį atvestų kaip deginamąją auką Viešpačiui, kaip Jis jam įsakė.“
23 Dabar, kai jis sugrįš, jis duos man visa, ką turi, paveldėti po jo, nes aš esu jo pirmagimis.
24 Eliezeras atsakė Izmaeliui ir tarė: „Tikrai Abraomas atstūmė tave kartu su tavo motina ir prisiekė, kad nepaveldėsi nieko iš viso, ką jis turi. Ir kam jis atiduos visa, ką turi, su visais savo turtais, jei ne man, savo tarnui, kuris buvo ištikimas savo namuose, kuris tarnavo jam dieną naktį ir darė visa, ko jis manęs prašė? Man jis po mirties paliks visa, ką turi.“
25 Abraomui keliaujant su sūnumi Izaoku, atėjo šėtonas ir pasirodė Abraomui labai seno, nuolankaus ir atgailaujančios dvasios vyro pavidalu. Jis priėjo prie Abraomo ir tarė jam: „Ar tu kvailas ar žiaurus, kad šiandien taip pasielgsi su savo vienturčiu sūnumi?“
26 Dievas tau davė sūnų tavo paskutinėmis dienomis, tavo senatvėje, ir ar šiandien eisi ir jį nužudysi dėl to, kad jis nepadarė smurto, ir ar pražudysi savo vienatinio sūnaus sielą nuo žemės?
27 Argi nežinai ir nesupranti, kad tai negali būti iš Viešpaties? Juk Viešpats negali padaryti žmogui žemėje tokios piktos, kad jam sakytų: ‘Eik ir nužudyk savo vaiką’.
28 Ir Abraomas tai išgirdo ir suprato, kad tai buvo Šėtono žodis, kuris bandė jį atitraukti nuo Viešpaties kelio, bet Abraomas nenorėjo klausyti Šėtono balso ir Abraomas jį sudraudė, kad šis nueitų.
29 Ir Šėtonas sugrįžo ir atėjo pas Izaoką; ir jis pasirodė Izaokui jauno vyro, gražaus ir dailios veido, pavidalu.
30 Ir jis priėjo prie Izaoko ir tarė jam: „Argi nežinai ir nesupranti, kad tavo senas, kvailas tėvas šiandien tave veltui veda į skerdyklą?“

31 Taigi dabar, mano sūnau, neklausyk ir nekreipk į jį dėmesio, nes jis kvailas senas žmogus, ir neleisk savo brangiai sielai ir gražiam kūnui išnykti iš žemės.
32 Izaokas, tai išgirdęs, tarė Abraomui: „Ar girdėjai, mano tėve, ką šis vyras kalbėjo? Būtent taip jis kalbėjo.“
33 Abraomas atsakė savo sūnui Izaokui ir tarė jam: „Saugokis jo ir neklausyk jo žodžių, nekreipk į jį dėmesio, nes jis yra šėtonas, kuris šiandien stengiasi mus atitraukti nuo Dievo įsakymų.“
34 Ir Abraomas vis dar barė Šėtoną, ir Šėtonas pasitraukė nuo jų, ir matydamas, kad negali jų nugalėti, pasislėpė nuo jų, ir nuėjo bei praėjo priešais juos kelyje; ir jis pavirto dideliu vandens upeliu kelyje, ir Abraomas, Izaokas ir jo du jaunuoliai pasiekė tą vietą, ir jie pamatė upelį, didelį ir galingą kaip galingi vandenys.
35 Jie įbrido į upelį ir perėjo per jį, ir vanduo iš pradžių siekė jų kojas.
36 Ir jie ėjo gilyn į upelį, ir vanduo siekė jiems iki kaklo, ir jie visi išsigando dėl vandens; ir jiems einant per upelį, Abraomas atpažino tą vietą ir žinojo, kad ten anksčiau vandens nebuvo.
37 Ir Abraomas tarė savo sūnui Izaokui: „Aš žinau šią vietą, kurioje nebuvo nei upelio, nei vandens, todėl tai yra šis Šėtonas, kuris visa tai mums daro, kad šiandien atitrauktų mus nuo Dievo įsakymų.“
38 Ir Abraomas sudraudė jį ir tarė jam: „Viešpats tesudraudžia tave, šėtone! Atstokime nuo mūsų, nes mes gyvename pagal Dievo įsakymus.“
39 Šėtonas išsigando išgirdęs Abraomo balsą ir pasitraukė nuo jų, o vieta vėl tapo sausa, kaip anksčiau.
40 Abraomas su Izaoku keliavo į vietą, kurią jam buvo nurodęs Dievas.
41 Trečią dieną Abraomas pakėlė akis ir pamatė tolumoje vietą, apie kurią Dievas jam buvo nurodęs.
42 Jam pasirodė ugnies stulpas, siekiantis nuo žemės į dangų, ir šlovės debesis ant kalno, ir Viešpaties šlovė buvo matoma debesyje.
43 Abraomas tarė Izaokui: „Mano sūnau, ar tu matai tame kalne, kurį mes matome iš tolo, tai, ką aš matau ant jo?“
44 Izaokas atsakė savo tėvui: „Matau ugnies stulpą ir debesį, ir Viešpaties šlovė matoma ant debesies.“
45 Abraomas žinojo, kad jo sūnus Izaokas buvo priimtas Viešpaties akivaizdoje deginamajai aukai.
46 Abraomas tarė Eliezeriui ir jo sūnui Izmaeliui: „Ar jūs matote tai, ką mes matome ant kalno tolumoje?“
47 Jie atsakė: „Mes nematome nieko daugiau, kaip tik panašių į kitus žemės kalnus.“ Abraomas žinojo, kad Viešpats nepriėmė jų eiti su jais, ir tarė jiems: „Pasilikite čia su asilu, kol aš ir mano sūnus Izaokas nueisime į aną kalną ir ten pagarbinsime Viešpatį, o tada sugrįšime pas jus.“
48 Eliezeras ir Izmaelis pasiliko toje vietoje, kaip Abraomas buvo įsakęs.
49 Abraomas paėmė malkų deginamajai aukai ir uždėjo jas ant savo sūnaus Izaoko pečių. Jis paėmė ugnį ir peilį, ir jie abu nuėjo į tą vietą.
50 Ir jiems einant, Izaokas tarė savo tėvui: „Štai matau ugnį ir malkas, o kur gi avinėlis, kuris turėtų būti deginamoji auka Viešpaties akivaizdoje?“
51 Abraomas atsakė savo sūnui Izaokui: „Viešpats išsirinko tave, mano sūnų, būti tobula deginamąja auka vietoj avinėlio.“
52 Izaokas tarė savo tėvui: „Visa, ką Viešpats tau įsakė, padarysiu su džiaugsmu ir linksma širdimi.“
53 Abraomas vėl tarė savo sūnui Izaokui: „Ar tavo širdyje yra kokia nors mintis ar patarimas šiuo klausimu, kuris nėra tinkamas? Pasakyk man, mano sūnau, meldžiu tave, o mano sūnau, neslėpk to nuo manęs.“
54 Izaokas atsakė savo tėvui Abraomui ir tarė jam: „O mano tėve, kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, nėra nieko mano širdyje, kas verstų mane nukrypti į dešinę ar į kairę nuo žodžio, kurį jis tau kalbėjo.
55 Nei galūnė, nei raumuo dėl to nepajudėjo ir nesujudėjo, ir mano širdyje nėra jokių minčių ar piktų patarimų dėl to.
56 Bet aš džiaugiuosi ir esu linksmos širdies šiuo klausimu ir sakau: „Palaimintas Viešpats, kuris šiandien mane išsirinko būti deginamąja auka Jo akivaizdoje!“
57 Abraomas labai apsidžiaugė Izaoko žodžiais, ir jie keliavo toliau, ir kartu atėjo į tą vietą, apie kurią Viešpats buvo kalbėjęs.
58 Abraomas priėjo statyti aukuro toje vietoje. Abraomas verkė, o Izaokas ėmė akmenis ir cementą, kol jie baigė statyti aukurą.
59 Abraomas paėmė malkas ir sudėjo jas ant aukuro, kurį buvo pastatęs.
60 Ir jis paėmė savo sūnų Izaoką, surišo jį ir, norėdamas uždėti ant malkų, kurios buvo ant aukuro, ir paaukoti jį kaip deginamąją auką Viešpaties akivaizdoje.
61 Izaokas tarė savo tėvui: „Surišk mane tvirtai ir padėk ant aukuro, kad neapsisukčiau ir nepajudėčiau, nenutrūkčiau nuo peilio jėgos, liečiančios mano kūną ir nesuteršiančios deginamosios aukos.“ Abraomas taip ir padarė.
62 Ir Izaokas vis dar sakė savo tėvui: „O mano tėve, kai mane nužudysi ir sudeginsi kaip auką, pasiimk su savimi tai, kas liks iš mano pelenų, ir nunešk mano motinai Sarai, ir pasakyk jai: ‘Tai yra Izaoko saldus kvapas; bet nesakyk jai to, jei ji sėdės prie šulinio ar ant kokios nors aukštumos, kad neatmestų savo sielos paskui mane ir nenumirtų.’“
63 Abraomas išgirdo Izaoko žodžius ir pakėlė balsą verkdamas, kai Izaokas kalbėjo šiuos žodžius; ir Abraomo ašaros riedėjo ant jo sūnaus Izaoko, ir Izaokas graudžiai verkė, ir jis tarė savo tėvui: „Greitai, mano tėve, ir įvykdyk su manimi Viešpaties, mūsų Dievo, valią, kaip Jis tau įsakė.“
64 Ir Abraomo bei Izaoko širdys džiaugėsi tuo, ką Viešpats jiems buvo įsakęs; bet akys graudžiai verkė, o širdis džiaugėsi.
65 Abraomas surišo savo sūnų Izaoką ir padėjo jį ant aukuro ant malkų. Izaokas ištiesė kaklą ant aukuro priešais savo tėvą, o Abraomas ištiesė ranką, kad paimtų peilį ir paaukotų savo sūnų kaip deginamąją auką Viešpaties akivaizdoje.
66 Tuo metu gailestingumo angelai atėjo pas Viešpatį ir kalbėjo Jam apie Izaoką, sakydami:
670 Viešpatie, Tu esi gailestingas ir užjaučiantis Karalius viskam, ką sukūrei danguje ir žemėje, ir Tu juos visus palaikai; todėl duok išpirką ir atpirkimą vietoj savo tarno Izaoko ir pasigailėk Abraomo ir jo sūnaus Izaoko, kurie šiandien vykdo Tavo įsakymus.

68 Viešpatie, ar matei, kaip Tavo tarnas Abraomo sūnus Izaokas yra rišamas į skerdyklą kaip gyvulys? Viešpatie, tebūna Tavo gailestis jiems.
69 Tuo metu Viešpats pasirodė Abraomui ir pašaukė jį iš dangaus, tarė: „Nekelk rankos prieš berniuką ir nieko jam nedaryk, nes dabar žinau, kad tu bijai Dievo, darydamas šį darbą ir neatsakydamas man savo sūnaus, savo vienintelio sūnaus.“
70 Abraomas pakėlė akis ir pamatė aviną, ragais įstrigusį tankumynuose; tai buvo avinas, kurį Viešpats Dievas sukūrė žemėje tą dieną, kai sukūrė žemę ir dangų.
71 Nes VIEŠPATS tą dieną buvo paruošęs šį aviną deginamajai aukai vietoj Izaoko.
72 Ir šis avinas artėjo prie Abraomo, kai Šėtonas jį pagavo ir įpainiojo jo ragus į tankmę, kad šis negalėtų artėti prie Abraomo ir nužudyti jo sūnaus.
73 Abraomas, pamatęs artėjantį aviną, o Šėtoną jį sulaikantį, atvedė jį prie aukuro, atlaisvino savo sūnų Izaoką nuo pančių ir padėjo aviną jo vietoje. Abraomas papjovė aviną ant aukuro ir paaukojo jį kaip auką vietoj savo sūnaus Izaoko.
74 Abraomas apšlakstė avino krauju aukurą ir sušuko: „Tai vietoj mano sūnaus! Tegul tai šiandien bus laikoma mano sūnaus krauju Viešpaties akivaizdoje.“
75 Ir visa, ką Abraomas darydavo prie altoriaus, jis šaukdavo: „Tai mano sūnaus vietoje, ir tebūnie tai šiandien laikoma Viešpaties akivaizdoje mano sūnaus vietoje!“ Ir Abraomas užbaigė visą tarnystę prie altoriaus, ir tarnystė buvo priimta Viešpaties akivaizdoje ir laikoma Izaoko tarnyste; ir tą dieną Viešpats palaimino Abraomą ir jo palikuonis.
76 Ir Šėtonas nuėjo pas Sarą ir pasirodė jai seno, labai nuolankaus ir romaus vyro, pavidalu, o Abraomas vis dar aukojo deginamąją auką Viešpaties akivaizdoje.
77 Ir jis jai tarė: „Argi nežinai visų darbų, kuriuos Abraomas šiandien atliko su savo vienturčiu sūnumi? Jis paėmė Izaoką, pastatė aukurą, jį nužudė ir paaukojo ant aukuro. Izaokas verkė ir raudojo savo tėvo akivaizdoje, bet šis į jį nežiūrėjo ir jo nepasigailėjo.
78 Ir Šėtonas pakartojo šiuos žodžius ir nuėjo nuo jos, o Sara išgirdo visus Šėtono žodžius ir įsivaizdavo jį esant senu vyru iš žmonių sūnų, kurie buvo su jos sūnumi ir atėjo bei papasakojo jai visa tai.
79 Ir Sara pakėlė balsą, verkė ir graudžiai raudojo dėl savo sūnaus; ji puolė ant žemės, užsibarstė dulkes ant galvos ir tarė: „O mano sūnau Izaokai, mano sūnau, o kad šiandien būčiau mirusi vietoj tavęs!“ Ir ji toliau verkė ir tarė: „Man liūdna dėl tavęs, o mano sūnau, mano sūnau Izaokai, o kad būčiau mirusi šiandien vietoj tavęs!“
80 Ji vis dar verkė ir tarė: „Man liūdna dėl tavęs, nors aš tave užauginau ir išauginau. Dabar mano džiaugsmas virto gedulu dėl tavęs, nes aš tavęs ilgėjausi, šaukiau ir meldžiausi Dievui, kol pagimdžiau tave devyniasdešimties metų amžiaus. O štai šiandien tu tarnavai peiliui ir ugniai, kad būtum paaukota.“
81 Bet aš guodžiuosi tavimi, mano sūnau, kad tai Viešpaties žodis, nes tu įvykdei savo Dievo įsakymą; nes kas gali peržengti mūsų Dievo žodį, kurio rankose yra kiekvieno gyvo padaro siela?
82 Tu esi teisingas, Viešpatie, mūsų Dieve, nes visi Tavo darbai yra geri ir teisūs; aš džiaugiuosi Tavo žodžiu, kurį įsakei, ir nors mano akys graudžiai verkia, mano širdis džiaugiasi.
83 Ir Sara padėjo galvą ant vienos iš savo tarnaičių krūtinės ir sustingo kaip akmuo.
84 Paskui ji atsikėlė ir vaikščiojo teiraudamasi, kol pasiekė Hebroną, ir teiravosi visų, kuriuos sutiko eidami keliu, bet niekas negalėjo jai pasakyti, kas nutiko jos sūnui.
85 Ir ji atėjo su savo tarnaitėmis ir vyrais tarnais į Kireat-Arbą, tai yra Hebroną, ir teiravosi apie savo sūnų, ir ten pasiliko, kol pasiuntė kelis savo tarnus ieškoti, kur Abraomas nuėjo su Izaoku; jie nuėjo jo ieškoti Semo ir Ebero namuose, bet nerado, ir jie ieškojo visoje šalyje, bet jo ten nebuvo.
86 Ir štai Šėtonas atėjo pas Sarą seno žmogaus pavidalu, ir jis atėjo, atsistojo prieš ją ir tarė jai: „Aš melavau tau, nes Abraomas nenužudė savo sūnaus ir jis nėra miręs; ir kai ji išgirdo žodį, jos džiaugsmas dėl sūnaus buvo toks be galo didelis, kad jos siela iš džiaugsmo išėjo; ji mirė ir buvo sujungta su savo tauta.
87 Ir kai Abraomas baigė savo tarnystę, jis sugrįžo su savo sūnumi Izaoku pas savo jaunuolius, ir jie pakilo ir kartu nuėjo į Beer Šebą, ir jie grįžo namo.
88 Abraomas ieškojo Saros, bet nerado. Jis teiravosi apie ją. Jie atsakė: „Ji nuėjo iki Hebrono jūsų abiejų ieškoti, kur buvote nuėję, nes taip jai buvo pranešta.“
89 Ir Abraomas su Izaoku nuvyko pas ją į Hebroną, ir, radę ją mirusią, pakėlė balsus ir graudžiai verkė dėl jos; ir Izaokas puolė ant savo motinos veido, verkė dėl jos ir tarė: „O mano motina, mano motina, kaip mane palikai ir kur buvai? O kaip, kaip mane palikai!“
90 Ir Abraomas ir Izaokas garsiai verkė, ir visi jų tarnai verkė kartu su jais dėl Saros, ir jie labai ir sunkiai gedėjo dėl jos.

24 SKYRIUS

1 Saros gyvenimas buvo šimtas dvidešimt septyneri metai, ir Sara mirė; ir Abraomas atsikėlė nuo savo mirusiųjų, kad surastų kapą savo žmonai Sarai palaidoti; ir jis nuėjo ir kalbėjo hetitams, to krašto gyventojams, sakydamas:
2 Esu ateivis ir keliautojas tavo krašte; duokite man kapines savo krašte, kad galėčiau palaidoti savo mirusiuosius.
3 Heto vaikai tarė Abraomui: „Štai žemė yra prieš tave, palaidok savo mirusiąjį mūsų išrinktuosiuose kapuose, nes niekas tau nesutrukdys palaidoti savo mirusiojo.“
4 Abraomas jiems tarė: „Jei jums tai tinka, eikite ir maldaukite už mane pas Efroną, Zocharo sūnų, prašydami, kad jis man duotų Machpelos olą, kuri yra jo lauko gale, ir aš ją iš jo nupirksiu už kiek jis pageidaus.“
5 Efronas gyveno tarp hetitų, ir jie nuėjo jį pasišaukti. Jam atėjus pas Abraomą, Efronas tarė Abraomui: „Štai visa, ko prašysi, tavo tarnas padarys.“ Abraomas atsakė: „Ne, bet aš nupirksiu olą ir lauką, kuriuos turi, už kainą, kad jie būtų tavo kapinės vieta amžinai.“
6 Efronas atsakė: „Štai laukas ir ola yra prieš tave, duok, ko tik nori.“ Abraomas tarė: „Tik už pilną kainą pirksiu iš tavęs ir iš tų, kurie įeina pro tavo miesto vartus, ir iš tavo palikuonių rankų amžinai.“
7 Ir Efronas ir visi jo broliai tai išgirdo, ir Abraomas pasvėrė Efronui keturis šimtus sidabrinių šekelių Efrono

rankose ir visų jo brolių rankose; ir Abraomas užrašė šį sandorį, ir jis jį užrašė, ir paliudijo keturių liudytojų akivaizdoje.
8 Liudytojų vardai buvo šie: Amigalas, hetito Abišnos sūnus, hivito Ašunacho sūnus Adichoromas, gomerio Ahiramo sūnus Abdonas ir sidonito Abdišo sūnus Bakdilis.
9 Abraomas paėmė pirkimo knygą ir įsidėjo ją į savo lobių saugyklą. Štai žodžiai, kuriuos Abraomas užrašė knygoje:
10 Kad ola ir laukas, kuriuos Abraomas nupirko iš hetito Efrono, iš jo palikuonių, iš tų, kurie išeis iš jo miesto, ir iš jų palikuonių amžiams, būtų išpirkti Abraomui, jo palikuonims ir tiems, kurie kilę iš jo strėnų, kaip amžina nuosavybė kapinėms; ir jis uždėjo antspaudą ir patvirtino tai liudytojų akivaizdoje.
11 Ir laukas, ir jame esanti ola, ir visa ta vieta buvo perleista Abraomui ir jo palikuonims po jo iš hetitų; štai ji yra priešais Mamrą, Hebrone, kuris yra Kanaano krašte.
12 Po to Abraomas ten palaidojo savo žmoną Sarą, ir ta vieta bei visos jos ribos atiteko Abraomui ir jo palikuonims kaip nuosavybė laidojimo vietai.
13 Ir Abraomas palaidojo Sarą su iškilmėmis, kaip dera karalių laidojimams, ir ji buvo palaidota su labai puikiais ir gražiais drabužiais.
14 Prie jos karstų buvo Semas, jo sūnūs Eberas ir Abimelechas, taip pat Anaras, Aškolas ir Mamrė, ir visi krašto didžiūnai sekė paskui jos karstus.
15 Saros dienos buvo šimtas dvidešimt septyneri metai, ir ji mirė. Abraomas surengė didelį ir sunkų gedulą, atlikdamas gedulo apeigas septynias dienas.
16 Visi krašto gyventojai guodė Abraomą ir jo sūnų Izaoką dėl Saros.
17 Ir kai jų gedulo dienos praėjo, Abraomas išsiuntė savo sūnų Izaoką, ir šis nuėjo į Semo ir Ebero namus mokytis Viešpaties kelių ir Jo nurodymų, ir Abraomas ten pasiliko trejus metus.
18 Tuo metu Abraomas su visais savo tarnais pakilo ir sugrįžo namo į Beer Šebą, o Abraomas ir visi jo tarnai pasiliko Beer Šeboje.
19 Metų pabaigai pasibaigus, mirė filistinų karalius Abimelechas; jam buvo šimtas devyniasdešimt treji metai mirties metu; ir Abraomas su savo žmonėmis iškeliavo į filistinų kraštą, ir jie paguodė visus jo namus ir visus tarnus, o tada jis apsisuko ir grįžo namo.
20 Ir po Abimelecho mirties Geraro žmonės paėmė jo sūnų Benmalichą, kuriam tebuvo dvylika metų, ir paguldė jį į tėvo vietą.
21 Jie pavadino jį Abimelechu pagal jo tėvo vardą, nes taip buvo įprasta Gerare. Abimelechas karaliavo vietoj savo tėvo Abimelecho ir sėdėjo jo soste.
22 Tomis dienomis, trisdešimt devintaisiais Izaoko gyvenimo metais, mirė ir Harano sūnus Lotas. Iš viso Lotas gyveno šimtą keturiasdešimt metų, ir jis mirė.
23 Šitie yra Loto vaikai, kuriuos jam pagimdė jo dukterys: pirmagimės vardas buvo Moabas, o antrosios – Benamis.
24 Ir du Loto sūnūs išėjo ir ėmė sau žmonas iš Kanaano šalies, ir jos pagimdė jiems vaikų. Moabo sūnūs buvo Edas, Majonas, Tarsas ir Kanvilas, keturi sūnūs. Šie yra Moabo vaikų tėvai iki šios dienos.
25 Visos Loto vaikų šeimos keliavo gyventi ten, kur tik užklysdavo, nes jie buvo vaisingi ir labai dauginosi.
26 Jie išėjo ir pasistatė miestus toje žemėje, kurioje gyveno, ir pavadino tuos miestus savo vardais.
27 Ir Nahoras, Teracho sūnus, Abraomo brolis, mirė tomis dienomis, keturiasdešimtaisiais Izaoko gyvenimo metais. Iš viso Nahoras gyveno šimtą septyniasdešimt dvejus metus. Jis mirė ir buvo palaidotas Harane.
28 Abraomas, išgirdęs, kad jo brolis mirė, labai sielvartavo ir daugelį dienų gedėjo savo brolio.
29 Abraomas pasišaukė savo vyriausiąjį tarną Eliezerą, kad šis duotų jam nurodymus dėl savo namų. Šis atėjo ir atsistojo prieš jį.
30 Abraomas jam tarė: „Štai aš senas, nežinau savo mirties dienos, nes esu senyvo amžiaus. Taigi dabar kelkis, eik ir neimk mano sūnui žmonos iš šios vietos ir iš šio krašto, iš kanaaniečių dukterų, tarp kurių gyvename.“
31 Bet eik į mano kraštą, į mano gimtinę, ir iš ten paimk žmoną mano sūnui. Viešpats, dangaus ir žemės Dievas, kuris mane paėmė iš mano tėvo namų ir atvedė į šią vietą ir man tarė: „Tavo palikuonims duosiu šią žemę paveldėti amžinai“, – jis pasiųs savo angelą pirma tavęs ir padarys tavo kelią sėkmingą, kad gautum žmoną mano sūnui iš mano giminės ir iš mano tėvo namų.
32 Tarnas atsakė savo šeimininkui Abraomui: „Štai aš einu į tavo gimtinę, į tavo tėvo namus, ir iš ten paimsiu tavo sūnui žmoną. Bet jei moteris nenorės sekti paskui mane į šią žemę, ar aš turiu parsivesti tavo sūnų atgal į tavo gimtinę?“
33 Abraomas jam tarė: „Saugokis, kad mano sūnaus čia negrąžintum, nes Viešpats, kurio akivaizdoje vaikščiojau, siųs savo angelą pirma tavęs ir tavo kelią padarys sėkmingą.“
34 Eliezeras padarė taip, kaip Abraomas jam įsakė, ir Eliezeras prisiekė savo šeimininkui Abraomui šiuo klausimu; ir Eliezeras atsikėlė ir paėmė dešimt savo šeimininko kupranugarių ir dešimt vyrų iš savo šeimininko tarnų, ir jie pakilo ir nuvyko į Haraną, Abraomo ir Nahoro miestą, kad pargabentų žmoną Abraomo sūnui Izaokui; o jiems išvykus, Abraomas pasiuntė į Semo ir Ebero namus, ir jie pargabeno iš ten jo sūnų Izaoką.
35 Izaokas grįžo namo į savo tėvo namus Beer Šeboje, o Eliezeras ir jo vyrai atvyko į Haraną; ir jie sustojo mieste prie vandens telkinio, ir jis liepė savo kupranugariams atsiklaupti prie vandens, ir jie ten pasiliko.
36 Eliezeras, Abraomo tarnas, meldėsi ir tarė: „Abraomo Dieve, mano valdovo! Meldžiu, siųsk man šiandien sėkmę ir parodyk man gerą vardą mano valdovui, kad šiandien paskirtum mano valdovo sūnui žmoną iš jo giminės.“
37 Viešpats išklausė Eliezero balsą dėl savo tarno Abraomo. Jis sutiko Betuelio, Milkos sūnaus, dukterį, Nahoro, Abraomo brolio, žmoną. Eliezeris atėjo į jos namus.
38 Eliezeras papasakojo jiems visus savo rūpesčius ir tai, kad jis yra Abraomo tarnas, ir jie labai juo džiaugėsi.
39 Ir visi jie šlovino Viešpatį, kuris tai įvykdė, ir davė jam Rebeką, Betuelio dukterį, į žmonas Izaokui.
40 Ir jauna moteris buvo labai gražios išvaizdos, ji buvo mergelė, o Rebekai tais laikais buvo dešimt metų.
41 Tą naktį Betuelis, Labanas ir jo vaikai surengė puotą, o Eliezeras ir jo vyrai atėjo, valgė, gėrė ir džiaugėsi ten tą naktį.

42 Rytą Eliezeras atsikėlė su savo vyrais ir pašaukė visus Betuelio namus, sakydamas: „Išleiskite mane pas savo šeimininką!“ Jie išleido Rebeką ir jos auklę Deborą, Uzo dukterį, ir davė jai sidabro bei aukso, tarnų ir tarnaičių, ir palaimino ją.
43 Ir jie išleido Eliezerą su jo vyrais; o tarnai pasiėmė Rebeką, ir jis išėjo ir sugrįžo pas savo šeimininką į Kanaano kraštą.
44 Izaokas paėmė Rebeką, ir ji tapo jo žmona, ir jis įvedė ją į palapinę.
45 Izaokui buvo keturiasdešimt metų, kai jis vedė Rebeką, savo dėdės Betuelio dukterį.

25 SKYRIUS

1 Tuo metu Abraomas, sulaukęs senatvės, vėl vedė Ketūrą iš Kanaano krašto.
2 Ji jam pagimdė šešis sūnus: Zimraną, Jokšaną, Medaną, Midjaną, Išbaką ir Šuachą. Zimrano vaikai: Abihenas, Molichas ir Narimas.
3 Jokšano sūnūs buvo Šeba ir Dedanas, Medano sūnūs – Amida, Joabas, Gochis, Eliša ir Notachas, o Midjano sūnūs – Efa, Eferas, Chanochas, Abida ir Eldava.
4 Išbako sūnūs buvo Makiras, Bejodua ir Tatoras.
5 Šuacho sūnūs buvo Bildadas, Mamdadas, Munanas ir Mebanas; visos šios yra Ketūros, kanaanietės moters, pagimdytos Abraomui hebrajui, vaikų šeimos.
6 Abraomas visus juos išsiuntė, davė jiems dovanų ir iškeliavo nuo jo sūnaus Izaoko gyventi ten, kur rasdavo vietą.
7 Visi šie nuėjo į kalną rytuose ir pasistatė šešis miestus, kuriuose gyvena iki šios dienos.
8 Bet Šebos ir Dedano vaikai, Jokšano vaikai, negyveno su savo broliais jų miestuose ir keliavo bei gyveno laukuose ir dykumose iki šios dienos.
9 Abraomo sūnaus Midjano vaikai keliavo į rytus nuo Kušo žemės ir ten rado didelį slėnį rytinėje šalyje. Ten jie apsistojo ir pastatė miestą, ir ten gyveno; tai yra Midjano žemė iki šios dienos.
10 Midjanas gyveno mieste, kurį pastatė, jis ir jo penki sūnūs bei visi, kurie jam priklausė.
11 Šitie yra Midjano sūnų vardai pagal jų vardus jų miestuose: Efa, Eferas, Chanochas, Abida ir Eldava.
12 Efos sūnūs buvo Metachas, Mešaras, Avis ir Tzanua, Efero sūnūs – Efronas, Cūras, Alirunas ir Medinas, o Chanocho sūnūs – Reuelis, Rekemas, Azis, Aliošubas ir Aladas.
13 Abidos sūnūs buvo Cūras, Meludas, Kerūris ir Molchis; o Eldavos sūnūs buvo Mikeris, Reba, Malkija ir Gabolas; tai yra midjaniečių vardai pagal jų šeimas; ir vėliau midjaniečių šeimos pasklido po visą Midjano kraštą.
14 Šitie yra Izmaelio, Abraomo sūnaus, kurį Hagara, Saros tarnaitė, pagimdė Abraomui, palikuonys.
15 Izmaelis paėmė žmoną iš Egipto žemės, ir jos vardas buvo Riba, tai yra Meriba.
16 Riba pagimdė Izmaeliui Nebajotą, Kedarą, Adbeelį, Mibsamą ir jų seserį Bosmatą.
17 Izmaelis atmetė savo žmoną Ribą, ir ji sugrįžo į Egiptą, į savo tėvo namus, ir ten gyveno, nes ji buvo labai bloga Izmaelio ir jo tėvo Abraomo akyse.
18 Po to Izmaelis vedė iš Kanaano žemės, vardu Malchuta, ir ji pagimdė jam Nišmą, Dūmą, Masą, Hadadą, Temas, Jetūrą, Nafišą ir Kedmą.
19 Šitie yra Izmaelio sūnūs ir jų vardai – dvylika kunigaikščių pagal savo tautas; ir vėliau Izmaelio šeimos išsisklaidė. Izmaelis pasiėmė savo vaikus ir visą turtą, kurį buvo įgijęs, kartu su savo namiškiais ir viskuo, kas jam priklausė, ir jie išėjo gyventi ten, kur rasdavo vietą.
20 Jie išėjo ir apsigyveno netoli Parano dykumos. Jų gyvenvietė buvo nuo Havilos iki Šūro, kuris yra priešais Egiptą, Asirijos link.
21 Ir Izmaelis su savo sūnumis gyveno toje žemėje, ir jiems gimė vaikų, kurie buvo vaisingi ir labai dauginosi.
22 Šitie yra Nebajoto, Izmaelio pirmagimio, sūnų vardai: Mendas, Sendas ir Majonas; o Kedaro sūnūs: Alionas, Kezemas, Hamadas ir Elis.
23 Adbeelio sūnūs buvo Hamadas ir Jabinas, o Mibsamo sūnūs: Abdija, Ebed Melechas ir Jeušas; tai yra Izmaelio žmonos Ribos palikuonių giminės.
24 Izmaelio sūnaus Mišmos sūnūs buvo Šamua, Zekarijonas ir Jobedas; o Dūmos sūnūs buvo Kecedas, Elis, Machmadas ir Amedas.
25 Masos sūnūs buvo Melonas, Mula ir Ebidadonas; Chadado sūnūs buvo Azūras, Minzaras ir Ebedmelechas; o Temas sūnūs buvo Seyras, Sadonas ir Jakolas.
26 Jetūro sūnūs buvo Meritas, Jaišas, Alijo ir Pachotas; Nafišo sūnūs buvo Ebed-Tamedas, Abijasafas ir Miras; Kedmos sūnūs buvo Kalipas, Tachtis ir Omaras; tai buvo Izmaelio žmonos Malchutos vaikai pagal jų šeimas.
27 Visos šios yra Izmaelio giminės pagal jų kartas, ir jie gyveno tose žemėse, kuriose buvo pasistatę miestus, iki šios dienos.
28 Rebeka, Betuelio duktė, Abraomo sūnaus Izaoko žmona, tais laikais buvo nevaisinga ir neturėjo palikuonių. Izaokas gyveno su savo tėvu Kanaano žemėje, ir Viešpats buvo su Izaoku. Ir Arpachšadas, Semo sūnus, Nojaus sūnaus, mirė tomis dienomis, keturiasdešimt aštuntaisiais Izaoko gyvenimo metais. Iš viso Arpachšadas gyveno keturis šimtus trisdešimt aštuonerius metus, ir jis mirė.

26 SKYRIUS

1 Ir penkiasdešimt devintaisiais Izaoko, Abraomo sūnaus, gyvenimo metais, jo žmona Rebeka tomis dienomis vis dar buvo nevaisinga.
2 Ir Rebeka tarė Izaokui: „Tikrai girdėjau, mano viešpatie, kad tavo motina Sara buvo nevaisinga savo dienomis, kol mano viešpats Abraomas, tavo tėvas, už ją pasimeldė ir ji pastojo nuo jo.
3 Tad dabar atsistokite ir melskitės Dievui, ir jis išgirs tavo maldą ir prisimins mus savo gailestingumu.
4 Izaokas atsakė savo žmonai Rebekai: „Abraomas jau meldėsi už mane Dievui, kad padaugintų jo palikuonis, todėl dabar šis nevaisingumas turi ateiti mums iš tavęs.“
5 Ir Rebeka jam tarė: „Bet dabar kelkis ir tu ir melskis, kad Viešpats išgirstų tavo maldą ir duotų man vaikų.“ Izaokas paklausė savo žmonos žodžių, ir Izaokas su žmona atsikėlė ir nuėjo į Morijos žemę melstis ten ir ieškoti Viešpaties. Kai jie pasiekė tą vietą, Izaokas atsistojo ir meldėsi Viešpačiui dėl savo žmonos, nes ji buvo nevaisinga.

6 Ir Izaokas tarė: „Viešpatie, dangaus ir žemės Dieve, kurio gerumas ir gailestingumas pripildo žemę, tu, kuris paėmei mano tėvą iš jo tėvo namų ir iš jo gimtosios vietos ir atvedei jį į šią žemę, ir jam sakei: ‘Tavo palikuonims duosiu šią žemę’. Tu jam pažadėjai ir pareiškei: ‘Padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir kaip jūros smėlį’. Tebūnie ištirti tavo žodžiai, kuriuos kalbėjai mano tėvui.
7 Nes Tu esi Viešpats, mūsų Dievas, mūsų akys krypsta į Tave, kad duotum mums žmonių palikuonių, kaip mums pažadėjai, nes Tu esi Viešpats, mūsų Dievas, ir mūsų akys nukreiptos tik į Tave.
8 Viešpats išgirdo Abraomo sūnaus Izaoko maldą, ir Viešpats išklausė jo maldavimą, ir jo žmona Rebeka pastojo.
9 Maždaug po septynių mėnesių vaikai kovojo jos įsčiose, ir jai buvo labai sunku dėl jų. Ji tarė visoms to krašto moterims: „Ar jums taip nutiko, kaip man?“ Jos jai atsakė: „Ne.“
10 Ir ji joms tarė: „Kodėl aš viena tarp visų moterų, kurios gyveno žemėje?“ Ir ji nuvyko į Morijos žemę ieškoti Viešpaties dėl šios priežasties; ir ji nuėjo pas Semą ir jo sūnų Eberą, kad pasiteirautų jų šiuo klausimu ir kad jie ieškotų Viešpaties šiuo klausimu dėl jos.
11 Ji taip pat prašė Abraomo pasiteirauti Viešpaties apie visa, kas jai nutiko.
12 Ir visi jie klausinėjo Viešpaties šiuo klausimu ir atnešė jai žodį iš Viešpaties, sakydami: „Tavo įsčiose yra du vaikai, ir iš jų kils dvi tautos; viena tauta bus stipresnė už kitą, ir didesnė tarnaus jaunesniajai.“
13 Kai atėjo jos gimdymo dienos, ji atsiklaupė ir štai jos įsčiose buvo dvyniai, kaip Viešpats jai buvo įsakęs.
14 Pirmasis išėjo visas raudonas kaip plaukuotas drabužis. Visi krašto žmonės jį pavadino Ezavu, sakydami: „Šis buvo visiškai sukurtas nuo pat įsčių“.
15 Po to atėjo jo brolis, ir jo ranka laikėsi Ezavo kulno; todėl jie jį pavadino Jokūbu.
16 Izaokas, Abraomo sūnus, buvo šešiasdešimties metų, kai juos pagimdė.
17 Berniukai užaugo iki penkiolikos metų ir atėjo į vyrų bendruomenę. Ezavas buvo gudrus ir apgaulingas vyras, įgudęs medžiotojas laukuose, o Jokūbas buvo tobulas ir išmintingas vyras, gyvenantis palapinėse, ganantis bandas ir mokantis Viešpaties nurodymų bei savo tėvo ir motinos įsakymų.
18 Izaokas ir jo namiškiai gyveno su savo tėvu Abraomu Kanaano krašte, kaip Dievas jiems buvo įsakęs.
19 Ir Izmaelis, Abraomo sūnus, išėjo su savo vaikais ir viskuo, kas jiems priklausė, ir jie sugrįžo ten į Havilos žemę, ir ten gyveno.
20 Visi Abraomo sugulovių vaikai iškeliavo gyventi į rytų šalį, nes Abraomas buvo juos išsiuntęs nuo savo sūnaus, davęs jiems dovanų ir jie iškeliavo.
21 Abraomas atidavė visa, ką turėjo, savo sūnui Izaokui ir visus savo turtus.
22 Ir jis jam įsakė, sakydamas: „Argi tu nežinai ir nesupranti, kad Viešpats yra Dievas danguje ir žemėje, ir nėra kito, tik Jis?“
23 Jis mane išvedė iš mano tėvo namų, iš mano gimtosios vietos ir davė man visus žemės malonumus; jis išgelbėjo mane nuo nedorėlių patarimo, nes juo aš pasitikėjau.
24 Ir jis atvedė mane į šią vietą ir išgelbėjo mane iš Ur Kasdimo; ir jis man tarė: „Tavo palikuonims duosiu visas šias žemes, ir jie paveldės jas, kai laikysis mano įsakymų, įstatų ir teismų, kuriuos tau įsakiau ir kuriuos jiems įsakysiu.“
25 Taigi dabar, mano sūnau, klausyk mano balso ir laikykis Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos tau daviau. Nenukrypk nuo teisingo kelio nei į dešinę, nei į kairę, kad tau ir tavo vaikams po tavęs gerai sektųsi per amžius.
26 Ir atsiminkite Viešpaties nuostabius darbus ir jo gerumą, kurį jis parodė mums, išgelbėdamas mus iš mūsų priešų rankų, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas, atidavė į mūsų rankas; todėl dabar laikykis visko, ką tau įsakiau, ir nenukrypk nuo savo Dievo įsakymų ir niekam netarnauk šalia jo, kad tau ir tavo palikuonims po tavęs gerai sektųsi.
27 Mokyk savo vaikus ir savo palikuonis Viešpaties nurodymų ir Jo įsakymų, mokyk juos teisingo kelio, kuriuo jie turėtų eiti, kad jiems amžinai sektųsi.
28 Ir Izaokas atsakė savo tėvui ir tarė jam: „Ką mano Viešpats įsakė, tą aš darysiu ir nenukrypsiu nuo Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, laikysiuosi visko, ką jis man įsakė.“ Ir Abraomas palaimino savo sūnų Izaoką ir taip pat jo vaikus; ir Abraomas mokė Jokūbą Viešpaties pamokymų ir jo kelių.
29 Ir tuo metu mirė Abraomas, penkioliktaisiais Jokūbo ir Ezavo, Izaoko sūnų, gyvenimo metais. Iš viso Abraomo dienos buvo šimtas septyniasdešimt penkeri metai. Jis mirė ir buvo susijungęs su savo tauta sulaukęs žilos senatvės, pasenęs ir pasisotinęs dienomis, o jį palaidojo Izaokas ir jo sūnūs Izmaelis.
30 Kai Kanaano gyventojai išgirdo, kad Abraomas mirė, visi jie atėjo su savo karaliais, kunigaikščiais ir visais savo vyrais palaidoti Abraomo.
31 Visi Harano krašto gyventojai, visos Abraomo namų giminės, visi kunigaikščiai ir didikai, ir Abraomo sūnūs per suguloves – visi jie atėjo, išgirdę apie Abraomo mirtį. Jie atsilygino Abraomui už jo gerumą, paguodė jo sūnų Izaoką ir palaidojo Abraomą oloje, kurią jis nupirko iš hetito Efrono ir jo vaikų kaip kapinę.
32 Visi Kanaano gyventojai ir visi, kurie pažinojo Abraomą, verkė Abraomo ištisus metus, vyrai ir moterys gedėjo jo.
33 Visi maži vaikai ir visi krašto gyventojai verkė dėl Abraomo, nes Abraomas buvo geras jiems visiems ir teisus Dievo ir žmonių akyse.
34 Ir neatsirado nė vieno žmogaus, kuris taip bijotų Dievo, kaip Abraomas, nes jis bijojo savo Dievo nuo jaunystės, tarnavo Viešpačiui ir ėjo visais jo keliais per visą savo gyvenimą, nuo vaikystės iki mirties dienos.
35 Ir Viešpats buvo su juo ir išgelbėjo jį nuo Nimrodo ir jo žmonių patarimo, ir kai jis pradėjo karą su keturiais Elamo karaliais, jis juos nugalėjo.
36 Ir jis atvedė visus žemės vaikus tarnauti Dievui, ir mokė juos Viešpaties kelių, ir leido jiems pažinti Viešpatį.
37 Ir jis įrengė giraitę ir pasodino joje vynuogyną, ir savo palapinėje visada ruošdavo valgį ir gėrimą tiems, kurie keliaudavo per kraštą, kad jie galėtų pasisotinti jo namuose.
38 Ir Viešpats Dievas išgelbėjo visą žemę dėl Abraomo.
39 Ir po Abraomo mirties Dievas palaimino jo sūnų Izaoką ir jo vaikus, ir Viešpats buvo su Izaoku, kaip buvo su jo tėvu Abraomu, nes Izaokas laikėsi visų Viešpaties įsakymų,

kaip jam buvo įsakęs jo tėvas Abraomas; jis nenukrypo nei į dešinę, nei į kairę nuo teisingo kelio, kuriuo jam buvo įsakęs jo tėvas.

27 SKYRIUS

1 Tuo metu, po Abraomo mirties, Ezavas dažnai eidavo į laukus medžioti.
2 Ir Babelio karalius Nimrodas, tai yra Amrafelis, dažnai eidavo su savo galiūnais medžioti į laukus ir vaikščioti su savo vyrais vėsioje dieną.
3 Nimrodas stebėjo Ezavą per visas dienas, nes Nimrodo širdyje bręsta pavydas prieš Ezavą.
4 Vieną dieną Ezavas išėjo į laukus medžioti ir rado Nimrodą, vaikštinėjantį dykumoje su savo dviem vyrais.
5 Visi jo galingi vyrai ir žmonės buvo su juo dykumoje, bet jie pasitraukė nuo jo atokiai ir ėjo į skirtingas puses medžioti. Ezavas pasislėpė nuo Nimrodo, ir šis tykojo jo dykumoje.
6 Nimrodas ir jo vyrai, kurie buvo su juo, jo nepažinojo, o Nimrodas ir jo vyrai dažnai vaikščiodavo po lauką vėsioje dienoje, norėdami sužinoti, kur jo vyrai medžioja lauke.
7 Nimrodas ir du jo vyrai, kurie buvo su juo, atėjo į vietą, kur jie buvo, kai Ezavas staiga pašoko iš savo slėptuvės, išsitraukė kardą, nuskubėjo ir nubėgo pas Nimrodą ir nukirto jam galvą.
8 Ezavas įnirtingai grūmėsi su dviem vyrais, kurie buvo su Nimrodu. Kai šie jį šaukė, Ezavas atsisuko į juos ir nužygiavo juos kardu.
9 Visi Nimrodo galiūnai, kurie buvo jį palikę ir išėję į dykumą, išgirdo šauksmą iš tolo ir atpažino tų dviejų vyrų balsus. Jie puolė sužinoti šauksmo priežastį, kai rado savo karalių ir du vyrus, kurie buvo su juo, gulinčius negyvus dykumoje.
10 Kai Ezavas pamatė iš tolo ateinančius Nimrodo galingus vyrus, jis pabėgo ir taip išsigelbėjo; ir Ezavas paėmė vertingus Nimrodo drabužius, kuriuos Nimrodo tėvas buvo testamentavęs Nimrodui, ir su kuriais Nimrodas nugalėjo visą kraštą, ir pabėgo bei paslėpė juos savo namuose.
11 Ezavas pasiėmė tuos drabužius ir pabėgo į miestą, baimindamasis Nimrodo vyrų. Jis grįžo į savo tėvo namus pavargęs ir išsekęs nuo kovos. Jis buvo ant mirties nuo sielvarto ribos, kai priėjo prie savo brolio Jokūbo ir atsisėdo priešais jį.
12 Ir jis tarė savo broliui Jokūbui: „Štai aš šiandien mirsiu, tai kam man tada reikia pirmagimystės teisės?“ Ir Jokūbas išmintingai elgėsi su Ezavu šiuo klausimu, ir Ezavas pardavė savo pirmagimystės teisę Jokūbui, nes taip buvo Viešpaties padaryta.
13 Ezavo dalį Machpelos lauko oloje, kurią Abraomas buvo nupirkęs iš hetitų kapinėms, Ezavas pardavė Jokūbui, o Jokūbas visa tai nupirko iš savo brolio Ezavo už tam tikrą kainą.
14 Ir Jokūbas visa tai užrašė knygoje, ir paliudijo tai liudininkų akivaizdoje, ir jį užantspaudavo, ir knyga liko Jokūbo rankose.
15 Kai mirė Kušo sūnus Nimrodas, jo vyrai jį pakėlė, atgabeno siaubo apimtus ir palaidojo jo mieste. Nimrodas gyveno du šimtus penkiolika metų, ir tada jis mirė.
16 Nimrodas valdė krašto žmones šimtą aštuoniasdešimt penkerius metus; ir Nimrodas mirė nuo Ezavo kardo iš gėdos ir paniekos, o Abraomo palikuonys sukėlė jo mirtį, kaip jis buvo matęs savo sapne.
17 Nimrodo mirtimi jo karalystė buvo padalinta į daugelį padalinių, ir visos tos dalys, kurias Nimrodas valdė, buvo grąžintos atitinkamiems šalies karaliams, kurie jas atgavo po Nimrodo mirties, ir visi Nimrodo namų žmonės ilgą laiką buvo pavergti visiems kitiems šalies karaliams.

28 SKYRIUS

1 Ir tais laikais, po Abraomo mirties, tais metais Viešpats siuntė didelį badą į kraštą. Kai badas siautėjo Kanaano krašte, Izaokas pakilo leistis į Egiptą dėl bado, kaip ir jo tėvas Abraomas buvo daręs.
2 Tą naktį Viešpats pasirodė Izaokui ir tarė jam: „Neik į Egiptą, bet kelkis ir keliauk į Gerarą pas filistinų karalių Abimelechą ir pasilik ten, kol badas baigsis.“
3 Izaokas pakilo ir nuvyko į Gerarą, kaip Viešpats jam buvo įsakęs, ir ten išbuvo ištisus metus.
4 Ir kai Izaokas atvyko į Gerarą, krašto žmonės pamatė, kad jo žmona Rebeka yra gražios išvaizdos, ir Geraro žmonės klausinėjo Izaoko apie jo žmoną, ir jis atsakė: „Ji yra mano sesuo“, nes bijojo sakyti, kad ji yra jo žmona, kad krašto žmonės jį dėl jos nenužudytų.
5 Abimelecho kunigaikščiai nuėjo ir gyrė moterį pas karalių, bet jis jiems neatsakė ir nekreipė dėmesio į jų žodžius.
6 Bet jis išgirdo juos sakant, kad Izaokas paskelbė ją savo seserimi, todėl karalius tai laikė savyje.
7 Izaokui pasilikus tris mėnesius krašte, Abimelechas pažvelgė pro langą ir pamatė: Izaokas linksminosi su savo žmona Rebeka, nes Izaokas gyveno karaliaus išoriniuose namuose, todėl Izaoko namai buvo priešais karaliaus namus.
8 Karalius tarė Izaokui: „Ką mums padarei, sakydamas apie savo žmoną: ‘Ji mano sesuo!’ Kaip lengvai kas nors iš tautos didžiūnų galėjo su ja pergulėti, ir tu būtum užtraukęs mums kaltę.“
9 Izaokas tarė Abimelechui: „Kadangi bijojau mirti dėl savo žmonos, todėl pasakiau: ‘Ji mano sesuo’.
10 Tuo metu Abimelechas įsakė visiems savo kunigaikščiams ir didžiūnams, ir jie paėmė Izaoką ir jo žmoną Rebeką ir atvedė juos pas karalių.
11 Ir karalius įsakė aprengti juos karališkais drabužiais, joti miesto gatvėmis ir skelbti jų akivaizdoje visoje šalyje: „Tai yra tas vyras ir štai jo žmona! Kas palies šį vyrą ar jo žmoną, tas tikrai mirs.“ Ir Izaokas sugrįžo su savo žmona į karaliaus namus, ir Viešpats buvo su Izaoku, ir jis toliau augo ir nieko netrūko.
12 Viešpats padarė Izaoką maloningą Abimelecho akyse ir visų jo pavaldinių akyse, ir Abimelechas gerai elgėsi su Izaoku, nes Abimelechas atsiminė priesaiką ir sandorą, kuri buvo tarp jo tėvo ir Abraomo.
13 Abimelechas tarė Izaokui: „Štai visa žemė prieš tave; gyvenk, kur tau patinka, kol sugrįši į savo kraštą.“ Abimelechas davė Izaokui laukus, vynuogynus ir geriausią Geraro krašto dalį, kad jis galėtų sėti, pjauti ir valgyti žemės vaisius, kol pasibaigs bado dienos.
14 Izaokas sėjo toje žemėje ir tais metais gavo šimteriopą derlių, ir Viešpats jį palaimino.

15 Ir tas vyras tapo turtingas, turėjo avių ir galvijų bei daug tarnų.
16 Bado dienoms praėjus, Viešpats pasirodė Izaokui ir tarė jam: „Kelkis, išeik iš šios vietos ir grįžk į savo žemę, į Kanaano žemę.“ Izaokas atsikėlė ir grįžo į Hebroną, kuris yra Kanaano žemėje, jis ir visa, kas jam priklausė, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
17 Ir po to Šelachas, Arpachšado sūnus, mirė tais metais, aštuonioliktaisiais Jokūbo ir Ezavo gyvenimo metais; ir iš viso Šelachas gyveno keturis šimtus trisdešimt trejus metus, ir jis mirė.
18 Tuo metu Izaokas išsiuntė savo jaunesnįjį sūnų Jokūbą į Semo ir Ebero namus, ir šis išmoko Viešpaties nurodymų. Jokūbas pasiliko Semo ir Ebero namuose trisdešimt dvejus metus, o jo brolis Ezavas neišvyko, nes nenorėjo eiti, ir pasiliko savo tėvo namuose Kanaano žemėje.
19 Ezavas nuolat medžiojo laukuose, kad parsineštų namo, ką galėjo, ir taip Ezavas darė visas dienas.
20 Ezavas buvo gudrus ir apgaulingas vyras, medžiojantis žmonių širdis ir juos apgaudinėjantis. Ezavas buvo narsus vyras laukuose ir ilgainiui, kaip įprasta, eidavo medžioti. Jis pasiekė Seiro, tai yra Edomo, laukus.
21 Jis išbuvo Seiro krašte medžiodamas laukuose metus ir keturis mėnesius.
22 Ezavas pamatė Seyro krašte kanaaniečių kilmės vyro dukterį, vardu Jehudita, Beerio, Efero sūnaus, iš Heto, Kanaano sūnaus, giminės, dukterį.
23 Ezavas paėmė ją į žmonas ir atėjo pas ją. Ezavui buvo keturiasdešimt metų, kai jis ją paėmė. Jis parsivedė ją į Hebroną, savo tėvo gimtąją šalį, ir ten gyveno.
24 Ir tais laikais, šimtą dešimtaisiais Izaoko gyvenimo metais, tai yra penkiasdešimtaisiais Jokūbo gyvenimo metais, mirė Nojaus sūnus Semas; Semas mirties metu buvo šeši šimtai metų.
25 Semui mirus, Jokūbas sugrįžo pas savo tėvą į Hebroną, kuris yra Kanaano krašte.
26 Penkiasdešimt šeštaisiais Jokūbo gyvenimo metais žmonės atvyko iš Harano, ir Rebekai buvo pranešta apie jos brolį Labaną, Betuelio sūnų.
27 Labano žmona tais laikais buvo nevaisinga ir negimdė vaikų, ir nė viena jo tarnaitė jam negimdė.
28 Ir Viešpats vėliau atsiminė Labano žmoną Adiną, ir ji pastojo bei pagimdė dvynes dukteris. Labanas pavadino savo dukteris šiais vardais: vyresniąją – Lėją, o jaunesniąją – Rachelę.
29 Tie žmonės atėjo ir papasakojo Rebekai visa tai, ir Rebeka labai apsidžiaugė, kad Viešpats aplankė jos brolį ir kad jis susilaukė vaikų.

29 SKYRIUS

1 Abraomo sūnus Izaokas paseno ir sulaukė daug metų, jo akys dėl senatvės apsunko, jos aptemo ir nebegalėjo matyti.
2 Tuo metu Izaokas pasišaukė savo sūnų Ezavą ir tarė: „Prašau, pasiimk savo ginklus, strėlinę ir lanką, kelkis ir eik į lauką! Paruošk man elnienos, paruošk man skanų valgį ir atnešk man, kad galėčiau pavalgyti ir tave palaiminti prieš savo mirtį, nes aš jau pasenau ir pražilau.“
3 Ezavas taip ir padarė; jis paėmė savo ginklą ir išėjo į laukus medžioti elnienos, kaip įprasta, kad atneštų savo tėvui, kaip šis jam buvo įsakęs, idant šis jį palaimintų.
4 Ir Rebeka išgirdo visus žodžius, kuriuos Izaokas kalbėjo Ezavui, ir ji skubiai pašaukė savo sūnų Jokūbą, sakydama: „Taip tavo tėvas kalbėjo tavo broliui Ezavui, ir taip aš girdėjau. Taigi dabar skubėk ir padaryk, ką tau pasakysiu.“
5 Kelkis, prašau, eik prie bandos ir atnešk man du gražius ožiukus. Aš paruošiu tavo tėvui gardų maistą, o tu atnešk jį, kad jis galėtų suvalgyti, kol tavo brolis grįš iš medžioklės, idant tavo tėvas tave palaimintų.
6 Jokūbas skubiai padarė, kaip jam buvo įsakyta motina, ir jis pagamino gardų valgį ir atnešė jį savo tėvui, prieš Ezavui grįžtant iš medžioklės.
7 Izaokas tarė Jokūbui: „Kas tu esi, mano sūnau?“ Tas atsakė: „Aš esu tavo pirmagimis Ezavas. Padariau, kaip man įsakei. Taigi dabar kelkis, meldžiu, ir valgyk iš mano sumedžiotos žuvies, kad tavo siela mane palaimintų, kaip man sakei.“
8 Ir Izaokas atsikėlė, valgė ir gėrė, ir jo širdis buvo paguosta, ir jis palaimino Jokūbą, ir Jokūbas išėjo nuo savo tėvo; ir kai tik Izaokas palaimino Jokūbą ir jis išėjo nuo jo, štai Ezavas grįžo iš medžioklės lauke, ir jis taip pat pagamino skanų valgį ir atnešė jį savo tėvui, kad šis valgytų ir jį palaimintų.
9 Izaokas paklausė Ezavą: „Kas buvo tas, kuris paėmė elnio ir atnešė jį man prieš tau ateinant, ir kurį aš palaiminau?“ Ezavas žinojo, kad jo brolis Jokūbas tai padarė, ir Ezavo pyktis užsidegė prieš jo brolį Jokūbą, kad jis taip su juo pasielgė.
10 Ir Ezavas tarė: „Argi jis ne teisingai vadinamas Jokūbu? Jis jau du kartus mane apgavo, atėmė mano pirmagimystės teisę ir dabar atėmė mano palaiminimą.“ Ir Ezavas garsiai verkė. Izaokas, išgirdęs savo sūnaus Ezavo verksmą, tarė Ezavui: „Ką aš galiu padaryti, mano sūnau? Tavo brolis atėjo su gudrumu ir atėmė tavo palaiminimą.“ O Ezavas nekentė savo brolio Jokūbo dėl palaiminimo, kurį jam buvo davęs tėvas, ir jo pyktis labai užsidegė prieš jį.
11 Ir Jokūbas labai bijojo savo brolio Ezavo, todėl pakilo ir pabėgo į Semo sūnaus Ebero namus ir ten pasislėpė dėl savo brolio. Jokūbui buvo šešiasdešimt treji metai, kai jis išėjo iš Kanaano žemės iš Hebrono. Jokūbas slėpėsi Ebero namuose keturiolika metų dėl savo brolio Ezavo, ir ten jis toliau mokėsi Viešpaties kelių ir Jo įsakymų.
12 Kai Ezavas pamatė, kad Jokūbas pabėgo ir išsigelbėjo nuo jo, ir kad Jokūbas gudriai gavo palaiminimą, Ezavas labai nuliūdo ir buvo supykęs ant savo tėvo ir motinos; jis taip pat atsikėlė ir pasiėmė savo žmoną ir išėjo nuo savo tėvo ir motinos į Seiro kraštą, ir ten gyveno; ir Ezavas pamatė ten moterį iš Heto dukterų, vardu Bosmata, hetito Elono dukterį, ir jis paėmė ją į žmonas prie savo pirmosios žmonos, ir Ezavas pavadino ją Ada, sakydamas, kad palaiminimas tuo metu nuo jo praėjo.
13 Ezavas gyveno Seyro krašte šešis mėnesius, nematydamas savo tėvo ir motinos. Po to Ezavas pasiėmė savo žmonas, atsikėlė ir sugrįžo į Kanaano kraštą, o Ezavas apgyvendino savo dvi žmonas savo tėvo namuose Hebrone.
14 Ezavo žmonos savo darbais erzino ir provokavo Izaoką ir Rebeką, nes jos nevaikščiojo Viešpaties keliais, bet tarnavo savo tėvo mediniams ir akmeniniams dievams, kaip jas buvo mokęs jų tėvas, ir jos buvo nedoresnės už savo tėvą.
15 Jie ėjo pagal savo širdies piktus geismus, aukojo ir smilkė Baalams, ir Izaokas bei Rebeka nuo jų pavargo.

16 Ir Rebeka tarė: „Man atsibodo gyvenimas dėl hetitų dukterų. Jei Jokūbas paimtų žmoną iš hetitų dukterų, tokių kaip šios šalies dukterys, kam man tada gyvenimas?“
17 Tomis dienomis Ezavo žmona Ada pastojo ir pagimdė jam sūnų. Ezavas pavadino gimusį sūnų Elifazu. Ezavui buvo šešiasdešimt penkeri metai, kai ji jį pagimdė.
18 Ir Izmaelis, Abraomo sūnus, mirė tomis dienomis, šešiasdešimt ketvirtaisiais Jokūbo gyvenimo metais. Iš viso Izmaelis gyveno šimtą trisdešimt septynerius metus, ir jis mirė.
19 Izaokas, išgirdęs, kad Izmaelis mirė, gedėjo jo, ir Izaokas raudojo dėl jo daugelį dienų.
20 Ir praėjus keturiolikai metų, Jokūbui gyvenant Ebero namuose, Jokūbas panoro pamatyti savo tėvą ir motiną. Ir Jokūbas atvyko į savo tėvo ir motinos namus Hebrone, o Ezavas tomis dienomis pamiršo, ką Jokūbas jam padarė, atimdamas iš jo palaiminimą tomis dienomis.
21 Kai Ezavas pamatė Jokūbą ateinantį pas savo tėvą ir motiną, jis prisiminė, ką Jokūbas jam padarė, ir labai ant jo įniršo ir ieškojo progos jį nužudyti.
22 Izaokas, Abraomo sūnus, paseno ir sulaukė garbaus amžiaus. Ezavas tarė: „Artėja mano tėvo mirties metas. Kai jis mirs, aš nužudysiu savo brolį Jokūbą.“
23 Ir tai buvo pranešta Rebekai, ir ji skubiai pasikvietė savo sūnų Jokūbą ir tarė jam: „Kelkis, bėk į Haraną pas mano brolį Labaną ir pasilik ten kurį laiką, kol tavo brolio pyktis nuo tavęs nusisuks, ir tada tu sugrįši.“
24 Izaokas pasišaukė Jokūbą ir tarė jam: „Neimk žmonos iš Kanaano dukterų, nes taip mums įsakė mūsų tėvas Abraomas pagal Viešpaties žodį, kurį Jis jam buvo įsakęs: ‘Tavo palikuonims duosiu šią žemę. Jei tavo vaikai laikysis mano sandoros, kurią sudariau su tavimi, tai aš ir tavo vaikams įvykdysiu, ką tau kalbėjau, ir jų neapleisiu.’“
25 Taigi dabar, mano sūnau, klausyk mano balso ir visko, ką tau įsakysiu, ir neimk žmonos iš Kanaano dukterų. Kelkis, eik į Haraną, į Betuelio, tavo motinos tėvo, namus, ir iš ten paimk sau žmoną iš Labano, tavo motinos brolio, dukterų.
26 Todėl saugokis, kad nepamirštum Viešpaties, savo Dievo, ir visų Jo kelių krašte, į kurį eini, nesusisiektum su krašto žmonėmis, nesivaikytum tuštybių ir neapleistum Viešpaties, savo Dievo.
27 Bet kai ateisi į žemę, ten tarnauk Viešpačiui, nenukrypk nei į dešinę, nei į kairę nuo kelio, kurį tau įsakiau ir kurio išmokai.
28 Ir visagalis Dievas tesuteikia tau palankumą žemės tautų akyse, kad galėtum ten pasiimti žmoną pagal savo pasirinkimą – gerą ir dorą Viešpaties keliuose.
29 Ir teatleidžia Dievas tau ir tavo palikuonims tavo tėvo Abraomo palaiminimą, padaro tave vaisingą ir padaugina, ir tegul tu tapsi daugybe žmonių krašte, į kurį eini, ir tegul Dievas leidžia tau sugrįžti į šią žemę, tavo tėvo gyvenamąją žemę, su vaikais ir su dideliais turtais, su džiaugsmu ir malonumu.
30 Izaokas baigė duoti Jokūbui įsakymus ir jį palaiminti, ir davė jam daug dovanų, kartu su sidabru ir auksu, ir išleido jį. Ir Jokūbas paklausė savo tėvo ir motinos; jis juos pabučiavo, atsikėlė ir išėjo į Padan Aramą. Jokūbui buvo septyniasdešimt septyneri metai, kai jis išėjo iš Kanaano žemės iš Beer Šebos.
31 Kai Jokūbas iškeliavo į Haraną, Ezavas pasišaukė savo sūnų Elifazą ir slapta jam tarė: „Skubėk, pasiimk savo kardą į ranką ir vykis Jokūbą, eik jam iš priekio kelyje, tykok jo ir nužudyk jį savo kardu viename iš kalnų, pasiimk visa, kas jam priklauso, ir grįžk.“
32 Ezavo sūnus Elifazas buvo sumanus vyras ir įgudęs šaudyti su lanku, kaip jį buvo išmokęs tėvas, ir jis buvo žinomas medžiotojas laukuose bei narsus vyras.
33 Elifazas padarė, kaip jam buvo įsakęs tėvas. Tuo metu Elifazui buvo trylika metų. Elifazas pakilo, nuėjo, pasiėmė dešimt savo motinos brolių ir vijosi Jokūbą.
34 Jis sekė Jokūbą ir tykojo jam Kanaano žemės pasienyje, priešais Sichemo miestą.
35 Jokūbas pamatė Elifazą ir jo vyrus jį vejančius. Jokūbas sustojo toje vietoje, į kurią keliavo, norėdamas sužinoti, kas tai yra, nes nežinojo. Elifazas išsitraukė kardą ir su savo vyrais žengė link Jokūbo. Jokūbas jiems paklausė: „Kas jums darosi, kad čia atėjote, ir kodėl persekiojate mane savo kardais?“
36 Elifazas priėjo prie Jokūbo, ir šis atsakė: „Taip man įsakė mano tėvas, ir dabar aš nenukrypsiu nuo įsakymų, kuriuos man davė mano tėvas.“ Kai Jokūbas pamatė, kad Ezavas įsakė Elifazui panaudoti jėgą, Jokūbas priėjo ir maldavo Elifazo bei jo vyrų, sakydamas jam:
37 Štai visa, ką turiu ir ką man davė mano tėvas ir motina, tie, kurie pasiima tau ir išeina nuo manęs, ir nenužudyk manęs, ir tebūnie tai tau įskaityta teisumu.
38 Viešpats suteikė Jokūbui malonę Ezavo sūnaus Elifazo ir jo vyrų akyse. Jie paklausė Jokūbo balso ir nenužudė jo. Elifazas ir jo vyrai pasiėmė viską, kas priklausė Jokūbui, kartu su sidabru ir auksu, kurį jis buvo atsinešęs iš Beer Šebos; jie jam nieko nepaliko.
39 Elifazas ir jo vyrai paliko jį ir sugrįžo pas Ezavą į Beer Šebą. Jie papasakojo jam viską, kas jiems nutiko su Jokūbu, ir atidavė jam viską, ką buvo iš Jokūbo paėmę.
40 Ezavas supyko ant savo sūnaus Elifazo ir ant jo vyrų, nes jie nebuvo nužudę Jokūbo.
41 Jie atsakė Ezavui: „Kadangi Jokūbas maldavo mūsų jo nenužudyti, mes jam pagailėjome ir mes paėmėme visa, kas jam priklausė, ir atnešėme tau. O Ezavas paėmė visą sidabrą ir auksą, kurį Elifazas buvo paėmęs iš Jokūbo, ir padėjo juos savo namuose.“
42 Tuo metu, kai Ezavas pamatė, kad Izaokas palaimino Jokūbą ir jam įsakė: „Neimk žmonos iš Kanaano dukterų“, ir kad Kanaano dukterys buvo nemalonios Izaoko ir Rebekos akyse,
43 Tada jis nuėjo į savo dėdės Izmaelio namus ir, be vyresniųjų žmonų, paėmė į žmonas Machlatą, Izmaelio dukterį, Nebajoto seserį.

30 SKYRIUS

1 Ir Jokūbas tęsė savo kelią į Haraną ir, pasiekęs Morijos kalną, ten praleido visą naktį netoli Lūzo miesto. Tą naktį Viešpats pasirodė Jokūbui ir tarė jam: „Aš esu Viešpats, Abraomo Dievas ir tavo tėvo Izaoko Dievas. Žemę, ant kurios gulėsi, duosiu tau ir tavo palikuonims.“
2 Ir štai Aš esu su tavimi ir saugosiu tave visur, kur tik eisi. Aš padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes ir priversiu visus tavo priešus kristi prieš tave; ir kai jie

kariaus su tavimi, tavęs nenugalės, ir aš parvesiu tave atgal į šią žemę su džiaugsmu, su vaikais ir dideliais turtais.
3 Jokūbas pabudo iš miego ir labai apsidžiaugė regėjimu, kurį buvo matęs; ir tą vietą jis pavadino Beteliu.
4 Ir Jokūbas pakilo iš tos vietos labai apsidžiaugęs, ir eidamas jo kojos pajuto lengvumą iš džiaugsmo, ir iš ten jis iškeliavo į Rytų vaikų šalį, grįžo į Haraną ir atsisėdo prie piemens šulinio.
5 Ten jis rado vyrų, einančių iš Harano ganyti savo bandų. Jokūbas jų paklausinėjo, ir jie atsakė: „Mes esame iš Harano“.
6 Jis paklausė jų: „Ar pažįstate Labaną, Nahoro sūnų?“ Jie atsakė: „Mes jį pažįstame. Štai jo duktė Rachelė ateina ganyti savo tėvo avių.“
7 Jam dar su jais kalbantis, atėjo Labano duktė Rachelė ganyti savo tėvo avių, nes ji buvo piemenė.
8 Jokūbas, pamatęs Rachelę, Labano, savo motinos brolio, dukterį, pribėgo, pabučiavo ją ir, balsu verkdamas,
9 Ir Jokūbas pasakė Rachelei, kad jis yra Rebekos, jos tėvo sesers, sūnus. Rachelė nubėgo ir pranešė savo tėvui, o Jokūbas toliau verkė, nes neturėjo nieko su savimi, ką galėtų nunešti į Labano namus.
10 Labanas, išgirdęs, kad atėjo jo sesers sūnus Jokūbas, pribėgo, jį pabučiavo, apkabino, įvedė į namus ir davė jam duonos, ir jis valgė.
11 Jokūbas papasakojo Labanui, ką jam padarė jo brolis Ezavas ir ką jam kelyje padarė jo sūnus Elifazas.
12 Jokūbas gyveno Labano namuose vieną mėnesį, valgė ir gėrė Labano namuose. Po to Labanas tarė Jokūbui: „Pasakyk man, koks tavo atlyginimas? Kaip gali man tarnauti be atlygio?“
13 Labanas neturėjo sūnų, tik dukteris, o kitos jo žmonos ir tarnaitės tais laikais vis dar buvo nevaisingos; ir šitie yra Labano dukterų, kurias jam pagimdė jo žmona Adina, vardai: vyresniosios vardas buvo Lėja, o jaunesniosios – Rachelė; Lėja buvo švelnių akių, bet Rachelė buvo graži ir gražaus veido, ir Jokūbas ją mylėjo.
14 Ir Jokūbas tarė Labanui: „Aš tau tarnausiu septynerius metus už tavo jaunesniąją dukterį Rachelę.“ Labanas sutiko, ir Jokūbas tarnavo Labanui septynerius metus už jo dukterį Rachelę.
15 Antraisiais Jokūbo gyvenimo Harane metais, tai yra septyniasdešimt devintaisiais Jokūbo gyvenimo metais, tais metais mirė Semo sūnus Eberas. Jam buvo keturi šimtai šešiasdešimt ketveri metai.
16 Išgirdęs, kad Eberas mirė, Jokūbas labai sielvartavo, raudojo ir gedėjo dėl jo daugelį dienų.
17 Trečiaisiais Jokūbo gyvenimo Harane metais Bosmata, Izmaelio duktė, Ezavo žmona, pagimdė jam sūnų, kurį Ezavas pavadino Reueliu.
18 Ketvirtaisiais Jokūbo gyvenimo Labano namuose metais Viešpats aplankė Labaną ir atsiminė jį dėl Jokūbo, ir jam gimė sūnūs: pirmagimis buvo Beoras, antrasis – Alibas, o trečiasis – Chorašas.
19 Viešpats suteikė Labanui turtų ir garbės, sūnų ir dukterų, ir šis vyras labai praturtėjo dėl Jokūbo.
20 Ir Jokūbas tais laikais tarnavo Labanui visokiuose darbuose, namuose ir laukuose, ir Viešpaties palaiminimas buvo visame, kas priklausė Labanui namuose ir laukuose.
21 Penktaisiais metais mirė Jehudita, Beerio duktė, Ezavo žmona, Kanaano krašte. Ji neturėjo sūnų, tik dukteris.
22 Šitie yra jos dukterų vardai, kurias ji pagimdė Ezavui: vyresniosios vardas buvo Marcita, o jaunesniosios – Puita.
23 Jehuditui mirus, Ezavas, kaip įprasta, išėjo į Seyrą medžioti. Jis ilgą laiką gyveno Seiro krašte.
24 Šeštaisiais metais Ezavas, be kitų savo žmonų, paėmė žmona Ahlibamą, hivito Zebeono dukterį, ir Ezavas parsivedė ją į Kanaano kraštą.
25 Ahlibama pastojo ir pagimdė Ezavui tris sūnus: Jeušą, Jaalaną ir Korachą.
26 Tomis dienomis Kanaano žemėje kilo ginčas tarp Ezavo piemenų ir Kanaano žemės gyventojų piemenų, nes Ezavo galvijų ir gėrybių buvo per daug, kad jis galėtų pasilikti Kanaano žemėje, savo tėvo namuose, ir Kanaano žemė negalėjo jo išlaikyti dėl jo galvijų.
27 Kai Ezavas pamatė, kad jo kivirčai su Kanaano žemės gyventojais didėja, jis pakilo ir pasiėmė savo žmonas, sūnus ir dukteris, ir visa, kas jam priklausė, ir galvijus, kuriuos turėjo, ir visą savo turtą, kurį buvo įsigijęs Kanaano žemėje, ir išvyko nuo žemės gyventojų į Seiro žemę, o Ezavas ir visa, kas jam priklausė, gyveno Seiro žemėje.
28 Bet Ezavas retkarčiais nuvykdavo aplankyti savo tėvo ir motinos Kanaano krašte. Ezavas vedė horus ir davė savo dukteris Seiro, horo, sūnums.
29 Savo vyresniąją dukterį Marcitą jis davė Anai, Zebeono sūnui, savo žmonos broliui, o Puitą – Azarui, horo Bilhano sūnui; ir Ezavas gyveno kalne su savo vaikais, ir jie buvo vaisingi ir dauginosi.

31 SKYRIUS

1 Septintaisiais metais Jokūbo tarnystė Labanui baigėsi. Jokūbas tarė Labanui: „Duok man mano žmoną, nes mano tarnystės dienos baigėsi.“ Labanas taip ir padarė. Labanas ir Jokūbas surinko visus tos vietos žmones ir surengė puotą.
2 Vakare Labanas grįžo į namus, o vėliau Jokūbas grįžo su puotos žmonėmis, ir Labanas užgesino visas namuose degusias šviesas.
3 Jokūbas tarė Labanui: „Kodėl mums taip darai?“ Labanas atsakė: „Toks mūsų paprotys elgtis šioje žemėje.“
4 Po to Labanas paėmė savo dukterį Lėją ir atvedė ją pas Jokūbą. Jis atėjo pas ją, bet Jokūbas nežinojo, kad tai Lėja.
5 Labanas davė savo dukterį Lėją, savo tarnaitę Zilpą, tarnaite.
6 Visi, kurie buvo puotauję, žinojo, ką Labanas padarė Jokūbui, bet jam to nepasakė.
7 Tą naktį visi kaimynai atėjo į Jokūbo namus, valgė, gėrė ir džiaugėsi, grojo Lėjos akivaizdoje būgnais ir šoko, ir giedojo Jokūbo akivaizdoje: „Helea, Helea!“
8 Jokūbas girdėjo jų žodžius, bet nesuprato jų reikšmės, nes manė, kad toks galbūt yra jų paprotys šioje šalyje.
9 Ir kaimynai naktį kalbėjo šiuos žodžius Jokūbo akivaizdoje, ir Labanas tą naktį užgesino visas šviesas, kurios buvo namuose.
10 Rytui auštant, Jokūbas atsisuko į savo žmoną ir pamatė, kad tai buvo Lėja, kuri gulėjo jo glėbyje. Jokūbas tarė: „Štai dabar aš žinau, ką kaimynai kalbėjo praeitą naktį, Helea, – sakė jie, – o aš to nežinojau.“
11 Jokūbas pasišaukė Labaną ir tarė jam: „Ką man padarei? Aš tau tarnavau dėl Rachelės, tai kodėl mane apgavai ir davei man Lėją?“

12 Labanas atsakė Jokūbui: „Mūsų šalyje taip nėra daroma atiduoti jaunesniąją prieš vyresniąją, tad jei nori imti ir jos seserį, imk ją pas save už tarnystę, kurią man tarnausi dar septynerius metus.“
13 Ir Jokūbas taip padarė, ir paėmė Rachelę į žmonas, ir tarnavo Labanui dar septynerius metus. Ir Jokūbas atėjo pas Rachelę, ir jis mylėjo Rachelę labiau nei Lėją, ir Labanas davė jai savo tarnaitę Bilhą į tarnaitę.
14 Viešpats matė, kad Lėja yra nekenčiama, ir Viešpats atvėrė jos įsčias, ir ji pastojo, ir tomis dienomis pagimdė Jokūbui keturis sūnus.
15 Jų vardai: Rubenas, Simeonas, Levis ir Judas. Vėliau ji nustojo gimdyti.
16 Tuo metu Rachelė buvo nevaisinga ir neturėjo palikuonių. Rachelė pavydėjo savo seseriai Lėjai. Kai Rachelė pamatė, kad ji negimdo Jokūbui vaikų, ji pasiėmė savo tarnaitę Bilhą, ir ji pagimdė Jokūbui du sūnus, Daną ir Naftalį.
17 Kai Lėja pamatė, kad nustojo gimdyti, ji paėmė savo tarnaitę Zilpą ir davė ją Jokūbui į žmonas. Jokūbas taip pat atėjo pas Zilpą, ir ji pagimdė Jokūbui du sūnus, Gadą ir Ašerą.
18 Ir Lėja vėl pastojo ir pagimdė Jokūbui tomis dienomis du sūnus ir vieną dukterį. Jų vardai: Isacharas, Zebulonas ir jų sesuo Dina.
19 Rachelė tais laikais vis dar buvo nevaisinga. Tuo metu Rachelė meldėsi Viešpačiui: „Viešpatie Dieve, atsimink mane ir aplankyk mane, maldauju, nes dabar mano vyras mane atstums, nes aš jam negimdžiau vaikų.“
20 Viešpatie Dieve, išgirsk mano maldavimą Tavo akivaizdoje, pažvelk į mano sielvartą ir duok man vaikų kaip vienai iš tarnaičių, kad daugiau nebereikėtų kęsti savo pažeminimo.
21 Dievas ją išgirdo ir atvėrė jos įsčias, ir Rachelė pastojo, ir pagimdė sūnų, ir tarė: „Viešpats nuėmė nuo manęs gėdą!“ Ji pavadino jį Juozapu, sakydama: „Viešpats pridės man dar vieną sūnų.“ Jokūbui buvo devyniasdešimt vieneri metai, kai ji jį pagimdė.
22 Tuo metu Jokūbo motina Rebeka pasiuntė pas Jokūbą savo auklę Deborą, Uzo dukterį, ir du Izaoko tarnus.
23 Ir jie atėjo pas Jokūbą į Haraną ir tarė jam: „Rebeka mus atsiuntė pas tave, kad grįžtum į savo tėvo namus, į Kanaano žemę.“ Ir Jokūbas jų paklausė, ką jo motina buvo sakiusi.
24 Tuo metu, pasibaigus kitiems septyneriems metams, kuriuos Jokūbas tarnavo Labanui dėl Rachelės, ir praėjus keturiolikai metų, kai jis gyveno Harane, Jokūbas tarė Labanui: „Duok man mano žmonas ir išleisk mane, kad galėčiau grįžti į savo kraštą, nes štai mano motina atsiuntė pas mane iš Kanaano krašto, kad grįžčiau į savo tėvo namus.“
25 Labanas jam tarė: „Ne taip, prašau. Jei radau malonę tavo akyse, nepalik manęs! Paskirk man savo atlyginimą, ir aš jį sumokėsiu, ir pasiliksiu pas mane.“
26 Jokūbas jam tarė: „Štai ką man duosi už atlygį, jei šiandien peržiūrėsiu visas tavo kaimenes ir paimsiu iš jų kiekvieną dėmėtą, dėmėtą ir rudą avį tarp avių ir ožkų. Jei tu man tai padarysi, aš sugrįšiu ir ganysiu tavo kaimenę bei saugosiu ją kaip anksčiau.“
27 Labanas taip ir padarė. Jis atskyrė nuo savo bandos visa, ką Jokūbas buvo sakęs, ir atidavė jam.
28 Ir Jokūbas sudėjo visus Labano bandos gyvulius į savo sūnų rankas, o Jokūbas ganė likusias Labano bandos gyvulius.
29 Ir kai Izaoko tarnai, kuriuos jis buvo pasiuntęs pas Jokūbą, pamatė, kad Jokūbas negrįš su jais į Kanaano žemę pas savo tėvą, jie tada paliko jį ir sugrįžo namo į Kanaano žemę.
30 Debora pasiliko su Jokūbu Harane ir negrįžo su Izaoko tarnais į Kanaano žemę; Debora gyveno su Jokūbo žmonomis ir vaikais Harane.
31 Jokūbas tarnavo Labanui dar šešerius metus. Kai avys atsivedė avis, Jokūbas atskyrė nuo jų tas, kurios buvo dėmėtos ir margos, kaip buvo susitaręs su Labanu. Taip Jokūbas darė Labano namuose šešerius metus. Tas vyras labai praturtėjo: turėjo galvijų, tarnaičių ir tarnaičių, kupranugarių ir asilų.
32 Jokūbas turėjo du šimtus galvijų bandos, ir jo galvijai buvo dideli, gražios išvaizdos ir labai vaisingi, ir visos žmonių sūnų šeimos troško gauti šiek tiek Jokūbo galvijų, nes jos buvo labai klestinčios.
33 Daugelis žmonių sūnų atėjo pasiimti Jokūbo avių, ir Jokūbas davė jiems avį už tarną ar tarnaitę, už asilą ar kupranugarį, arba ką tik Jokūbas iš jų pageidavo, jie jam davė.
34 Ir Jokūbas įgijo turtų, garbės ir turto per šiuos sandorius su žmonių sūnumis, ir Labano vaikai pavydėjo jam šios garbės.
35 Ir ilgainiui jis išgirdo Labano sūnų žodžius: „Jokūbas atėmė visa, kas priklausė mūsų tėvui, ir iš to, kas priklausė mūsų tėvui, jis įsigijo visą šią šlovę“.
36 Ir Jokūbas matė Labano ir jo vaikų veidą, ir štai jis tomis dienomis nebuvo toks, koks buvo anksčiau.
37 Ir Viešpats pasirodė Jokūbui po šešerių metų ir tarė jam: „Kelkis, išeik iš šios žemės ir grįžk į savo gimtąją žemę, ir Aš būsiu su tavimi.“
38 Ir Jokūbas tuo metu atsikėlė, užsodino ant kupranugarių savo vaikus, žmonas ir visus savo turtus ir iškeliavo į Kanaano žemę pas savo tėvą Izaoką.
39 Labanas nežinojo, kad Jokūbas buvo jį palikęs, nes tą dieną Labanas kerpo avis.
40 Ir Rachelė pavogė savo tėvo atvaizdus, juos paėmė ir paslėpė ant kupranugario, ant kurio sėdėjo, ir nuėjo toliau.
41 Štai kaip reikia elgtis su atvaizdais: paimamas pirmagimis vyras, jį nužudoma, nulupami jam plaukai nuo galvos, paimama druskos, galvą pabarstoma druska ir patepama aliejumi, tada paimama maža varinė arba auksinė lentelė, užrašomas ant jos vardas, padedama lentelė po liežuviu, paimama galva su lentele po liežuviu ir padedama namuose, uždegamos priešais ją lemputės ir jai nusilenkiama.
42 Ir tuo metu, kai jie jam lenkiasi, jis kalba jiems visais klausimais, kurių jie jo klausia, per jame įrašyto vardo galią.
43 Kai kurie juos paverčia žmonių atvaizdais iš aukso ir sidabro ir ateina pas juos jiems žinomais laikais, ir tos figūros gauna žvaigždžių įtaką ir pasakoja joms ateities dalykus, ir tokiu būdu buvo atvaizdai, kuriuos Rachelė pavogė iš savo tėvo.
44 Ir Rachelė pavogė šiuos atvaizdus, kurie priklausė jos tėvui, kad Labanas per juos nežinotų, kur Jokūbas nuėjo.

45 Ir Labanas grįžo namo ir klausinėjo apie Jokūbą ir jo namiškius, bet jo niekur nerado. Labanas ieškojo savo atvaizdų, norėdamas sužinoti, kur Jokūbas nuėjo, bet negalėjo jų rasti. Jis nuėjo prie kitų atvaizdų ir jų paklausinėjo, ir jie jam pasakė, kad Jokūbas pabėgo nuo jo pas savo tėvą, į Kanaano žemę.
46 Tada Labanas pakilo, pasiėmė savo brolius ir visus savo tarnus ir išėjo persekioti Jokūbo, ir pasivijo jį Gileado kalnyne.
47 Labanas tarė Jokūbui: „Ką man padarei, kad pabėgai ir mane apgaudinėji, o mano dukteris ir jų vaikus vedei kaip belaisvius kardu?“
48 Ir tu neleidai man jų pabučiuoti ir su džiaugsmu išlydėti, bet pavogei mano dievus ir išėjai.
49 Jokūbas atsakė Labanui: „Bijau, kad neatimtum iš manęs savo dukterų jėga. Dabar su kuo tik rasi savo dievus, tas mirs.“
50 Labanas ieškojo atvaizdų, išnaršė visus Jokūbo palapines ir baldus, bet nerado.
51 Ir Labanas tarė Jokūbui: „Sudarysime sandorą, ir tai bus liudijimas tarp manęs ir tavęs; jei skriausi mano dukteris ar vessi kitas žmonas be mano dukterų, Dievas bus liudytojas tarp manęs ir tavęs šiuo klausimu.“
52 Jie paėmė akmenų ir supilstė krūvą. Labanas tarė: „Ši krūva yra liudytojas tarp manęs ir tavęs“. Todėl jis ją pavadino Gileadu.
53 Ir Jokūbas su Labanu aukojo auką ant kalno, ir jie valgė ten prie krūvos, ir jie praleido ant kalno visą naktį. Labanas atsikėlė anksti rytą, ir verkė su savo dukterimis, ir jas pabučiavo, ir grįžo į savo vietą.
54 Jis skubiai išsiuntė savo septyniolikos metų sūnų Beorą ir Nahoro sūnaus Uzo sūnų Abichorofą, o su jais buvo dešimt vyrų.
55 Jie skubėjo ir ėjo keliu priešais Jokūbą, o kitu keliu jie atėjo į Seiro kraštą.
56 Jie atėjo pas Ezavą ir tarė jam: „Taip sako tavo brolis ir giminaitis, tavo motinos brolis Labanas, Betuelio sūnus:
57 Ar girdėjai, ką man padarė tavo brolis Jokūbas, kuris pirmas atėjo pas mane nuogas ir plikas, ir aš išėjau jo pasitikti, ir su garbe atvedžiau jį į savo namus, ir aš jį išaukštinau, ir daviau jam dvi savo dukteris į žmonas, taip pat dvi savo tarnaites.
58 Ir Dievas jį palaimino dėl manęs, ir jis labai pagausėjo ir susilaukė sūnų, dukterų ir tarnaičių.
59 Jis taip pat turėjo didžiulį pulką avių ir galvijų, kupranugarių ir asilų, taip pat gausybę sidabro ir aukso; ir kai pamatė, kad jo turtas išaugo, jis paliko mane, kol aš išėjau kirpti avių, ir atsikėlė bei slapta pabėgo.
60 Ir jis užkėlė savo žmonas ir vaikus ant kupranugarių, ir nusivedė visus savo galvijus ir turtą, kurį buvo įsigijęs mano žemėje, ir pakėlė veidą, kad eitų pas savo tėvą Izaoką į Kanaano žemę.
61 Ir jis neleido man bučiuoti savo dukterų ir jų vaikų, ir jis vedė mano dukteris kaip belaisves, paimtas kardu, ir jis taip pat pavogė mano dievus ir pabėgo.
62 Ir dabar aš palikau jį ir visa, kas jam priklauso, Jabuko upelio kalne; jam nieko netrūksta.
63 Jei nori pas jį nuvykti, nueik ten, ir tu jį rasi, ir galėsi su juo pasielgti taip, kaip geidžia tavo siela. Labano pasiuntiniai atėjo ir papasakojo Ezavui visa tai.
64 Ezavas išgirdo visus Labano pasiuntinių žodžius ir labai užsidegė jo pyktis prieš Jokūbą. Jis prisiminė savo neapykantą ir jo viduje užsidegė pyktis.
65 Ezavas skubiai pasiėmė savo vaikus, tarnus ir savo namiškius – šešiasdešimt vyrų. Jis surinko visus horų Seyro vaikus ir jų žmones – tris šimtus keturiasdešimt vyrų. Jis paėmė visus keturis šimtus vyrų su ištrauktais kalavijais ir nuėjo pas Jokūbą jį nužudyti.
66 Ezavas padalijo šį skaičių į kelias dalis ir paėmė šešiasdešimt savo vaikų, tarnų ir savo namiškių kaip vieną galvą ir pavedė juos savo vyriausiajam sūnui Elifazui globoti.
67 Likusias galvas jis atidavė šešiems horo Seiro sūnums ir paskyrė kiekvieną vyrą vadovauti jo kartoms ir vaikams.
68 Ir visa ši stovykla išėjo kaip buvo, ir Ezavas ėjo tarp jų Jokūbo link ir greitai juos palydėjo.
69 Ir Labano pasiuntiniai išvyko iš Ezavo ir nuvyko į Kanaano kraštą, ir jie atėjo į Rebekos, Jokūbo ir Ezavo motinos, namus.
70 Ir jie jai pranešė: „Štai tavo sūnus Ezavas išėjo prieš savo brolį Jokūbą su keturiais šimtais vyrų, nes išgirdo, kad jis ateina, ir išėjo kariauti su juo, jį sumušti ir paimti viską, ką jis turi.“
71 Rebeka skubiai pasiuntė septyniasdešimt du vyrus iš Izaoko tarnų pasitikti Jokūbo kelyje, galvodama: „Galbūt Ezavas, jį sutikęs, stos į karą kelyje.“
72 Ir šie pasiuntiniai ėjo keliu pasitikti Jokūbo, ir jie sutiko jį prie upelio, kitoje Jabuko upelio pusėje. Jokūbas, juos pamatęs, tarė: „Ši stovykla man skirta nuo Dievo“. Jokūbas pavadino tą vietą Machnajumi.
73 Jokūbas pažino visus savo tėvo žmones, juos pabučiavo, apkabino ir ėjo su jais. Jokūbas klausinėjo apie savo tėvą ir motiną, ir jie atsakė: „Jiems viskas gerai“.
74 Ir šie pasiuntiniai tarė Jokūbui: „Tavo motina Rebeka mus atsiuntė pas tave, sakydama: ‘Sūnau, girdėjau, kad tavo brolis Ezavas išėjo prieš tave keliu su vyrais iš horų Seyro vaikų.’“
75 Todėl, mano sūnau, paklausyk mano balso ir, savo patarimu, nuspręsk, ką darysi. Kai jis ateis pas tave, melsk jį ir nekalbėk su juo neapgalvotai. Duok jam dovaną iš to, ką turi, ir iš to, kuo Dievas tave apdovanojo.
76 Ir kai jis klausinės tavęs apie tavo reikalus, nieko nuo jo neslėpk, galbūt jis nustos pykti prieš tave ir tu taip išgelbėsi savo sielą – tave ir viską, kas tau priklauso, nes tavo pareiga jį gerbti, nes jis yra tavo vyresnysis brolis.
77 Išgirdęs savo motinos žodžius, kuriuos jam buvo sakę pasiuntiniai, Jokūbas pakėlė balsą, graudžiai verkė ir padarė taip, kaip jam buvo įsakyta jo motina.

32 SKYRIUS

1 Tuo metu Jokūbas siuntė pasiuntinius pas savo brolį Ezavą į Seiro kraštą ir kalbėjo jam maldaujančius žodžius.
2 Ir jis jiems įsakė, tardamas: „Taip sakykite mano valdovui Ezavui: ‘Taip sako tavo tarnas Jokūbas: ‘Tenemano mano valdovui, kad mano tėvo palaiminimas, kuriuo jis mane palaimino, man buvo naudingas.’“
3 Nes aš jau dvidešimt metų gyvenu su Labanu, ir jis mane apgavo ir dešimt kartų pakeitė mano atlyginimą, kaip jau buvo papasakota mano valdovui.

4 Ir aš jam labai sunkiai tarnavau jo namuose, ir Dievas vėliau matė mano priespaudą, mano triūsą ir mano rankų darbą ir suteikė man malonę ir palankumą jo akyse.
5 Vėliau, dėl Dievo didelio gailestingumo ir gerumo, įsigijau jaučių, asilų, galvijų, tarnų ir tarnaičių.
6 Ir dabar aš grįžtu į savo kraštą, į savo namus pas savo tėvą ir motiną, kurie yra Kanaano krašte. Aš pasiunčiau pasiuntinį pranešti savo valdovui visa tai, kad rasčiau malonę savo valdovo akyse ir jis nemanytų, jog aš pats praturtėjau arba kad palaiminimas, kuriuo mane palaimino mano tėvas, man buvo naudingas.
7 Tie pasiuntiniai atėjo pas Ezavą ir rado jį Edomo krašto pasienyje, einantį Jokūbo link. Ten stovėjo keturi šimtai vyrų iš Seiro horo sūnų su ištrauktais kardais.
8 Ir Jokūbo pasiuntiniai perdavė Ezavui visus žodžius, kuriuos Jokūbas jiems kalbėjo apie Ezavą.
9 Ezavas atsakė jiems su išdidžiu ir panieka ir tarė: „Tikrai girdėjau ir man buvo papasakota, ką Jokūbas padarė Labanui, kuris jį išaukštino savo namuose ir davė jam savo dukteris į žmonas. Jis susilaukė sūnų ir dukterų, ir savo lėšomis labai praturtėjo Labano namuose.“
10 Pamatęs, kad jo turtas gausus ir kad jo turtai dideli, jis pabėgo su visu savo turtu iš Labano namų ir išsivedė Labano dukteris nuo jų tėvo akių lyg belaisves, paimtas kardu, jam apie tai nepranešęs.
11 Ir ne tik Labanui Jokūbas taip padarė, bet ir man, ir du kartus mane apgavo, ir ar aš turėčiau tylėti?
12 Todėl šiandien aš su savo stovyklomis atėjau jo pasitikti ir padarysiu su juo, kaip trokšta mano širdis.
13 Pasiuntiniai sugrįžo ir atėjo pas Jokūbą, ir jam tarė: „Atvykome pas tavo brolį Ezavą ir pranešėme jam visus tavo žodžius, ir taip jis mums atsakė. Štai jis ateina tavęs pasitikti su keturiais šimtais vyrų.“
14 Taigi dabar žinok ir pamatyk, ką darysi, ir melsk Dievą, kad išgelbėtų tave nuo jo.
15 Išgirdęs savo brolio žodžius, kuriuos šis buvo sakęs Jokūbo pasiuntiniams, Jokūbas labai išsigando ir apėmė sielvartas.
16 Ir Jokūbas meldėsi Viešpačiui, savo Dievui, ir tarė: „Viešpatie, mano tėvų Abraomo ir Izaoko Dieve, tu man sakei, kai išėjau iš savo tėvo namų:
17 Aš esu Viešpats, tavo tėvo Abraomo Dievas ir Izaoko Dievas. Tau duosiu šią žemę ir tavo palikuonis po tavęs. Padarysiu tavo palikuonis tokius, kaip dangaus žvaigždės. Tu išplėsi į keturias dangaus puses. Per tave ir tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės šeimos.
18 Tu įvykdei savo žodžius ir davei man turtų, vaikų ir galvijų, kaip labiausiai troškau savo tarnui; davei man visa, ko prašiau, todėl man nieko netrūko.
19 Ir vėliau tu man sakei: „Grįžk pas savo tėvus, į savo gimtinę, ir aš tau gerai darysiu“.
20 Ir dabar, kai atėjau, ir tu išgelbėjai mane nuo Labano, aš pateksiu į Ezavo rankas, kuris mane nužudys, taip, kartu su mano vaikų motinomis.
21 Tad dabar, Viešpatie Dieve, išgelbėk mane, meldžiu, ir iš mano brolio Ezavo rankų, nes aš labai jo bijau.
22 O jeigu manyje nėra teisumo, darykite tai dėl Abraomo ir mano tėvo Izaoko.
23 Žinau, kad šį turtą įgijau savo gerumu ir gailestingumu. Todėl meldžiu Tave, šiandien išgelbėk mane savo gerumu ir išklausyk mane.
24 Ir Jokūbas nustojo melstis Viešpačiui, ir jis padalijo žmones, kurie buvo su juo, su avimis ir galvijais, į dvi stovyklas, o pusę jis atidavė Abraomo tarno Eliezero sūnui Damesekui stovyklai su jo vaikais, o kitą pusę jis atidavė savo broliui Eliezero sūnui Elianui stovyklai su jo vaikais.
25 Ir jis jiems įsakė, sakydamas: „Laikykitės atokiai su savo stovyklomis ir nesiartinkite vienas prie kito, kad jei Ezavas užpultų vieną stovyklą ir ją sunaikintų, kita stovykla, esanti atokiau, jam pabėgtų.“
26 Jokūbas ten pasiliko tą naktį ir per visą naktį davė savo tarnams nurodymus dėl kariuomenės ir savo vaikų.
27 Tą dieną Viešpats išklausė Jokūbo maldą ir išgelbėjo Jokūbą iš jo brolio Ezavo rankų.
28 Viešpats pasiuntė tris dangaus angelus, ir jie ėjo pirma Ezavo ir atėjo pas jį.
29 Ir šie angelai pasirodė Ezavui ir jo žmonėms kaip du tūkstančiai vyrų, jojančių ant žirgų, aprūpintų visokiais karo įrankiais, ir jie pasirodė Ezavo ir visų jo vyrų akyse, suskirstyti į keturias stovyklas su keturiais vadais.
30 Ir viena stovykla nuėjo toliau, ir jie rado Ezavą ateinantį su keturiais šimtais vyrų pas savo brolį Jokūbą, ir ši stovykla bėgo Ezavo ir jo žmonių link ir juos išgąsdino. Ezavas išsigandęs nukrito nuo arklio, ir visi jo vyrai toje vietoje atsiskyrė, nes jie labai išsigando.
31 Visa stovykla šaukė jiems pavydėdami bėgti nuo Ezavo, ir visi karingi vyrai atsakė:
32 Mes tikrai esame Jokūbo, kuris yra Dievo tarnas, tarnai, tai kas tada gali mums pasipriešinti?“ Ezavas jiems tarė: „O mano viešpatie ir brolis Jokūbas yra jūsų viešpats, kurio nemačiau jau dvidešimt metų, o dabar, kai šiandien atėjau jo aplankyti, ar jūs su manimi taip elgiatės?“
33 Angelai jam atsakė: „Kaip gyvas Viešpats, jei ne Jokūbas, apie kurį kalbi, tavo brolis, mes nebūtume palikę nė vieno iš tavęs ir tavo žmonių gyvo, bet tik dėl Jokūbo mes jiems nieko nedarysime.“
34 Ir ši stovykla pasitraukė nuo Ezavo ir jo vyrų, ir ji pasitraukė. Ezavas ir jo vyrai buvo pasitraukę nuo jų apie lygą, kai antroji stovykla atėjo link jo su visokiais ginklais ir jie padarė Ezavui ir jo vyrams taip, kaip pirmoji stovykla buvo padariusi jiems.
35 Ir kai jie paliko jį eiti toliau, štai trečioji stovykla atėjo jo link ir visi buvo išsigandę. Ezavas nukrito nuo žirgo, ir visa stovykla šaukė: „Mes tikrai esame Jokūbo tarnai, kuris yra Dievo tarnas, ir kas gali mums pasipriešinti?“
36 Ir Ezavas vėl jiems atsakė: „O, Jokūbai, mano viešpatie ir jūsų viešpatie, yra mano brolis. Jau dvidešimt metų nemačiau jo veido, o šiandien išgirdęs, kad jis ateina, šiandien išėjau jo pasitikti, ir ar jūs taip su manimi elgiatės?“
37 Jie jam atsakė: „Kaip gyvas Viešpats, jei Jokūbas nebūtų tavo brolis, kaip sakei, nebūtume palikę nė vieno likučio iš tavęs ir tavo vyrų, bet dėl Jokūbo, apie kurį kalbi kaip apie savo brolį, mes nesikišime į tave ar tavo vyrus.“
38 Ir trečioji stovykla taip pat praėjo pro juos, ir jis vis dar tęsė savo kelią su savo vyrais Jokūbo link, kai ketvirtoji stovykla artėjo prie jo, ir jie taip pat padarė jam ir jo vyrams tą patį, ką buvo padarę kiti.
39 Kai Ezavas pamatė pikta, kurią keturi angelai buvo padarę jam ir jo vyrams, jis labai išsigando savo brolio Jokūbo ir išėjo jo pasitikti taikiai.

40 Ezavas slėpė savo neapykantą Jokūbui, nes bijojo dėl savo gyvybės dėl savo brolio Jokūbo ir įsivaizdavo, kad keturios stovyklos, kurias jis užpuolė, buvo Jokūbo tarnai.
41 Jokūbas tą naktį praleido su savo tarnais jų stovyklose ir nusprendė su savo tarnais duoti Ezavui dovaną iš visko, ką turėjo su savimi, ir iš viso savo turto. Rytą Jokūbas atsikėlė su savo vyrais ir išrinko Ezavui dovaną iš galvijų.
42 Štai kokią dovaną Jokūbas išsirinko iš savo bandos savo broliui Ezavui: iš bandos jis išsirinko du šimtus keturiasdešimt galvų, iš kupranugarių ir asilų – po trisdešimt, o iš bandų – penkiasdešimt karvių.
43 Ir jis suskirstė juos visus į dešimt bandų, kiekvieną rūšį sudėliojo atskirai ir atidavė juos dešimčiai savo tarnų, kiekvieną atskirai.
44 Ir jis įsakė jiems, sakydamas: „Laikykitės atokiai vienas nuo kito ir palikite tarpus tarp bandų. Kai Ezavas ir tie, kurie yra su juo, jus sutiks ir klaus: ‘Kieno jūs esate, kur einate ir kam priklauso visa tai prieš jus?’, jūs jiems atsakysite: ‘Mes esame Jokūbo tarnai ir atėjome pasitikti Ezavo taikiai, o štai Jokūbas ateina iš paskos.’“
45 Ir tai, kas yra prieš mus, yra Jokūbo dovana jo broliui Ezavui.
46 Jei jie klaus: „Kodėl jis delsia nuo tavęs ateiti pasitikti savo brolio ir pamatyti jo veido?“ – atsakyk jiems: „Jis džiaugsmingai ateina paskui mus pasitikti savo brolio, nes sakė: ‘Aš jį pamaloninsiu dovana, kuri jam siunčiama, o po to pamatysiu jo veidą, galbūt jis mane priims.“
47 Taigi visa kariuomenė perėjo jo tarnų rankose ir tą dieną ėjo pirma jo. Tą naktį jis nakvojo su savo stovyklomis prie Jabuko upelio ribos. Jis atsikėlė vidurnaktį, pasiėmė savo žmonas, tarnaites ir visa, kas jam priklausė, ir tą naktį perėjo jas per Jabuko brastą.
48 Kai jis perkėlė visus savo daiktus per upelį, Jokūbas liko vienas. Jį sutiko vyras, ir jis grūmėsi su juo tą naktį iki aušros. Jokūbo šlaunies įdubimas buvo išnarintas nuo grumtynių su juo.
49 Auštant vyras paliko Jokūbą ten, palaimino jį ir išėjo. Jokūbas auštant perėjo upelį ir šlubavo ant šlaunies.
50 Saulė patekėjo, kai jis perėjo upelį ir pasiekė savo galvijų bei vaikų ganyklą.
51 Jie keliavo iki vidurdienio, ir jiems beeinant, dovana ėjo priešais juos.
52 Jokūbas pakėlė akis ir pamatė: štai Ezavas atėjo iš tolo su daugybe vyrų, apie keturis šimtus, ir Jokūbas labai bijojo savo brolio.
53 Jokūbas skubiai padalijo savo vaikus žmonoms ir tarnaitėms, o savo dukterį Diną įdėjo į skrynią ir atidavė į savo tarnų rankas.
54 Ir jis praėjo priešais savo vaikus ir žmonas, kad sutiktų savo brolį, ir nusilenkė iki žemės, taip, jis nusilenkė septynis kartus, kol priėjo prie savo brolio. Ir Dievas suteikė Jokūbui malonę ir palankumą Ezavo ir jo vyrų akyse, nes Dievas išgirdo Jokūbo maldą.
55 Jokūbo baimė ir siaubas apėmė jo brolį Ezavą, nes Ezavas labai bijojo Jokūbo dėl to, ką Dievo angelai buvo padarę Ezavui, ir Ezavo pyktis prieš Jokūbą virto gerumu.
56 Ezavas, pamatęs Jokūbą bėgantį link jo, taip pat bėgo link jo, apkabino jį ir puolė jam ant kaklo, ir jie bučiavosi bei verkė.
57 Dievas įkvėpė baimę ir gerumą Jokūbui vyrų, kurie atėjo su Ezavu, širdyse. Jie pabučiavo Jokūbą ir apkabino jį.
58 Taip pat ir Elifazas, Ezavo sūnus, su keturiais savo broliais, Ezavo sūnumis, verkė kartu su Jokūbu, ir jie jį bučiavo bei apkabino, nes Jokūbo baimė buvo apėmusi juos visus.
59 Ezavas pakėlė akis ir pamatė moteris su jų palikuonimis, Jokūbo vaikais, einančiomis paskui Jokūbą ir lenkiantis Ezavui kelyje.
60 Ezavas tarė Jokūbui: „Kas šitie su tavimi, mano broli? Ar jie tavo vaikai, ar tavo tarnai?“ Jokūbas atsakė Ezavui: „Jie yra mano vaikai, kuriuos Dievas maloningai davė tavo tarnui.“
61 Jokūbui kalbantis su Ezavu ir jo vyrais, Ezavas apžvelgė visą stovyklą ir paklausė Jokūbo: „Iš kur gavai visą tą stovyklą, kurią vakar sutikau?“ Jokūbas atsakė: „Kad rastum malonę savo valdovo akyse, tai Dievas maloningai suteikė tavo tarnui.“
62 Dovana atnešė dovaną Ezavui. Jokūbas ėmė kalbinti Ezavą: „Prašau, paimk dovaną, kurią atnešiau savo valdovui.“ Ezavas atsakė: „Kodėl aš taip darau? Pasilaikyk tai, ką turi.“
63 Ir Jokūbas tarė: „Mano pareiga visa tai duoti, nes pamačiau tavo veidą, kad tu vis dar gyventum ramybėje.“
64 Ezavas atsisakė priimti dovaną, ir Jokūbas jam tarė: „Prašau tave, mano viešpatie, jei radau malonę tavo akyse, priimk mano dovaną iš mano rankų, nes aš mačiau tavo veidą, tarsi būčiau matęs dievišką veidą, nes tu buvai man patinkantis.“
65 Ezavas paėmė dovaną, o Jokūbas davė Ezavui sidabro, aukso ir bdelio, nes šis taip jį spaudė, kad tas juos paėmė.
66 Ezavas padalijo stovykloje buvusius galvijus ir pusę atidavė vyrams, kurie buvo atėję su juo, nes jie buvo atvykę samdomi, o kitą pusę atidavė savo vaikams.
67 Sidabrą, auksą ir bdelijų jis atidavė savo vyriausiajam sūnui Elifazui. Ezavas tarė Jokūbui: „Pasilikime pas tave ir eisime lėtai su tavimi, kol atvyksi pas mane į mano vietą, kad galėtume ten gyventi kartu.“
68 Jokūbas atsakė savo broliui: „Daryčiau, kaip mano viešpats man sako, bet mano viešpats žino, kad vaikai silpni, o avys ir bandos su jaunikliu, kurios yra su manimi, eina lėtai, nes jei jos eitų greitai, jos visos nugaištų. Tu žinai jų naštą ir nuovargį.“
69Tegul mano valdovas eina pirma savo tarno, o aš eisiu lėtai dėl vaikų ir avių, kol atvyksiu į savo valdovo namus Seyro žemėje.
70 Ezavas tarė Jokūbui: „Aš paskirsiu tau kelis iš savo vyrų, kad jie tave lydėtų kelyje, neštų tavo vargą ir naštą.“ Jokūbas atsakė: „Kam gi tau reikia, mano viešpatie, kad rasčiau malonę tavo akyse?“
71 Štai aš ateisiu pas tave į Seyrą ir ten gyvensime kartu, kaip tu kalbėjai. Eikite tad su savo žmonėmis, nes aš seksiu paskui tave.
72 Ir Jokūbas tai pasakė Ezavui, norėdamas atitraukti Ezavą ir jo vyrus nuo jo, kad Jokūbas vėliau galėtų grįžti į savo tėvo namus Kanaano krašte.
73 Ezavas paklausė Jokūbo balso, ir Ezavas sugrįžo su keturiais šimtais vyrų, kurie buvo su juo kelyje į Seyrą. Tą dieną Jokūbas ir visi jam priklausantys nuėjo iki pat Kanaano žemės pakraščio, ir ten kurį laiką pasiliko.

33 SKYRIUS

1 Po kurio laiko Jokūbas paliko krašto ribas ir atvyko į Šalemo kraštą, tai yra Sichemo miestą, kuris yra Kanaano krašte, ir sustojo priešais miestą.
2 Jis nupirko ten esančio lauko sklypą iš Hamoro vaikų, to krašto žmonių, už penkis šekelius.
3 Jokūbas ten pasistatė namą, ištiesė palapinę ir padarė tvartus savo galvijams; todėl tą vietą jis pavadino Sukotais.
4 Jokūbas išbuvo Sukote metus ir šešis mėnesius.
5 Tuo metu kai kurios šalies gyventojų moterys nuėjo į Sichemo miestą šokti ir džiaugtis su miesto gyventojų dukterimis, o joms išėjus, Rachelė ir Lėja, Jokūbo žmonos, su savo šeimomis taip pat nuėjo pažiūrėti miesto dukterų džiaugsmo.
6 Ir Dina, Jokūbo duktė, taip pat ėjo su jais ir pamatė miesto dukteris, ir jos pasiliko ten prieš šias dukteris, o visi miesto žmonės stovėjo šalia jų stebėti jų džiaugsmo, ir visi didikai buvo ten.
7 Ir ten stovėjo Šechemas, Hamoro sūnus, to krašto kunigaikštis, norėdamas juos pamatyti.
8 Ir Šechemas pamatė Diną, Jokūbo dukterį, sėdinčią su savo motina priešais miesto dukteris, ir mergina jam labai patiko, ir jis ten paklausė savo draugų ir savo žmonių, sakydamas: „Kieno duktė sėdi tarp moterų, kurios aš nepažįstu šiame mieste?“
9 Jie jam atsakė: „Tikrai ši yra Izaoko, hebrajo sūnaus, Jokūbo duktė, kuri jau kurį laiką gyvena šiame mieste. Kai pasklido žinia, kad krašto dukterys išeina džiaugtis, ji su motina ir tarnaitėmis nuėjo atsisėsti tarp jų, kaip matai.“
10 Ir Šechemas pamatė Diną, Jokūbo dukterį, ir kai jis pažvelgė į ją, jo siela prilipo prie Dinos.
11 Ir jis pasiuntė ir liepė ją paimti jėga, ir Dina atėjo į Sichemo namus, ir jis ją jėga pagriebė, gulėjo su ja ir ją pažemino, ir labai ją pamilo, ir apgyvendino savo namuose.
12 Jie atėjo ir pranešė tai Jokūbui. Kai Jokūbas išgirdo, kad Šechemas išniekino jo dukterį Diną, Jokūbas pasiuntė dvylika savo tarnų parsivesti Diną iš Šechemo namų. Jie nuėjo ir atėjo į Šechemo namus, kad išsivežtų Diną iš ten.
13 Jiems atvykus, Šechemas išėjo pas juos su savo vyrais ir išvijo juos iš savo namų. Jis neleido jiems ateiti pas Diną, o Šechemas sėdėjo su Dina, bučiavo ir apkabino ją jų akyse.
14 Jokūbo tarnai sugrįžo ir jam pranešė: „Kai atėjome, jis ir jo vyrai mus išvijo. Taip Sichemas padarė Dinai mūsų akyse.“
15 Jokūbas taip pat žinojo, kad Šechemas išniekino jo dukterį, bet nieko nesakė, nes jo sūnūs ganė jo galvijus lauke, ir Jokūbas tylėjo, kol jie sugrįžo.
16 Prieš sūnums grįžtant namo, Jokūbas pasiuntė dvi tarnaites iš savo tarnų dukterų prižiūrėti Diną Šechemo namuose ir pasilikti pas ją. Taip pat Šechemas pasiuntė tris savo draugus pas savo tėvą Hamorą, Čidekemo sūnų, Peredo sūnų, sakydamas: „Gauk man šią mergaitę į žmonas“.
17 Ir Hamoras, hivito Čidekemo sūnus, atėjo į savo sūnaus Šechemo namus ir atsisėdo priešais jį. Hamoras tarė savo sūnui: „Šechemai, argi nėra tarp tavo tautos dukterų moters, kad tu imtum hebrają, kuri nėra iš tavo tautos?“
18 Sichemas jam tarė: „Ją vieną turi man paimti, nes ji man patinka.“ Hamoras padarė pagal savo sūnaus žodį, nes jis jį labai mylėjo.
19 Ir Hamoras išėjo pas Jokūbą pasikalbėti su juo apie šį reikalą. Kai jis išėjo iš savo sūnaus Šechemo namų, prieš ateinant pas Jokūbą pasikalbėti, štai Jokūbo sūnūs grįžo iš lauko, kai tik išgirdo, ką padarė Hamoro sūnus Šechemas.
20 Vyrai labai sielojosi dėl savo sesers ir, prieš galvijų sugavimą, visi grįžo namo, apimti pykčio.
21 Ir jie atėjo ir atsisėdo prieš savo tėvą, ir, užsidegę pykčiu, kalbėjo jam, sakydami: „Tikrai mirtis skirta šiam vyrui ir jo namams, nes Viešpats, visos žemės Dievas, įsakė Nojui ir jo vaikams, kad žmogus niekada neplėštų ir nesvetimautų. Dabar štai Sichemas nusiaubė ir ištvirkavo su mūsų seserimi, ir nė vienas iš miesto gyventojų jam nepratarė nė žodžio.“
22 Tu tikrai žinai ir supranti, kad mirties bausmė skirta Sichemui, jo tėvui ir visam miestui už tai, ką jis padarė.
23 Ir jiems kalbantis su savo tėvu šiuo klausimu, štai Sichemo tėvas Hamoras atėjo pasakyti Jokūbui savo sūnaus žodžių apie Diną ir atsisėdo prieš Jokūbą ir jo sūnus.
24 Hamoras jiems tarė: „Mano sūnus Sichemas ilgisi jūsų dukters. Prašau, duokite ją jam į žmonas ir tekėkite už mūsų. Duokite mums savo dukteris, o mes duosime jums savąsias. Jūs gyvensite su mumis mūsų žemėje, ir mes būsime kaip viena tauta toje žemėje.“
25 Mūsų kraštas yra labai platus, tad gyvenkite joje, prekiaukite joje, įsigykite turtą ir darykite, ką norite, ir niekas jums netrukdys, nepratardamas nė žodžio.
26 Hamoras nustojo kalbėti su Jokūbu ir jo sūnumis, ir štai jo sūnus Sichemas atėjo paskui jį ir atsisėdo priešais juos.
27 Ir Sichemas kalbėjo Jokūbui ir jo sūnums, sakydamas: „Tegul randu jūsų akyse malonę, kad duotumėte man savo dukterį, ir ką tik man pasakysite, aš jai padarysiu.“
28 Prašyk manęs gausaus kraičio ir dovanų, ir aš duosiu. Ką tik man pasakysi, aš padarysiu. Kas maištaus prieš tavo įsakymus, tas mirs; tik duokite man merginą į žmonas.
29 Simeonas ir Levis klastingai atsakė Hamorui ir jo sūnui Sichemui: „Visa, ką mums sakėte, mes padarysime dėl jūsų.“
30 Ir štai mūsų sesuo yra tavo namuose, bet laikykis nuo jos atokiau, kol mes išsiųsime pranešimą savo tėvui Izaokui dėl šio reikalo, nes be jo sutikimo nieko negalime padaryti.
31 Nes jis žino mūsų tėvo Abraomo kelius, ir ką tik jis mums sakys, mes jums pasakysime, nieko nuo jūsų neslėpsime.
32 Simeonas ir Levis kalbėjo apie tai Šechemui ir jo tėvui, norėdami rasti pretekstą ir pasitarti, ką reikėtų daryti Šechemui ir jo miestui šiuo klausimu.
33 Kai Šechemas ir jo tėvas išgirdo Simeono ir Levio žodžius, jiems tai patiko, ir Šechemas su savo tėvu išėjo namo.
34 Ir jiems išėjus, Jokūbo sūnūs tarė savo tėvui: „Štai, mes žinome, kad mirtis skirta šiems nedorėliams ir jų miestui, nes jie nusižengė tam, ką Dievas įsakė Nojui, jo vaikams ir jo palikuonims po jų.“
35 Ir taip pat todėl, kad Sichemas taip padarė mūsų seseriai Dinai, ją išniekindamas, nes toks bjaurumas niekada nebus daromas tarp mūsų.
36 Taigi dabar žinok ir pamatyk, ką darysi, ir paprašyk patarimo bei preteksto, ką su jais daryti, kad iššudytum visus šio miesto gyventojus.
37 Ir Simeonas jiems tarė: „Štai jums tinkamas patarimas: liepkite jiems apipjaustyti kiekvieną savo vyrą, kaip mes

esame apipjaustyti, o jei jie nenorės to daryti, mes paimsime iš jų savo dukterį ir išeisime.“
38 Ir jei jie sutiks tai padaryti ir tai padarys, tada, kai jie bus įsmigę iš skausmo, mes pulsime juos savo kardais, kaip prieš tylų ir taikų žmogų, ir iššudysime kiekvieną jų vyrą.
39 Simeono patarimas jiems patiko, ir Simeonas bei Levis nusprendė su jais pasielgti taip, kaip buvo siūlyta.
40 Kitą rytą Šechemas ir jo tėvas Hamoras vėl atėjo pas Jokūbą ir jo sūnus pasikalbėti apie Diną ir išgirsti, ką Jokūbo sūnūs atsakys į jų žodžius.
41 Jokūbo sūnūs jiems kalbėjo apgaulingai, sakydami: „Mes pranešėme savo tėvui Izaokui visus jūsų žodžius, ir jūsų žodžiai jam patiko.“
42 Bet jis mums kalbėjo: „Taip jam įsakė jo tėvas Abraomas iš Dievo, visos žemės Viešpaties, kad kiekvienas vyras, kuris nėra iš jo palikuonių, norėdamas vesti vieną iš jo dukterų, privalo apipjaustyti kiekvieną savo giminės vyrą, kaip ir mes esame apipjaustyti, ir tada galėsime duoti jam savo dukterį į žmonas.“
43 Dabar mes jums atskleidėme visus savo kelius, kuriais mūsų tėvas mums kalbėjo. Mes negalime daryti to, apie ką mums kalbėjote – duoti savo dukterį neapipjaustytam vyrui, nes tai mums gėda.
44 Bet mes sutiksime su tavimi duoti tau savo dukterį ir imti tavo dukteris, gyvensime tarp jūsų ir tapsime viena tauta, kaip tu kalbėjai, jei paklausysi mūsų ir sutiksi būti kaip mes – apipjaustyti kiekvieną tavo vyrą, kaip mes esame apipjaustyti.
45 O jeigu mūsų nepaklausysi ir nepaprašysi apipjaustyti visų vyrų, kaip mes esame apipjaustyti, kaip įsakėme, tai mes ateisime pas tave, pasiimsime savo dukterį ir išeisime.
46 Ir Šechemas bei jo tėvas Hamoras išgirdo Jokūbo sūnų žodžius, ir tai jiems labai patiko. Šechemas ir jo tėvas Hamoras suskubo įvykdyti Jokūbo sūnų norus, nes Šechemas labai mylėjo Diną ir jo siela buvo prie jos prisirišusi.
47 Šechemas ir jo tėvas Hamoras nuskubėjo prie miesto vartų, surinko visus savo miesto vyrus ir kalbėjo jiems Jokūbo sūnų žodžius:
48 Atėjome pas šiuos vyrus, Jokūbo sūnus, ir kalbėjomės su jais apie jų dukterį, ir šie vyrai sutiko daryti pagal mūsų norus, ir štai mūsų žemė jiems yra labai plati, ir jie gyvens joje ir prekiaus joje, ir mes būsime viena tauta; mes vesime jų dukteris, o savo dukteris duosime jiems į žmonas.
49 Tačiau tik su šia sąlyga šie vyrai sutiks tai padaryti, kad kiekvienas vyras tarp mūsų būtų apipjaustytas, kaip jie yra apipjaustyti, kaip jiems įsakė jų Dievas, ir kai mes būsime apipjaustyti pagal jų nurodymus, tada jie gyvens tarp mūsų kartu su savo galvijais ir turtu, ir mes būsime su jais kaip viena tauta.
50 Kai visi miesto vyrai išgirdo Šechemo ir jo tėvo Hamoro žodžius, visi miesto vyrai pritarė šiam pasiūlymui ir pakluso apsipjaustymui, nes Šechemas ir jo tėvas Hamoras buvo jų labai gerbiami, būdami krašto kunigaikščiais.
51 Kitą dieną Sichemas ir jo tėvas Hamoras atsikėlė anksti rytą ir surinko visus savo miesto vyrus į miesto vidurį. Jie pasišaukė Jokūbo sūnus, kurie tą ir kitą dieną apipjaustė kiekvieną savo vyrus.
52 Ir jie apipjaustė Šechemą ir jo tėvą Hamorą, ir penkis Šechemo brolius, ir tada kiekvienas atsikėlė ir grįžo namo, nes šis dalykas buvo iš Viešpaties prieš Šechemo miestą, ir iš Viešpaties buvo Simeono patarimas šiuo klausimu, kad Viešpats atiduotų Šechemo miestą į Jokūbo dviejų sūnų rankas.

34 SKYRIUS

1 Visų apipjaustytųjų vyrų buvo šeši šimtai keturiasdešimt penki ir du šimtai keturiasdešimt šeši vaikai.
2 Bet Čidekemas, Peredo sūnus, Hamoro tėvas, ir jo šeši broliai nenorėjo klausyti Sichemo ir jo tėvo Hamoro ir nenorėjo būti apipjaustyti, nes Jokūbo sūnų pasiūlymas jiems buvo pasibjaurėtinas, ir jie labai supyko, kad miesto gyventojai jų nepaklausė.
3 Antros dienos vakare jie rado aštuonis mažus vaikus, kurie nebuvo apipjaustyti, nes jų motinos juos buvo paslėpusios nuo Sichemo, jo tėvo Hamoro ir nuo miesto vyrų.
4 Ir Šechemas bei jo tėvas Hamoras pasiuntė juos atvesti apipjaustymui, kai Čidekemas ir jo šeši broliai puolė juos su kardais ir bandė juos nužudyti.
5 Ir jie siekė nužudyti taip pat Sichemą ir jo tėvą Hamorą, ir jie siekė nužudyti Diną kartu su jais dėl šio reikalo.
6 Jie tarė jiems: „Ką jūs taip padarėte? Argi nėra tarp jūsų brolių kanaaniečių dukterų moterų, kad norite vesti sau hebrajų dukteris, kurių anksčiau nepažinojote, ir darote tai, ko jūsų tėvai jums neįsakė?“
7 Ar manai, kad tau pasiseks šiuo savo darbu? Ir ką atsakysi savo broliams kanaaniečiams, kurie rytoj ateis ir klausinės tavęs apie šį dalyką?
8 Ir jeigu jūsų poelgis neatrodys teisingas ir geras jų akyse, ką darysite dėl savo gyvybių, o aš – dėl mūsų gyvybių, neklausydami mūsų balsų?
9 Jei krašto gyventojai ir visi jūsų broliai, Hamo palikuonys, išgirs apie jūsų poelgį ir sakys:
10 Dėl hebrajų moters Sichemas, jo tėvas Hamoras ir visi jų miesto gyventojai padarė tai, ko jie nebuvo pažinę ir ko jiems niekada nebuvo įsakę jų protėviai. Kur tad jūs pabėgsite ar kur slėpsite savo gėdą per visas savo dienas prieš savo brolius, Kanaano šalies gyventojus?
11 Todėl dabar mes negalime pakęsti to, ką padarėte, ir negalime būti apkrauti šiuo jungu, kurio mums neįsakė mūsų protėviai.
12 Štai rytoj mes eisime ir surinksime visus savo brolius, kanaaniečių brolius, gyvenančius krašte, ir mes visi ateisime ir sumušime jus ir visus, kurie jumis pasitiki, kad neliks nė vieno likučio nei iš jūsų, nei iš jų.
13 Išgirdę Chidekemo ir jo brolių žodžius, Hamoras, jo sūnus Sichemas ir visi miesto gyventojai baisiai išsigando dėl savo gyvybės ir atgailavo dėl savo darbų.
14 Šechemas ir jo tėvas Hamoras atsakė savo tėvui Čidekemui ir jo broliams: „Visi žodžiai, kuriuos mums kalbėjote, yra tiesa.“
15 Tad nesakykite ir nemanykite savo širdyse, kad dėl meilės hebrajams darėme tai, ko mūsų protėviai mums neįsakė.
16 Bet kadangi matėme, kad jie neketino ir nenorėjo patenkinti mūsų pageidavimų dėl dukters ir jos paėmimo, išskyrus šią sąlygą, mes paklausėme jų balso ir padarėme tai, ką matėte, kad gautume iš jų savo norą.

17 Ir kai gausime iš jų savo prašymą, tada grįšime pas juos ir padarysime jiems tai, ką mums liepsite.
18 Tad maldaujame jus palaukti ir pasilikti, kol mūsų kūnas pasveiks ir mes vėl sustiprėsime, o tada kartu eisime prieš juos ir padarysime jiems tai, kas yra jūsų ir mūsų širdyse.
19 Ir Dina, Jokūbo duktė, išgirdo visus šiuos žodžius, kuriuos Čidekemas ir jo broliai kalbėjo, ir ką jiems atsakė Hamoras, jo sūnus Sichemas ir jų miesto gyventojai.
20 Ji skubiai pasiuntė vieną iš savo tarnaičių, kurias jos tėvas buvo atsiuntęs ja rūpintis į Sichemo namus, pas savo tėvą Jokūbą ir jos brolius, sakydama:
21 Štai kaip Čidekemas ir jo broliai patarė dėl jūsų, ir taip jiems atsakė Hamoras, Sichemas ir miesto gyventojai.
22 Išgirdęs šiuos žodžius, Jokūbas apėmė pyktis, pasipiktino jais ir užsidegė prieš juos pyktis.
23 Simeonas ir Levis prisiekė: „Kaip gyvas Viešpats, visos žemės Dievas, rytoj šiuo laiku visame mieste neliks nė likučio.“
24 Ir dvidešimt jaunuolių, kurie nebuvo apipjaustyti, pasislėpė, ir šie jaunuoliai kovojo su Simeonu ir Leviu, ir Simeonas bei Levis nužudė aštuoniolika iš jų, o du pabėgo nuo jų ir pasislėpė kai kuriose kalkių duobes, kurios buvo mieste, ir Simeonas bei Levis jų ieškojo, bet nerado.
25 Simeonas ir Levis toliau klajojo mieste ir iššudė visus miesto gyventojus kardu, nepalikdami nė vieno gyvo.
26 Mieste kilo didelis sąmyšis, miesto gyventojų šauksmas pakilo į dangų, ir visos moterys bei vaikai garsiai raudojo.
27 Simeonas ir Levis iššudė visą miestą; nepaliko jame nė vieno vyro.
28 Jie nužudė Hamorą ir jo sūnų Šechemą kardu, o Diną išsivedė iš Šechemo namų ir iš ten išėjo.
29 Jokūbo sūnūs nuėjo ir sugrįžo, užpuolė užmuštuosius ir apiplėšė visą jų turtą, kuris buvo mieste ir laukuose.
30 Jiems imant grobį, atsistojo trys šimtai vyrų, mėtė į juos dulkes ir daužė akmenis. Simeonas atsisuko į juos ir iššudė juos visus kardo ašmenimis. Simeonas atsisuko prieš Levį ir įėjo į miestą.
31 Ir jie išsivežė jų avis, jaučius ir galvijus, taip pat likusias moteris ir mažylius, ir visus juos išsivedė, ir jie atidarė vartus, išėjo ir energingai atėjo pas savo tėvą Jokūbą.
32 Kai Jokūbas pamatė visa, ką jie buvo padarę miestui, ir grobį, kurį iš jų paėmė, Jokūbas labai ant jų supyko ir tarė jiems: „Ką jūs man padarėte? Štai aš gavau ramybę tarp kanaaniečių, gyvenančių krašte, ir nė vienas iš jų nesikišo į mano reikalus.“
33 Ir dabar jūs padarėte mane nemaloniu krašto gyventojams, tarp kanaaniečių ir perizų, nors aš tesu mažas skaičius. Jie visi susirinks prieš mane ir nužudys mane, išgirdę apie jūsų darbą su savo broliais, ir aš bei mano namai būsime sunaikinti.
34 Simeonas, Levis ir visi jų broliai, buvę su jais, atsakė savo tėvui Jokūbui: „Štai mes gyvename šiame krašte, ir ar Šechemas turėtų taip padaryti mūsų seseriai? Kodėl tu tyli apie visa, ką Šechemas padarė? Ir ar jis elgsis su mūsų seserimi kaip su paleistuve gatvėje?“
35 Moterų, kurias Simeonas ir Levis paėmė į nelaisvę iš Sichemo miesto ir kurių jie nenužudė, buvo aštuoniasdešimt penkios, kurios nebuvo pažinusios vyro.
36 Tarp jų buvo jauna, gražios išvaizdos ir gero veido mergina, vardu Būna, kurią Simeonas paėmė į žmonas. Vyrų, kuriuos jie paėmė į nelaisvę ir nenužudė, buvo keturiasdešimt septyni, o likusius nužudė.
37 Visi jaunuoliai, kuriuos Simeonas ir Levis buvo paėmę į nelaisvę iš Sichemo miesto, buvo Jokūbo sūnų ir jų vaikų vergai iki tos dienos, kai Jokūbo sūnūs išėjo iš Egipto žemės.
38 Ir kai Simeonas ir Levis išėjo iš miesto, atsikėlė du likę jaunuoliai, kurie buvo pasislėpę mieste ir nemirė tarp miesto gyventojų. Šie jaunuoliai įėjo į miestą, vaikščiojo po jį ir rado miestą apleistą, be vyrų, tik verkiančias moteris. Šie jaunuoliai šaukė ir tarė: „Štai štai kokią nelaimę šiam miestui padarė hebrajų Jokūbo sūnūs, šiandien sunaikindami vieną iš kanaaniečių miestų, ir nebijojo dėl savo gyvybės visoje Kanaano žemėje.“
39 Ir šie vyrai paliko miestą ir nuvyko į Tapnacho miestą, ir jie ten atvyko ir papasakojo Tapnacho gyventojams viską, kas jiems nutiko, ir visa, ką Jokūbo sūnūs padarė Sichemo miestui.
40 Ir žinia pasiekė Tapnacho karalių Jašubą, ir jis pasiuntė vyrus į Šechemo miestą aplankyti tų jaunuolių, nes karalius netikėjo jais šiuo pasakojimu, sakydamas: „Kaip du vyrai galėtų nuniokoti tokį didelį miestą kaip Šechemas?“
41 Jašubo pasiuntiniai sugrįžo ir jam pranešė: „Atėjome į miestą – jis sugriautas, ten nėra nė vieno vyro, tik verkiančios moterys, nėra ten nei avių, nei galvijų, nes visa, kas buvo mieste, Jokūbo sūnūs išsivežė.“
42 Jašubas stebėjosi tuo ir sakė: „Kaip du vyrai galėjo taip padaryti – sunaikinti tokį didelį miestą, ir nė vienas negalėjo jiems pasipriešinti?“
43 Nes taip nebuvo nuo Nimrodo laikų ir nuo pat seniausių laikų taip nebuvo nutikę; ir Jašubas, Tapnacho karalius, tarė savo žmonėms: „Būkite drąsūs, ir mes eisime ir kovosime su šiais hebrajais, ir padarysime su jais taip, kaip jie padarė miestui, ir mes atkeršysime už miesto gyventojų bylą.“
44 Ir Jašubas, Tapnacho karalius, pasitarė šiuo klausimu su savo patarėjais, ir šie jam tarė: „Vienas tu neįveiksi hebrajų, nes jie turi būti galingi, kad atliktų šį darbą visam miestui.“
45 Jei du iš jų nuniokotų visą miestą ir niekas neatsilaikytų prieš juos, tai jei tu pulsi juos, jie visi pakils prieš mus ir mus sunaikins.
46 Bet jei pasiųsi pas visus aplink mus gyvenančius karalius ir leisi jiems susirinkti, mes eisime su jais ir kovosime prieš Jokūbo sūnus; tada tu juos nugalėsi.
47 Jašubas išgirdo savo patarėjų žodžius, ir jie patiko jam ir jo žmonėms, todėl jis taip ir padarė. Tapnacho karalius Jašubas pasiuntė pasiuntinį visiems amoritų karaliams, kurie buvo aplink Sichemą ir Tapnachą, sakydamas:
48 Eikite su manimi ir padėkite man, ir mes sutriuškinsime hebrajų Jokūbą ir visus jo sūnus, ir sunaikinsime juos nuo žemės, nes taip jis padarė Sichemo miestui, ir argi jūs to nežinote?
49 Visi amoritų karaliai išgirdo apie pikta, kurią Jokūbo sūnūs padarė Sichemo miestui, ir jie labai dėl to nustebo.
50 Septyni amoritų karaliai susirinko su visomis savo kariuomenėmis, apie dešimt tūkstančių vyrų su ištrauktais kalavijais, ir jie išėjo kovoti prieš Jokūbo sūnus. Jokūbas išgirdo, kad amoritų karaliai susirinko kovoti prieš jo sūnus. Jokūbas labai išsigando ir tai jį apėmė sielvartas.
51 Jokūbas šaukė prieš Simeoną ir Levį: „Ką jūs taip padarėte? Kodėl man pakenkėte, atvesdami prieš mane

visus Kanaano vaikus, kad sunaikintų mane ir mano namus? Aš juk ramiai ilsėjausi, o jūs man tai padarėte ir savo veiksmais sukurstėte prieš mane krašto gyventojus.“
52 Ir Judas atsakė savo tėvui, sakydamas: „Ar mano broliai Simeonas ir Levis veltui nužudė visus Šechemo gyventojus? Tikrai todėl, kad Šechemas pažemino mūsų seserį ir sulaužė mūsų Dievo įsakymą Nojui ir jo vaikams, nes Šechemas jėga atėmė mūsų seserį ir svetimavo su ja.“
53 Ir Sichemas padarė visą šį piktadarį, ir nė vienas iš jo miesto gyventojų netrukdė jam paklausti: „Kodėl tu tai darai? Tikrai todėl mano broliai nuėjo ir sumušė miestą, ir Viešpats atidavė jį į jų rankas, nes jo gyventojai sulaužė mūsų Dievo įsakymus. Argi jie visa tai padarė veltui?“
54 Tad kodėl dabar taip bijai ar nerimauji, kodėl esi nepatenkintas mano broliais ir kodėl tavo pyktis užsidegė prieš juos?
55 Tikrai, mūsų Dievas, kuris atidavė į jų rankas Sichemo miestą ir jo gyventojus, atiduos į mūsų rankas ir visus Kanaaniečių karalius, kurie ateina prieš mus, ir mes pasielgsime su jais taip, kaip mano broliai pasielgė su Sichemu.
56 Dabar būk ramus dėl jų ir atmesk savo baimes, bet pasitikėk Viešpačiu, mūsų Dievu, ir melsk jam, kad mums padėtų, mus išvaduotų ir atiduotų mūsų priešus į mūsų rankas.
57 Judas pašaukė vieną iš savo tėvo tarnų: „Eik ir pažiūrėk, kur yra įsikūrę tie karaliai su savo kariuomenėmis, kurie ateina prieš mus.“
58 Tarnas nuėjo, pažvelgė tolyn ir užkopė priešais Sihono kalną ir pamatė visas karalių stovyklas, stovinčias laukuose. Sugrįžęs pas Judą, jis tarė: „Štai karaliai išsidėstę laukuose su visomis savo stovyklomis – nepaprastai gausi tauta, kaip smėlis jūros pakrantėje.“
59 Judas tarė Simeonui, Leviui ir visiems jo broliams: „Sustiprinkite save ir būkite drąsūs sūnūs, nes Viešpats, mūsų Dievas, yra su mumis; nebijokite jų!“
60 Kiekvienas išeikite, apsijuosę savo karo ginklais – lanku ir kardu, ir mes eisime kovoti su šiais neapipjaustytais vyrais; Viešpats yra mūsų Dievas, Jis mus išgelbės.
61 Ir jie pakilo, kiekvienas apsijuosė savo karo ginklais, dideli ir maži, vienuolika Jokūbo sūnų ir visi Jokūbo tarnai su jais.
62 Ir visi Izaoko tarnai, kurie buvo su Izaoku Hebrone, atėjo pas juos, apsiginklavę visokiais karo įrankiais, o Jokūbo sūnūs ir jų tarnai, šimtas dvylika vyrų, išėjo pas šiuos karalius, ir Jokūbas taip pat ėjo su jais.
63 Jokūbo sūnūs siuntė pas savo tėvą Izaoką, Abraomo sūnų, į Hebroną, tai yra Kireat Arba, sakydami:
64 Meldžiame Tave už mus Viešpačiui, mūsų Dievui, kad apsaugotum mus nuo kanaaniečių, kurie puola mus, rankų ir atiduotum juos į mūsų rankas.
65 Ir Abraomo sūnus Izaokas meldėsi Viešpačiui už savo sūnus, ir jis tarė: „Viešpatie Dieve, tu pažadėjai mano tėvui, sakydamas: ‘Aš padauginsiu tavo palikuonis kaip dangaus žvaigždes’. Tu taip pat pažadėjai man ir įvykdei savo žodį, kai Kanaano karaliai susirenka kariauti su mano vaikais, nes jie nepadarė smurto.
66 Tad dabar, Viešpatie Dieve, visos žemės Dieve, meldžiu Tave, iškreipk šių karalių patarimą, kad jie nekovotų su mano sūnumis.
67 Ir įkvėpk šių karalių ir jų žmonių širdyse mano sūnų baimę ir pažemink jų išdidumą, kad jie nusigręžtų nuo mano sūnų.
68 Ir savo stipria ranka bei ištiesta petimi išvaduok iš jų mano sūnus ir jų tarnus, nes tavo rankose yra galia ir stiprybė visa tai padaryti.
69 Ir Jokūbo sūnūs bei jų tarnai išėjo pas šiuos karalius ir pasitikėjo Viešpačiu, savo Dievu. Jiems keliaujant, jų tėvas Jokūbas taip pat meldėsi Viešpačiui ir tarė: „Viešpatie Dieve, galingas ir išaukštintas Dieve, kuris karaliauja nuo senų dienų, nuo tada iki dabar ir per amžius;
70 Tu esi Tas, kuris kurstai karus ir juos sustabdai, tavo rankoje yra galia ir galia išaukštinti ir parblokšti; o, tebūna mano malda priimtina Tau, kad atsigręžtum į mane savo gailestingumu, įkvėptum šių karalių ir jų žmonių širdis mano sūnų siaubu, įbaugintum juos ir jų stovyklas, ir savo dideliu gerumu išvaduotum visus, kurie Tavimi pasitiki, nes Tu gali pajungti mus žmonėms ir pavergti tautas mūsų valdžioje.

35 SKYRIUS

1 Visi amoritų karaliai atėjo ir sustojo lauke pasitarti su savo patarėjais, ką daryti su Jokūbo sūnumis, nes jie vis dar jų bijojo, sakydami: „Štai du iš jų iššudė visą Sichemo miestą“.
2 Viešpats išgirdo Izaoko ir Jokūbo maldas ir pripildė visų šių karalių patarėjų širdis didele baime ir siaubu, kad jie vienbalsiai sušuko:
3 Ar šiandien jūs kvaili, ar neturite tavyje supratimo, kad kovosite su hebrajais, ir kodėl šiandien džiaugiatės savo pačių sunaikinimu?
4 Štai du iš jų atėjo į Sichemo miestą be baimės ir siaubo ir iššudė visus miesto gyventojus taip, kad niekas neatsilaikė prieš juos. Kaip jūs galėsite kovoti su jais visais?
5 Tikrai žinote, kad jų Dievas nepaprastai juos myli ir padarė dėl jų galingų darbų, kokių nebuvo daroma nuo senų laikų, ir tarp visų tautų dievų nėra nė vieno, kuris galėtų padaryti tokius galingus darbus kaip jis.
6 Tikrai jis išgelbėjo jų tėvą Abraomą, hebrają, iš Nimrodo rankos ir iš visų jo žmonių rankų, kurie daug kartų siekė jį nužudyti.
7 Jis išgelbėjo jį ir iš ugnies, į kurią jį buvo įmetęs karalius Nimrodas, ir jo Dievas išgelbėjo jį iš jos.
8 Ir kas dar gali padaryti panašiai? Tikrai Abraomas nužudė penkis Elamo karalius, kai jie palietė jo brolio sūnų, kuris tais laikais gyveno Sodomoje.
9 Ir paėmė savo ištikimą tarną ir kelis jo vyrus, ir per vieną naktį persekiojo Elamo karalius, juos nužudė ir grąžino jo brolio sūnui visą jo turtą, kurį jie buvo iš jo atėmę.
10 Ir jūs tikrai žinote, kad šių hebrajų Dievas labai jais džiaugiasi, ir jie taip pat džiaugiasi juo, nes žino, kad jis išgelbėjo juos nuo visų jų priešų.
11 Ir štai Abraomas iš meilės Dievui paėmė savo vienturtį ir brangųjį sūnų ir ketino jį paaukoti kaip deginamąją auką savo Dievui, ir jei ne Dievas, kuris jam būtų sutrukdęs tai padaryti, jis būtų tai padaręs iš meilės Dievui.
12 Dievas matė visus jo darbus ir prisiekė jam, pažadėdamas, kad išgelbės jo sūnus ir visus jo palikuonis iš visų juos ištiksiančių bėdų, nes jis tai padarė ir dėl savo meilės savo Dievui užgniaužė savo užuojautą savo vaikui.

13 Argi negirdėjote, ką jų Dievas padarė faraonui, Egipto karaliui, ir Abimelechui, Geraro karaliui, paimdamas Abraomo žmoną, kuri pasakė apie ją: „Ji mano sesuo“, kad jie jo nenužudytų dėl jos ir nesugalvotų jos vesti? Ir Dievas padarė jiems ir jų žmonėms visa, ką girdėjote.
14 Ir štai mes savo akimis matėme, kad Ezavas, Jokūbo brolis, atėjo pas jį su keturiais šimtais vyrų, ketindamas jį nužudyti, nes jis prisiminė, kad atėmė iš jo tėvo palaiminimą.
15 Ir jis išėjo jo pasitikti, kai šis grįžo iš Sirijos, kad sumuštų motiną su vaikais, ir kas gi išgelbėjo jį iš jo rankų, jei ne Dievas, kuriuo jis pasitikėjo? Jis išgelbėjo jį iš jo brolio rankos ir taip pat iš jo priešų rankų, ir tikrai jis vėl juos apsaugos.
16 Kas nežino, kad tai jų Dievas įkvėpė jiems jėgų daryti Sichemo miestui tą pikta, apie kurią girdėjote?
17 Argi du vyrai galėjo savo jėgomis sunaikinti tokį didelį miestą kaip Sichemas, jei ne jų Dievas, kuriuo jie pasitikėjo? Jis pasakė ir padarė jiems visa tai, kad iššudytų miesto gyventojus jų mieste.
18 Ir ar tada galite nugalėti tuos, kurie išėjo iš jūsų miesto kovoti su visais, net jei jums į pagalbą ateitų tūkstantį kartų daugiau?
19 Tikrai žinai ir supranti, kad neatėjai kovoti su jais, bet ateini kariauti su jų Dievu, kuris juos išsirinko, ir todėl šiandien visi atėjote, kad būtumėte sunaikinti.
20 Tad dabar susilaikykite nuo šio blogio, kurį bandote sau užsitraukti, ir jums bus geriau neiti į mūšį su jais, nors jų ir nedaug, nes jų Dievas yra su jais.
21 Kai amoritų karaliai išgirdo visus savo patarėjų žodžius, jų širdis apėmė siaubas. Jie išsigando Jokūbo sūnų ir nenorėjo su jais kovoti.
22 Jie palenkė ausis į savo patarėjų žodžius ir klausėsi visų jų žodžių. Patarėjų žodžiai labai patiko karaliams, ir jie taip ir padarė.
23 Ir karaliai nusisuko ir susilaikė nuo Jokūbo sūnų, nes nedrįso artintis prie jų kariauti, nes labai jų bijojo, ir jų širdys ištirpo viduje iš baimės.
24 Nes tai atėjo iš Viešpaties jiems, nes jis išklausė savo tarnų Izaoko ir Jokūbo maldas, nes jie juo pasitikėjo; ir visi šie karaliai tą dieną sugrįžo su savo stovyklomis, kiekvienas į savo miestą, ir tuo metu jie nekariavo su Jokūbo sūnumis.
25 Jokūbo sūnūs tą dieną iki vakaro išsilaikė priešais Sihono kalną ir, matydami, kad šie karaliai neatėjo kovoti su jais, Jokūbo sūnūs grįžo namo.

36 SKYRIUS

1 Tuo metu Viešpats pasirodė Jokūbui ir tarė: „Kelkis, eik į Betelį, ten pasilik ir pastatyk ten aukurą Viešpačiui, kuris tau pasirodė, kuris išgelbėjo tave ir tavo sūnus iš sielvarto.“
2 Ir Jokūbas pakilo su savo sūnumis ir viskuo, kas jam priklausė, ir jie išėjo ir atėjo į Betelį pagal Viešpaties žodį.
3 Jokūbui buvo devyniasdešimt devyneri metai, kai jis nuvyko į Betelį. Jokūbas, jo sūnūs ir visi su juo buvę žmonės pasiliko Betelyje, Lūze. Ten jis pastatė aukurą Viešpačiui, kuris jam pasirodė. Jokūbas ir jo sūnūs pasiliko Betelyje šešis mėnesius.
4 Tuo metu mirė Debora, Uzo duktė, Rebekos auklė, kuri buvo su Jokūbu; ir Jokūbas ją palaidojo po Beteliu, po ten augančiu ąžuolu.
5 Tuo metu Hebrone, tai yra Kireat-Arboje, mirė ir Rebeka, Betuelio duktė, Jokūbo motina, ir buvo palaidota Machpelos oloje, kurią Abraomas buvo nupirkęs iš hetitų.
6 Rebekos gyvenimas buvo šimtas trisdešimt treji metai, ir ji mirė. Kai Jokūbas išgirdo, kad jo motina Rebeka mirė, jis graudžiai apverkė savo motiną ir surengė didelį gedėjimą dėl jos ir dėl Deboros, jos auklės po ąžuolu, ir pavadino tą vietą Alon-bachutu.
7 Ir Labanas Siras mirė tomis dienomis, nes Dievas jį nubaudė, nes jis sulaužė sandorą, buvusią tarp jo ir Jokūbo.
8 Jokūbui buvo šimtas metų, kai Viešpats pasirodė jam, palaimino jį ir pavadino jį Izraeliu. Tomis dienomis Jokūbo žmona Rachelė pastojo.
9 Tuo metu Jokūbas ir visi, kurie jam priklausė, keliavo iš Betelio į savo tėvo namus Hebroną.
10 Jiems keliaujant, kai iki Efratos buvo likęs vos trumpas kelias, Rachelė pagimdė sūnų. Jai sunkiai gimdė, ir ji mirė.
11 Jokūbas ją palaidojo kelyje į Efratą, tai yra Betliejų, ir pastatė stulpą ant jos kapo, kuris ten yra iki šios dienos; Rachelės dienos buvo keturiasdešimt penkeri metai, ir ji mirė.
12 Jokūbas pavadino savo sūnų, kurį jam pagimdė Rachelė, Benjaminu, nes jis buvo jam gimęs dešinėje esančioje žemėje.
13 Po Rachelės mirties Jokūbas pasistatė palapinę jos tarnaitės Bilhos palapinėje.
14 Dėl to Rubenas pavydėjo savo motinai Lėjai ir, apimtas pykčio, pakilo įniršęs ir nuėjo į Bilhos palapinę, o iš ten išnešė savo tėvo lovą.
15 Tuo metu iš Rubeno sūnų buvo atimta pirmagimystės teisė kartu su karališkomis ir kunigiškomis pareigomis, nes jis buvo suteršęs savo tėvo lovą. Pirmagimystės teisė atiteko Juozapui, karališkosios pareigos – Judui, o kunigystė – Leviui, nes Rubenas buvo suteršęs savo tėvo lovą.
16 Šitie yra Jokūbo palikuonys, gimę jam Padan-Arame. Jokūbo sūnų buvo dvylika.
17 Lėjos sūnūs buvo pirmagimis Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas, Zebulonas ir jų sesuo Dina; o Rachelės sūnūs buvo Juozapas ir Benjaminas.
18 Lėjos tarnaitės Zilpos sūnūs buvo Gadas ir Ašeras, o Rachelės tarnaitės Bilhos sūnūs buvo Danas ir Naftalis; tai Jokūbo sūnūs, gimę jam Padan Arame.
19 Ir Jokūbas su savo sūnumis ir visais, kurie jam priklausė, keliavo ir atėjo į Mamrę, tai yra Kireat-Arbą, kuri yra Hebrone, kur Abraomas ir Izaokas buvo ateiviai, o Jokūbas su savo sūnumis ir visais, kurie jam priklausė, gyveno su savo tėvu Hebrone.
20 Jo brolis Ezavas su sūnumis ir visais, kurie jam priklausė, nuvyko į Seiro kraštą ir ten gyveno, ir turėjo nuosavybės Seiro krašte. Ezavo vaikai buvo vaisingi ir labai padaugėjo Seiro krašte.
21 Šitos yra Ezavo kartos, gimusios jam Kanaano šalyje. Ezavo sūnų buvo penki.
22 Ada pagimdė Ezavui jo pirmagimį Elifazą, o ji pagimdė jam Reuelį, o Ahlibama pagimdė jam Jeušą, Jalamą ir Korachą.

23 Šitie yra Ezavo vaikai, gimę jam Kanaano žemėje: Ezavo sūnaus Elifazo sūnūs: Temanas, Omaras, Cefojas, Gatamas, Kenazas ir Amaleksas, o Reuelio sūnūs: Nachatas, Zerachas, Šama ir Miza.
24 Jeušo sūnūs buvo Timna, Alva ir Jetetas, o Jalamo sūnūs: Alachas, Finoras ir Kenazas.
25 Koracho sūnūs buvo Temanas, Mibzaras, Magdielis ir Eramas; tai yra Ezavo sūnų šeimos pagal jų kunigaikštystes Seyro krašte.
26 Šitie yra horo Seiro sūnų, Seiro krašto gyventojų, vardai: Lotanas, Šobalas, Cibeonas, Ana, Dišanas, Ezeris ir Dišonas, septyni sūnūs.
27 Lotano vaikai buvo Horis, Hemanas ir jų sesuo Timna, kuri atėjo pas Jokūbą ir jo sūnus, bet jie nenorėjo jos klausyti. Ji tapo Ezavo sūnaus Elifazo sugulove ir pagimdė jam Amaleką.
28 Šobalo sūnūs buvo Alvanas, Manahatas, Ebalas, Šefojas ir Onamas, o Cibeono sūnūs buvo Aja ir Ana. Tai buvo tas Ana, kuris rado jemimus dykumoje, ganydamas savo tėvo Cibeono asilus.
29 Ir ganydamas savo tėvo asilus, jis vesdavo juos į dykumą, kad juos pašertų.
30 Ir buvo diena, kai jis atvedė juos į vieną iš dykumų ant jūros kranto, priešais žmonių dykynę. Ir jam juos maitinant, štai iš kitos jūros pusės kilo labai smarki audra ir užklupo ten besiganančius asilus, ir jie visi sustojo.
31 Ir po to iš dykumos, esančios kitoje jūros pusėje, išėjo apie šimtą dvidešimt didelių ir baisių žvėrių, ir visi jie atėjo į vietą, kur buvo asilai, ir ten sustojo.
32 Ir tie gyvūnai, nuo vidurio žemyn, buvo žmonių vaikų pavidalo, o nuo vidurio aukštyn, kai kurie buvo panašūs į lokius, o kai kurie – į bokštus, su uodegomis už nugaros, nuo tarpo tarp pečių siekiančiomis žemę, kaip dučifatų uodegos, ir šie gyvūnai atėjo, užsėdo ant šių asilų ir juos nuvedė, ir jie iškeliavo iki šios dienos.
33 Ir vienas iš šių gyvulių priėjo prie Anos, smogė jam uodega ir pabėgo iš tos vietos.
34 Pamatęs šį darbą, jis labai išsigando dėl savo gyvybės ir pabėgo į miestą.
35 Ir jis papasakojo savo sūnums ir broliams visa, kas jam nutiko, ir daug vyrų išėjo ieškoti asilų, bet jų nerado. Nuo tos dienos Ana ir jo broliai daugiau nebegrįžo į tą vietą, nes labai bijojo dėl savo gyvybės.
36 Seiro sūnaus Anos vaikai buvo Dišonas ir jo sesuo Ahlibama; Dišono vaikai: Hemdanas, Ešbanas, Itranas ir Keranas; Ezero vaikai: Bilhanas, Zaavanas ir Akanas; Dišono vaikai: Uzas ir Aranas.
37 Šitos yra horo Seiro sūnų šeimos pagal jų kunigaikštystes Seiro krašte.
38 Ezavas ir jo vaikai gyveno horo Seyro, tos žemės gyventojo, žemėje, ir jie turėjo joje nuosavybės, buvo vaisingi ir labai padaugėjo. Jokūbas, jo vaikai ir visi jiems priklausantys gyveno su savo tėvu Izaoku Kanaano žemėje, kaip Viešpats buvo įsakęs jų tėvui Abraomui.

37 SKYRIUS

1 Šimtą penktaisiais Jokūbo gyvenimo metais, tai yra devintaisiais metais, kai Jokūbas gyveno su savo vaikais Kanaano žemėje, jis grįžo iš Padan Aramo.
2 Ir tomis dienomis Jokūbas su savo vaikais keliavo iš Hebrono, ir jie sugrįžo į Šechemo miestą, jie ir visi jiems priklausantys, ir ten gyveno, nes Jokūbo vaikai gavo geras ir derlingas ganyklas savo galvijams Šechemo mieste, Šechemo miestui tada esant atstatytam, ir jame gyveno apie tris šimtus vyrų ir moterų.
3 Ir Jokūbas, jo vaikai ir visi, kurie jam priklausė, gyveno toje lauko dalyje, kurią Jokūbas buvo nupirkęs iš Hamoro, Sichemo tėvo, grįždamas iš Padan Aramo, prieš Simeonui ir Leviui užkariaujant miestą.
4 Visi kanaaniečių ir amoritų karaliai, gyvenantys aplink Sichemo miestą, išgirdo, kad Jokūbo sūnūs sugrįžo į Sichemą ir ten apsigyveno.
5 Jie sakė: „Ar hebrajo Jokūbo sūnūs vėl sugrįš į miestą ir jame apsigyvens, sumušę jo gyventojus ir juos išvarę? Ar jie dabar sugrįš ir išvarys miesto gyventojus ar juos nužudys?“
6 Ir vėl susirinko visi Kanaano karaliai ir išėjo kariauti su Jokūbu ir jo sūnumis.
7 Tapnacho karalius Jašubas taip pat siuntė visiems savo kaimynų karaliams: Gaašo karaliui Elanui, Šilojo karaliui Ihuriui, Hazaro karaliui Paratonui, Sartono karaliui Susiui, Bet Chorano karaliui Labanui ir Otneimo karaliui Šabirui, sakydamas:
8 Ateikite pas mane ir padėkite man, ir sumuškime hebrają Jokūbą, jo sūnus ir visus, kurie jam priklausė, nes jie vėl atėjo į Sichemą, kad jį užimtų ir iššudytų jo gyventojus kaip anksčiau.
9 Ir visi šie karaliai susirinko ir atėjo su visomis savo stovyklomis – žmonės, nepaprastai gausūs kaip smėlis jūros pakrantėje, ir visi jie buvo priešais Tapnachą.
10 Ir Jašubas, Tapnacho karalius, iššygiavo pas juos su visa savo armija ir pasistatė stovyklą priešais Tapnachą, už miesto ribų, ir visus šiuos karalius jie padalijo į septynis dalinius, septynias stovyklas prieš Jokūbo sūnus.
11 Ir jie išsiuntė Jokūbui ir jo sūnui pranešimą: „Ateikite visi pas mus, kad galėtume kartu pasikalbėti lygumoje ir atkeršyti už Sichemo vyrus, kuriuos nužudėte jų mieste. Dabar jūs vėl grįšite į Sichemo miestą, jame gyvensite ir žudysite jo gyventojus kaip anksčiau.“
12 Ir Jokūbo sūnūs tai išgirdo, ir jų pyktis labai užsidegė dėl Kanaano karalių žodžių, ir dešimt Jokūbo sūnų suskubo ir pakilo, ir kiekvienas iš jų apsijuosė savo karo ginklais; ir su jais buvo šimtas du jų tarnai, ginkluoti kovos rikiuotėje.
13 Ir visi šie vyrai, Jokūbo sūnūs su savo tarnais, ėjo pas šiuos karalius, ir jų tėvas Jokūbas buvo su jais, ir jie visi stovėjo ant Sichemo krūvos.
14 Ir Jokūbas meldėsi Viešpačiui už savo sūnus, ir jis ištiesė rankas į Viešpatį, ir jis tarė: „O Dieve, Tu esi Visagalis Dievas, Tu esi mūsų tėvas, Tu mus suformavai ir mes esame Tavo rankų darbas; meldžiu Tavęs, išvaduok mano sūnus savo gailestingumu iš jų priešų rankos, kurie šiandien ateina kovoti su jais ir išgelbėti juos iš jų rankos, nes Tavo rankoje yra jėga ir galybė, išgelbėti mažumą nuo daugelio.“
15 Ir duok mano sūnums, savo tarnams, širdies stiprybės ir jėgų kovoti su jų priešais, juos nugalėti ir priversti jų priešus kristi prieš juos, ir neleisk mano sūnums ir jų tarnams mirti nuo Kanaano vaikų rankų.
16 Bet jei Tavo akyse atrodo gera atimti mano sūnų ir jų tarnų gyvybes, priimk juos savo dideliame gailestingume

per savo tarnų rankas, kad jie šiandien nežūtų nuo amoritų karalių rankos.
17 Ir kai Jokūbas nustojo melstis Viešpačiui, žemė sudrebėjo iš savo vietos, saulė aptemo, ir visi šie karaliai išsigando, ir juos apėmė didelis siaubas.
18 Viešpats išklausė Jokūbo maldą ir sukėlė visų karalių bei jų kareivijų širdis Jokūbo sūnų baimės ir baimės jausmu.
19 Viešpats leido jiems girdėti vežimų bildesį, galingų žirgų, važiuojančių iš Jokūbo sūnų, balsą ir juos lydinčios didžiulės kariuomenės balsą.
20 Ir šiuos karalius apėmė didelis siaubas dėl Jokūbo sūnų, ir jiems stovint savo vietose, štai Jokūbo sūnūs puolė juos su šimtu dvylika vyrų, garsiai ir šaukdami.
21 Kai karaliai pamatė Jokūbo sūnus artėjančius prie jų, juos dar labiau apėmė panika ir jie buvo linkę trauktis nuo Jokūbo sūnų, kaip ir anksčiau, ir nebekovoti su jais.
22 Bet jie nesitraukė, sakydami: „Mums būtų gėda du kartus taip pasitraukti nuo hebrajų“.
23 Ir Jokūbo sūnūs priartėjo ir puolė visus šiuos karalius ir jų armijas, ir jie pamatė, ir štai tai buvo labai galinga tauta, gausi kaip jūros smėlis.
24 Jokūbo sūnūs šaukėsi Viešpaties: „Padėk mums, Viešpatie! Padėk mums ir išklausyk mus, nes mes pasitikime Tavimi! Neleisk mums mirti nuo šių neapipjaustytų vyrų rankos, kurie šiandien atėjo prieš mus!“
25 Jokūbo sūnūs apsijuosė karo ginklais, pasiėmė kiekvienas savo skydą ir ietį ir žengė į mūšį.
26 Ir Judas, Jokūbo sūnus, bėgo pirmas savo brolių ir dešimt savo tarnų su juo, ir jis žygiavo pas šiuos karalius.
27 Ir Jašubas, Tapnacho karalius, taip pat pirmas išėjo su savo armija prieš Judą, ir Judas pamatė Jašubą ir jo armiją artėjantį link jo, ir Judo rūstybė užsidegė, ir jo pyktis degė jame, ir jis puolė į mūšį, kuriame Judas rizikavo savo gyvybe.
28 Ir Jašubas su visa savo armija žygiavo Judo link. Jis jojo ant labai stipraus ir galingo žirgo. Jašubas buvo labai narsus vyras, nuo galvos iki kojų apdengtas geležimi ir variu.
29 Ir jodamas ant žirgo, jis šaudė strėles abiem rankomis iš priekio ir iš galo, kaip buvo įprasta visuose jo mūšiuose, ir niekada neapsiribdavo taikiniu, į kurį nukreipdavo strėles.
30 Kai Jašubas atėjo kovoti su Judu ir šaudė į Judą daug strėlių, Viešpats surišo Jašubo ranką, ir visos jo paleistos strėlės atšoko į jo paties vyrus.
31 Nepaisant to, Jašubas toliau artėjo Judo link, norėdamas jį mesti strėlėmis, bet atstumas tarp jų buvo apie trisdešimt uolekčių, ir kai Judas pamatė Jašubą šaudantį į jį strėlėmis, jis puolė jį su savo įniršio sužadinta jėga.
32 Judas pakėlė nuo žemės didelį akmenį, sveriantį šešiasdešimt šekelių, ir Judas nubėgo Jašubo link, o akmuo pataikė jam į skydą taip, kad Jašubas apstulbo ir nukrito nuo žirgo ant žemės.
33 Ir skydas plyšo iš Jašubo rankos, smūgio jėga pašoko maždaug penkiolikos uolekčių atstumu ir krito prieš antrąją stovyklą.
34 Karaliai, atvykę su Jašubu, iš tolo pamatė Jokūbo sūnaus Judo galybę ir tai, ką jis padarė Jašubui, ir baisiai išsigando Judo.
35 Ir jie susirinko netoli Jašubo stovyklos, matydami jo sumaištį, ir Judas išsitraukė kardą ir nužudė keturiasdešimt du Jašubo stovyklos vyrus, ir visa Jašubo stovykla pabėgo nuo Judo, ir niekas neatsilaikė prieš jį. Jie paliko Jašubą ir pabėgo nuo jo, o Jašubas vis dar gulėjo kniūbsčias ant žemės.
36 Jašubas, matydamas, kad visi jo stovyklos vyrai pabėgo nuo jo, iš siaubo puolė Judą ir atsistojo ant kojų priešais Judą.
37 Ir Jašubas turėjo vieną mūšį su Judu, dėdami skydus vienas prieš kitą, ir visi Jašubo vyrai pabėgo, nes labai bijojo Judo.
38 Jašubas paėmė į ranką ietį, norėdamas smogti Judui per galvą, bet Judas greitai prisidėjo savo skydą prie galvos prieš Jašubo ietį, taip kad Judo skydas gavo Jašubo ieties smūgį, ir skydas taip pat perskilo.
39 Kai Judas pamatė, kad jo skydas perskilęs, jis skubiai išsitraukė kardą ir smogė Jašubui į kulkšnis, nukirsdamas jam kojas, taip kad Jašubas krito ant žemės, o ietis iškrito jam iš rankos.
40 Judas skubiai paėmė Jašubo ietį, nukirto jam galvą ir numetė ją jam po kojomis.
41 Kai Jokūbo sūnūs pamatė, ką Judas padarė Jašubui, jie visi pabėgo į kitų karalių gretas, ir Jokūbo sūnūs kovojo su Jašubo armija ir visų ten buvusių karalių armijomis.
42 Jokūbo sūnūs parbloškė penkiolika tūkstančių savo vyrų ir sumušė juos lyg moliūgų daužytojus, o likusieji bėgo, gelbėdami savo gyvybes.
43 Judas vis dar stovėjo prie Jašubo kūno ir nuvilko Jašubui jo šarvinius marškinius.
44 Judas taip pat nuėmė geležį ir žalvarį, kurie buvo nuo Jašubo, ir štai devyni Jašubo vadai išėjo kovoti prieš Judą.
45 Judas skubiai pakėlė nuo žemės akmenį ir juo pataikė vienam iš jų į galvą, taip kad jo kaukolė suskilo, o kūnas nukrito nuo arklio ant žemės.
46 Aštuoni likę vadai, matydami Judo stiprybę, labai išsigando ir pabėgo, o Judas su dešimčia savo vyrų juos vijosi, pasivijo ir nužudė.
47 Ir Jokūbo sūnūs vis dar mušė karalių armijas ir daugelį jų nužudė, bet tie karaliai drąsiai laikėsi savo vadų ir nesitraukė iš savo vietų, ir jie šaukė prieš tuos savo armijų narius, kurie bėgo nuo Jokūbo sūnų, bet niekas jų neklausė, nes bijojo dėl savo gyvybės, kad nenumirtų.
48 Ir visi Jokūbo sūnūs, sumušę karalių armijas, sugrįžo ir atėjo pas Judą, o Judas vis dar žudė aštuonis Jašubo vadus ir nuvilko jiems drabužius.
49 Levis pamatė Gaašo karalių Eloną artėjantį link jo su keturiolika vadų, kad jį sumuštų, bet Levis to nežinojo.
50 Ir Elonas su savo vadais priartėjo arčiau, ir Levis atsigręžė ir pamatė, kad jam buvo duota kova iš užnugario, ir Levis pabėgo su dvylika savo tarnų, ir jie nuėjo ir nužudė Eloną ir jo vadus kardo ašmenimis.

38 SKYRIUS

1 Ir Šilo karalius Ihuris atėjo padėti Elonui, ir šis artėjo prie Jokūbo, kai Jokūbas įtempė savo rankoje laiktą lanką ir strėle pataikė į Ihurį, kuris jį nužudė.
2 Kai mirė Šilo karalius Ihuris, keturi likę karaliai pabėgo iš savo vietų su likusiais vadais ir bandė atsitraukti, sakydami: „Mes nebeturime jėgų prieš hebrajus, jiems

nužudžius tris karalius ir jų vadus, kurie buvo galingesni už mus.“
3 Ir kai Jokūbo sūnūs pamatė, kad likę karaliai pasitraukė iš savo vietų, jie juos vijosi. Ir Jokūbas taip pat grįžo iš Sichemo krūvos, iš tos vietos, kur stovėjo, ir jie vyėsi karalius, ir jie artėjo prie jų su savo tarnais.
4 Karaliai ir vadai su likusia savo armija, pamatę, kad Jokūbo sūnūs artėja prie jų, išsigando dėl savo gyvybės ir bėgo, kol pasiekė Chazaro miestą.
5 Ir Jokūbo sūnūs vijosi juos iki Chazaro miesto vartų, ir jie smarkiai sutriuškino karalius ir jų armijas, apie keturis tūkstančius vyrų. Jiems mušant karalių armiją, Jokūbas buvo užsiėmęs savo lanku, apsiribodamas karalių mušimu, ir jis juos visus nužudė.
6 Jis nužudė Paratoną, Chazaro karalių, prie Chazaro miesto vartų, o vėliau sutriuškino Sartono karalių Susi, Bet Chorino karalių Labaną ir Machnaimos karalių Šabirą. Jis visus juos iššudė strėlėmis, kiekvienam po strėlę, ir jie mirė.
7 Matydami, kad visi karaliai žuvo, buvo sutriuškinti ir traukėsi, Jokūbo sūnūs tęsė mūšį su karalių armijomis priešais Chazaro vartus ir vis tiek nužudė apie keturis šimtus jų vyrų.
8 Ir trys Jokūbo tarnai žuvo tame mūšyje. Kai Judas pamatė, kad trys jo tarnai žuvo, jis labai sielojosi ir jo širdyje užsidegė pyktis prieš amoritus.
9 Visi likę karalių armijų vyrai labai išsigando dėl savo gyvybės, pabėgo, išlaužė Chazaro miesto sienų vartus ir visi įžengė į miestą, ieškodami saugumo.
10 Jie pasislėpė Chazaro miesto viduryje, nes Chazaro miestas buvo labai didelis ir platus. Kai visos šios armijos įžengė į miestą, Jokūbo sūnūs nubėgo paskui jas.
11 Ir keturi galingi vyrai, patyrę mūšyje, išėjo iš miesto ir atsistojo prie miesto vartų, rankose laikydami ištrauktus kardus ir ietis, ir atsistojo priešais Jokūbo sūnus, neleisdami jiems įeiti į miestą.
12 Naftalis pabėgo, prasiveržė tarp jų ir savo kardu smogė dviem iš jų, vienu kirčiu nukirsdamas jiems galvas.
13 Ir jis atsisuko į kitus du, ir štai jie pabėgo, ir jis juos vijosi, pasivijo, sumušė ir nužudė.
14 Ir Jokūbo sūnūs atėjo į miestą ir pamatė, ir štai ten buvo kita miesto siena, ir jie ieškojo sienos vartų, bet negalėjo jų rasti, ir Judas užšoko ant sienos viršaus, o Simeonas ir Levis sekė paskui jį, ir visi trys nusileido nuo sienos į miestą.
15 Ir Simeonas bei Levis iššudė visus vyrus, kurie bėgo į miestą ieškoti prieglobsčio, taip pat miesto gyventojus su jų žmonomis ir mažyliais, jie iššudė kardo ašmenimis, ir miesto šauksmai pakilo į dangų.
16 Danas ir Naftalis užšoko ant sienos, norėdami pamatyti, kas sukėlė tą raudojimo triukšmą, nes Jokūbo sūnūs nerimavo dėl savo brolių ir girdėjo miesto gyventojus verkiančius ir maldaujančius: „Pasiimkite visa, ką turime mieste, ir eikite iš čia, tik nenužudykite mūsų!“
17 Kai Judas, Simeonas ir Levis nustojo mušti miesto gyventojus, jie užlipo ant sienos ir pašaukė Daną ir Naftalį, kurie buvo ant sienos, ir likusius savo brolius. Simeonas ir Levis pranešė jiems apie įėjimą į miestą, ir visi Jokūbo sūnūs atėjo pasiimti grobio.
18 Jokūbo sūnūs pasiėmė Chazaro miesto grobį – avis, bandas ir turtą, ir pasiėmė viską, ką tik buvo galima pagauti, ir tą pačią dieną išėjo iš miesto.
19 Kitą dieną Jokūbo sūnūs nuvyko į Sartoną, nes išgirdo, kad mieste likę Sartono vyrai susirinko kovoti su jais už jų karaliaus nužudymą, o Sartonas buvo labai aukštas ir įtvirtintas miestas, jį supo gilus pylimas.
20 Pylimo stulpas buvo maždaug penkiasdešimties uolekčių ilgio, o jo plotis – keturiasdešimties uolekčių. Dėl pylimo nebuvo vietos žmogui įeiti į miestą. Jokūbo sūnūs, pamatę miesto pylimą, ieškojo įėjimo, bet nerado.
21 Įėjimas į miestą buvo gale, ir kiekvienas vyras, norėjęs įeiti į miestą, ėjo tuo keliu, apėjo visą miestą ir galiausiai įėjo į miestą.
22 Jokūbo sūnūs, matydami, kad neranda kelio į miestą, labai supyko, o miesto gyventojai, matydami, kad Jokūbo sūnūs ateina pas juos, labai jų bijojo, nes buvo girdėję apie jų galybę ir ką jie padarė Chazarui.
23 Sartono miesto gyventojai, susirinkę mieste kovoti su Jokūbo sūnumis, negalėjo išeiti prieš juos, kad nepatektų į miestą. Bet pamatę juos artėjant link jų, jie labai jų išsigando, nes buvo girdėję apie jų stiprybę ir ką jie padarė Chazarui.
24 Tad Sartono gyventojai skubiai pašalino miesto kelio tiltą iš jo vietos, prieš ateinant Jokūbo sūnums, ir įnešė jį į miestą.
25 Ir Jokūbo sūnūs atėjo ir ieškojo kelio į miestą, bet nerado. Miesto gyventojai užlipo ant sienos viršaus ir pamatė, kad Jokūbo sūnūs ieškojo įėjimo į miestą.
26 Miesto gyventojai nuo sienos viršaus užgauliojo Jokūbo sūnus ir juos keikė. Jokūbo sūnūs, išgirdę užgauliojimus, labai įniršo ir užsidegė jų viduje pyktis.
27 Jokūbo sūnūs buvo įniršę, ir visi pakilo, visa savo jėga peršoko pylimą ir savo jėgomis peržengė keturiasdešimties uolekčių pločio pylimą.
28 Praėjus pylimą, jie sustojo po miesto siena ir rado visus miesto vartus aptvertus geležinėmis durimis.
29 Jokūbo sūnūs priėjo, norėdami išlaužti miesto vartų duris, bet gyventojai neleido, nes nuo sienos viršaus mėtė į juos akmenis ir strėles.
30 Ant sienos stovėjusių žmonių skaičius buvo apie keturis šimtus vyrų. Kai Jokūbo sūnūs pamatė, kad miesto vyrai neleidžia jiems atidaryti miesto vartų, jie puolė ir užlipo sienos viršūne, o Judas pirmiausia užlipo į rytinę miesto dalį.
31 Gadas ir Ašeras sekė paskui jį į vakarinį miesto kampą, Simeonas ir Levis – į šiaurę, o Danas ir Rubenas – į pietus.
32 Miesto gyventojai, kurie buvo ant sienos viršaus, pamatę, kad Jokūbo sūnūs artėja prie jų, pabėgo nuo sienos, nusileido į miestą ir pasislėpė miesto viduryje.
33 Isacharas ir Naftalis, likę po siena, priartėjo, išlaužė miesto vartus ir padegė juose ugnį, kad geležis išsilydė. Visi Jokūbo sūnūs įėjo į miestą su savo vyrais ir kovojo su Sartono miesto gyventojais, žudydami juos kardu, ir niekas neatsilaikė prieš juos.
34 Ir apie du šimtai vyrų pabėgo iš miesto ir visi pasislėpė tam tikrame miesto bokšte, o Judas juos vijosi iki bokšto ir jį nugriovė, kuris užgriuvo ant vyrų, ir jie visi žuvo.
35 Ir Jokūbo sūnūs užlipo to bokšto stogo keliu ir pamatė, ir štai mieste tolumoje stovėjo kitas stiprus ir aukštas bokštas, kurio viršūnė siekė dangų. Ir Jokūbo sūnūs skubiai

nuėjo žemyn ir su visais savo vyrais nuėjo prie to bokšto ir rado jį pilną apie tris šimtus vyrų, moterų ir mažylių.
36 Ir Jokūbo sūnūs smarkiai sutriuškino tuos vyrus bokšte, ir šie pabėgo nuo jų.
37 Simeonas ir Levis juos vijosi, kai iš vietos, kur jie buvo pasislėpę, išėjo pas juos dvylika galingų ir narsių vyrų.
38 Ir tie dvylika vyrų stipriai kovojo prieš Simeoną ir Levį, ir Simeonas bei Levis negalėjo jų įveikti, ir tie drąsūs vyrai sudaužė Simeono ir Levio skydus, ir vienas iš jų smogė Leviui į galvą savo kardu, kai Levis skubiai pridėjo ranką prie jo galvos, nes bijojo kardo, ir kardas smogė Leviui į ranką, ir jam nedaug trūko, kad Levio ranka būtų nukirsta.
39 Levis paėmė į ranką narsaus vyro kardą, jėga jį atėmė iš vyro ir juo smogė galingajam į galvą, nukirsdamas jam galvą.
40 Ir vienuolika vyrų priėjo kovoti su Leviu, nes pamatė, kad vienas iš jų žuvo, ir Jokūbo sūnūs kovojo, bet Jokūbo sūnūs negalėjo jų nugalėti, nes tie vyrai buvo labai galingi.
41 Jokūbo sūnūs, matydami, kad negali jų įveikti, Simeonas garsiai ir siaubingai suklykė, ir vienuolika galingų vyrų apstulbo išgirdę Simeono riksmą.
42 Judas iš tolo atpažino Simeono šauksmą, ir Naftalis bei Judas su savo skydais nubėgo pas Simeoną ir Levį ir rado juos kovojančius su tais galingais vyrais, negalėdami jų įveikti, nes jų skydai buvo sulaužyti.
43 Naftalis pamatė, kad Simeono ir Levio skydai sulaužyti, todėl paėmė iš savo tarnų du skydus ir atnešė juos Simeonui ir Leviui.
44 Tą dieną Simeonas, Levis ir Judas kovojo visi trys su vienuolika galingų vyrų iki saulėlydžio, bet negalėjo jų nugalėti.
45 Ir tai buvo pranešta Jokūbui, ir jis labai nuliūdo, ir meldėsi Viešpačiui, ir jis su jo sūnumi Naftaliu išėjo prieš šiuos galingus vyrus.
46 Ir Jokūbas prisiartino, įtempė lanką ir priartėjo prie galiūnų ir lanku nužudė tris jų vyrus, o likę aštuoni grįžo atgal, ir štai karas vyko prieš juos priekyje ir gale, ir jie labai bijojo dėl savo gyvybės ir negalėjo atsilaikyti prieš Jokūbo sūnus, ir jie bėgo nuo jų.
47 Bėgdami jie sutiko link jų ateinančius Daną ir Ašerą, ir šie staiga juos puolė, kovojo su jais ir nužudė du iš jų, o Judas ir jo broliai juos vijosi ir sumušė likusius, ir juos nužudė.
48 Visi Jokūbo sūnūs sugrįžo ir vaikščiojo po miestą, ieškodami vyrų, ir rado apie dvidešimt jaunuolių miesto oloje. Gadas ir Ašeras juos visus sumušė, o Danas ir Naftalis užpuolė likusius vyrus, kurie buvo pabėgę ir išsigelbėję nuo antrojo bokšto, ir sumušė juos visus.
49 Ir Jokūbo sūnūs iššudė visus Sartono miesto gyventojus, bet moteris ir mažylius paliko mieste ir jų nenužudė.
50 Visi Sartono miesto gyventojai buvo galingi vyrai, vienas iš jų persekiodavo tūkstantį, o du nepabėgdavo nuo dešimties tūkstančių likusių vyrų.
51 Jokūbo sūnūs iššudė visus Sartono miesto gyventojus kardo ašmenimis taip, kad niekas neatsilaikė prieš juos, o moterys liko mieste.
52 Ir Jokūbo sūnūs pasiėmė visą miesto grobį ir užgrobė, ko geidė, ir jie paėmė iš miesto avis, bandas ir turtą, ir Jokūbo sūnūs padarė Sartonui ir jo gyventojams taip, kaip buvo padarę Chazarui ir jo gyventojams, ir jie apsisuko ir išėjo.

39 SKYRIUS

1 Kai Jokūbo sūnūs išėjo iš Sartono miesto, jie buvo nuėję apie du šimtus uolekčių, kai sutiko link jų ateinančius Tapnacho gyventojus, kurie išėjo su jais kovoti, nes jie buvo sumušę Tapnacho karalių ir visus jo vyrus.
2 Taigi visi, kurie liko Tapnacho mieste, išėjo kovoti su Jokūbo sūnumis ir galvojo atsiimti iš jų grobį ir grobį, kurį jie buvo pagrobę iš Chazaro ir Sartono.
3 Ir likę Tapnacho vyrai kovojo su Jokūbo sūnumis toje vietoje, ir Jokūbo sūnūs juos sumušė, ir jie bėgo nuo jų, ir šie vijosi juos iki Arbelano miesto, ir jie visi krito prieš Jokūbo sūnus.
4 Ir Jokūbo sūnūs sugrįžo ir atėjo į Tapnachą pasiimti Tapnacho grobio. Atvykę į Tapnachą, jie išgirdo, kad Arbelano žmonės išėjo jų pasitikti, norėdami išgelbėti savo brolių grobį. Jokūbo sūnūs paliko dešimt savo vyrų Tapnache plėšti miesto, ir išėjo pas Arbelano žmones.
5 Ir Arbelano vyrai išėjo su savo žmonomis kovoti su Jokūbo sūnumis, nes jų žmonos buvo patyrusios mūšyje, ir jie išėjo, apie keturis šimtus vyrų ir moterų.
6 Visi Jokūbo sūnūs garsiai šaukė ir bėgo link Arbelano gyventojų su dideliu ir galingu balsu.
7 Ir Arbelano gyventojai išgirdo Jokūbo sūnų šauksmą, jų riaumojimą, tarsi liūtų riaumojimą ir jūros bei jos bangų riaumojimą.
8 Ir jų širdis apėmė baimė ir siaubas dėl Jokūbo sūnų, ir jie baisiai jų bijojo, ir jie atsitraukė bei bėgo nuo jų į miestą, o Jokūbo sūnūs vijosi juos iki miesto vartų ir puolė juos mieste.
9 Ir Jokūbo sūnūs kovojo su jais mieste, ir visos jų moterys mėtė mėtyklėmis prieš Jokūbo sūnus, ir kova tarp jų buvo labai įnirtinga visą tą dieną iki vakaro.
10 Ir Jokūbo sūnūs negalėjo jų įveikti, ir Jokūbo sūnūs beveik žuvo tame mūšyje, ir Jokūbo sūnūs šaukėsi Viešpaties ir labai sustiprėjo vakaro metu, ir Jokūbo sūnūs kalaviju iššudė visus Arbelano gyventojus – vyrus, moteris ir mažylius.
11 Taip pat ir likusius žmones, kurie pabėgo iš Sartono, Jokūbo sūnūs sumušė Arbelane, ir Jokūbo sūnūs padarė Arbelanui ir Tapnachui taip, kaip buvo padarę Chazarui ir Sartonui, ir kai moterys pamatė, kad visi vyrai mirę, jos užlipo ant miesto stogų ir sumušė Jokūbo sūnus, apipildamos juos akmenimis kaip lietumi.
12 Ir Jokūbo sūnūs nuskubėjo ir įėjo į miestą, pagrobė visas moteris ir iššudė jas kardo ašmenimis, o Jokūbo sūnūs pasiėmė visą grobį ir grobį – avis, bandas ir galvijus.
13 Jokūbo sūnūs padarė Machnaimai taip, kaip buvo padarę Tapnachui, Kazarui ir Šilojui, ir iš ten pasuko bei išėjo.
14 Penktą dieną Jokūbo sūnūs išgirdo, kad Gaašo žmonės susirinko prieš juos kovoti, nes jie nužudė jų karalių ir jų vadus, nes Gaašo mieste buvo keturiolika vadų, ir Jokūbo sūnūs juos visus nužudė pirmajame mūšyje.
15 Tą dieną Jokūbo sūnūs apsijuosė karo ginklais ir iššygiavo į mūšį prieš Gaašo gyventojus. Gaaše gyveno stipri ir galinga amoritų tauta. Gaašas buvo stipriausias ir geriausiai įtvirtintas miestas iš visų amoritų miestų, turėdamas tris sienas.

16 Jokūbo sūnūs atėjo į Gaašą ir rado miesto vartus užrakintus, apie penkis šimtus vyrų, stovinčių ant išorinės sienos viršaus, ir žmones, gausius kaip smėlis jūros pakrantėje, kurie tykojo Jokūbo sūnums iš už miesto ribų, jo gale.
17 Ir Jokūbo sūnūs priėjo atidaryti miesto vartų, ir jiems artėjant, štai tie, kurie buvo pasaloje miesto gale, išėjo iš savo vietų ir apsupo Jokūbo sūnus.
18 Jokūbo sūnūs buvo apsupti Gaašo žmonių, ir mūšis vyko iš priekio ir iš galo, ir visi vyrai, buvę ant sienos, mėtė nuo sienos į juos strėles ir akmenis.
19 Judas, matydamas, kad Gaašo vyrai jiems darosi per sunkūs, prabilo garsiai ir siaubingai. Visi Gaašo vyrai išsigando išgirdę Judo šauksmą. Žmonės krito nuo sienos nuo jo galingo riksmo, o visi, kurie buvo mieste ir už jo ribų, labai bijojo dėl savo gyvybės.
20 Jokūbo sūnūs vis artinosi, norėdami išlaužti miesto vartus, kai Gaašo vyrai mėtė į juos akmenis ir strėles nuo sienos viršaus ir privertė juos bėgti nuo vartų.
21 Jokūbo sūnūs sugrįžo prieš Gaašo vyrus, kurie buvo su jais iš už miesto ribų, ir juos baisiai sumušė, lyg muštų moliūgus. Jie negalėjo atsilaikyti prieš Jokūbo sūnus, nes juos buvo apėmęs siaubas ir siaubas dėl Judo riksmo.
22 Jokūbo sūnūs iššudė visus tuos vyrus, kurie buvo už miesto ribų, ir Jokūbo sūnūs vis dar artinosi, norėdami įsiveržti į miestą ir kovoti po miesto sienomis, bet jie negalėjo, nes visi Gaašo gyventojai, likę mieste, buvo apsupę Gaašo sienas iš visų pusių, todėl Jokūbo sūnūs negalėjo artintis prie miesto ir kovoti su jais.
23 Jokūbo sūnūs priartėjo prie vieno kampo, kad kovotų po siena, o Gaašo gyventojai mėtė į juos strėles ir akmenis kaip liūtis, ir jie pabėgo iš po sienos.
24 Gaašo žmonės, kurie buvo ant sienos, matydami, kad Jokūbo sūnūs negali jų įveikti iš po sienos, priekaištavo Jokūbo sūnums šiais žodžiais:
25 Kas tau darosi mūšyje, kad negali laimėti? Ar gali padaryti galingam Gaašo miestui ir jo gyventojams taip, kaip padarei silpnesniems amoritų miestams? Tu taip padarei ir mūsų silpniesiems – nužudei juos prie miesto vartų, nes jie nebeturėjo jėgų, kai išsigando tavo šauksmo.
26 Ir ar dabar jūs galėsite kovoti šioje vietoje? Tikrai čia jūs visi mirsite, o mes atkeršysime už tuos miestus, kuriuos jūs nuniokojote.
27 Gaašo gyventojai labai niekino Jokūbo sūnus, niekino juos kartu su jų dievais ir toliau mėtė į juos nuo sienos strėles bei akmenis.
28 Judas ir jo broliai išgirdo Gaašo gyventojų žodžius ir labai įniršo. Judas pavydėjo savo Dievui dėl šio reikalo ir šaukėsi: „Viešpatie, padėk! Atsiųsk pagalbą mums ir mūsų broliams!“
29 Ir jis bėgo tolyn iš visų jėgų, rankoje laikydamas ištrauktą kalaviją, pašoko nuo žemės ir, pasitelkęs savo jėgą, užlipo ant sienos, ir kalavijas iškrito jam iš rankos.
30 Judas šaukė ant sienos, ir visi vyrai, kurie buvo ant sienos, išsigando. Kai kurie iš jų nukrito nuo sienos į miestą ir mirė, o tie, kurie dar buvo ant sienos, pamatę Judo stiprybę, labai išsigando ir gelbėdami savo gyvybes bėgo į miestą.
31 Kai kurie įsidrąsino kovoti su Judu ant sienos ir, pamatę, kad Judas neturi rankoje kalavijo, priartėjo prie jo nužudymo. Jie sumanė numesti jį nuo sienos pas jo brolius. Dvidešimt miesto vyrų atėjo jiems padėti. Jie apsupo Judą, ir visi šaukė prieš jį, artėjo prie jo su ištrauktais kalavijais ir įgąsdino Judą, o Judas šaukė nuo sienos savo broliams.
32 Ir Jokūbas su savo sūnumis ištraukė lanką iš po sienos ir nušovė tris vyrus, kurie buvo ant sienos viršaus. Judas toliau šaukė ir šaukė: „Viešpatie, padėk mums! Viešpatie, išgelbėk mus!“ Jis garsiai šaukė ant sienos, ir šauksmas buvo girdimas labai toli.
33 Po šio šauksmo jis vėl pakartojo šaukimą, ir visi vyrai, kurie apsupo Judą ant sienos viršaus, buvo išsigandę. Išgirdę Judo šauksmą ir drebėjimą, jie kiekvienas metė iš rankų kardą ir pabėgo.
34 Judas paėmė iš jų rankų iškritusius kardus, kovojo su jais ir nužudė dvidešimt jų vyrų ant sienos.
35 Ir apie aštuoniasdešimt vyrų ir moterų vis dar lipo iš miesto siena ir visi apsupo Judą. Viešpats įkvėpė jų širdyse Judo baimę, kad jie negalėjo prie Jo artintis.
36 Jokūbas ir visi, kurie buvo su juo, ištraukė lanką iš po sienos ir nužudė ant sienos dešimt vyrų, kurie krito po siena Jokūbo ir jo sūnų akivaizdoje.
37 Žmonės ant sienos, pamatę, kad dvidešimt jų vyrų krito, vis dar bėgo Judo link su ištrauktais kardais, bet negalėjo prie jo prisiartinti, nes buvo labai išsigandę Judo stiprybės.
38 Ir vienas iš jų galingų vyrų, vardu Arudas, priėjo, norėdamas smogti Judui į galvą savo kardu, bet Judas skubiai užsidėjo skydą prie galvos, ir kardas pataikė į skydą, ir šis perskilo į dvi dalis.
39 Ir šis galiūnas, sutriuškinęs Judą, bėgo gelbėdamas savo gyvybę, išgąsdintas Judo, ir jo kojos paslydo ant sienos, ir jis krito tarp Jokūbo sūnų, kurie buvo po siena, ir Jokūbo sūnūs jį sumušė ir nužudė.
40 Judui skaudėjo galvą nuo galingojo vyro smūgio, ir Judas vos nemirė.
41 Judas, Danui išgirdus, šaukė ant sienos dėl smūgio sukelto skausmo, ir jo viduje užsidegė pyktis. Jis atsikėlė, nuėjo tolyn, bėgo, nušoko nuo žemės ir su savo įniršio apimta jėga užlipo ant sienos.
42 Kai Danas pasiekė sieną netoli Judo, visi ant sienos buvę vyrai, kurie stovėjo prieš Judą, pabėgo. Jie užlipo prie antrosios sienos ir mėtė strėles bei akmenis į Daną ir Judą nuo antrosios sienos, bandydami juos išvaryti nuo sienos.
43 Strėlės ir akmenys pataikė į Daną ir Judą, ir jie vos nebuvo nužudyti ant sienos. Kur tik Danas ir Judas bėgdavo nuo sienos, jie būdavo puolami strėlėmis ir akmenimis nuo antrosios sienos.
44 Jokūbas ir jo sūnūs vis dar buvo prie miesto įėjimo, po pirmąja siena, ir jie negalėjo įtempti savo lanko prieš miesto gyventojus, nes jie jų nematė, būdami ant antrosios sienos.
45 Kai Danas ir Judas nebegalėjo pakęsti akmenų ir strėlių, kritusių ant antrosios sienos, jie abu puolė ant antrosios sienos šalia miesto gyventojų, o kai miesto gyventojai, kurie buvo ant antrosios sienos, pamatė, kad Danas ir Judas atėjo pas juos ant antrosios sienos, jie visi sušuko ir nusileido žemyn tarp sienų.
46 Jokūbas ir jo sūnūs išgirdo miesto gyventojų šūksnius ir vis dar buvo prie miesto vartų. Jie nerimavo dėl Dano ir Judo, kurių jie nematė, nes jie buvo ant antrosios sienos.
47 Ir Naftalis užlipo su savo įniršio sužadinta jėga ir puolė ant pirmosios sienos, norėdamas pamatyti, kas sukėlė mieste girdėtą šauksmą. Isacharas ir Zabulonas artėjo,

norėdami išlaužti miesto duris, atidarė miesto vartus ir įėjo į miestą.
48 Naftalis peršoko nuo pirmosios sienos ant antrosios ir atėjo padėti savo broliams bei Gaašo gyventojams, kurie buvo ant sienos. Matydamas, kad Naftalis buvo trečiasis, atėjęs padėti savo broliams, jie visi pabėgo ir nusileido į miestą. Jokūbas, visi jo sūnūs ir visi jų jaunuoliai atėjo į miestą pas juos.
49 Judas, Danas ir Naftalis nusileido nuo sienos į miestą ir vijosi miesto gyventojus, o Simeonas ir Levis buvo iš už miesto ribų ir nežinojo, kad vartai atidaryti. Jie užlipo iš ten prie sienos ir nusileido pas savo brolius į miestą.
50 Ir visi miesto gyventojai nusileido į miestą, ir Jokūbo sūnūs atėjo pas juos skirtingomis kryptimis, ir mūšis vyko prieš juos iš priekio ir užnugario, ir Jokūbo sūnūs juos siaubingai sumušė ir nužudė apie dvidešimt tūkstančių vyrų ir moterų, nė vienas iš jų negalėjo atsilaikyti prieš Jokūbo sūnus.
51 Kraujas gausiai liejosi mieste, tarsi srauni upė, ir kraujas tekėjo kaip upelis į miesto pakraštį ir pasiekė Bet Chorino dykumą.
52 Bet Chorino gyventojai iš tolo pamatė kraują, tekantį iš Gaašo miesto, ir apie septyniasdešimt vyrų iš jų nubėgo pažiūrėti kraujo ir atėjo į vietą, kur buvo kraujas.
53 Jie sekė kraujo pėdsakais ir priėjo prie Gaašo miesto sienos. Jie pamatė iš miesto trykštantį kraują ir girdėjo Gaašo gyventojų šauksmą, nes jis kilo į dangų, o kraujas tekėjo gausiai kaip vandens upelis.
54 Visi Jokūbo sūnūs vis dar mušė Gaašo gyventojus ir žudė juos iki vakaro, apie dvidešimt tūkstančių vyrų ir moterų. Chorino žmonės sakė: „Tikrai tai hebrajų darbas, nes jie vis dar kariauja visuose amoritų miestuose.“
55 Tie žmonės suskubo ir nubėgo į Bet Choriną, kiekvienas pasiėmė savo karo ginklus ir šaukė visiems Bet Chorino gyventojams, kurie taip pat apsijuosė savo karo ginklais, kad eitų ir kovotų su Jokūbo sūnumis.
56 Kai Jokūbo sūnūs sumušė Gaašo gyventojus, jie vaikščiojo aplink miestą, kad apiplėštų visus nužudytuosius. Pasiekę miesto gilumą ir toliau, jie sutiko tris labai galingus vyrus, kurie rankose neturėjo kardo.
57 Jokūbo sūnūs atėjo į vietą, kur jie buvo, ir galingieji pabėgo. Vienas iš jų pagriebė Zabuloną, kuris buvo mažas jaunuolis, ir visa jėga jį parbloškė ant žemės.
58 Ir Jokūbas puolė jį su savo kardu, ir Jokūbas smogė jam žemiau strėnų kardu, perkirto jį pusiau, ir kūnas krito ant Zebulono.
59 Ir antrasis priėjo ir sugriebė Jokūbą, norėdamas jį parversti ant žemės. Jokūbas atsisuko į jį ir šaukė jam, o Simeonas ir Levis pribėgo, smogė jam kardu į klubus ir parvertė ant žemės.
60 Ir galingasis vyras pakilo nuo žemės su įniršio apimtas jėgos, ir Judas atėjo pas jį dar nespėjęs atsistoti ant kojų, ir smogė jam į galvą kardu, taip, kad jo galva perskelta, ir jis mirė.
61 Ir trečias galingas vyras, pamatęs, kad jo draugai žuvo, pabėgo nuo Jokūbo sūnų, o Jokūbo sūnūs vijosi jį mieste; ir kol galingas vyras bėgo, jis rado vieną iš miesto gyventojų kardų, ir paėmė jį ir atsisuko į Jokūbo sūnus ir kovėsi su jais tuo kardu.
62 Galingasis vyras nubėgo pas Judą, norėdamas jam smogti kardu į galvą, nes Judas neturėjo skydo rankoje. Jam taikydamasis jį smogti, Naftalis skubiai paėmė jo skydą ir pritaisė jį Judui prie galvos. Galingo vyro kardas pataikė į Naftalio skydą, ir Judas ištrūko nuo kardo.
63 Simeonas ir Levis puolė galingąjį su savo kardais ir smarkiai jį smogė, ir abu kardai pervėrė galingojo kūną ir perskyrė jį išilgai per pusę.
64 Tuo metu Jokūbo sūnūs sutriuškino tris galiūnus ir visus Gaašo gyventojus, ir diena jau artėjo prie pabaigos.
65 Jokūbo sūnūs vaikščiojo aplink Gaašą ir pasiėmė visą miesto grobį, net mažylius ir moteris, kurių jie neleido gyventi. Jokūbo sūnūs elgėsi su Gaašu taip, kaip buvo elgęsi su Sartonu ir Šiloju.

40 SKYRIUS

1 Jokūbo sūnūs, išsinešę visą Gaašo grobį, nakčia išėjo iš miesto.
2 Jie žygiavo Bet Chorino pilies link, o Bet Chorino gyventojai ėjo į pilį jų pasitikti. Tą naktį Jokūbo sūnūs kovojo su Bet Chorino gyventojais Bet Chorino pilyje.
3 Visi Bet Chorino gyventojai buvo galiūnai, nė vienas iš jų negalėjo pabėgti nuo tūkstančio vyrų. Tą naktį jie kovėsi pilyje. Jų šūksniai buvo girdėti iš tolo, ir nuo jų šauksmų sudrebėjo žemė.
4 Visi Jokūbo sūnūs bijojo tų vyrų, nes jie nebuvo įpratę kovoti tamsoje, ir jie buvo labai sutrikę, ir Jokūbo sūnūs šaukėsi Viešpaties, sakydami: „Padėk mums, Viešpatie, gelbėk mus, kad nemirtume nuo šių neapipjaustytų vyrų rankų.“
5 Ir Viešpats išklausė Jokūbo sūnų balsą, ir Viešpats sukėlė didelį siaubą ir sumaištį Bet Chorino žmonėms, ir jie kovojo tarpusavyje nakties tamsoje ir gausiai žudė vienas kitą.
6 Jokūbo sūnūs, žinodami, kad Viešpats buvo tarp tų vyrų atnešęs piktumo dvasią ir kad jie kovojo vienas su kitu, išėjo iš Bet Chorino žmonių gaujų ir nuėjo iki pat Bet Chorino pilies šlaito ir toliau, ir tą naktį saugiai ten apsistojo su savo jaunuoliais.
7 Bet Chorino žmonės kovojo visą naktį – vienas su savo broliu, o kitas su kaimynu. Jie šaukė į visas pilies puses. Jų šauksmas buvo girdimas iš tolo, ir visa žemė drebėjo nuo jų balso, nes jie buvo galingesni už visus žemės gyventojus.
8 Tą naktį šauksmų garsą išgirdo visi kanaaniečių, hetitų, amoritų, hivitų miestų gyventojai ir visi Kanaano karaliai, taip pat ir tie, kurie buvo anapus Jordano.
9 Jie tarė: „Argi tai ne žydų mūšiai, kovojančių prieš septynis miestus, kurie prie jų prisiartino? Kas gali atsilaikyti prieš tuos hebrajus?“
10 Visi kanaaniečių miestų gyventojai ir visi, kurie buvo anapus Jordano, labai bijojo Jokūbo sūnų, sakydami: „Štai mums bus padaryta tas pats, kas buvo padaryta tiems miestams, nes kas gali atsilaikyti prieš jų galingą jėgą?“
11 Tą naktį choriniečių šauksmai buvo labai garsūs ir vis stiprėjo; jie mušė vienas kitą iki ryto, ir daugelis jų žuvo.
12 Ir išaušo rytas, ir visi Jokūbo sūnūs atsikėlė auštant ir nuėjo į pilį, ir jie siaubingai sumušė likusius choriniečius, ir jie visi buvo nužudyti pilyje.
13 Ir pasirodė šeštoji diena, ir visi Kanaano gyventojai iš tolo pamatė visus Bet Chorino žmones, gulinčius negyvus Bet Chorino pilyje ir išmėtytus aplinkui kaip ėriukų ir ožkų lavonus.

14 Jokūbo sūnūs, pasiėmę visą grobį, kurį buvo paėmę iš Gaašo, nuėjo į Bet Choriną. Jie rado miestą pilną žmonių kaip jūros smėlis ir kovojo su jais, o Jokūbo sūnūs juos ten mušė iki vakaro.
15 Jokūbo sūnūs padarė Bet Chorinui taip, kaip buvo padarę Gaašui ir Tapnachui, ir kaip buvo padarę Hazarui, Sartonui ir Šilojui.
16 Jokūbo sūnūs pasiėmė su savimi Bet Chorino grobį ir visą miestų grobį ir tą dieną grįžo namo į Sichemą.
17 Ir Jokūbo sūnūs grįžo namo į Sichemo miestą ir pasiliko už miesto ribų, ten ilsėjosi po karo ir praleido ten visą naktį.
18 Visi jų tarnai su visu grobiu, kurį jie buvo paėmę iš miestų, išėjo už miesto ribų ir neįėjo į miestą, manydami: „Galbūt vėl kils kova prieš mus ir jie ateis mūsų apgulti Sicheme“.
19 Tą naktį ir kitą dieną Jokūbas, jo sūnūs ir jų tarnai pasiliko lauko dalyje, kurią Jokūbas buvo nupirkęs iš Hamoro už penkis šekelius, ir visa, ką jie buvo pagrobę, buvo su jais.
20 Visas grobis, kurį buvo pagrobę Jokūbo sūnūs, buvo lauko pakraštyje, didžiulis kaip smėlis jūros pakrantėje.
21 Krašto gyventojai stebėjo juos iš tolo, ir visi krašto gyventojai bijojo Jokūbo sūnų, kurie tai padarė, nes joks karalius nuo senų laikų nebuvo taip padaręs.
22 Septyni kanaaniečių karaliai nusprendė sudaryti taiką su Jokūbo sūnumis, nes labai bijojo dėl jų gyvybių dėl Jokūbo sūnų.
23 Tą septintąją dieną Hebrono karalius Jafija slapta pasiuntė pasiuntinį Ajo karaliui, Gibeono karaliui, Šalemo karaliui, Adulamo karaliui, Lachišo karaliui, Chazaro karaliui ir visiems jiems pavaldiems kanaaniečių karaliams, sakydamas:
24 Eikite su manimi aukštyn pas mane, kad galėtume keliauti pas Jokūbo sūnus. Aš sudarysiu su jais taiką ir sandorą, kad visos jūsų žemės nebūtų sunaikintos Jokūbo sūnų kardais, kaip jie padarė Sichemui ir aplinkiniams miestams, kaip girdėjote ir matėte.
25 Kai atvyksite pas mane, neateikite su daugybe vyrų, bet kiekvienas karalius tegul atsiveda tris savo vyriausiuosius vadus, o kiekvienas vadas tegul atsiveda tris savo pareigūnus.
26 Ir visi atvykite į Hebroną, ir mes kartu eisime pas Jokūbo sūnus ir maldausime jų, kad sudarytų su mumis taikos sutartį.
27 Visi tie karaliai padarė taip, kaip Hebrono karalius buvo jiems siuntęs, nes jie visi buvo jo patarimo ir įsakymo atmintyje. Visi Kanaano karaliai susirinko eiti pas Jokūbo sūnus, kad sudarytų su jais taiką. Jokūbo sūnūs sugrįžo ir nuėjo į lauko dalį, kuri buvo Sicheme, nes jie nepasitikėjo krašto karaliais.
28 Jokūbo sūnūs sugrįžo ir dešimt dienų pasiliko lauko dalyje, ir niekas neatėjo su jais kariauti.
29 Kai Jokūbo sūnūs pamatė, kad karo nematyti, jie visi susirinko ir išėjo į Sichemo miestą, o Jokūbo sūnūs pasiliko Sicheme.
30 Praėjus keturiasdešimčiai dienų, visi amoritų karaliai susirinko iš visų savo vietų ir atėjo į Hebroną pas Hebrono karalių Jafiją.
31 Karalių, atvykusių į Hebroną sudaryti taikos su Jokūbo sūnumis, buvo dvidešimt vienas, o su jais atvykusių vadų – šešiasdešimt devyni, o jų vyrų – šimtas aštuoniasdešimt devyni. Visi šie karaliai ir jų vyrai ilsėjosi prie Hebrono kalno.
32 Ir Hebrono karalius išėjo su savo trimis vadais ir devyniais vyrais, ir šie karaliai nusprendė eiti pas Jokūbo sūnus sudaryti taiką.
33 Ir jie tarė Hebrono karaliui: „Eik pirma mūsų su savo vyrais ir kalbėk už mus Jokūbo sūnums, o mes seksime tave ir patvirtinsime tavo žodžius.“ Hebrono karalius taip ir padarė.
34 Ir Jokūbo sūnūs išgirdo, kad visi Kanaano karaliai susirinko ir ilsėjosi Hebrone, ir Jokūbo sūnūs pasiuntė keturis savo tarnus šnipinėti, sakydami: „Eikite ir šnipinėkite šiuos karalius, apieškokite ir ištirkite jų vyrus, ar jų mažai, ar daug, o jei jų mažai, suskaičiuokite juos visus ir grįžkite.“
35 Ir Jokūbo tarnai slapta nuėjo pas šiuos karalius ir padarė taip, kaip Jokūbo sūnūs jiems buvo įsakę, ir tą dieną jie sugrįžo pas Jokūbo sūnus ir tarė jiems: „Mes atėjome pas tuos karalius, ir jų buvo tik nedaug, ir mes juos visus suskaičiavome, ir štai jų buvo du šimtai aštuoniasdešimt aštuoni – karaliai ir vyrai.“
36 Jokūbo sūnūs tarė: „Jų yra tik nedaug, todėl mes visi pas juos neisime.“ Ryte Jokūbo sūnūs atsikėlė ir išsirinko šešiasdešimt du savo vyrus, ir dešimt Jokūbo sūnų ėjo su jais. Jie apsijuosė karo ginklais, sakydami: „Jie ateina kariauti su mumis“, nes nežinojo, kad ateina sudaryti su jais taikos.
37 Jokūbo sūnūs su savo tarnais nuėjo prie Sichemo vartų pas tuos karalius, ir jų tėvas Jokūbas buvo su jais.
38 Jiems išėjus, Hebrono karalius su trimis vadais ir devyniais vyrais ėjo keliu prieš Jokūbo sūnus. Jokūbo sūnūs pakėlė akis ir iš tolo pamatė Hebrono karalių Jafiją su jo vadais ateinantį jų link. Jokūbo sūnūs sustojo prie Sichemo vartų ir nebežengė toliau.
39 Ir Hebrono karalius toliau žygiavo pirmyn, jis ir jo vadai, kol priartėjo prie Jokūbo sūnų, ir jis bei jo vadai nusilenkė jiems iki žemės, o Hebrono karalius atsisėdo su savo vadais priešais Jokūbą ir jo sūnus.
40 Jokūbo sūnūs jam tarė: „Kas tau atsitiko, Hebrono karaliau? Kodėl šiandien atėjai pas mus? Ko tu iš mūsų reikalauji?“ Hebrono karalius tarė Jokūbui: „Mano valdove, maldauju tavęs, visi kanaaniečių karaliai šiandien atėjo sudaryti su tavimi taiką.“
41 Jokūbo sūnūs išgirdo Hebrono karaliaus žodžius, bet nesutiko su jo pasiūlymais, nes Jokūbo sūnūs netikėjo juo, manydami, kad Hebrono karalius su jais kalbėjo apgaulingai.
42 Ir Hebrono karalius iš Jokūbo sūnų žodžių suprato, kad jie netiki jo žodžiais, ir Hebrono karalius priėjo arčiau Jokūbo ir tarė jam: „Maldauju tave, mano valdove, kad įsitikintum, jog visi šie karaliai atvyko pas tave taikiomis sąlygomis, nes jie neatvyko su visais savo vyrais ir neatsivežė savo karo ginklų, nes jie atėjo ieškoti taikos iš mano valdovo ir jo sūnų.“
43 Jokūbo sūnūs atsakė Hebrono karaliui: „Pasiųsk juos visiems šiems karaliams, ir jei kalbėsi mums tiesą, tegul kiekvienas ateina pas mus po vieną, o jei jie ateis pas mus be ginklų, tada žinosime, kad jie siekia mūsų taikos.“
44 Hebrono karalius Jafija pasiuntė vieną savo vyrų pas karalius, ir jie visi atėjo pas Jokūbo sūnus ir nusilenkė

jiems iki žemės. Šie karaliai susėdo prieš Jokūbą ir jo sūnus ir kalbėjo jiems, sakydami:
45 Girdėjome visa, ką padarei amoritų karaliams savo kardu ir nepaprastai galinga ranka taip, kad niekas negalėjo prieš tave atsilaikyti. Mes bijojome dėl savo gyvybių, kad mums neatsitiktų taip, kaip jiems.
46 Taigi atėjome pas tave sudaryti taikos sutarties, o dabar sudaryk su mumis taikos ir tiesos sandorą, kad tu nesikiši į mūsų reikalus, kaip ir mes nesikišome į tavo reikalus.
47 Ir Jokūbo sūnūs žinojo, kad jie iš tiesų atėjo ieškoti pas juos ramybės, ir Jokūbo sūnūs jų paklausė ir sudarė su jais sandorą.
48 Ir Jokūbo sūnūs prisiekė jiems, kad nesikiš į jų reikalus, ir visi kanaaniečių karaliai taip pat prisiekė jiems, ir Jokūbo sūnūs nuo tos dienos pavertė juos duoklės mokėtojais.
49 Ir po to visi šių karalių vadai atėjo su savo vyrais pas Jokūbą, rankose nešdami dovanas Jokūbui ir jo sūnums, ir nusilenkė jam iki žemės.
50 Ir šie karaliai ragino Jokūbo sūnus grąžinti visą grobį, kurį jie buvo pagrobę iš septynių amoritų miestų. Jokūbo sūnūs taip ir padarė. Jie grąžino viską, ką buvo pagrobę: moteris, mažylius, galvijus ir visą grobį, kurį buvo pasiėmę, ir išsiuntė juos, ir jie nuėjo kiekvienas į savo miestą.
51 Ir visi šie karaliai vėl lenkėsi Jokūbo sūnums, ir jie tomis dienomis siuntė arba atnešė jiems daug dovanų, ir Jokūbo sūnūs išsiuntė šiuos karalius ir jų vyrus, ir šie taikiai išvyko nuo jų į jų miestus, o Jokūbo sūnūs taip pat sugrįžo į savo namus, į Sichemą.
52 Nuo tos dienos buvo taika tarp Jokūbo sūnų ir kanaaniečių karalių, kol izraelitai paveldėjo Kanaano žemę.

41 SKYRIUS

1 Metams pasibaigus, Jokūbo sūnūs iškeliavo iš Šechemo į Hebroną pas savo tėvą Izaoką ir ten gyveno, bet savo avis ir bandas jie kasdien ganė Šecheme, nes ten tais laikais buvo gera ir riebi ganykla, ir Jokūbas, jo sūnūs ir visi jų namiškiai gyveno Hebrono slėnyje.
2 Ir tais metais, šimtą šeštaisiais Jokūbo gyvenimo metais, dešimtaisiais Jokūbo grįžimo iš Padan Aramo metais, mirė Jokūbo žmona Lėja; jai buvo penkiasdešimt vieneri metai, kai ji mirė Hebrone.
3Ją palaidojo Jokūbas ir jo sūnūs Machpelos lauko oloje, esančioje Hebrone, kurį Abraomas buvo nupirkęs iš hetitų kaip kapinę.
4 Ir Jokūbo sūnūs gyveno su savo tėvu Hebrono slėnyje, ir visi krašto gyventojai žinojo jų galią, ir jų garsas pasklido po visą kraštą.
5 Juozapas, Jokūbo sūnus, ir jo brolis Benjaminas, Rachelės, Jokūbo žmonos, sūnūs, tais laikais dar buvo jauni ir nežygiavo su savo broliais per jų mūšius visuose amoritų miestuose.
6 Ir kai Juozapas matė savo brolių stiprybę ir jų didybę, jis gyrė juos ir išaukštino, bet save laikė aukštesniu už juos ir išaukštino; ir Jokūbas, jo tėvas, mylėjo jį labiau nei bet kurį savo sūnų, nes jis buvo jo senatvės sūnus, ir iš savo meilės jam jis pasiuvo jam įvairiaspalvį apsiaustą.
7 Ir kai Juozapas pamatė, kad tėvas jį myli labiau nei savo brolius, jis ir toliau aukštino save prieš savo brolius ir pranešė tėvui blogas kalbas apie juos.
8 Matydami visą Juozapo elgesį su jais ir tai, kad jų tėvas jį mylėjo labiau už visus juos, Jokūbo sūnūs jo nekentė ir negalėjo su juo ramiai kalbėtis per visas dienas.
9 Juozapui buvo septyniolika metų, ir jis vis dar didžiavosi savimi prieš savo brolius ir galvojo apie tai, kaip išaukštinti save.
10 Tuo metu jis susapnavo sapną. Atėjęs pas savo brolius, jis papasakojo jiems savo sapną ir tarė: „Sapnavau sapną: štai mes visi rišome pėdus lauke. Mano pėdas pakilo ir atsisėdo ant žemės, o jūsų pėdai jį apsupo ir nusilenkė prieš jį.“
11 Jo broliai jam atsakė: „Ką reiškia tas sapnas, kurį sapnavai? Ar tu savo širdyje galvoji mus valdyti ar valdyti?“
12 Ir jis vis tiek grįžo ir papasakojo apie tai savo tėvui Jokūbui. Jokūbas, išgirdęs šiuos žodžius iš jo lūpų, pabučiavo Juozapą, o Jokūbas palaimino Juozapą.
13 Kai Jokūbo sūnūs pamatė, kad jų tėvas palaimino Juozapą ir jį pabučiavo, ir kad jis jį labai mylėjo, jie ėmė jam pavydėti ir dar labiau jo nekentė.
14 Ir po to Juozapas susapnavo dar vieną sapną ir papasakojo jį savo tėvui brolių akivaizdoje. Ir Juozapas tarė savo tėvui ir broliams: „Štai aš vėl susapnavau sapną: štai saulė, mėnulis ir vienuolika žvaigždžių man lenkėsi.“
15 Jo tėvas išgirdo Juozapo žodžius ir sapną, ir matydamas, kad jo broliai dėl šio dalyko nekenčia Juozapo, Jokūbas sudraudė Juozapą savo brolių akivaizdoje, sakydamas: „Ką reiškia šis sapnas, kurį sapnavai, ir kaip tu didžiuojiesi prieš savo brolius, kurie yra vyresni už tave?“
16 Ar manai savo širdyje, kad aš, tavo motina ir vienuolika tavo brolių ateisime ir nusilenksime tau, kad tu tai kalbi?
17 Jo broliai pavydėjo jam dėl jo žodžių ir sapnų ir toliau jo nekentė, todėl Jokūbas laikė sapnus savo širdyje.
18 Ir vieną dieną Jokūbo sūnūs nuėjo ganyti savo tėvo avių į Šechemą, nes tais laikais jie dar buvo piemenys; ir kol Jokūbo sūnūs tą dieną ganėsi Šecheme, jie delsė, ir galvijų surinkimo metas buvo praėjęs, o jie dar nebuvo atvykę.
19 Jokūbas matė, kad jo sūnūs vėluoja Sicheme, ir pagalvojo: „Galbūt Sichemo gyventojai pakilo kovoti su jais, todėl jie šiandien taip ir delsia atvykti.“
20 Jokūbas pasišaukė savo sūnų Juozapą ir jam įsakė: „Štai tavo broliai šiandien ganosi Sicheme ir dar negrįžo. Eik tad ir pažiūrėk, kur jie yra, ir pranešk man apie savo brolių ir avių gerovę.“
21 Ir Jokūbas pasiuntė savo sūnų Juozapą į Hebrono slėnį, ir Juozapas atėjo pas savo brolius į Šechemą, bet nerado jų. Juozapas ėjo aplink lauką, esantį netoli Šechemo, norėdamas pamatyti, kur jo broliai pasuko, ir jis suklydo dykumoje, nežinodamas, kuriuo keliu eiti.
22 Viešpaties angelas rado jį klaidžiojantį keliu link lauko, ir Juozapas tarė Viešpaties angelui: „Ieškau savo brolių; ar negirdėjai, kur jie ganosi?“ Ir Viešpaties angelas tarė Juozapui: „Mačiau tavo brolius čia ganantis ir girdėjau juos sakant, kad eis ganytis į Dotaną.“
23 Juozapas paklausė Viešpaties angelo balso ir nuėjo pas savo brolius į Dotaną. Jis rado juos Dotane ganančius avis.
24 Ir Juozapas nužingsniavo pas savo brolius, ir dar nespėjus jam prie jų priartėti, jie nusprendė jį nužudyti.
25 Ir Simeonas tarė savo broliams: „Štai šiandien pas mus ateina sapnų vyras. Tad eikime, užmuškime jį ir įmeskime į

vieną iš duobių dykumoje. Kai jo tėvas jo ieškos iš mūsų, sakysime, kad jį prarijo piktas žvėris.“
26 Ir Rubenas išgirdo savo brolių žodžius apie Juozapą ir tarė jiems: „Jūs neturėtumėte to daryti! Kaip mes galime pagarbiai žvelgti į savo tėvą Jokūbą? Įmeskite jį į šią duobę, kad ten numirtų, bet nepakelkite rankos prieš jį, kad pralietumėte jo kraują.“ Rubenas tai pasakė, norėdamas išgelbėti jį iš jų rankų ir sugrąžinti jį pas tėvą.
27 Kai Juozapas atėjo pas savo brolius, jis atsisėdo priešais juos, ir jie puolė jį, sugriebė, parbloškė ant žemės ir nuplėšė nuo jo margaspalvių drabužių.
28 Jie paėmė jį ir įmetė į duobę, o duobėje nebuvo vandens, tik gyvatės ir skorpionai. Juozapas išsigando duobėje esančių gyvačių ir skorpionų. Juozapas garsiai sušuko, ir Viešpats paslėpė gyvates ir skorpionus duobės šonuose, ir jie nepadarė Juozapui jokios žalos.
29 Ir Juozapas pašaukė savo brolius iš duobės ir tarė jiems: „Ką aš jums padariau ir kuo nusidėjau? Kodėl nebijote Viešpaties dėl manęs? Argi aš ne iš jūsų kaulų ir kūno, argi ne jūsų tėvas Jokūbas, mano tėvas? Kodėl jūs man šiandien tai darote? Kaip jūs galėsite pakelti akis į mūsų tėvą Jokūbą?“
30 Ir jis toliau šaukė ir šaukė savo brolius iš duobės, ir tarė: „O Judai, Simeonai ir Levi, mano broliai, pakelkite mane iš tamsos vietos, į kurią mane įdėjote, ir ateikite šiandien pasigailėti manęs, Viešpaties vaikai ir mano tėvo Jokūbo sūnūs. Ir jei aš jums nusidėjau, argi jūs ne Abraomo, Izaoko ir Jokūbo sūnūs? Jei jie pamatė našlaitį, jie jam pasigailėjo, ar alkaną, jie davė jam duonos valgyti, ar ištroškusį, jie davė jam vandens atsigerti, ar nuogą, jie aprengė jį drabužiais!“
31 Ir kaip tada sulaikysi savo gailestį savo broliui, juk aš esu iš tavo kūno ir kaulų, ir jei aš tau nusidėjau, tikrai tai padarysi dėl mano tėvo!
32 Juozapas kalbėjo šiuos žodžius iš duobės, ir jo broliai negalėjo jo klausytis nei palenkti ausų į Juozapo žodžius, o Juozapas verkė ir raudojo duobėje.
33 Ir Juozapas tarė: „O, kad mano tėvas šiandien žinotų, ką mano broliai man padarė ir ką jie šiandien man pasakė!“
34 Visi jo broliai išgirdo jo šauksmą ir verksmą duobėje, ir jo broliai išėjo ir pasišalino iš duobės, kad negirdėtų Juozapo šauksmo ir jo verksmo duobėje.

42 SKYRIUS

1 Jie nuėjo ir susėdo priešingoje pusėje, maždaug lanko šūvio atstumu, ir ten susėdo valgyti duonos. Valgydami jie tarėsi, ką su juo daryti: ar jį nužudyti, ar grąžinti pas tėvą.
2 Jiems svarstant, kaip viskas vyko. Pakėlė akis ir pamatė izmaelitų būrį, ateinantį iš tolo Gileado keliu, leidžiantis į Egiptą.
3 Judas jiems tarė: „Kokia mums nauda, jei nužudysime savo brolį? Galbūt Dievas jo pareikalaus iš mūsų. Štai koks tad patarimas dėl jo, kurį jūs turite jam padaryti: štai ši izmaelitų grupė eina žemyn į Egiptą,
4 Taigi dabar eikime, atiduokime jį jiems, tegul mūsų ranka nepakils prieš jį, kad jie nenusivestų jo kartu su savimi, ir jis pasimes tarp krašto žmonių, ir mes jo nenužudysime savo rankomis.“ Ir šis pasiūlymas patiko jo broliams, ir jie padarė pagal Judo žodį.
5 Jiems bediskutuojant šiuo klausimu, dar prieš izmaelitų būriui ateinant pas juos, pro juos praėjo septyni Midjano pirkliai. Eidami jie buvo ištroškę. Pakėlė akis ir pamatė duobę, kurioje Juozapas buvo įmūrytas, ir jie žiūrėjo, ir štai visokių rūšių paukščiai skrido ant jo.
6 Ir šie midjaniečiai nubėgo prie duobės atsigerti vandens, nes manė, kad joje yra vandens, ir, priėję prie duobės, išgirdo Juozapo verksmą ir ašaras duobėje, ir jie pažvelgė žemyn į duobę ir pamatė ten gražaus veido ir gero veido jaunuolį.
7 Jie pašaukė jį ir tarė: „Kas tu esi ir kas tave čia atvedė ir kas tave įmetė į šią duobę dykumoje?“ Visi jie padėjo Juozapą kelti, ištraukė jį iš duobės, pasiėmė ir iškeliavo, praėję pro jo brolius.
8 Ir šie jiems tarė: „Kodėl jūs taip darote? Paimate iš mūsų mūsų tarną ir išeinate? Mes juk įmetėme šį jaunuolį į duobę, nes jis maištavo prieš mus, o jūs atėjote, jį išvedėte ir išvedėte. Dabar tad grąžinkite mums mūsų tarną.“
9 Midjaniečiai atsakė Jokūbo sūnums: „Ar šis jūsų tarnas, ar šis vyras jums tarnauja? Galbūt jūs visi esate jo tarnai, nes jis gražesnis ir gražesnės išvaizdos nei jūs visi. Kodėl jūs visi mums meluojate?“
10 Todėl dabar neklausysime jūsų žodžių ir nekreipsime į jus dėmesio, nes radome jaunuolį duobėje dykumoje ir jį pasiėmėme; todėl eisime toliau.
11 Visi Jokūbo sūnūs priėjo prie jų, atsistojo ir tarė: „Grąžinkite mums mūsų tarną! Kodėl jūs visi norite mirti nuo kardo ašmenų?“ Midjaniečiai ėmė šaukti prieš juos, išsitraukė kardus ir puolė Jokūbo sūnus.
12 Ir štai Simeonas pakilo nuo savo vietos prieš juos, puolė ant žemės, išsitraukė kardą ir artėjo prie midjanitų. Jis sukėlė siaubingą šauksmą priešais juos, todėl jo šauksmas buvo girdimas iš tolo, ir žemė drebėjo nuo Simeono šauksmo.
13 Midjaniečiai išsigando Simeono ir jo šauksmo triukšmo, puolė veidais ant žemės ir labai išsigando.
14 Ir Simeonas jiems tarė: „Iš tiesų aš esu Simeonas, hebrajo Jokūbo sūnus, kuris tik su savo broliu sunaikinau Sichemo miestą ir amoritų miestus. Taip Dievas padarys man ir dar: net jei visi jūsų broliai Midjano žmonės ir Kanaano karaliai ateitų su jumis, jie negalėtų kovoti prieš mane.“
15 Tad dabar grąžinkite mums jaunuolį, kurį paėmėte, kad neatiduočiau tavo kūno padangių paukščiams ir žemės žvėrims.
16 Midjaniečiai dar labiau bijojo Simeono ir, apimti siaubo bei baimės, puolė prie Jokūbo sūnų, sakydami:
17 Tikrai sakei, kad tas jaunuolis yra tavo tarnas ir kad jis maištavo prieš tave, todėl įmeti jį į duobę. Ką tada darysi su tarnu, kuris maištauja prieš savo šeimininką? Taigi dabar parduok jį mums, ir mes tau duosime viską, ko tau jam reikia; ir Viešpačiui patiko tai padaryti, kad Jokūbo sūnūs nenužudytų savo brolio.
18 Midjaniečiai matė, kad Juozapas buvo gražaus veido ir gero veido; jie geidė jo savo širdyse ir labai norėjo jį nupirkti iš jo brolių.
19 Jokūbo sūnūs paklausė midjaniečių ir pardavė jiems savo brolį Juozapą už dvidešimt sidabrinių. Jų brolio Rubeno nebuvo su jais, todėl midjaniečiai pasiėmė Juozapą ir tęsė savo kelionę į Gileadą.

20 Jiems einant keliu, midjaniečiai atgailavo dėl savo poelgio, nupirkdami jaunuolį, ir vienas klausė kito: „Ką mes padarėme, paimdami iš hebrajų šį gražaus veido ir gero veido jaunuolį?“
21 Galbūt šis jaunuolis pavogtas iš hebrajų žemės, tai kodėl gi mes taip padarėme? Jei jo ieškotume ir rastume savo rankose, mes dėl jo mirtume.
22 Tikrai drąsūs ir galingi vyrai jį mums pardavė, vieno iš jų, kurį šiandien matei, stiprybę; galbūt jie pavogė jį iš jo žemės savo jėga ir galinga ranka ir todėl pardavė jį mums už menką kainą, kurią mes jiems davėme.
23 Ir jiems taip besikalbant, jie pamatė izmaelitų būrį, kuris atėjo pirmas, ir kurį matė Jokūbo sūnūs, artėjantį midjaniečių link. Midjaniečiai kalbėjosi: „Eime, parduokime šį jaunuolį izmaelitų būriui, kuris ateina pas mus, ir mes paimsime už jį tą mažą sumą, kurią už jį davėme, ir būsime išgelbėti nuo jo pikto.“
24 Jie taip ir padarė. Jie pasiekė izmaelitus, o midjaniečiai pardavė Juozapą izmaelitams už dvidešimt sidabrinių, kuriuos jie buvo atidavę už jį jo broliams.
25 Midjaniečiai keliavo į Gileadą, o izmaelitai pasiėmė Juozapą, užsodino jį ant vieno iš kupranugarių ir nuvedė į Egiptą.
26 Ir Juozapas išgirdo, kad izmaelitai keliauja į Egiptą, ir Juozapas raudojo ir verkė dėl to, kad jis bus taip toli nuo Kanaano žemės, nuo savo tėvo, ir jis graudžiai verkė, jodamas ant kupranugario, ir vienas iš jų vyrų jį pastebėjo ir privertė jį nulipti nuo kupranugario ir eiti pėsčiomis, ir nepaisant to, Juozapas toliau verkė ir raudojo, ir jis tarė: „O mano tėve, mano tėve!“
27 Ir vienas iš izmaelitų atsikėlė ir trenkė Juozapui per skruostą, o šis vis dar verkė; Juozapas buvo pavargęs kelyje ir negalėjo pajudėti iš sielos kartėlio, ir visi jį mušė bei kankino kelyje, ir gąsdino, kad jis nustotų verkti.
28 Viešpats matė Juozapo išdidumą ir jo vargą ir siuntė ant tų vyrų tamsą ir sumaištį, ir kiekvieno, kuris jį mušė, ranka nudžiūvo.
29 Jie klausinėjo vienas kito: „Ką Dievas mums padarė kelyje?“ Jie nežinojo, kad tai atsitiko dėl Juozapo. Vyrai tęsė kelią ir praėjo Efratos keliu, kur buvo palaidota Rachelė.
30 Ir Juozapas pasiekė savo motinos kapą, ir Juozapas skubiai nubėgo prie savo motinos kapo, ir puolė ant kapo, ir verkė.
31 Ir Juozapas garsiai šaukė ant savo motinos kapo, ir tarė: „O mano motina, mano motina, o tu, kuri mane pagimdei! Atsibusk, kelkis ir pažiūrėk į savo sūnų! Jis buvo parduotas į vergiją, ir nėra kam jo pasigailėti.“
32 O, kelkis ir pamatyk savo sūnų, verk kartu su manimi dėl mano vargų ir pamatyk mano brolių širdis.
33 Pažadink mano motiną, pabusk, pabusk iš miego dėl manęs ir nukreipk savo kovas prieš mano brolius. O kaip jie nuplėšė man drabužius, jau du kartus pardavė mane į vergiją, atskyrė mane nuo tėvo, ir nėra kam manęs pasigailėti.
34 Pakilk ir iškelk savo bylą prieš juos Dievo akivaizdoje ir pažiūrėk, ką Dievas teisme išteisins, o ką pasmerks.
35 Kelkis, mano motina, kelkis, pabusk iš miego ir pažiūrėk į mano tėvą, kokia jo siela šiandien su manimi, paguosk jį ir nuramink jo širdį.
36 Ir Juozapas toliau kalbėjo šiuos žodžius, ir Juozapas garsiai verkė bei graudžiai verkė ant savo motinos kapo; ir jis nustojo kalbėti, ir iš širdies kartėlio sustingo kaip akmuo ant kapo.
37 Ir Juozapas išgirdo balsą, kalbantį jam iš po žemių, kuris jam atsakė su širdies kartėliu, verksmu ir malda tokiais žodžiais:
38 Mano sūnau, mano sūnau Juozapai, girdėjau tavo verksmo ir raudojimo balsą; mačiau tavo ašaras; žinau tavo vargus, mano sūnau, ir tai mane liūdina dėl tavęs, ir prie mano sielvarto prisideda dar daugiau sielvarto.
39 Taigi dabar, mano sūnau Juozapai, pasitikėk Viešpačiu, lauk Jo ir nebijok, nes Viešpats yra su tavimi, Jis išgelbės tave iš visų bėdų.
40 Kelkis, mano sūnau, eik į Egiptą su savo šeimininkais ir nebijok, nes Viešpats yra su tavimi, mano sūnau.“ Ji kalbėjo Juozapui panašius žodžius ir nurimo.
41 Juozapas tai išgirdo ir labai stebėjosi, ir toliau verkė; ir po to vienas iš izmaelitų pastebėjo jį verkiantį ir raudantį ant kapo, ir jo pyktis užsidegė prieš jį, ir jis išvijo jį iš ten, sumušė ir prakeikė.
42 Juozapas tarė vyrams: „Tegul randu jūsų akyse malonę sugrąžinti mane į tėvo namus, ir jis duos jums gausybę turtų.“
43 Jie jam atsakė: „Argi tu ne vergas? Kur tavo tėvas? Jei turėtum tėvą, nebūtum jau du kartus parduotas už tokią mažą kainą kaip vergas.“ Jų pyktis vis dar degė prieš jį, jie toliau jį mušė ir drausmino, o Juozapas graudžiai verkė.
44 Ir Viešpats matė Juozapo sielvartą, ir Viešpats vėl nubaudė šiuos vyrus, ir nubaudė juos, ir Viešpats apėmė juos tamsa ant žemės, ir blykstelėjo žaibai, ir griaudėjo perkūnija, ir žemė drebėjo nuo perkūnijos ir galingo vėjo balso, ir vyrai buvo išsigandę ir nežinojo, kur jiems eiti.
45 Gyvuliai ir kupranugariai sustojo, ir juos vedė, bet jie nenorėjo eiti, juos mušė, ir tie sutūpė ant žemės. Vyrai kalbėjosi: „Ką mums padarė Dievas? Kokie mūsų nusikaltimai ir kokios mūsų nuodėmės, kad mums taip atsitiko?“
46 Vienas iš jų atsakė: „Galbūt dėl nuodėmės, kurią padarėme kankindami šį vergą, šiandien mums tai atsitiko. Todėl dabar melskite Jį karštai, kad mums atleistų, ir tada mes sužinosime, dėl ko mus ištiko ši nelaimė. Ir jei Dievas mūsų pasigailės, tada žinosime, kad visa tai mums nutiko dėl nuodėmės, kurią padarėme kankindami šį vergą.“
47 Vyrai taip ir padarė, maldavo Juozapą ir prašė jį atleisti; ir jie sakė: „Mes nusidėjome Viešpačiui ir tau, todėl dabar teikis prašyti savo Dievo, kad Jis pašalintų šią mirtį iš mūsų tarpo, nes mes Jam nusidėjome.“
48 Ir Juozapas padarė pagal jų žodžius, ir Viešpats išklausė Juozapą, ir Viešpats panaikino marą, kurį buvo skyręs tiems vyrams dėl Juozapo, ir žvėrys pakilo nuo žemės, ir jie juos palydėjo, ir jie keliavo toliau, ir siautėjanti audra nurimo, ir žemė nurimo, ir vyrai leidosi į kelionę į Egiptą, ir vyrai žinojo, kad ši nelaimė juos ištiko dėl Juozapo.
49 Ir jie sakė vienas kitam: „Štai mes žinome, kad dėl jo sielvarto mus ištiko ši nelaimė. Tad kodėl turėtume užsitraukti šią mirtį savo sieloms? Pasitarkime, ką daryti su šiuo vergu.“
50 Vienas atsakė: „Jis tikrai liepė mums jį parvesti pas tėvą. Taigi dabar eikime, parvesime jį ir nueisime į vietą, kurią

jis mums nurodys, paimsime iš jo šeimos kainą, kurią už jį sumokėjome, ir tada išeisime.“
51 Ir vienas vėl atsakė: „Štai šis patarimas labai geras, bet mes negalime to padaryti, nes kelias yra labai toli nuo mūsų, ir mes negalime nukrypti nuo savo kelio.“
52 Dar vienas jiems atsakė: „Štai patarimas, kurio reikia laikytis, nuo jo nenukrypsime; štai mes šiandien keliaujame į Egiptą, ir kai atvyksime į Egiptą, mes jį ten parduosime už didelę kainą ir būsime išgelbėti nuo jo pikto.“
53 Šis dalykas patiko vyrams, ir jie taip padarė, ir tęsė savo kelionę su Juozapu į Egiptą.

43 SKYRIUS

1 Kai Jokūbo sūnūs pardavė savo brolį Juozapą midjanitams, jų širdys dėl jo apėmė pyktis, ir jie atgailavo dėl savo darbų, ir jie ieškojo jo, norėdami jį sugrąžinti, bet negalėjo jo rasti.
2 Ir Rubenas sugrįžo prie duobės, į kurią Juozapas buvo įmestas, norėdamas jį iškelti ir grąžinti tėvui. Rubenas stovėjo prie duobės ir negirdėjo nė žodžio. Jis šaukė Juozapui: „Juozapas! Juozapas!“, ir niekas neatsakė ir nepratarė nė žodžio.
3 Ir Rubenas tarė: „Juozapas mirė iš baimės arba jį užpuolė gyvatė.“ Ir Rubenas nusileido į duobę ir ieškojo Juozapo, bet nerado jo duobėje, ir vėl išėjo.
4 Rubenas persiplėšė drabužius ir tarė: „Vaiko nebėra, kaip aš susitaikysiu su savo tėvu dėl jo, jei jis miręs?“ Jis nuėjo pas savo brolius ir rado juos liūdinčius dėl Juozapo ir tariančius, kaip susitaikyti su savo tėvu dėl jo. Rubenas tarė savo broliams: „Atėjau prie duobės, ir štai Juozapo ten nebėra. Ką tada pasakysime savo tėvui? Nes mano tėvas ieškos berniuko tik iš manęs.“
5 Jo broliai jam atsakė: „Štai ir štai taip mes padarėme, ir vėliau mūsų širdys plyšo dėl šio poelgio, ir dabar mes sėdime ieškoti preteksto, kaip su tuo susitaikyti su savo tėvu.“
6 Rubenas jiems tarė: „Ką jūs padarėte, kad mūsų tėvo žilus plaukus iš sielvarto nuvarėte į kapą? Jūs negerai padarėte.“
7 Ir Rubenas atsisėdo su jais, ir jie visi atsistojo ir prisiekė vienas kitam nepasakoti šito Jokūbui, ir visi sakė: „Žmogų, kuris papasakos tai mūsų tėvui ar jo namams, arba kuris praneš tai bet kuriam iš krašto vaikų, mes visi pakilsime prieš jį ir nužudysime kardu“.
8 Jokūbo sūnūs, nuo jauniausio iki vyriausiojo, dėl to bijojo vienas kito, ir nė vienas nepratarė nė žodžio, ir jie slėpė tai savo širdyse.
9 Ir po to jie susėdo, kad nuspręstų ir sugalvotų, ką pasakyti savo tėvui Jokūbui apie visa tai.
10 Isacharas jiems tarė: „Štai jums patarimas, jei jums atrodo tinkama taip daryti: paimkite Juozapo tuniką, suplėšykite ją, papjaukite ožiuką ir pamirkykite jo kraujyje.“
11 Ir nusiųskite tai mūsų tėvui, ir kai jis tai pamatys, jis pasakys, kad piktas žvėris jį prarijo. Todėl suplėšykite jo apsiaustą, ir štai jo kraujas bus ant jo apsiausto, ir taip padarę mes išsivaduosime iš savo tėvo murmėjimo.
12 Isacharo patarimas jiems patiko, ir jie paklausė jo bei padarė pagal Isacharo žodį, kurį jis jiems buvo pataręs.
13 Jie skubiai paėmė Juozapo tuniką, suplėšė jį, papjovė ožiuką, pamirkė tuniką ožiuko kraujyje, sutrypė dulkėse ir per Naftalį pasiuntė tuniką savo tėvui Jokūbui, įsakydami jam pasakyti šiuos žodžius:
14 Mes buvome surinkę galvijus ir atėję iki pat kelio į Sichemą ir dar toliau, kai dykumoje ant kelio radome šį tuniką, pamirkytą kraujyje ir dulkėse. Dabar tad sužinokite, ar tai tavo sūnaus tunika, ar ne.
15 Ir Naftalis nuėjo pas savo tėvą, kuris padavė jam tuniką ir perdavė jam visus žodžius, kuriuos jam buvo įsakę jo broliai.
16 Jokūbas pamatė Juozapo apdarą ir jį atpažino. Jis parpuolė veidu ant žemės ir sustingo kaip akmuo. Tada jis atsikėlė ir garsiai verkdamas sušuko: „Tai mano sūnaus Juozapo apdaras!“
17 Jokūbas skubiai pasiuntė vieną iš savo tarnų pas savo sūnus. Šie nuėjo pas juos ir rado juos ateinančius keliu su avimis.
18 Ir Jokūbo sūnūs parėjo pas savo tėvą apie vakarą, ir štai jų drabužiai buvo suplyšę, o ant galvų dulkės. Ir jie rado savo tėvą šaukiantį ir verkiantį garsiai.
19 Ir Jokūbas tarė savo sūnums: „Pasakykite man iš tiesų, kokią nelaimę šiandien staiga man užtraukėte?“ Jie atsakė savo tėvui Jokūbui: „Šiandien ėjome, kai avys buvo surinktos, ir pasiekėme Sichemo miestą dykumos keliu. Ir radome ant žemės šį apsiaustą, aptaškytą krauju. Mes tai atpažinome ir pasiuntėme pas tave, jei galėtum tai žinoti.“
20 Ir Jokūbas išgirdo savo sūnų žodžius ir garsiai sušuko: „Tai mano sūnaus apdaras! Piktas žvėris jį prarijo! Juozapas sudraskytas į gabalus! Šiandien jį pasiunčiau pažiūrėti, ar tau ir bandai sekasi, ir kad atneštų man žinių iš tavęs. Jis nuėjo, kaip jam įsakiau. Ir tai jam šiandien nutiko, kai maniau, kad mano sūnus yra su jumis.“
21 Jokūbo sūnūs atsakė: „Jis neatėjo pas mus, ir mes jo nematėme nuo tada, kai išvykome nuo tavęs iki šiol.“
22 Išgirdęs jų žodžius, Jokūbas vėl garsiai sušuko, atsikėlė, persiplėšė drabužius, apsijuosė ašutine ir graudžiai verkė, gedėjo ir pakėlė balsą verkdamas, šaukdamas ir tarė šiuos žodžius:
23 Juozapai, mano sūnau, o mano sūnau Juozapai, šiandien siunčiau tave rūpintis tavo brolių gerove, ir štai tu buvai sudraskytas; per mano ranką tai atsitiko mano sūnui.
24 Man liūdna dėl tavęs, Juozapai, mano sūnau, man liūdna dėl tavęs; koks mielas buvai man gyvas, o dabar kokia be galo karti man tavo mirtis.
25 0 O, kad būčiau miręs vietoj tavo, Juozapai, mano sūnau, nes man labai liūdna dėl tavęs, mano sūnau, mano sūnau. Juozapai, mano sūnau, kur tu esi ir kur buvai patrauktas? Kelkis, kelkis iš savo vietos ir ateik, ir pamatyk mano sielvartą dėl tavęs, mano sūnau Juozapai.
26 Dabar eik ir suskaičiuok ašaras, riedančias mano akimis, ir atnešk jas Viešpaties akivaizdon, kad Jo rūstybė nusisuktų nuo manęs.
27 0 Juozapai, mano sūnau, kaip tu pargriuvai nuo rankos to, nuo kurio niekas nebuvo pargriuvęs nuo pasaulio pradžios iki šios dienos? Juk buvai nužudytas priešo smūgiu, žiauriai sumuštas, bet aš tikrai žinau, kad tai tau atsitiko dėl mano daugybės nuodėmių.
28 Kelkis dabar ir pamatyk, koks kartus mano sielvartas dėl tavęs, mano sūnau. Nors aš tavęs neauginau, nesukūriau, nedaviau tau gyvybės ir sielos, bet Dievas tave

suformavo, pastatė tavo kaulus, apdengė juos kūnu ir įkvėpė į tavo šnerves gyvybės alsavimą, o tada jis davė tave man.
29 Iš tiesų Dievas, kuris man tave davė, paėmė tave iš manęs, ir taip tau nutiko.
30 Ir Jokūbas toliau kalbėjo panašius žodžius apie Juozapą ir graudžiai verkė; jis krito ant žemės ir sustingo.
31 Visi Jokūbo sūnūs, matydami savo tėvo nelaimę, atgailavo dėl savo darbų ir graudžiai verkė.
32 Ir Judas atsikėlė, pakėlė tėvo galvą nuo žemės ir padėjo ją sau ant kelių, ir nušluostė tėvo ašaras nuo skruostų. Judas verkė garsiai ir garsiai, o tėvo galva gulėjo jam ant kelių, nejudėdama kaip akmuo.
33 Jokūbo sūnūs, pamatę savo tėvo sielvartą, pakėlė balsus ir toliau verkė, o Jokūbas vis dar gulėjo ant žemės nejudėdamas kaip akmuo.
34 Visi jo sūnūs, tarnai ir tarno vaikai atsistojo aplink jį, norėdami jį paguosti, bet jis atsisakė būti paguostas.
35 Ir visi Jokūbo namai pakilo ir labai gedėjo dėl Juozapo ir savo tėvo bėdų. Žinia pasiekė Izaoką, Abraomo sūnų, Jokūbo tėvą, ir jis graudžiai verkė dėl Juozapo, jis ir visi jo namai. Jis išėjo iš vietos, kur gyveno Hebrone, ir jo vyrai su juo, ir jis guodė savo sūnų Jokūbą, bet šis atsisakė būti guodžiamas.
36 Ir po to Jokūbas atsikėlė nuo žemės, jo ašaromis riedėjo skruostais, ir jis tarė savo sūnums: „Kelkitės, pasiimkite savo kardus ir lankus ir išeikite į lauką, ieškodami mano sūnaus kūno ir atnešdami jį man, kad galėčiau jį palaidoti.“
37 Taip pat, prašau, ieškokite tarp žvėrių ir juos sumedžiokite, ir tą, kuris ateis pirmas prieš jus, paimkite ir atneškite man. Galbūt Viešpats šiandien pasigailės mano sielvarto ir paruoš jums tai, kas sudraskė mano sūnų, ir atneškite tai man, ir aš atkeršysiu už savo sūnų.
38 Ir jo sūnūs padarė, kaip jų tėvas buvo jiems įsakęs, ir jie atsikėlė anksti rytą, ir kiekvienas pasiėmė į rankas savo kardą ir lanką, ir išėjo į laukus medžioti žvėrių.
39 Jokūbas vis dar garsiai verkė ir verkė, vaikščiojo po namus, mušdamas rankomis ir sakydamas: „Juozapai, mano sūnau! Juozapai, mano sūnau!“
40 Ir Jokūbo sūnūs išėjo į dykumą gaudyti žvėrių, ir štai vilkas atėjo jų link, ir jie jį pagriebė, ir atvedė pas savo tėvą, ir tarė jam: „Šitas yra pirmasis, kurį radome, ir mes jį atvedėme pas tave, kaip tu mums įsakei, o tavo sūnaus kūno mes neradome.“
41 Ir Jokūbas paėmė žvėrį iš savo sūnų rankų ir, laikydamas žvėrį rankoje, garsiai ir verkdamas šaukė, ir kartėliu tarė žvėriui: „Kodėl prarijai mano sūnų Juozapą? Kaip tu nebijojai žemės Dievo ir mano vargo dėl mano sūnaus Juozapo?“
42 Ir tu prarijai mano sūnų veltui, nes jis nepadarė smurto, ir tuo mane pavertei kalta dėl jo, todėl Dievas pareikalaus iš persekiojamojo.
43 Ir Viešpats atvėrė žvėries nasrus, kad paguostų Jokūbą jo žodžiais, ir žvėris atsakė Jokūbui ir tarė jam šiuos žodžius:
44 Kaip gyvas Dievas, kuris mus sukūrė žemėje, ir kaip gyva tavo siela, mano viešpatie, aš nemačiau tavo sūnaus ir jo nesudraskiau, bet iš tolimo krašto atvykau ieškoti savo sūnaus, kuris šiandien iškeliavo nuo manęs, ir nežinau, ar jis gyvas, ar miręs.
45 Šiandien atėjau į lauką ieškoti savo sūnaus, bet tavo sūnūs mane rado, pagriebė ir dar labiau apkartino mano sielvartą. Šiandien jie atvedė mane pas tave, ir aš tau ištariau visus savo žodžius.
46 Taigi dabar, žmogaus sūnau, aš esu tavo rankose ir šiandien daryk su manimi, kaip tau patinka, bet prisiekiu Dievu, kuris mane sukūrė, kad aš nemačiau tavo sūnaus, jo neplėšiau į gabalus ir žmogaus kūnas neįėjo į mano burną per visas mano gyvenimo dienas.
47 Išgirdęs žvėries žodžius, Jokūbas labai nustebo ir paleido žvėrį iš jo rankų, o ji nuėjo savo keliu.
48 Jokūbas diena iš dienos garsiai verkė ir verkė Juozapo, ir daugelį dienų gedėjo savo sūnaus.

44 SKYRIUS

1 Izmaelio sūnūs, kurie buvo nupirkę Juozapą iš midjaniečių, kurie jį buvo nupirkę iš jo brolių, išvyko į Egiptą su Juozapu ir pasiekė Egipto sienas. Artėdami prie Egipto, jie sutiko keturis vyrus iš Abraomo sūnaus Medano sūnų, kurie buvo išvykę iš Egipto žemės.
2 Izmaelitai jiems tarė: „Ar norite nupirkti iš mūsų šį vergą?“ Jie atsakė: „Atiduokite jį mums“. Jie atidavė jiems Juozapą. Jie pamatė jį labai gražų jaunuolį ir nupirko jį už dvidešimt šekelių.
3 Ir izmaelitai tęsė savo kelionę į Egiptą, ir medaniečiai tą pačią dieną taip pat grįžo į Egiptą, ir medaniečiai kalbėjosi vienas su kitu: „Štai girdėjome, kad Potifaras, faraono pareigūnas, sargybos viršininkas, ieško gero tarno, kuris stovėtų jo akivaizdoje, jam patarnautų ir paskirtų jį jo namų ir visko, kas jam priklauso, prižiūrėtoju.“
4 Taigi dabar parduokime jį jam už kiek panorėsime, jei jis galės mums duoti tai, ko mums jam reikia.
5 Medaniečiai nuėjo į Potifaro namus ir tarė jam: „Girdėjome, kad ieškai gero tarno, kuris tau tarnautų. Štai turime tarną, kuris tau patiks, jei galėsi mums duoti tai, ko norime, ir mes jį tau parduosime.“
6 Potifaras tarė: „Atveskite jį pas mane, kad pamatyčiau jį, ir jei jis man patiks, aš tau duosiu, ko jam pareikalausi.“
7 Medaniečiai nuėjo, atvedė Juozapą ir pastatė jį prieš Potifarą. Šis jį pamatė ir labai jam patiko. Potifaras jiems tarė: „Pasakykite man, ko jums reikia šiam jaunuoliui?“
8 Jie atsakė: „Reikia už jį keturių šimtų sidabrinių.“ Potifaras tarė: „Aš tau juos duosiu, jei atneši man jo pardavimo įrašą ir papasakosi apie jį, nes galbūt jis buvo pavogtas. Šis jaunuolis nėra nei vergas, nei vergo sūnus, bet aš matau jame gražaus ir dailaus žmogaus išvaizdą.“
9 Medanimai nuėjo ir atvedė pas jį izmaelitus, kurie jį buvo jiems pardavę. Jie jam pasakė: „Jis yra vergas, o mes jį jiems pardavėme“.
10 Potifaras išgirdo izmaelitų žodžius, kai davė sidabrą medaniečiams. Medaniečiai pasiėmė sidabrą ir iškeliavo, o izmaelitai taip pat grįžo namo.
11 Potifaras pasiėmė Juozapą ir parvedė jį į savo namus, kad šis jam tarnautų. Juozapas rado malonę Potifaro akyse, ir šis juo pasitikėjo, ir paskyrė jį savo namų prižiūrėtoju, ir visa, kas jam priklausė, atidavė jam į rankas.
12 Viešpats buvo su Juozapu, ir jis tapo klestinčiu vyru. Viešpats laimino Potifaro namus dėl Juozapo.

13 Potifaras paliko visa, ką turėjo, Juozapui, o Juozapas vadovavo įeinimui ir išeinimui, ir viskas Potifaro namuose buvo tvarkoma pagal jo norą.
14 Juozapui buvo aštuoniolika metų, jis buvo gražių akių ir gražaus veido jaunuolis, ir tokio kaip jis nebuvo visoje Egipto žemėje.
15 Tuo metu, kai jis buvo savo šeimininko namuose, įeidavo ir išeidavo iš namų ir jam tarnaudavo, Zelika, jo šeimininko žmona, pakėlė akis į Juozapą ir, žiūrėdama į jį, pamatė: jis buvo gražus ir gero veido jaunuolis.
16 Ji geidė jo grožio savo širdyje, jos siela buvo prisirišusi prie Juozapo ir viliojo jį diena iš dienos, o Zelika kasdien įtikinėjo Juozapą, bet Juozapas nepakėlė akių, kad pamatytų savo šeimininko žmoną.
17 Zelichas jam tarė: „Kokia tavo išvaizda ir figūra! Aš apžiūrėjau visus vergus ir dar nemačiau tokios gražaus vergo kaip tu!“ Juozapas jai tarė: „Tas, kuris mane sukūrė mano motinos įsčiose, sukūrė ir visą žmoniją.“
18 Ji jam tarė: „Kokios gražios tavo akys, kuriomis apakinai visus Egipto gyventojus, vyrus ir moteris!“ Jis jai tarė: „Kokios jos gražios, kol mes gyvi, bet jei pamatytum jas kape, tikrai nuo jų atsitrauktum.“
19 Ji jam tarė: „Kokie gražūs ir mieli visi tavo žodžiai! Prašau, paimk arfą, kuri yra namuose, grok ja, ir leisk mums išgirsti tavo žodžius.“
20 Jis jai tarė: „Kokie gražūs ir malonūs mano žodžiai, kai giriu savo Dievą ir Jo šlovę!“ Ji jam tarė: „Kokie gražūs tavo galvos plaukai! Štai auksinės šukos, kurios yra namuose! Paimk jas ir sugarbanok savo galvos plaukus.“
21 Jis jai tarė: „Kiek ilgai dar kalbėsi šiuos žodžius? Liaukis man kalbėjusi šiuos žodžius, kelkis ir rūpinkis savo reikalais.“
22 Ji jam tarė: „Mano namuose nieko nėra ir nėra ko kreipti dėmesio, tik į tavo žodžius ir tavo norą. Tačiau nepaisant viso to, ji negalėjo Juozapo pas save atsivesti, ir jis nepažvelgė į ją, bet nukreipė akis žemyn, į žemę.
23 Ir Zelika savo širdyje geidė Juozapo, kad šis permiegotų su ja. Tuo metu, kai Juozapas sėdėjo namuose ir dirbo savo reikalus, Zelika atėjo ir atsisėdo priešais jį. Ji kasdien savo kalbomis viliojo jį permiegoti su ja arba bent į ją žiūrėti, bet Juozapas nenorėjo jos klausyti.
24 Ji jam tarė: „Jei nedarysi pagal mano žodžius, nubausiu tave mirties bausme ir uždėsiu ant tavęs geležinį jungą.“
25 Ir Juozapas jai tarė: „Tikrai Dievas, kuris sukūrė žmogų, atriša kalinių pančius ir jis išvaduos mane iš tavo kalėjimo ir iš tavo teismo.“
26 Kai ji negalėjo jo įtikinti, o jos siela vis dar buvo jam ištikima, jos geismas ją ištiko sunki liga.
27 Visos Egipto moterys atėjo jos aplankyti ir klausė: „Kodėl tu tokioje skurdžioje padėtyje? Tu, kuriai nieko netrūksta! Tikrai tavo vyras yra didis ir gerbiamas kunigaikštis karaliaus akyse, argi tau ko nors trūktų iš to, ko tavo širdis trokšta?“
28 Zelica jiems atsakė: „Šiandien jums bus pranešta, iš kur kyla ši netvarka, kurioje mane matote.“ Ji įsakė savo tarnaitėms paruošti maisto visoms moterims ir iškėlė joms puotą, ir visos moterys valgė Zelicos namuose.
29 Ji davė joms peilius lupti citrinas ir jas valgyti, ir įsakė aprengti Juozapą brangiais drabužiais, kad jis pasirodytų prieš jas. Juozapas pasirodė jų akyse, ir visos moterys, žiūrėdamos į Juozapą, negalėjo atitraukti nuo jo akių. Visos susipjaustė rankas peiliais, kuriuos laikė rankose, ir visos citrinos, kurios buvo jų rankose, buvo pilnos kraujo.
30 Jie nežinojo, ką buvo padarę, bet toliau stebėjo Juozapo grožį ir nenuleido nuo jo akių.
31 Zelica pamačiusi, ką jie padarė, tarė jiems: „Ką jūs čia nuveikėte? Štai aš jums daviau valgyti citrinmedžių, o jūs visi susipjaustėte rankas.“
32 Visos moterys pamatė savo rankas – ir štai jos buvo pilnos kraujo, ir jų kraujas tekėjo ant jų drabužių. Jos jai tarė: „Šis vergas tavo namuose mus nugalėjo, ir mes negalėjome atitraukti nuo jo akių dėl jo grožio.“
33 Ji jiems tarė: „Tikrai tai jums nutiko tą akimirką, kai į jį pažvelgėte, ir negalėjote susilaikyti. Kaip tad aš galiu susilaikyti, kai jis nuolat yra mano namuose, ir aš matau jį diena iš dienos įeinantį ir išeinantį iš mano namų? Kaip tad aš galiu dėl to nenumirti ar net nepražūti?“
34 Ir jie jai tarė: „Žodžiai teisingi, nes kas gali pamatyti šį gražų pavidalą namuose ir nuo jo susilaikyti? Argi jis ne tavo vergas ir tarnas tavo namuose, ir kodėl tu jam nepasakai, kas yra tavo širdyje, ir leidi savo sielai dėl šio dalyko žūti?“
35 Ji jiems tarė: „Aš kasdien stengiuosi jį įtikinti, bet jis nesutinka su mano norais. Aš jam pažadėjau viską, kas gera, bet vis tiek nesulaukiau iš jo jokio atsakymo. Todėl, kaip matote, mano būsena smunka.“
36 Zelica sunkiai susirgo dėl savo geismo Juozapui ir labai jį mylėjo. Visi Zelicos namų žmonės ir jos vyras nieko nežinojo apie tai, kad Zelica sirgo dėl savo meilės Juozapui.
37 Visi jos namiškiai klausė jos: „Kodėl tu sergi, silpsti ir nieko tau netrūksta?“ Ji jiems atsakė: „Aš nežinau to dalyko, kuris mane kasdien vargina.“
38 Visos moterys ir jos draugės kasdien ateidavo jos aplankyti ir kalbėjosi su ja, o ji joms tarė: „Tai gali būti tik dėl meilės Juozapui.“ Jos jai atsakė: „Suviliok jį ir sugauk slapta, galbūt jis tavęs paklausys ir atitolins tau šią mirtį.“
39 Ir Zelicos meilė Juozapui vis blogėjo, ji vis labiau silpo, kol galiausiai vos galėjo atsistoti ant kojų.
40 Vieną dieną Juozapas dirbo savo šeimininko darbus namuose, ir Zelichas slapta atėjo ir staiga jį užpuolė. Juozapas pakilo prieš ją, ir jis buvo už ją galingesnis, ir pargriovė ją ant žemės.
41 Ir Zelica verkė dėl savo širdies troškimo jam, ir ji maldavo jį verkdama, ir ašaros riedėjo jos skruostais, ir ji kalbėjo jam maldaujančiu balsu ir sielos kartėliu, sakydama:
42 Ar kada nors girdėjai, matei ar pažinojai tokią gražią moterį kaip aš ar geresnę už save, kuri kasdien su tavimi kalbu, iš meilės tau puola į nuosmukį, suteikia tau visą šią garbę, o tu vis tiek neklausai mano balso?
43 O jeigu tai būtų iš baimės, kad tavo šeimininkas tave nubaustų, kaip gyvas karalius, tau dėl šito nieko blogo neatsitiks iš tavo šeimininko. Tad dabar, prašau, paklausyk manęs ir sutik dėl garbės, kurią tau suteikiau, ir atidėk šią mirtį nuo manęs. Kodėl turėčiau mirti dėl tavęs?“ – ir ji nutilo.
44 Juozapas jai atsakė: „Susilaikyk nuo manęs ir palik šį reikalą mano šeimininkui. Mano šeimininkas nežino, kas yra pas mane namuose, nes visa, kas jam priklauso, jis atidavė man į rankas. Kaip aš galėčiau tai padaryti savo šeimininko namuose?“
45 Jis mane labai pagerbė savo namuose, paskyrė savo namų prižiūrėtoju ir išaukštino. Šiuose namuose nėra

didesnio už mane. Mano šeimininkas nieko man nesulaikė, išskyrus tave, jo žmoną. Kaip tad tu gali man kalbėti tokius žodžius? Kaip aš galiu padaryti tokią didelę piktadarybę ir nusidėti Dievui ir tavo vyrui?
46 Tad dabar susilaikyk nuo manęs ir daugiau nebekalbėk tokių žodžių, nes aš neklausysiu tavo žodžių.“ Bet Zelika nenorėjo klausyti Juozapo, kai jis kalbėjo jai šiuos žodžius, bet ji kasdien jį įtikino jos klausyti.
47 Ir būtent po to Egipto upelis prisipildė iš visų pusių, ir išėjo visi Egipto gyventojai, taip pat karalius ir kunigaikščiai su tamburinais ir šokiais, nes Egipte tai buvo didelis džiaugsmas ir šventė Sihoro jūros užliejimo metu, ir jie eidavo ten džiaugtis visą dieną.
48 Kai egiptiečiai, kaip įprasta, išėjo prie upės džiaugtis, visi Potifaro namų žmonės ėjo su jais, bet Zelika nenorėjo eiti su jais, nes sakė: „Aš nesveikuoju“. Ji liko viena namuose, ir nieko kito nebuvo su ja.
49 Ir ji atsikėlė ir užlipo į savo šventyklą namuose, ir apsirengė karališkais drabužiais, ir užsidėjo ant galvos brangakmenius iš onikso akmenų, inkrustuotų sidabru ir auksu, ir papuošė savo veidą bei odą visokiais moteriškais valomaisiais skysčiais, ir kvepino šventyklą bei namus kasija ir smilkalais, ir tepė mirą bei alavijus, ir vėliau atsisėdo šventyklos įėjime, namo koridoriuje, pro kurį Juozapas ėjo atlikti savo darbo, ir štai Juozapas grįžo iš lauko ir įėjo į namus atlikti savo šeimininko darbo.
50 Jis atėjo į vietą, pro kurią turėjo praeiti, pamatė visus Zelikos darbus ir grįžo atgal.
51 Zelika pamačiusi Juozapą grįžtantį nuo jos, pašaukė jį: „Kas tau darosi, Juozapai? Eik prie savo darbo, aš tau padarysiu vietos, kol atsisėsi į savo vietą.“
52 Juozapas sugrįžo į namus, o iš ten nuėjo į savo vietą ir atsisėdo, kaip įprasta, atlikti savo šeimininko darbų. Ir štai Zelika atėjo pas jį ir atsistojo prieš jį, apsirengusi karališkais drabužiais, ir jos drabužių kvapas pasklido toli.
53 Ji nuskubėjo, čiupo Juozapą ir jo drabužius ir tarė jam: „Kaip gyvas karalius, jei neįvykdysi mano prašymo, mirsi šiandien.“ Ji suskubo, ištiesė kitą ranką, ištraukė iš po drabužių kardą ir uždėjo jį Juozapui ant kaklo, tarė: „Kelkis ir įvykdyk mano prašymą, o jei ne, mirsi šiandien.“
54 Juozapas išsigando jos dėl to, ką ji padarė, ir pakilo bėgti nuo jos, o ji griebė jo drabužių priekį. Išgąsdintas dėl bėgimo, drabužis, kurį Zelikas pagriebė, suplyšo. Juozapas paliko drabužį Zelikos rankoje, ir jis pabėgo, nes buvo išsigandęs.
55 Kai Zelica pamatė, kad Juozapo drabužis suplyšęs ir kad jis paliko jį jos rankoje bei pabėgo, ji išsigando dėl savo gyvybės, kad gandai apie ją neišplistų. Ji atsikėlė ir gudriai nusivilko drabužius, kuriais buvo apsirengusi, ir apsivilko kitus drabužius.
56 Ji paėmė Juozapo drabužį, patiesė jį šalia savęs ir nuėjo atsisėdo į tą vietą, kur sėdėjo sirgdama, prieš tai, kai jos namiškiai išėjo prie upės. Ji pasišaukė namuose buvusį jaunuolį ir liepė jam pakviesti namiškius pas ją.
57 Pamačiusi juos, ji garsiai ir raudodama tarė: „Žiūrėkite, kokį hebrają jūsų šeimininkas atsivedė pas mane į namus? Jis šiandien atėjo su manimi permiegoti.“
58 Tau išėjus, jis atėjo į namus ir, pamatęs, kad namuose nieko nėra, priėjo prie manęs ir čiupo mane, ketindamas su manimi permiegoti.
59 Aš griebiau jo drabužius, juos perplėšiau ir garsiai šaukiau prieš jį. Kai pakėliau balsą, jis, išsigandęs dėl savo gyvybės, paliko savo drabužius prieš mane ir pabėgo.
60 Jos namiškiai tylėjo, bet jų pyktis ant Juozapo labai užsidegė. Jie nuėjo pas jo šeimininką ir papasakojo jam jo gudrybės žodžius.
61 Ir Potifaras grįžo namo įniršęs, ir jo žmona šaukė jam, sakydama: „Ką man padarei, atvesdamas į mano namus hebrajų vergą? Jis šiandien atėjo pas mane pasilinksminti! Jis man taip šiandien padarė.“
62 Išgirdęs savo žmonos žodžius, Potifaras įsakė Juozapą smarkiai nubausti, ir taip jam ir buvo padaryta.
63 Jiems jį mušant, Juozapas garsiai sušuko, pakėlė akis į dangų ir tarė: „Viešpatie Dieve, tu žinai, kad esu nekaltas dėl visų šių dalykų. Kodėl turėčiau šiandien mirti per melą nuo šių neapipjaustytų piktadarių, kuriuos tu pažįsti?“
64 Potifaro vyrams mušant Juozapą, šis be perstojo verkė ir šaukė. Ten buvo vienuolikos mėnesių vaikas. Viešpats atvėrė vaiko burną ir tarė šiuos žodžius Potifaro vyrams, kurie mušė Juozapą, sakydamas:
65 Ko jums reikia iš šito vyro ir kodėl jam taip darote? Mano motina kalba melą ir skleidžia melą; toks buvo sandoris.
66 Vaikas jiems tiksliai papasakojo viską, kas įvyko, ir diena iš dienos jis jiems aiškino visus Zelicos žodžius Juozapui.
67 Visi vyrai išgirdo vaiko žodžius ir labai stebėjosi vaiko žodžiais. Vaikas nustojo kalbėti ir sustingo.
68 Potifaras labai sugėdino savo sūnaus žodžius ir įsakė savo vyrams daugiau Juozapo nemušti, ir vyrai nustojo jį mušti.
69 Potifaras paėmė Juozapą ir įsakė jį atvesti pas kunigus, kurie buvo karaliaus teisėjai, kad šie jį teistų dėl šio reikalo.
70 Potifaras ir Juozapas atėjo pas kunigus, kurie buvo karaliaus teisėjai, ir jis jiems tarė: „Prašau, nuspręskite, koks teismas priklauso tarnui, nes jis taip pasielgė.“
71 Kunigai klausė Juozapo: „Kodėl tu taip padarei savo šeimininkui?“ Juozapas jiems atsakė: „Ne taip, mano viešpačiai, taip buvo.“ Potifaras tarė Juozapui: „Aš patikėjau tau viską, kas man priklausė, ir nieko tau nesulaikiau, tik savo žmoną, tai kaip tu galėjai taip blogai pasielgti?“
72 Juozapas atsakė: „Ne taip, mano valdove, kaip gyvas Viešpats ir gyva tavo siela, mano valdove, žodis, kurį girdėjai iš savo žmonos, yra netiesa, nes taip šiandien atsitiko.“
73 Jau metai praėjo nuo tada, kai gyvenu tavo namuose. Ar matei manyje kokią nors nedorybę ar ką nors, kas galėtų paskatinti tave pareikalauti mano gyvybės?
74 Kunigai tarė Potifarui: „Prašau, atsiųsk, ir tegul jie atneša mums Juozapo suplyšusį drabužį, kad pamatytume jame esantį įplyšimą. Jei įplyšimas yra drabužio priekyje, tai jo veidas turėjo būti priešais ją, ir ji turėjo jį sugriebti, kad ateitų pas ją. Tavo žmona apgaule padarė visa, ką kalbėjo.“
75 Ir jie atnešė Juozapo drabužį pas teisėjus kunigus, ir šie pamatė, kad priešais Juozapą buvo ašara. Visi teisėjai kunigai žinojo, kad ji jį spaudė, ir tarė: „Mirties nuosprendis šiam vergui nenusipelno, nes jis nieko nepadarė, bet jo nuosprendis yra tas, kad jis būtų uždarytas

kalėjime dėl gandų, kurie per jį pasklido prieš tavo žmoną.“
76 Išgirdęs jų žodžius, Potifaras įkalino Juozapą kalėjime, kur laikomi karaliaus kaliniai. Juozapas buvo kalėjime dvylika metų.
77 Nepaisant to, jo šeimininko žmona nenustojo nuo jo ir nenustojo kasdien su juo kalbėtis, kad šis jos klausytų. Po trijų mėnesių Zelichas kasdien eidavo pas Juozapą į kalėjimo namus ir įkalbinėjo jį jos klausyti. Zelichas tarė Juozapui: „Kiek ilgai pasiliksi šiuose namuose? Bet dabar paklausyk mano balso, ir aš tave išvesiu iš šių namų.“
78 Juozapas jai atsakė: „Geriau man pasilikti šiuose namuose, negu klausyti tavo žodžių ir nusidėti prieš Dievą.“ Ji jam tarė: „Jei neįvykdysi mano noro, aš išlupsiu tau akis, sukaustysiu pančius ant kojų ir atiduosiu tave į rankas tų, kurių anksčiau nepažįsti.“
79 Juozapas jai atsakė: „Štai visos žemės Dievas gali mane išgelbėti nuo visko, ką tu gali man padaryti, nes jis atveria aklųjų akis, išlaisvina surištuosius ir apsaugo visus svetimšalius, kurie nepažįsta šios žemės.“
80 Kai Zelicai nepavyko įtikinti Juozapo jos paklausyti, ji nustojo eiti jo vilioti; ir Juozapas vis dar buvo uždarytas kalėjime. Ir Jokūbas, Juozapo tėvas, ir visi jo broliai, kurie buvo Kanaano žemėje, tomis dienomis vis dar gedėjo ir verkė dėl Juozapo, nes Jokūbas atsisakė būti paguostas dėl savo sūnaus Juozapo, ir Jokūbas garsiai verkė, verkė ir gedėjo visas tas dienas.

45 SKYRIUS

1 Tais metais, kai Juozapas, pardavęs savo brolius, išvyko į Egiptą, Jokūbo sūnus Rubenas nuvyko į Timną ir vedė Eliuramą, kanaaniečio Avio dukterį, ir atėjo pas ją.
2 Rubeno žmona Eliurama pastojo ir pagimdė jam keturis sūnus: Hanochą, Palu, Kecroną ir Karmį; o jo brolis Simeonas vedė jo seserį Diną, ir ji pagimdė jam penkis sūnus: Memuelį, Jaminą, Ohadą, Jachiną ir Zocharą.
3 Po to jis atėjo pas kanaanietę Buną, tą pačią Buną, kurią Simeonas paėmė į nelaisvę iš Sichemo miesto. Buna buvo prieš Dinos ir jai tarnavo. Simeonas atėjo pas ją, ir ji pagimdė jam Saulių.
4 Tuo metu Judas nuvyko pas Adulamą ir atėjo pas Adulamo vyrą, vardu Hira. Judas pamatė ten kanaanietės dukterį, vardu Alijata, Šuos dukterį. Jis ją paėmė ir atėjo pas ją. Alijata pagimdė Judui tris sūnus: Erą, Onaną ir Šilojį.
5 Levis ir Isacharas iškeliavo į rytų šalį ir vedė Jobabo, Joktano sūnaus, Ebero sūnaus, dukteris; Jobabas, Joktano sūnus, turėjo dvi dukteris: vyresniosios vardas buvo Adina, o jaunesniosios – Arida.
6 Levis pasiėmė Adiną, o Isacharas – Aridą, ir jie atėjo į Kanaano šalį, į savo tėvų namus. Adina pagimdė Leviui tris sūnus: Geršoną, Kehatą ir Merarį.
7 Arida pagimdė Isacharui Tolai keturis sūnus: Pūvą, Jobą ir Šomroną; Danas nuvyko į Moabo kraštą ir paėmė sau žmona Aflaletą, moabiečio Kamudano dukterį, ir parsivedė ją į Kanaano kraštą.
8 Aflaleta buvo nevaisinga, ji neturėjo palikuonių. Vėliau Dievas atsiminė Dano žmoną Aflaletą. Ji pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Chušimu.
9 Gadas ir Naftalis nuvyko į Haraną ir iš ten vedė Amuramo, Uzo sūnaus, Nahoro sūnaus, dukteris.
10 Šitie yra Amuramo dukterų vardai: vyresniosios vardas buvo Merima, o jaunesniosios – Uzitas; Naftalis paėmė Merimą, o Gadas – Uzitą ir parvedė jas į Kanaano šalį, į jų tėvų namus.
11 Merima pagimdė Naftaliui keturis sūnus: Jachceelį, Gūnį, Jazerį ir Šalemą; o Uzitas pagimdė Gadui septynis sūnus: Cefjoną, Chagį, Šunį, Ecboną, Erį, Arodį ir Aralį.
12 Ašeras išėjo ir paėmė į žmonas Adoną, Aflalo dukterį, Hadado sūnaus, Izmaelio sūnaus, ir parsivedė ją į Kanaano kraštą.
13 Tomis dienomis mirė Ašero žmona Adona; ji neturėjo palikuonių; ir po Adono mirties Ašeras persikėlė į kitą upės pusę ir vedė Hadurą, Semo sūnaus Ebero sūnaus Abimaelio dukterį.
14 Jauna moteris buvo gražios išvaizdos ir protinga; ji buvo Semo sūnaus Elamo sūnaus Malkielio žmona.
15 Hadūra pagimdė Malkieliui dukterį, kurią jis pavadino Serachu. Malkielis mirė po to, o Hadūra išėjo ir pasiliko savo tėvo namuose.
16 Po žmonos mirties Ašere jis nuėjo ir paėmė Hadūrą į žmonas ir parsivedė ją į Kanaano kraštą, kartu su jais ir jos dukterį Serachą. Jai buvo treji metai, ir mergaitė buvo auginama Jokūbo namuose.
17 Mergaitė buvo gražios išvaizdos ir vaikščiojo šventais Jokūbo vaikų keliais; jai nieko netrūko, ir Viešpats suteikė jai išminties ir supratimo.
18 Ašero žmona Hadūra pastojo ir pagimdė jam keturis sūnus: Jimną, Išvą, Išvį ir Beriją.
19 Zebulonas nuvyko į Midjaną ir paėmė žmona Merišą, Molado, Abidos sūnaus, Midjano sūnaus, dukterį, ir parsivedė ją į Kanaano kraštą.
20 Meruša pagimdė Zebulonui Seredą Eloną ir Jachleelį. trys sūnūs.
21 Jokūbas pasiuntė pasiuntinius pas Aramą, Zobos sūnų, Teracho sūnaus, ir šis parsivedė savo sūnui Benjaminą, Aramo dukterį Mechaliją, ir ji atvyko į Kanaano kraštą, pas Jokūbo namus; Benjaminui buvo dešimt metų, kai jis paėmė Aramo dukterį Mechaliją į žmonas.
22 Mechalija pastojo ir pagimdė Benjaminui penkis sūnus Belą, Becherį, Ašbelį, Gerą ir Naamaną; o Benjaminas išėjo ir, be savo pirmosios žmonos, vedė Aribatą, Abraomo sūnaus Šomrono dukterį; jam buvo aštuoniolika metų; Aribata pagimdė Benjaminui penkis sūnus Achį, Vošą, Mupimą, Chupimą ir Ordą.
23 Tomis dienomis Judas nuėjo į Semo namus ir paėmė savo pirmagimiui Erui į žmonas Tamarą, Semo sūnaus Elamo dukterį.
24 Eras atėjo pas savo žmoną Tamarą, ir ji tapo jo žmona. Kai jis atėjo pas ją, jis išoriškai sunaikino savo palikuonis, ir jo darbai buvo pikti Viešpaties akyse, ir Viešpats jį nužudė.
25 Ir po Ero, Judo pirmagimio, mirties Judas tarė Onanui: „Eik pas savo brolio žmoną ir vesk ją kaip artimiausią giminaitę, ir pagimdyk savo broliui palikuonių.“
26 Onanas paėmė Tamarą į žmonas ir atėjo pas ją. Ir Onanas elgėsi panašiai kaip jo brolis, bet jo darbas buvo piktas Viešpaties akyse, todėl jis nužudė ir jį.
27 Onanui mirus, Judas tarė Tamarai: „Gyvenk savo tėvo namuose, kol užaugs mano sūnus Šilojus.“ Judas nebenorėjo daugiau Tamaros atiduoti Šilojui, nes galvojo: „Galbūt ir jis mirs kaip jo broliai.“

28 Tamara atsikėlė, nuėjo ir pasiliko savo tėvo namuose, ir Tamara kurį laiką buvo savo tėvo namuose.
29 Metų pabaigoje mirė Judo žmona Alija; ir Judas buvo paguostas dėl savo žmonos, ir po Alijatos mirties Judas su savo draugu Hiru nuėjo į Timną kirpti avių.
30 Tamara išgirdo, kad Judas nuėjo į Timną kirpti avių, o Šilo užaugo, ir Judas jos nemėgo.
31 Tamara atsikėlė, nusivilko našlystės drabužius, užsidėjo šydą ir visiškai apsigaubė. Ji nuėjo ir atsisėdo viešoje gatvėje, kuri yra prie kelio į Timną.
32 Ir Judas praėjo pro šalį, pamatė ją ir paėmė ją, ir jis atėjo pas ją, ir ji pastojo nuo jo. Gimdymo metu štai jos įsčiose buvo dvyniai. Ir jis pirmąją pavadino Perecas, o antrąją – Zara.

46 SKYRIUS

1 Tais laikais Juozapas vis dar buvo kalinamas Egipto kalėjime.
2 Tuo metu priešais jį stovėjo faraono tarnai – Egipto karaliaus vyndarių viršininkas ir kepėjų viršininkas.
3 O vynininkas paėmė vyno ir padėjo karaliui atsigerti, o kepėjas padėjo karaliui duonos valgyti. Karalius gėrė vyno ir valgė duonos – jis ir jo tarnai bei ministrai, kurie valgė prie karaliaus stalo.
4 Jiems valgant ir geriant, vynininkas ir kepėjas pasiliko ten, o faraono tarnai rado daug musių vyne, kurį vynininkas atnešė, o kepėjo duonoje – salietros akmenėlių.
5 Ir sargybos viršininkas paskyrė Juozapą tarnu prie faraono pareigūnų, ir faraono pareigūnai buvo įkalinti vienerius metus.
6 Metų pabaigoje jie abu sapnavo sapnus per vieną naktį kalinimo vietoje, kurioje jie buvo. Ryte Juozapas atėjo pas juos, kaip įprasta, kad jais pasirūpintų. Jis juos pamatė – jų veidai buvo prislėgti ir liūdni.
7 Juozapas jų paklausė: „Kodėl šiandien jūsų veidai tokie liūdni ir prislėgti?“ Jie jam atsakė: „Sapnavome sapną, ir nėra kam jo išaiškinti.“ Juozapas jiems tarė: „Papasakokite man savo sapną, ir Dievas duos jums ramybės kupiną atsakymą, kaip pageidaujate.“
8 Ir vynininkas papasakojo Juozapui savo sapną ir tarė: „Sapne mačiau didelį vynmedį, ir ant to vynmedžio mačiau tris šakas, ir vynmedis greitai pražydo ir pasiekė didelį aukštį, o jo kekės sunoko ir tapo vynuogėmis.
9 Aš paėmiau vynuoges, išspaudžiau jas į taurę ir padaviau faraonui į ranką, ir jis gėrė. Juozapas jam tarė: „Trys šakelės ant vynmedžio yra trys dienos.“
10 Tačiau po trijų dienų karalius įsakys tave išvesti ir sugrąžins į tavo pareigas, ir tu duosi karaliui gerti jo vyną, kaip anksčiau, kai buvai jo sotininkas. Bet leisk man rasti malonę tavo akyse, kad, kai tau gerai seksis, prisimintum mane faraonui, ir parodytum man malonę, ir išvestum mane iš šio kalėjimo, nes buvau pavogtas iš Kanaano šalies ir parduotas į vergiją šioje vietoje.
11 Ir tai, kas tau buvo pasakyta apie mano šeimininko žmoną, yra melas, nes jie mane įmetė į šį požemį veltui. O liaudynininkas atsakė Juozapui: „Jei karalius elgsis su manimi gerai kaip pirmą kartą, kaip tu man paskutinį kartą išaiškinai, aš padarysiu visa, ko nori, ir išvesiu tave iš šio požemio.“
12 Kepėjas, pamatęs, kad Juozapas tiksliai išaiškino vynininko sapną, taip pat priėjo ir papasakojo Juozapui visą savo sapną.
13 Ir jis jam tarė: „Sapne mačiau tris baltas pintines ant savo galvos. Pažvelgiau ir pamačiau, kad viršutiniame pintinėje buvo visokių kepinių faraonui, o paukščiai juos lesė nuo mano galvos.“
14 Juozapas jam atsakė: „Trys krepšiai, kuriuos matei, yra trys dienos. Dar po trijų dienų faraonas nukirs tau galvą ir pakabins tave ant medžio, o paukščiai les tavo kūną, kaip matei savo sapne.“
15 Tomis dienomis karalienė ruošėsi gimdyti ir tą dieną pagimdė Egipto karaliui sūnų. Buvo paskelbta, kad karalius susilaukė savo pirmagimio sūnaus, ir visi Egipto žmonės kartu su faraono pareigūnais ir tarnais labai džiaugėsi.
16 Trečią dieną po jo gimimo faraonas iškėlė puotą savo pareigūnams ir tarnams, Coaro krašto ir Egipto krašto kareivijoms.
17 Visi Egipto žmonės ir faraono tarnai atėjo valgyti ir gerti su karaliumi jo sūnaus vaišėse ir džiaugtis karaliaus džiaugsmu.
18 Visi karaliaus pareigūnai ir jo tarnai tuo metu aštuonias dienas džiūgavo puota, linksminosi su visokiais muzikos instrumentais, būgnais ir šokiais karaliaus namuose.
19 O vynininkas, kuriam Juozapas buvo išaiškinęs savo sapną, pamiršo Juozapą ir neužsiminė apie jį karaliui, kaip buvo žadėjęs, nes tai buvo iš Viešpaties, kad nubaustų Juozapą, nes jis pasitikėjo žmogumi.
20 Juozapas išbuvo kalėjime dvejus metus, kol sukako dvylika metų.

47 SKYRIUS

1 Abraomo sūnus Izaokas tais laikais dar gyveno Kanaano žemėje; jis buvo labai senas, šimto aštuoniasdešimties metų, o jo sūnus Ezavas, Jokūbo brolis, buvo Edomo žemėje ir turėjo ten nuosavybės tarp Seiro vaikų.
2 Ezavas išgirdo, kad artėja jo tėvo mirties laikas, ir jis su savo sūnumis bei šeimyna atėjo į Kanaano žemę, į savo tėvo namus. Jokūbas ir jo sūnūs išėjo iš vietos, kur gyveno Hebrone, ir visi jie atėjo pas savo tėvą Izaoką, ir jie rado Ezavą ir jo sūnus palapinėje.
3 Jokūbas ir jo sūnūs sėdėjo priešais savo tėvą Izaoką, o Jokūbas vis dar gedėjo savo sūnaus Juozapo.
4 Ir Izaokas tarė Jokūbui: „Atvesk man čia savo sūnus, ir aš juos palaiminsiu“. Ir Jokūbas atvedė savo vienuolika vaikų pas savo tėvą Izaoką.
5 Izaokas uždėjo rankas ant visų Jokūbo sūnų, apkabino juos ir pabučiavo po vieną. Tą dieną Izaokas juos palaimino ir tarė: „Telaimina jus jūsų tėvų Dievas ir tepadaugina jūsų palikuonis kaip žvaigždes danguje.“
6 Izaokas palaimino Ezavo sūnus, sakydamas: „Tegul Dievas padaro jus siaubu ir siaubu visiems, kurie jus matys, ir visiems jūsų priešams.“
7 Izaokas pasišaukė Jokūbą ir jo sūnus, ir jie visi atėjo ir susėdo priešais Izaoką, ir Izaokas tarė Jokūbui: „Visos žemės Dievas man tarė: ‘Tavo palikuonims duosiu šią žemę paveldėti, jei tavo vaikai laikysis mano įstatų ir mano kelių, ir aš ištesėsiu jiems priesaiką, kurią daviau tavo tėvui Abraomui’.

8 Taigi dabar, mano sūnau, mokyk savo vaikus ir savo vaikų vaikus bijoti Viešpaties ir eiti geru keliu, kuris patinka Viešpačiui, tavo Dievui. Jei laikysies Viešpaties kelių ir Jo įstatų, Viešpats taip pat laikysis savo sandoros su Abraomu ir tau bei tavo palikuonims bus gerai per visas dienas.
9 Kai Izaokas baigė duoti įsakymus Jokūbui ir jo vaikams, jis atidavė dvasią, mirė ir buvo sujungtas su savo tauta.
10 Ir Jokūbas ir Ezavas puolė ant savo tėvo Izaoko veido ir verkė. Izaokui buvo šimtas aštuoniasdešimt metų, kai jis mirė Kanaano žemėje, Hebrone, ir jo sūnūs nunešė jį į Machpelos olą, kurią Abraomas buvo nupirkęs iš hetitų laidojimo vietai.
11 Visi Kanaano šalies karaliai ėjo su Jokūbu ir Ezavu laidoti Izaoko, ir visi Kanaano karaliai parodė Izaokui didelę pagerbimą jam mirštant.
12 Jokūbo ir Ezavo sūnūs vaikščiojo basi aplinkui, eidami ir raudodami, kol pasiekė Kireat-Arbą.
13 Jokūbas ir Ezavas palaidojo savo tėvą Izaoką Machpelos oloje, kuri yra Kireat-Arboje, Hebrone, ir palaidojo jį labai garbingai, kaip karalių laidotuvėse.
14 Ir Jokūbas su savo sūnumis, ir Ezavas su savo sūnumis, ir visi Kanaano karaliai surengė didelį ir sunkų gedulą, ir jį palaidojo, ir gedėjo jo daugelį dienų.
15 Izaokui mirus, jis paliko savo galvijus, turtą ir visa, kas jam priklausė, savo sūnums; ir Ezavas tarė Jokūbui: „Štai, meldžiu tave, visa, ką paliko mūsų tėvas, padalinsime į dvi dalis, ir aš turėsiu teisę rinktis.“ Jokūbas tarė: „Mes taip padarysime.“
16 Jokūbas paėmė visa, ką Izaokas buvo palikęs Kanaano krašte – galvijus ir turtą – ir išdėliojo juos į dvi dalis prieš Ezavą ir jo sūnus, ir tarė Ezavui: „Štai visa tai prieš tave. Pasirenk sau pusę, kurią imsi.“
17 Ir Jokūbas tarė Ezavui: „Klausyk, meldžiu, ką tau kalbėsiu: ‘Viešpats, dangaus ir žemės Dievas, kalbėjo mūsų tėvams Abraomui ir Izaokui: ‘Tavo palikuonims duosiu šią žemę paveldėti amžinai’.
18 Taigi dabar visa, kas liko mūsų tėvui, yra prieš tave, ir štai visas kraštas yra prieš tave; išsirink iš jų, ką nori.
19 Jei trokšti visos žemės, pasiimk ją sau ir savo vaikams amžiams, o aš pasiimsiu šiuos turtus, o jei trokšti turtų, pasiimk juos tau, o aš paimsiu šią žemę sau ir savo vaikams paveldėti ją amžiams.
20 Tuo metu Izmaelio sūnus Nebajotas buvo toje šalyje su savo vaikais. Tą dieną Ezavas nuėjo ir pasitarė su juo, sakydamas:
21 Štai kaip Jokūbas man kalbėjo ir štai kaip jis man atsakė. Dabar duokite savo patarimą, ir mes klausysime.
22 Ir Nebajotas tarė: „Ką Jokūbas tau sakė? Štai visi Kanaano vaikai saugiai gyvena savo žemėje, ir Jokūbas sako, kad paveldės ją su savo palikuonimis per visas dienas.“
23 Tad eik tad ir pasiimk visus savo tėvo turtus, o savo brolį Jokūbą palik krašte, kaip jis ir kalbėjo.
24 Ezavas atsikėlė ir sugrįžo pas Jokūbą ir padarė visa, ką buvo pataręs Izmaelio sūnus Nebajotas. Ezavas pasiėmė visus Izaoko paliktus turtus – sielas, gyvulius, galvijus ir nuosavybę, visus turtus. Nieko jis nedavė savo broliui Jokūbui. Jokūbas užėmė visą Kanaano žemę nuo Egipto upelio iki Eufrato upės ir paėmė ją amžina nuosavybe savo vaikams ir savo palikuonims po jo amžinai.
25 Jokūbas taip pat atėmė iš savo brolio Ezavo Machpelos olą, esančią Hebrone, kurią Abraomas buvo nupirkęs iš Efrono kaip paveldėtą kapavietę sau ir savo palikuonims amžinai.
26 Ir Jokūbas visa tai surašė pirkimo knygoje, pasirašė ir paliudijo keturiais ištikimais liudytojais.
27 Štitie yra žodžiai, kuriuos Jokūbas užrašė knygoje: „Kanaano šalis ir visi hetitų, hivitų, jebusiečių, amoritų, perizų ir gergašų miestai – visos septynios tautos nuo Egipto upės iki Eufrato upės.“
28 Hebrono miestą, Kireat-Arbą, ir jame esančią olą Jokūbas nupirko iš savo brolio Ezavo už pinigus, kaip nuosavybę ir paveldėjimą savo palikuonims po savęs amžinai.
29 Ir Jokūbas paėmė pirkimo knygą ir parašą, įsakymą, įstatus ir apreikštą knygą ir įdėjo juos į molinį indą, kad jie ilgai išliktų, ir atidavė juos savo vaikams.
30 Ezavas pasiėmė visa, ką jo tėvas jam paliko po mirties iš brolio Jokūbo, ir visą turtą: žmones ir gyvulius, kupranugarius ir asilus, jaučius ir ėriukus, sidabrą ir auksą, akmenis ir bdelį, ir visus turtus, kurie priklausė Abraomo sūnui Izaokui; neliko nieko, ko Ezavas nebūtų pasiėmęs sau iš viso, ką Izaokas paliko po savo mirties.
31 Ezavas pasiėmė visa tai ir su savo vaikais grįžo namo į horo Seyro kraštą, toli nuo savo brolio Jokūbo ir jo vaikų.
32 Ezavas turėjo paveldėjimo tarp Seiro vaikų ir nuo tos dienos nebegrįžo į Kanaano žemę.
33 Visa Kanaano žemė tapo Izraelio vaikų paveldu kaip amžinas paveldėjimas, o Ezavas ir visi jo vaikai paveldėjo Seiro kalną.

48 SKYRIUS

1 Tomis dienomis, po Izaoko mirties, Viešpats įsakė ir sukėlė badą visoje žemėje.
2 Tuo metu Egipto karalius faraonas sėdėjo savo soste Egipto žemėje, gulėjo lovoje ir sapnavo sapnus. Faraonas sapne pamatė, kad stovi prie Egipto upės kranto.
3 Jam stovint, jis pamatė iš upės išlipančias septynias riebias ir gražias karves.
4 Ir septynios kitos karvės, liesos ir bjaurios, išlindo po jų, ir septynios bjaurios karvės prarijo gražiąsias, ir jos vis tiek atrodė bjaurios kaip anksčiau.
5 Ir jis pabudo, vėl užmigo ir antrą kartą susapnavo: septynios kukurūzų varpos išdygo ant vieno stiebo, bjaurios ir geros, ir septynios plonos, rytų vėjo nualintos varpos išdygo po jų, ir plonosios varpos prarijo pilnas, ir faraonas pabudo iš savo sapno.
6 Rytą karalius prisiminė savo sapnus, ir jo dvasia buvo labai nerami dėl sapnų. Karalius skubiai pasikvietė visus Egipto žynius ir išminčius, ir jie atėjo ir stojo prieš faraoną.
7 Karalius jiems tarė: „Sapnavau sapnus, ir nėra kam jų išaiškinti.“ Jie tarė karaliui: „Papasakok savo sapnus savo tarnams, kad mes juos išgirstume.“
8 Ir karalius papasakojo jiems savo sapnus, ir jie visi vienu balsu atsakė karaliui: „Tegyvena karalius amžinai!“ Tai yra tavo sapnų aiškinimas.
9 Septynios gražiosios karvės, kurias matei, reiškia septynias dukteris, kurios tau gims vėlesnėmis dienomis. Septynios karvės, kurias matei atplaukiant po jų ir jas

prarijus, yra ženklas, kad visos dukterys, kurios tau gims, mirs karaliaus dienomis.
10 Ir tai, ką matei antrame sapne apie septynias pilnas, geras javų burbuoles, išdygstančias ant vieno stiebo, yra jų aiškinimas: paskutinėmis dienomis tu pastatysi septynis miestus visoje Egipto žemėje; ir tai, ką matei apie septynias sunaikintas javų burbuoles, išdygstančias po jų ir jas praryjančias, kol tu jas stebėjai savo akimis, yra ženklas, kad miestai, kuriuos pastatysi, bus sunaikinti paskutinėmis dienomis, karaliaus gyvenimo metu.
11 Kai jie kalbėjo šiuos žodžius, karalius nekreipė dėmesio į jų žodžius ir nesutelkė į juos savo širdies, nes karalius savo išmintimi žinojo, kad jie neteisingai išaiškina sapnus. Kai jie baigė kalbėti karaliaus akivaizdoje, karalius jiems atsakė: „Apie ką jūs man kalbėjote? Jūs tikrai melavote ir kalbėjote melą. Todėl dabar teisingai išaiškinkite mano sapnus, kad nenumirtumėte.“
12 Ir po to karalius įsakė ir vėl pasikvietė kitus išminčius, ir jie atėjo ir atsistojo prieš karalių, ir karalius papasakojo jiems savo sapnus, ir jie visi atsakė jam pagal pirmąjį aiškinimą. Karalius užsidegė pykčiu ir labai įniršo, ir karalius jiems tarė: „Jūs tikrai kalbate melą ir kalbate melą.“
13 Karalius įsakė paskelbti visoje Egipto šalyje, sakydamas: „Karalius ir jo didžiūnai nusprendė, kad kiekvienas išmintingas žmogus, kuris žino ir supranta sapnų aiškinimą ir šiandien neateis pas karalių, mirs.“
14 Vyrui, kuris karaliui išaiškins jo sapnus, bus duota visa, ko jis pareikalaus iš karaliaus.“ Visi Egipto šalies išminčiai atėjo pas karalių, kartu su visais magais ir burtininkais, kurie buvo Egipte, Gošene, Ramzese, Tachpanche, Coare ir visose Egipto pasienio vietose, ir visi jie stovėjo karaliaus akivaizdoje.
15 Iš visų Egipto miestų susirinko visi didikai, kunigaikščiai ir karaliaus tarnai ir susėdo priešais karalių. Karalius papasakojo savo sapnus išminčių ir kunigaikščių akivaizdoje, o visi, kurie sėdėjo priešais karalių, stebėjosi regėjimu.
16 Visi išminčiai, stovėję pas karalių, labai nesutarė aiškindami jo sapnus. Kai kurie iš jų juos išaiškino karaliui, sakydami: „Septynios gerosios karvės yra septyni karaliai, kurie iš karaliaus palikuonių iškils Egipte.“
17 Septynios blogosios karvės yra septyni kunigaikščiai, kurie pakils prieš jas paskutinėmis dienomis ir jas sunaikins; o septynios javų burbuolės yra septyni didieji Egipto kunigaikščiai, kurie kris septynių silpnesnių savo priešų kunigaikščių rankose mūsų valdovo karaliaus karuose.
18 Kai kurios iš jų karaliui išaiškino: „Septynios gerosios karvės yra stiprūs Egipto miestai, o septynios blogosios karvės – septynios Kanaano žemės tautos, kurios paskutinėmis dienomis puls septynis Egipto miestus ir juos sunaikins.“
19 O tai, ką matei antrame sapne apie septynias geras ir blogas kukurūzų burbuoles, yra ženklas, kad Egipto valdžia vėl sugrįš pas tavo palikuonis kaip anksčiau.
20 Ir jo valdymo metu Egipto miestų gyventojai atsigręš prieš septynis Kanaano miestus, kurie yra stipresni už juos, ir juos sunaikins, o Egipto valdžia sugrįš pas tavo palikuonis.
21 Kai kurie iš jų tarė karaliui: „Štai tavo sapno aiškinimas: septynios geros karvės reiškia septynias karalienes, kurias paimsi žmonomis vėlesniais laikais, o septynios blogos karvės reiškia, kad visos tos moterys mirs karaliui gyvam esant.“
22 O septynios geros ir blogos kukurūzų burbuolės, kurias matei antrame sapne, yra keturiolika vaikų, ir paskutinėmis dienomis jos pakils ir kovos tarpusavyje, ir septynios iš jų sutriuškins septynias galingesnes.
23 Kai kurie iš jų pasakė karaliui šiuos žodžius: „Septynios geros karvės reiškia, kad tau gims septyni vaikai, ir jos nužudys septynis tavo vaikų vaikus vėlesnėmis dienomis; o septynios geros javų burbuolės, kurias matei antrajame sapne, yra tie kunigaikščiai, prieš kuriuos septyni kiti, mažiau galingi kunigaikščiai kovos ir juos sunaikins vėlesnėmis dienomis, ir atkeršys už tavo vaikų bylą, ir valdžia vėl sugrįš tavo palikuonims.“
24 Karalius išklausė visus Egipto išminčių žodžius ir jų sapnų aiškinimus, bet nė vienas iš jų nepatiko karaliui.
25 Karalius išmintimi suprato, kad ne visai teisingai jie kalbėjo visais šiais žodžiais, nes tai buvo Viešpaties valia, kad sužlugdytų Egipto išminčių žodžius ir Juozapas galėtų išeiti iš kalėjimo ir tapti didis Egipte.
26 Karalius pamatė, kad nė vienas iš visų Egipto išminčių ir žynių nekalbėjo su juo teisingai, ir karaliaus rūstybė užsidegė, ir jo viduje užsidegė pyktis.
27 Karalius įsakė, kad visi išminčiai ir magai pasitrauktų iš jo akivaizdos, ir jie visi išėjo iš karaliaus akivaizdos sugėdinti ir pažeminti.
28 Karalius įsakė paskelbti po visą Egiptą, kad būtų nužudyti visi magai, esantys Egipte, ir nė vienas iš jų nebūtų paliktas gyvas.
29 Karaliaus sargybos viršininkai pakilo, kiekvienas išsitraukė kardą ir pradėjo mušti Egipto žynius ir išminčius.
30 Po to atėjo vyriausiasis karaliaus vyndarys Merodas, nusilenkė karaliui ir atsisėdo prieš jį.
31 O vynininkas tarė karaliui: „Tegyvena karalius amžinai, ir tebūna jo valdžia išaukštinta krašte!“
32 Tu buvai supykęs ant savo tarno tomis dienomis, jau dveji metai praėjo, ir mane įkalinai. Kurį laiką buvau kalėjime aš ir vyriausiasis kepėjas.
33 Su mumis buvo hebrajų kilmės tarnas, priklausęs sargybos viršininkui, vardu Juozapas, nes jo šeimininkas buvo ant jo supykęs ir uždaręs jį į kalėjimą, ir ten mums tarnavo.
34 Ir po kurio laiko, kai buvome sargyboje, vieną naktį aš ir vyriausiasis kepėjas sapnavome sapnus; kiekvienas sapnavome pagal savo sapno aiškinimą.
35 Ryte atėjome ir papasakojome apie tai tam tarnui, ir jis mums išaiškino mūsų sapnus, kiekvienam pagal jo sapną, ar jis teisingai išaiškino?
36 Ir atsitiko taip, kaip jis mums išaiškino, taip ir įvyko; nė vienas jo žodis nenukrito ant žemės.
37 Todėl dabar, mano valdove ir karaliau, nežudykite Egipto žmonių veltui; štai tas vergas vis dar uždarytas namuose sargybos viršininko, jo šeimininko, kalėjime.
38 Jei karaliui patiks, tegul jis pakviečia jį, kad atvyktų pas tave, ir jis tau pasakys teisingą tavo sapno išaiškinimą.
39 Karalius išgirdo vyriausiojo vynininko žodžius ir įsakė nežudyti Egipto išminčių.

40 Ir karalius įsakė savo tarnams atvesti Juozapą pas jį, ir karalius jiems tarė: „Eikite pas jį ir negąsdinkite jo, kad nesusipainiotų ir nežinotų, kaip taisyklingai kalbėti.“
41 Karaliaus tarnai nuėjo pas Juozapą ir skubiai išvedė jį iš požemio. Karaliaus tarnai nuskuto jam plaukus, jis pakeitė kalėjimo drabužius ir atėjo pas karalių.
42 Karalius sėdėjo savo karališkajame soste, vilkėdamas princo apdaru, apsijuosęs auksiniu efodu. Trys auksas, kuris buvo ant jo, žėrėjo, o karbunkulas, rubinas ir smaragdas kartu su visais brangakmeniais, kurie buvo ant karaliaus galvos, apakino akis, ir Juozapas labai stebėjosi karaliumi.
43 Sostas, kuriame sėdėjo karalius, buvo aptrauktas auksu, sidabru ir onikso akmenimis, ir turėjo septyniasdešimt laiptelių.
44 Visoje Egipto žemėje buvo įprasta, kad kiekvienas vyras, ateidavo pasikalbėti su karaliumi, jei jis buvo princas ar kas nors, kas buvo gerbiamas karaliaus akyse, užlipdavo į karaliaus sostą iki trisdešimt pirmo laiptelio, o karalius nusileisdavo iki trisdešimt šešto laiptelio ir kalbėdavosi su juo.
45 Jei jis buvo vienas iš paprastų žmonių, jis užlipdavo ant trečio laiptelio, o karalius nusileisdavo ant ketvirto ir kalbėdavosi su juo. Be to, jų paprotys buvo toks, kad kiekvienas vyras, mokantis kalbėti visomis septyniasdešimt kalbų, užlipdavo septyniasdešimt laiptelių ir užlipdavo aukštyn, kalbėdamas, kol pasiekdavo karalių.
46 O kiekvienas, kuris neįstengė užbaigti septyniasdešimties, kopdavo tiek laiptelių, kiek kalbų mokėjo kalbėti.
47 Tais laikais Egipte buvo įprasta, kad niekas negalėjo valdyti, išskyrus tai, kas mokėjo kalbėti septyniasdešimčia kalbų.
48 Ir kai Juozapas atėjo pas karalių, jis nusilenkė iki žemės prieš karalių ir užlipo ant trečio laiptelio, o karalius atsisėdo ant ketvirto laiptelio ir kalbėjosi su Juozapu.
49 Karalius tarė Juozapui: „Sapnavau sapną, ir nėra aiškintojo, kuris jį teisingai išaiškintų. Šiandien įsakiau, kad visi Egipto magai ir išminčiai ateitų pas mane. Aš jiems papasakojau savo sapnus, ir niekas man jų teisingai neišaiškino.“
50 Ir po to šiandien aš išgirdau apie tave, kad esi išmintingas vyras ir gali teisingai išaiškinti kiekvieną sapną, kurį girdi.
51 Juozapas atsakė faraonui: „Tegul faraonas papasakoja savo sapnus, kuriuos sapnavo; jų aiškinimas priklauso Dievui.“ Faraonas papasakojo Juozapui savo sapnus – sapną apie karves ir sapną apie javų varpas, ir karalius liovėsi kalbėti.
52 Ir tada Juozapas buvo apgaubtas Dievo dvasia karaliaus akivaizdoje, ir jis žinojo viską, kas nutiks karaliui nuo tos dienos, ir jis žinojo teisingą karaliaus sapno aiškinimą, ir jis kalbėjo karaliaus akivaizdoje.
53 Juozapas rado malonę karaliaus akyse, ir karalius palenkė ausis ir širdį, ir išklausė visus Juozapo žodžius. Juozapas tarė karaliui: „Nemanyk, kad tai du sapnai, nes tai tik vienas sapnas, nes tai, ką Dievas pasirinko daryti visoje žemėje, Jis parodė karaliui jo sapne, ir štai teisingas tavo sapno aiškinimas:
54 Septynios geros karvės ir varpos yra septyneri metai, ir septynios blogos karvės bei varpos taip pat yra septyneri metai; tai vienas sapnas.
55 Štai ateinantys septyneri metai bus didelis perteklius visoje šalyje, o po jų seks septyneri bado metai – labai baisus badas; visa perteklius bus pamirštas krašte, ir badas praris krašto gyventojus.
56 Karalius susapnavo vieną sapną, ir sapnas buvo perduotas faraonui, nes tai yra Dievo nustatyta ir Dievas netrukus tai įvykdys.
57 Todėl dabar duosiu tau patarimą ir išgelbėsiu tavo sielą bei krašto gyventojų sielas nuo bado pikto. Ieškok visoje savo karalystėje labai protingo ir išmintingo vyro, kuris išmano visus vyriausybės reikalus, ir paskirk jį Egipto žemės prižiūrėtoju.
58 O vyras, kurį paskirsi Egipto valdytoju, tegul paskirs sau pavaldinius, kad surinktų visą ateinančių gerų metų derlių, sukauptų javus ir padėtų į tavo paskirtas saugyklas.
59 Ir tegul jie pasilieka tą maistą septyneriems bado metams, kad jo būtų tau, tavo žmonėms ir visam tavo kraštui, ir kad tu ir tavo kraštas nebūtumėte sunaikinti bado.
60 Taip pat tebūnie įsakyta visiems krašto gyventojams surinkti savo lauko derlių, visokių maisto produktų, per septynerius gerus metus ir sudėti juos į savo sandėlius, kad jų būtų jiems bado dienomis ir jie galėtų iš to gyventi.
61 Tai yra teisingas tavo sapno aiškinimas ir štai patarimas, duotas norint išgelbėti tavo ir visų tavo pavaldinių sielas.
62 Karalius atsakė Juozapui: „Kas sako ir kas žino, kad tavo žodžiai teisingi?“ Jis tarė karaliui: „Tai bus tau ženklas apie visus mano žodžius, kad jie teisingi ir kad mano patarimas tau naudingas.“
63 Štai tavo žmona šiandien sėdi ant gimdymo kėdės ir pagimdys tau sūnų, ir tu džiaugsiesi kartu su juo; kai tavo vaikas išeis iš motinos įsčių, tavo pirmagimis sūnus, gimęs prieš dvejus metus, mirs, ir tu būsi paguostas vaiku, kuris tau šiandien gims.
64 Ir Juozapas baigė kalbėti šiuos žodžius karaliui, nusilenkė karaliui ir išėjo. Kai Juozapas išėjo iš karaliaus akivaizdos, tą dieną išsipildė tie ženklai, kuriuos Juozapas buvo pasakęs karaliui.
65 Tą dieną karalienė pagimdė sūnų, ir karalius, išgirdęs džiugią žinią apie savo sūnų, apsidžiaugė. Kai pranešėjas išėjo iš karaliaus akivaizdos, karaliaus tarnai rado pirmagimį karaliaus sūnų gulintį negyvą ant žemės.
66 Karaliaus namuose kilo didelis raudojimas ir triukšmas. Karalius, tai išgirdęs, tarė: „Kas čia per triukšmas ir raudojimas, kurį girdėjau namuose?“ Karaliui buvo pranešta, kad mirė jo pirmagimis sūnus. Tada karalius suprato, kad visi Juozapo žodžiai buvo teisingi. Karalių paguodė vaikas, gimęs jam tą dieną, kaip Juozapas ir buvo sakęs.

49 SKYRIUS

1Po šių įvykių karalius surinko visus savo pareigūnus ir tarnus, visus karaliaus kunigaikščius ir didikus, ir jie visi atėjo pas karalių.
2 Karalius jiems tarė: „Štai jūs matėte ir girdėjote visus šio hebrajo žodžius ir visus ženklus, kuriuos jis skelbė įvyksiąs, ir nė vienas jo žodis nenukrito ant žemės.

3 Žinote, kad jis teisingai išaiškino sapną, ir jis tikrai išsipildys. Tad dabar pasitarkite ir žinokite, ką darysite ir kaip kraštas bus išgelbėtas nuo bado.
4 Dabar paieškok ir pažiūrėk, ar galima rasti tokį, kurio širdyje būtų išmintis ir žinojimas? Aš paskirsiu tokį valdyti kraštą.
5 Jūs girdėjote, ką patarė hebrajas, norėdamas išgelbėti kraštą nuo bado, ir aš žinau, kad kraštas nebus išgelbėtas nuo bado kitaip, kaip tik su hebrajo, kuris man patarė, patarimu.
6 Visi jie atsakė karaliui: „Hebrajų duotas patarimas šiuo klausimu yra geras. Taigi, mūsų valdove ir karaliau, štai visas kraštas yra tavo rankose, daryk, kaip tau atrodo gera.“
7 Tą, kurį išsirinksi ir kurį savo išmintimi žinai esant išmintingą ir gebantį valdyti kraštą, karalius paskirs būti savo pavaldiniu kraštui.
8 Karalius tarė visiems pareigūnams: „Manau, kad kadangi Dievas apreiškė hebrajui visa, ką kalbėjo, nėra visoje šalyje kito tokio nuovokaus ir išmintingo kaip jis. Jei jums atrodys gera, paskirsiu jį krašto valdytoju, nes savo išmintimi jis išgelbės kraštą.“
9 Visi pareigūnai atsakė karaliui: „Egipto įstatymuose parašyta, ir to negalima pažeisti, kad Egipte negali karaliauti ir būti antras po karaliaus, išskyrus tą, kuris moka visas žmonių sūnų kalbas.“
10 Taigi, mūsų valdove ir karaliau, štai šis hebrajų vyras moka tik hebrajų kalbą, tai kaip jis tada gali būti antras virš mūsų pagal valdžią, žmogus, kuris net nemoka mūsų kalbos?
11 Dabar prašome tave, kad jį pasikviestum, leisk jam ateiti pas tave, išmėgink jį visame kame ir daryk, kaip tau atrodo tinkama.
12 Karalius tarė: „Tai bus padaryta rytoj, ir tai, ką kalbėjai, yra gerai.“ Tą dieną visi pareigūnai atėjo pas karalių.
13 Tą naktį Viešpats pasiuntė vieną iš savo tarnaujančių angelų, ir šis atėjo į Egipto žemę pas Juozapą. Viešpaties angelas atsistojo virš Juozapo, ir štai Juozapas naktį gulėjo lovoje savo šeimininko namuose, požemyje, nes šeimininkas jį buvo grąžinęs į požemį dėl žmonos.
14 Ir angelas pažadino jį iš miego, ir Juozapas atsikėlė, atsistojo ant kojų ir štai Viešpaties angelas stovėjo priešais jį; ir Viešpaties angelas kalbėjosi su Juozapu, ir tą naktį jį išmokė visų žmonių kalbų, ir jis pavadino jį Juozapu.
15 Viešpaties angelas pasitraukė nuo jo, ir Juozapas sugrįžo ir atsigulė į savo lovą. Juozapas buvo apstulbęs dėl regėjimo, kurį matė.
16 Rytą karalius pasikvietė visus savo pareigūnus ir tarnus, ir jie visi atėjo ir susėdo priešais karalių. Karalius įsakė atvesti Juozapą, o karaliaus tarnai nuėjo ir atvedė Juozapą pas faraoną.
17 Ir karalius išėjo ir užlipo sosto laiptais, ir Juozapas kalbėjo su karaliumi visomis kalbomis. Juozapas užlipo pas jį ir kalbėjo su karaliumi, kol pasiekė karalių ant septyniasdešimtojo laiptelio ir atsisėdo priešais karalių.
18 Karalius labai džiaugėsi Juozapu, ir visi karaliaus pareigūnai džiaugėsi kartu su karaliumi, išgirdę visus Juozapo žodžius.
19 Karaliui ir pareigūnams patiko paskirti Juozapą antruoju po karaliaus visoje Egipto šalyje. Karalius kalbėjo Juozapui, sakydamas:
20 Tu man patariai paskirti išmintingą vyrą Egipto šaliai, kad jo išmintis išgelbėtų kraštą nuo bado. Kadangi Dievas tau visa tai apreiškė ir visus tavo žodžius, kuriuos kalbėjai, nėra visoje šalyje tokio nuovokaus ir išmintingo žmogaus kaip tu.
21 Tavo vardas nebebus vadinamas Juozapu, bet Cafnat Paneachas bus tavo vardas; tu būsi antras po manęs, ir pagal tavo žodį bus tvarkomi visi mano viešpatavimo reikalai, ir pagal tavo žodį mano žmonės išeis ir įeis.
22 Iš tavo rankos mano tarnai ir pareigūnai gaus savo mėnesinį atlyginimą, ir tau lenksis visi krašto žmonės; tik savo soste aš būsiu didesnis už tave.
23 Karalius nuėmė žiedą nuo rankos ir užmovė jį Juozapui ant rankos. Karalius aprengė Juozapą karališku drabužiu, uždėjo jam ant galvos auksinę karūną ir ant kaklo auksinę grandinėlę.
24 Karalius įsakė savo tarnams, ir jie įsodino jį į antrą karaliaus vežimą, kuris važiavo priešais karaliaus vežimą. Jis liepė jam joti ant didelio ir stipraus žirgo, vežiojamo Egipto šalies gatvėmis.
25 Ir karalius įsakė, kad visi, grojantys tamburinais, arfomis ir kitais muzikos instrumentais, eitų su Juozapu; tūkstantis tamburinų, tūkstantis mecholotų ir tūkstantis nebalų sekė paskui jį.
26 Penki tūkstančiai vyrų su ištrauktais kalavijais rankose žygiavo ir žaidė priešais Juozapą, o dvidešimt tūkstančių karaliaus didžiūnų, apsijuosusių auksu aptrauktais odos diržais, žygiavo Juozapo dešinėje ir dvidešimt tūkstančių kairėje. Visos moterys ir merginos lipo ant stogų arba stovėjo gatvėse, žaisdamos ir džiaugdamosi Juozapu, stebėdamos Juozapo išvaizdą ir grožį.
27 Karaliaus žmonės ėjo priešais jį ir iš paskos, kvepėdami kelią smilkalais, kasija ir visokiais geriausiais kvepalais, barstydami mirą ir alavijo žolę pakelėse. Dvidešimt vyrų garsiai skelbė šiuos žodžius jo akivaizdoje visoje šalyje:
28 Ar matai šį vyrą, kurį karalius išsirinko savo antruoju? Visus vyriausybės reikalus tvarkys jis, o kas pažeis jo įsakymus arba nenusilenks jam iki žemės, mirs, nes maištavo prieš karalių ir jo antrininką.
29 Kai šaukliai nustojo skelbti, visi Egipto žmonės nusilenkė iki žemės prieš Juozapą ir tarė: „Tegyvena karalius ir tegyvena jo antrasis!“ Visi Egipto gyventojai lenkėsi kelyje, ir šaukliai, artėdami prie jų, nusilenkė ir džiaugėsi visokiais tamburinais, mecholu ir nebalu prieš Juozapą.
30 Juozapas, jodėdamas ant žirgo, pakėlė akis į dangų ir sušuko: „Jis iškelia vargšą iš dulkių, iš mėšlo krūvos iškelia beturtį. Viešpatie, kareivijų Viešpatie, laimingas žmogus, kuris pasitiki Tavimi!“
31 Juozapas keliavo po visą Egipto šalį su faraono tarnais ir pareigūnais, ir jie parodė jam visą Egipto šalį ir visus karaliaus lobius.
32 Tą dieną Juozapas sugrįžo ir atėjo pas faraoną, ir karalius davė Juozapui nuosavybę Egipto žemėje – laukų ir vynuogynų. Karalius davė Juozapui tris tūkstančius talentų sidabro ir tūkstantį talentų aukso, onikso akmenų, bdelio ir daug dovanų.
33 Kitą dieną karalius įsakė visiems Egipto žmonėms atnešti Juozapui aukas ir dovanas, o kas pažeis karaliaus įsakymą, tas bus nubaustas mirtimi. Jie pastatė aukštumą

miesto gatvėje ir ten ištiesė drabužius. Kas tik atnešdavo ką nors Juozapui, tas padėdavo tai į aukštumą.
34 Visi Egipto žmonės įmetė į aukštumą: vienas auksinį auskarą, kitas – žiedus ir auskarus, įvairius auksinius ir sidabrinius indus, onikso akmenis ir bdelio akmenis. Kiekvienas aukojo iš to, ką turėjo.
35 Juozapas visa tai paėmė ir padėjo į savo iždą, ir visi karaliaus pareigūnai bei didikai išaukštino Juozapą ir davė jam daug dovanų, nes karalius jį išsirinko savo antruoju.
36 Karalius pasiuntė pas Potiferą, Ono kunigo Ahiramo sūnų, ir šis paėmė jo jauną dukterį Osnatą ir davė ją Juozapui į žmonas.
37 Mergaitė buvo labai graži, mergelė, kurios vyras nebuvo pažinęs, ir Juozapas ją paėmė į žmonas. Karalius tarė Juozapui: „Aš esu faraonas, ir be tavęs niekas nedrįs pakelti rankos ar kojos, kad valdytų mano tautą visoje Egipto žemėje.“
38 Juozapui buvo trisdešimt metų, kai jis stojo prieš faraoną. Išėjęs iš karaliaus akivaizdos, Juozapas tapo antruoju karaliaus pavaldiniu Egipte.
39 Ir karalius davė Juozapui šimtą tarnų, kad šie jam tarnautų jo namuose, ir Juozapas taip pat nupirko daug tarnų, ir jie pasiliko Juozapo namuose.
40 Tada Juozapas pasistatė sau labai didingus namus, panašius į karalių namus, priešais karaliaus rūmų kiemą, ir namuose pastatė didelę šventyklą, labai elegantišką išvaizdą ir patogią jo rezidencijai; Juozapas statė savo namus trejus metus.
41 Juozapas pasidarė sau labai puošnų sostą iš gausaus aukso ir sidabro, jį aptraukė onikso akmenimis ir bdeliu, ir ant jo padarė visos Egipto žemės atvaizdą ir Egipto upės, kuri laistė visą Egipto žemę, atvaizdą; ir Juozapas saugiai sėdėjo savo soste savo namuose, ir Viešpats suteikė Juozapui daugiau išminties.
42 Visi Egipto gyventojai, faraono tarnai ir jo didžiūnai labai mylėjo Juozapą, nes šis dalykas buvo iš Viešpaties Juozapui.
43 Juozapas turėjo kariuomenę, žygiuojančią pulkais ir būriais, kurių skaičius siekė keturiasdešimt tūkstančių šešis šimtus vyrų, galinčių nešti ginklus ir padėti karaliui ir Juozapui kovoje su priešu, neskaičiuojant karaliaus pareigūnų, jo tarnų ir nesuskaičiuojamų Egipto gyventojų.
44 Juozapas davė savo kariams ir visai savo kariuomenei skydų, iečių, kepurių, šarvinių tunikų ir akmenų mėtymui.

50 SKYRIUS

1 Tuo metu Taršišo vaikai išėjo prieš Izmaelio sūnus ir kariavo su jais. Taršišo vaikai ilgą laiką plėšė izmaelitus.
2 Izmaelio vaikų tais laikais buvo nedaug, jie negalėjo įveikti Taršišo vaikų ir buvo smarkiai engiami.
3 Izmaelitų seniūnai pasiuntė Egipto karaliui raštą, kuriame prašoma: „Prašau, atsiųsk savo tarnams pareigūnus ir kariuomenę padėti mums kovoti su Taršišo vaikais, nes mes jau seniai juos naikiname.“
4 Faraonas pasiuntė Juozapą su karžygiais ir kariuomene, kurie buvo su juo, ir taip pat savo karžygius iš karaliaus namų.
5 Jie nuėjo į Havilos kraštą pas Izmaelio vaikus, kad padėtų jiems prieš Taršišo vaikus. Izmaelio vaikai kovojo su Taršišo vaikais. Juozapas nugalėjo Taršišo gyventojus ir užkariavo visą jų žemę. Izmaelio vaikai ten gyvena iki šios dienos.
6 Kai Taršišo šalis buvo užkariauta, visi Taršišo gyventojai pabėgo ir atėjo prie savo brolių, Javano vaikų, sienos. Juozapas su visais savo kariais ir kariuomene grįžo į Egiptą, nė vieno iš jų netrūko.
7 Antraisiais Juozapo karaliavimo Egipte metais, metams bėgant, Viešpats davė didelę perteklių visoje šalyje septynerius metus, kaip Juozapas ir buvo sakęs. Viešpats palaimino visą žemės derlių tomis dienomis septynerius metus, ir jie valgė iki soties.
8 Tuo metu Juozapas turėjo pavaldinių, kurie surinko visą derlių tais gerais metais, metai iš metų kaupė javus ir padėjo juos į Juozapo iždą.
9 Ir kiekvieną kartą, kai jie rinkdavo maistą, Juozapas įsakydavo, kad jie atneštų kukurūzų burbuoles ir taip pat šiek tiek lauko žemės, kad ji nesugestų.
10 Juozapas taip darė metai iš metų ir sukaupė javų apsčiai kaip jūros smėlis, nes jo atsargos buvo didžiulės ir nesuskaičiuojamos.
11 Ir visi Egipto gyventojai per septynerius gerus metus gausiai prisirinko visokių maisto produktų savo sandėliuose, bet jie nedarė taip, kaip Juozapas.
12 Visas maistas, kurį Juozapas ir egiptiečiai buvo surinkę per septynerius pertekliaus metus, buvo sukauptas kraštui kaip atsargos septyneriems bado metams, kad išlaikytų visą kraštą.
13 Egipto gyventojai pripildė kiekvienas savo lobyną ir slėptuvę javais, kad turėtų pragyvenimo bado metu.
14 Juozapas sudėjo visą maistą, kurį buvo surinkęs, visuose Egipto miestuose, uždarė visas sandėlių saugyklas ir pastatė prie jų sargybinius.
15 Juozapo žmona Oznata, Potiferos duktė, pagimdė jam du sūnus, Manasą ir Efraimą. Juozapui buvo trisdešimt ketveri metai, kai jis juos gimė.
16 Vaikinai užaugo ir ėjo jo keliais bei jo nurodymais, nenukrypdami nuo kelio, kuriuo juos mokė jų tėvas, nei į dešinę, nei į kairę.
17 Viešpats buvo su vaikinais, jie užaugo, įgijo supratimo ir įgūdžių visoje išmintyje ir visuose valdžios reikaluose. Visi karaliaus pareigūnai ir jo didikai iš Egipto gyventojų išaukštino vaikinus, ir jie buvo auklėjami tarp karaliaus vaikų.
18 Septyneri pertekliaus metai, kurie buvo visoje šalyje, baigėsi, ir po jų atėjo septyneri bado metai, kaip Juozapas ir buvo sakęs, ir badas ištiko visą šalį.
19 Visi Egipto gyventojai pamatė, kad Egipto šalyje prasidėjo badas, ir atidarė savo javų sandėlius, nes juos buvo ištikęs badas.
20 Jie rado visą maistą, kuris buvo jų sandėliuose, pilną parazitų ir netinkamą valgyti. Badas siautėjo visoje šalyje. Visi Egipto gyventojai atėjo ir verkė pas faraoną, nes badas juos labai slėgė.
21 Jie tarė faraonui: „Duok maisto savo tarnams! Kodėl mes ir mūsų mažyliai turėtume mirti iš bado tavo akyse?“
22 Faraonas jiems atsakė: „Kodėl šaukiatės manęs? Argi Juozapas neįsakė sukaupti javus septyneriais pertekliaus metais bado metams? Kodėl nepaklausėte jo balso?“
23 Egipto žmonės atsakė karaliui: „Kaip gyva tavo siela, mūsų valdove, tavo tarnai įvykdė visa, ką Juozapas įsakė.

Per septynerius derliaus metus tavo tarnai surinko visą savo laukų derlių ir sudėjo jį į sandėlius iki šios dienos.“
24 Kai badas ištiko tavo tarnus, atidarėme savo sandėlius ir štai visas mūsų derlius buvo pilnas parazitų ir netiko maistui.
25 Karalius, išgirdęs visa, kas ištiko Egipto gyventojus, labai išsigando dėl bado ir labai išsigando. Karalius atsakė Egipto žmonėms: „Kadangi visa tai jus ištiko, eikite pas Juozapą, darykite viską, ką jis jums lieps, ir nelaužykite jo įsakymų.“
26 Visi Egipto žmonės išėjo pas Juozapą ir tarė jam: „Duok mums maisto! Kodėl turėtume mirti iš bado tavo akivaizdoje? Mes septynerius metus, kaip įsakei, surinkome derlių ir sukaupėme, ir taip mums atsitiko.“
27 Išgirdęs visus Egipto žmonių žodžius ir kas jiems nutiko, Juozapas atidarė visas savo derliaus atsargas ir pardavė jas Egipto žmonėms.
28 Badas siautėjo visoje šalyje, ir badas buvo visose šalyse, bet Egipto žemėje buvo derliaus.
29 Visi Egipto gyventojai atėjo pas Juozapą pirkti javų, nes juos ištiko badas, ir visi jų javai buvo sugedę. Juozapas kasdien juos pardavinėjo visiems Egipto žmonėms.
30 Visi Kanaano krašto gyventojai, filistinai, anapus Jordano gyvenantys žmonės, rytų krašto gyventojai ir visų tolimų bei artimų kraštų miestų gyventojai išgirdo, kad Egipte yra javų, ir visi atėjo į Egiptą pirkti javų, nes juos ištiko badas.
31 Juozapas atidarė javų sandėlius ir paskyrė jiems prižiūrėtojus, kurie kasdien stovėjo ir pardavinėjo visiems ateinantiems.
32 Juozapas žinojo, kad jo broliai taip pat atvyks į Egiptą pirkti javų, nes badas siautėjo visoje žemėje. Ir Juozapas įsakė visai savo tautai paskelbti apie tai visoje Egipto žemėje, sakydamas:
33 Karaliui, jo antrajam ir jų didžiūnams patinka, kad kiekvienas, norintis pirkti grūdus Egipte, nesiųstų savo tarnų pirkti į Egiptą, bet jei jo sūnūs ir kiekvienas egiptietis ar kanaanietis, atėjęs iš bet kurio Egipto grūdų sandėlio ir nuėjęs juos pardavinės visame krašte, mirs, nes niekas nepirks, išskyrus savo namų ūkio pragyvenimui.
34 O kas ves du ar tris gyvulius, turės mirti, nes žmogus ves tik savo gyvulį.
35 Juozapas pastatė sargybinius prie Egipto vartų ir įsakė jiems: „Neleiskite įeiti nė vienam, kuris ateina pirkti javų, kol nebus užrašytas jo vardas, jo tėvo vardas ir jo tėvo tėvo vardas. Kas bus parašyta dieną, vakare atsiųskite man jų vardus, kad žinočiau jų vardus.“
36 Juozapas paskyrė prižiūrėtojus visoje Egipto šalyje ir įsakė jiems atlikti visus šiuos darbus.
37 Juozapas padarė visa tai ir nustatė šiuos įstatus, kad žinotų, kada jo broliai atvyks į Egiptą pirkti javų; ir Juozapo žmonės kasdien skelbė Egipte šiuos žodžius ir įstatus, kuriuos Juozapas buvo įsakęs.
38 Visi rytų ir vakarų šalies bei visos žemės gyventojai išgirdo apie Juozapo Egipte priimtus įstatymus ir nuostatus. Atėjo žemės pakraščių gyventojai ir diena iš dienos pirko Egipte javus, o paskui iškeliavo.
39 Visi Egipto pareigūnai padarė taip, kaip Juozapas buvo įsakęs. Visus, kurie atvykdavo į Egiptą pirkti javų, vartų sargai užrašydavo vardus ir jų tėvų vardus ir kasdien vakare atvesdavo pas Juozapą.

51 SKYRIUS

1 Jokūbas vėliau išgirdo, kad Egipte yra javų, ir pasišaukė savo sūnus, kad eitų į Egiptą pirkti javų, nes ir juos buvo ištikęs badas. Jis pasišaukė savo sūnus, sakydamas:
2 Girdėjau, kad Egipte yra javų, ir visos žemės tautos eina ten jų pirkti. Tad kodėl jūs norite būti patenkinti visos žemės akivaizdoje? Nusileiskite į Egiptą ir nupirkite mums truputį javų tarp tų, kurie ten atvyks, kad nemirtume.
3 Jokūbo sūnūs paklausė savo tėvo balso ir pakilo keliauti į Egiptą pirkti javų tarp kitų atvykėlių.
4 Jų tėvas Jokūbas jiems įsakė: „Įeidami į miestą, neikite kartu pro tuos pačius vartus dėl krašto gyventojų.“
5 Ir Jokūbo sūnūs išėjo ir atvyko į Egiptą. Jokūbo sūnūs padarė viską, kaip jų tėvas buvo jiems įsakęs, ir Jokūbas nesiuntė Benjamino, nes manė: „Kad jam kelyje nenutiktų nelaimė, kaip jo broliui.“ Ir dešimt Jokūbo sūnų išėjo.
6 Jokūbo sūnums keliaujant, jie gailėjosi dėl to, ką buvo padarę Juozapui, ir kalbėjosi tarpusavyje, sakydami: „Žinome, kad mūsų brolis Juozapas nuvyko į Egiptą, todėl dabar jo ieškosime, kur tik eisime, ir jei jį rasime, paimsime jį iš jo šeimininko už išpirką, o jei ne, jėga ir mirsime už jį.“
7 Ir Jokūbo sūnūs sutiko su šiuo dalyku ir sustiprino save dėl Juozapo, kad išgelbėtų jį iš jo šeimininko rankų, ir Jokūbo sūnūs išvyko į Egiptą; ir kai jie priartėjo prie Egipto, jie atsiskyrė vienas nuo kito ir perėjo pro dešimt Egipto vartų, ir vartų sargai tą dieną užrašė jų vardus ir vakare atvedė juos Juozapui.
8 Juozapas perskaitė vardus iš miesto vartų sargybinių rankų ir pamatė, kad jo broliai įėjo pro dešimt miesto vartų. Tuo metu Juozapas įsakė paskelbti visoje Egipto žemėje, sakydamas:
9 Išeikite visi, krautuvų sargai, uždarykite visas javų saugyklas ir palikite atidarytą tik vieną, kad atvykusieji galėtų iš jos nusipirkti.
10 Taip ir padarė visi Juozapo pareigūnai tuo metu – uždarė visus sandėlius, palikdami atidarytą tik vieną.
11 Juozapas perdavė savo brolių vardus tam, kuris buvo paskirtas prižiūrėtojui, ir tarė jam: „Jei kas ateis pas tave pirkti javų, paklausk jo vardo. Kai šie vyrai ateis pas tave, suimk juos ir pasiuntk.“ Jie taip ir padarė.
12 Jokūbo sūnums atvykus į miestą, jie susirinko mieste ieškoti Juozapo, prieš pirkdami javus.
13 Ir jie nuėjo prie paleistuvių sienų ir tris dienas ieškojo Juozapo tarp paleistuvių sienų, nes manė, kad Juozapas ateis tarp paleistuvių sienų, nes Juozapas buvo labai gražus ir gero veido. Jokūbo sūnūs ieškojo Juozapo tris dienas, bet negalėjo jo rasti.
14 Vyras, kuris buvo paskirtas prižiūrėti sandėliuką, ieškojo vardų, kuriuos jam buvo davęs Juozapas, bet nerado.
15 Ir jis pasiuntė Juozapui žinią: „Jau trys dienos praėjo, o vyrai, kurių vardus man davei, dar neatėjo.“ Juozapas pasiuntė tarnus ieškoti tų vyrų visame Egipte ir atvesti juos pas Juozapą.
16 Juozapo tarnai nuvyko į Egiptą, bet jų nerado. Nuvykę į Gošeną, jų ten nebuvo, o paskui į Ramzio miestą, bet jų nerado.

17 Ir Juozapas toliau siuntė šešiolika tarnų ieškoti savo brolių. Jie nuėjo ir pasklido po keturis miesto kampus. Keturi tarnai nuėjo į paleistuvių namus ir rado ten dešimt vyrų, ieškančių savo brolio.
18 Tie keturi vyrai paėmė juos ir atvedė pas jį, ir jie nusilenkė jam iki žemės. Juozapas sėdėjo savo soste savo šventykloje, apsirengęs didingais drabužiais, o ant galvos buvo didelė auksinė karūna, ir visi galingi vyrai sėdėjo aplink jį.
19 Ir Jokūbo sūnūs pamatė Juozapą, ir jo išvaizda, grožis ir veido orumas atrodė nuostabūs jų akyse, ir jie vėl nusilenkė jam iki žemės.
20 Ir Juozapas pamatė savo brolius ir juos pažino, bet jie jo nepažino, nes Juozapas buvo labai didis jų akyse, todėl jie jo nepažino.
21 Juozapas jiems tarė: „Iš kur jūs atėjote?“ Jie visi atsakė: „Tavo tarnai atėjo iš Kanaano šalies pirkti javų, nes badas siaučia visoje žemėje. Tavo tarnai išgirdo, kad Egipte yra javų, todėl jie atėjo su kitais atvykėliais pirkti javų pragyvenimui.“
22 Juozapas jiems atsakė: „Jei atėjote pirkti, kaip sakote, tai kodėl einate pro dešimt miesto vartų? Juk atėjote tik šnipinėti krašto.“
23 Ir visi kartu atsakė Juozapui: „Ne taip, mano valdove, mes teisūs. Tavo tarnai nėra šnipai, bet mes atėjome pirkti javų, nes visi tavo tarnai yra broliai, vieno vyro sūnūs Kanaano krašte. Mūsų tėvas mums įsakė: ‘Atvykę į miestą, neikite kartu pro tuos pačius vartus dėl krašto gyventojų’.
24 Juozapas vėl jiems atsakė: „Taip ir kalbėjau. Jūs atėjote iššvalgyti krašto, todėl visi praėjote pro dešimt miesto vartų, atėjote apžiūrėti nuogos žemės.“
25 Kiekvienas, kuris ateina pirkti grūdų, eina savo keliu, o jūs jau tris dienas esate krašte. Ką jūs veikiate paleistuvių sienose, kuriose jau tris dienas esate? Tikrai šnipai mėgsta tokius dalykus.
26 Jie tarė Juozapui: „Tegul mūsų viešpats taip nekalba! Mes esame dvylika brolių, mūsų tėvo Jokūbo sūnūs Kanaano žemėje, Izaoko sūnaus, Abraomo, hebrajo, sūnaus. Štai jauniausias šiandien yra su mūsų tėvu Kanaano žemėje, o vieno nebėra, nes jis buvo mums dingęs, ir mes manėme, kad galbūt jis bus šioje žemėje. Todėl mes jo ieškome visoje šalyje ir net į paleistuvių namus atėjome jo ten ieškoti.“
27 Juozapas jiems tarė: „Ar jūs jo ieškojote visoje žemėje? Juk jums belikęs tik Egiptas? Ką jūsų brolis turėtų veikti paleistuvių namuose, būdamas Egipte? Argi nesakėte: ‘Esate iš Abraomo sūnaus Izaoko sūnų’? Ką tada Jokūbo sūnūs veiks paleistuvių namuose?’“
28 Jie jam atsakė: „Girdėjome, kad izmaelitai jį iš mūsų pavogė, ir mums buvo pasakyta, kad jie jį pardavė Egipte. Tavo tarnas, mūsų brolis, yra labai gražus ir gero veido. Manėme, kad jis tikrai bus paleistuvių namuose. Todėl tavo tarnai nuėjo ten jo ieškoti ir duoti už jį išpirką.“
29 Juozapas jiems atsakė: „Jūs tikrai kalbate melą ir skleidžiate melą, sakydami apie save, kad esate Abraomo sūnūs. Kaip gyvas faraonas, jūs esate šnipai, todėl atėjote į paleistuvių namus, kad nebūtumėte pažinti.“
30 Juozapas jiems tarė: „O jeigu dabar jį surasite ir jo šeimininkas pareikalaus iš jūsų didelio atlygio, ar duosite už jį?“ Jie atsakė: „Bus duota.“
31 Jis jiems tarė: „Jei jo šeimininkas nesutiks su juo skirtis už didelę kainą, ką jūs jam dėl jo padarysite?“ Jie jam atsakė: „Jei jis jo mums neduos, mes jį nužudysime, pasiimsime savo brolį ir išeisime.“
32 Juozapas jiems tarė: „Štai ką jums ir kalbėjau. Jūs esate šnipai, nes atėjote žudyti krašto gyventojų. Girdėjome, kad du jūsų broliai iššudė visus Sichemo gyventojus Kanaano krašte dėl savo sesers. O dabar jūs atėjote daryti tą patį Egipte dėl savo brolio.“
33 Tik dabar sužinosiu, kad esate tikri vyrai; jei pasiųsite vieną iš savo tarpo namo pasiimti jūsų jauniausiojo brolio nuo jūsų tėvo ir atvesti jį čia pas mane, ir taip padaręs žinosiu, kad esate teisūs.
34 Juozapas pasišaukė septyniasdešimt savo galingų vyrų ir tarė jiems: „Paimkite šiuos vyrus ir atveskite juos į nuovadą.“
35 Karžygiai paėmė dešimt vyrų, sugriebė juos ir uždarė sargyboje, kur jie išbuvo tris dienas.
36 Trečią dieną Juozapas liepė juos išvesti iš sargybos ir tarė jiems: „Jei esate dori vyrai, darykite tai patys, kad išliktumėte gyvi. Vienas iš jūsų brolių bus uždarytas sargybose, kol jūs nueisite ir parsivešite javus savo namams į Kanaano žemę, ir parsivešite savo jauniausią brolį, ir atveskite jį čia pas mane, kad žinočiau, jog esate dori vyrai, kai tai darysite.“
37 Ir Juozapas išėjo iš jų, įėjo į kambarį ir garsiai verkė, nes jam buvo jų gaila. Jis nusiprausė veidą ir vėl sugrįžo pas juos. Jis paėmė iš jų Simeoną ir įsakė jį surišti, bet Simeonas nenorėjo, nes buvo labai galingas vyras, ir jie negalėjo jo surišti.
38 Ir Juozapas pašaukė savo karžygius, ir septyniasdešimt drąsių vyrų atėjo prieš jį su ištrauktais kalavijais rankose, ir Jokūbo sūnūs išsigando jų.
39 Ir Juozapas jiems tarė: „Suimkite šį vyrą ir laikykite jį kalėjime, kol pas jį ateis jo broliai.“ Juozapo drąsūs vyrai suskubo ir visi čiupo Simeoną, kad jį surištų. Simeonas garsiai ir baisiai suklykė, ir šauksmas buvo girdimas iš tolo.
40 Išgirdę riksmą, visi Juozapo drąsūs vyrai išsigando taip, kad puolė veidais ant žemės, labai išsigandę ir pabėgo.
41 Visi vyrai, kurie buvo su Juozapu, pabėgo, nes labai bijojo dėl savo gyvybės. Ten liko tik Juozapas ir jo sūnus Manasas. Juozapo sūnus Manasas, pamatęs Simeono stiprybę, labai įniršo.
42 Juozapo sūnus Manasa pakilo prieš Simeoną, ir Manasa smarkiai smogė Simeonui kumščiu į sprandą, ir Simeono įniršis nurimo.
43 Ir Manasa sugriebė Simeoną, smarkiai jį pagriebė, surišo ir nuvedė į kalėjimą, ir visi Jokūbo sūnūs stebėjosi jaunuolio poelgiu.
44 Simeonas tarė savo broliams: „Niekas iš jūsų nesakykite, kad tai egiptiečio nužudymas, bet kad tai mano tėvo namų nužudymas.“
45 Po to Juozapas įsakė pašaukti sandėlio prižiūrėtoją, kad pripildytų jų maišus javais, kiek jie galėjo panešti, grąžintų kiekvieno pinigus į jo maišą ir duotų jiems maisto kelionei. Taip jis su jais ir padarė.
46 Ir Juozapas jiems įsakė, sakydamas: „Būkite atsargūs, kad nepažeistumėte mano įsakymų atvesti savo brolį, kaip aš jums įsakiau. Kai atvesite savo brolį čia pas mane, tada žinosiu, kad esate sąžiningi vyrai, ir galėsite prekiauti po

šalį. Aš jums sugrąžinsiu jūsų brolį, ir jūs galėsite ramybėje grįžti pas savo tėvą.“
47 Visi atsakė: „Kaip mūsų viešpats sako, taip ir darysime.“ Jie nusilenkė prieš jį iki žemės.
48 Ir kiekvienas užsikėlė savo javus ant asilo, ir jie išėjo į Kanaano šalį pas savo tėvą; ir jie atėjo į užeigą, ir Levis išskleidė savo maišą, kad duotų asilui pašaro, kai pamatė, kad jo pinigai, pilni svorio, vis dar buvo jo maiše.
49 Vyras labai išsigando ir tarė savo broliams: „Mano pinigai grąžinti! Štai jie mano maiše.“ Vyrai labai išsigando ir sakė: „Ką Dievas mums padarė?“
50 Ir visi jie sakė: „Kur Viešpaties gerumas mūsų tėvams – Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, kad Viešpats šiandien atidavė mus į Egipto karaliaus rankas, kad šis mus suklastotų?“
51 Judas jiems tarė: „Mes esame kalti nusidėjėliai Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, pardavę savo brolį, savo kūną. Kodėl sakote: ‘Kur Viešpaties gerumas mūsų tėvams?’“
52 Rubenas jiems tarė: „Argi nesakiau jums: ‘Nenusidėkite prieš vaiką’, o jūs manęs neklausėte? Dabar Dievas jo reikalauja iš mūsų, tai kaip jūs drįstate sakyti: ‘Kur Viešpaties gerumas mūsų protėviams’, kai jūs nusidėjote Viešpačiui?’“
53 Ir jie praleido naktį toje vietoje, ir anksti rytą atsikėlė, apkrovė savo asilus javais, ir juos nuvedė, ir jie atėjo į savo tėvų namus Kanaano krašte.
54 Ir Jokūbas su savo namiškiais išėjo pasitikti savo sūnų. Ir Jokūbas pamatė, kad jų brolio Simeono nebuvo su jais. Ir Jokūbas tarė savo sūnums: „Kur jūsų brolis Simeonas, kurio aš nematau?“ Ir jo sūnūs papasakojo jam viską, kas jiems nutiko Egipte.

52 SKYRIUS

1 Jie įėjo į savo namus, ir kiekvienas atrišo savo maišą, ir pamatė, kad ten yra kiekvieno pinigų ryšulėlis. Jie ir jų tėvas labai išsigando.
2 Jokūbas jiems tarė: „Ką man padarėte?! Pasiunčiau jūsų brolį Juozapą pasiteirauti apie jūsų gerovę, o jūs man sakėte: ‘Žvėris jį prarijo’.
3 Ir Simeonas ėjo su jumis pirkti maisto, o jūs sakote, kad Egipto karalius jį uždarė į kalėjimą ir norite paimti Benjaminą, kad jį nužudytumėte ir nustumtumėte mano žilus plaukus su liūdesiu į kapą dėl Benjamino ir jo brolio Juozapo.
4 Todėl dabar mano sūnus neis su jumis, nes jo brolis miręs ir jis likęs vienas. Jam gali nutikti nelaimė, kai eisite, kaip nutiko jo broliui.
5 Ir Rubenas tarė savo tėvui: „Tu nužudysi mano abu sūnus, jei aš neatvesiu tavo sūnaus ir nepastatysiu jo prieš tave.“ O Jokūbas tarė savo sūnums: „Pasilikite čia ir nevažiuokite į Egiptą, nes mano sūnus nevažiuos su jumis į Egiptą ir nemirs kaip jo brolis.“
6 Judas jiems tarė: „Susilaikykite nuo jo, kol pasibaigs javai. Tada jis tars: ‘Paimkite savo brolį’, kai dėl bado gresia pavojus jo ir jo namų gyvybei.
7 Ir tomis dienomis badas buvo baisus visoje šalyje, ir visi žemės žmonės išėjo ir atėjo į Egiptą pirkti maisto, nes badas tarp jų buvo labai įsigalėjęs, ir Jokūbo sūnūs pasiliko Kanaane metus ir du mėnesius, kol jų javai baigėsi.
8 Ir atsitiko, kad, jų javams pasibaigus, visi Jokūbo namai ėmė badauti, ir visi Jokūbo sūnų kūdikiai susirinko ir priėjo prie Jokūbo, ir visi jį apsupo, ir sakė jam: „Duok mums duonos, ir kodėl mes visi mirsime iš bado tavo akivaizdoje?“
9 Jokūbas išgirdo savo sūnaus vaikų žodžius ir garsiai verkė, ir jam apėmė gailestis jų. Jis pašaukė savo sūnus, ir jie visi atėjo ir susėdo priešais jį.
10 Jokūbas jiems tarė: „Ar nematėte, kaip jūsų vaikai šiandien verkia dėl manęs ir sako: ‘Duokite mums duonos’, o jos nėra? Dabar tad grįžkite ir nupirkite mums truputį maisto.“
11 Judas atsakė ir tarė savo tėvui: „Jei atsiųsi mūsų brolį su mumis, mes eisime ir nupirksime tau grūdų, o jei jo nesiųsi, mes neisime, nes Egipto karalius mums specialiai įsakė, sakydamas: ‘Nematysite mano veido, jei jūsų brolis nebus su jumis, nes Egipto karalius yra stiprus ir galingas karalius, ir štai jei eisime pas jį be savo brolio, visi būsime nužudyti.’“
12 Argi nežinai ir negirdėjai, kad šis karalius yra labai galingas ir išmintingas, ir nėra jam lygaus visoje žemėje? Štai mes matėme visus žemės karalius ir nematėme nė vieno tokio karaliaus, Egipto karaliaus. Tikrai tarp visų žemės karalių nėra didesnio už filistinų karalių Abimelechą, tačiau Egipto karalius yra didesnis ir galingesnis už jį, o Abimelechą galima palyginti tik su vienu iš jo pareigūnų.
13 Tėve, tu nematei jo rūmų ir jo sosto, ir visų jo tarnų, stovinčių priešais jį; tu nematei to karaliaus savo soste, jo didybės ir karališkos išvaizdos, apsirengusio karališkais drabužiais ir dideliu auksiniu vainiku ant galvos; tu nematei garbės ir šlovės, kurią jam suteikė Dievas, nes nėra jam lygaus visoje žemėje.
14 Tėve, tu nematei išminties, supratimo ir žinojimo, kuriuos Dievas davė jo širdžiai, ir negirdėjai jo švelnaus balso, kai jis kalbėjo mums.
15 Mes nežinome, tėve, kas jam pranešė mūsų vardus ir visa, kas mums atsitiko. Tačiau jis ir apie tave klausinėjo: ‘Ar tavo tėvas vis dar gyvas ir ar jam gerai sekasi?’“
16 Tu nematei, kaip jis tvarkytų Egipto vyriausybės reikalus, nepasiteiravęs savo valdovo faraono; tu nematei baimės ir pagarbios baimės, kurią jis kėlė visiems egiptiečiams.
17 Ir taip pat, kai išvykome nuo jo, grasinome padaryti su Egiptu tą patį, ką ir su kitais amoritų miestais, ir buvome labai įniršę ant visų jo žodžių, kuriuos jis kalbėjo apie mus kaip šnipus. Ir dabar, kai vėl ateisime pas jį, jo siaubas apims mus visus, ir nė vienas iš mūsų negalės su juo pasakyti nei mažai, nei daug.
18 Taigi dabar, tėti, atsiųsk berniuką su mumis, kad galėtume nukeliauti ir nupirkti tau maisto savo pragyvenimui ir nemirti iš bado.“ Jokūbas tarė: „Kodėl taip blogai su manimi elgeisi, pasakydamas karaliui, kad turi brolį? Ką man padarei?“
19 Judas tarė savo tėvui Jokūbui: „Pavesk berniuką mano globai, ir mes atsikelsime, keliausime į Egiptą ir pirksime javų, o tada grįšime. Jei mums grįžus berniuko nebus su mumis, aš būsiu amžinai kaltas dėl tavęs.“
20 Ar matei visus mūsų kūdikius, verkiančius dėl tavęs iš alkio, ir tavo rankose nėra jokios jėgos juos pasotinti? Dabar tegul tavo gailestis jiems ir siųsk mūsų brolį su mumis, ir mes eisime.

21 Kaip tau pasireikš Viešpaties gerumas mūsų protėviams, kai sakai, kad Egipto karalius pasiims tavo sūnų? Kaip gyvas Viešpats, aš jo nepaliksiu, kol jo neatvesiu ir nepastatysiu tavo akivaizdoje. Melsk už mus Viešpatį, kad Jis būtų mums malonus, kad Egipto karalius ir jo vyrai mus priimtų palankiai ir maloniai. Jei nebūtume delsę, būtume antrą kartą sugrįžę su tavo sūnumi.
22 Ir Jokūbas tarė savo sūnums: „Aš pasitikiu Viešpačiu Dievu, kad Jis jus išgelbės ir suteiks jums malonę Egipto karaliaus ir visų jo vyrų akyse.“
23 Taigi dabar kelkitės ir eikite pas tą vyrą, paimkite jam į rankas dovaną iš to, ką galima gauti krašte, ir atneškite ją jam. Visagalis Dievas tegul suteikia jums gailestingumą Jo akivaizdoje, kad jis galėtų su jumis siųsti jūsų brolius Benjaminą ir Simeoną.
24 Visi vyrai pakilo, pasiėmė savo brolį Benjaminą ir didelę dovaną iš geriausių krašto vertybių, taip pat dvigubą sidabro dalį.
25 Jokūbas griežtai įsakė savo sūnums dėl Benjamino, sakydamas: „Saugokitės jo kelyje ir nesišalinkite nuo jo nei kelyje, nei Egipte.“
26 Ir Jokūbas atsikėlė nuo savo sūnų, ištiesė rankas ir meldėsi Viešpačiui dėl savo sūnų, sakydamas: „Viešpatie, dangaus ir žemės Dieve, atsimink savo sandorą su mūsų tėvu Abraomu, atsimink ją su mano tėvu Izaoku ir elkis maloningai su mano sūnumis ir neatiduok jų į Egipto karaliaus rankas; meldžiu tave, Dieve, padaryk tai dėl savo gailestingumo ir išpirk visus mano vaikus, išgelbėk juos iš Egipto valdžios ir atsiųsk jiems du jų brolius.“
27 Ir visos Jokūbo sūnų žmonos ir jų vaikai pakėlė akis į dangų ir visi verkė Viešpaties akivaizdoje, šaukdamiesi Jo, kad išgelbėtų jų tėvus iš Egipto karaliaus rankos.
28 Jokūbas parašė Egipto karaliui metraštį ir padavė jį Judui ir jo sūnums Egipto karaliui, sakydamas:
29 Tavo tarnas Jokūbas, Izaoko sūnus, Abraomo, hebrajo, sūnaus, Dievo kunigaikštis, siunčia sveikinimą galingam ir išmintingam karaliui, paslapčių apreiškėjui, Egipto karaliui.
30 Tebūnie žinoma mano valdovui Egipto karaliui, kad Kanaano krašte mus labai siautėjo badas, todėl aš pasiunčiau pas tave savo sūnus, kad nupirktų mums šiek tiek maisto pragyvenimui.
31 Nes mano sūnūs apsupo mane, ir aš, būdamas labai senas, negaliu matyti savo akimis, nes mano akys labai apsunko dėl amžiaus, taip pat nuo kasdienio verksmo dėl mano sūnaus, dėl Juozapo, kuris dingo man matomoje vietoje, ir aš įsakiau savo sūnums, kad jie neįeitų pro miesto vartus, kai atvyks į Egiptą, dėl to krašto gyventojų.
32 Ir aš taip pat įsakiau jiems keliauti po Egiptą ir ieškoti mano sūnaus Juozapo, galbūt jie galėtų jį ten rasti, ir jie taip ir padarė, o tu juos laikei krašto šnipais.
33 Argi negirdėjome apie tave, kad tu išaiškinai faraono sapną ir kalbėjai jam tiesą? Kaip tad tu savo išmintimi nežinai, ar mano sūnūs šnipai, ar ne?
34 Taigi dabar, mano valdove ir karaliau, štai aš pasiunčiau savo sūnų pirma tavęs, kaip tu ir sakei mano sūnums. Meldžiu tave stebėti jį, kol jis sugrįš pas mane ramybėje su savo broliais.
35 Argi nežinai ar negirdėjai, ką mūsų Dievas padarė faraonui, kai jis paėmė mano motiną Sarą, ir ką jis padarė filistinų karaliui Abimelechui dėl jos, ir ką mūsų tėvas Abraomas padarė devyniems Elamo karaliams, kaip jis juos visus sumušė keliais vyrais, kurie buvo su juo?
36 Ir ką mano du sūnūs Simeonas ir Levis padarė aštuoniems amoritų miestams? Kaip jie juos sunaikino dėl jų sesers Dinos?
37 Ir taip pat dėl savo brolio Benjamino jie guodė save dėl jo brolio Juozapo netekties; ką jie tada darys dėl jo, kai pamatys, kad kokia nors tauta juos nugalės dėl jo?
38 Argi nežinai, Egipto karaliau, kad Dievo galybė yra su mumis ir kad Dievas visada girdi mūsų maldas ir neapleidžia mūsų per visas dienas?
39 Ir kai mano sūnūs papasakojo man apie tavo elgesį su jais, aš nesišaukiau Viešpaties dėl tavęs, nes kitaip tu būtum žuvęs su savo vyrais prieš ateinant mano sūnui Benjaminui prieš tave, bet aš pamaniau, kad kadangi mano sūnus Simeonas yra tavo namuose, galbūt tu galėtum su juo pasielgti maloningai, todėl aš to tau nepadariau.
40 Taigi štai mano sūnus Benjaminas ateina pas tave su mano sūnumis. Saugokis jo ir pažvelgk į jį, o tada Dievas pažvelgs į tave ir visą tavo karalystę.
41 Dabar aš tau papasakojau viską, kas yra mano širdyje, ir štai mano sūnūs ateina pas tave su savo broliu, ištirk dėl jų visos žemės veidą ir leisk jiems grįžti ramybėje su savo broliais.
42 Ir Jokūbas perdavė metraštį savo sūnums Judo globai, kad šie jį perduotų Egipto karaliui.

53 SKYRIUS

1 Jokūbo sūnūs pakilo, pasiėmė Benjaminą ir visas dovanas ir iškeliavo į Egiptą, kur stojo Juozapo akivaizdoje.
2 Ir Juozapas pamatė savo brolį Benjaminą su jais ir pasveikino juos, ir šie vyrai atėjo į Juozapo namus.
3 Ir Juozapas įsakė savo namų prižiūrėtojui duoti valgyti jo broliams, ir jis taip su jais ir padarė.
4 Vidurdienį Juozapas pasikvietė vyrus su Benjaminu, ir vyrai papasakojo Juozapo namų prižiūrėtojui apie sidabrą, kuris buvo grąžintas jų maišuose. Jis tarė jiems: „Jums viskas bus gerai, nebijokite!“ Ir jis atvedė pas juos jų brolį Simeoną.
5 Simeonas tarė savo broliams: „Egipto valdovas elgėsi su manimi labai maloningai, jis manęs nesurišo, kaip matėte savo akimis. Išeidami iš miesto, jis mane paleido ir elgėsi su manimi maloniai savo namuose.
6 Judas paėmė Benjaminą už rankos, ir jie priėjo prie Juozapo, ir jie nusilenkė jam iki žemės.
7 Vyrai įteikė Juozapui dovaną, ir visi susėdo priešais jį. Juozapas jų paklausė: „Ar jums gerai sekasi, ar jūsų vaikams gerai, ar jūsų senam tėvui gerai?“ Jie atsakė: „Gerai.“ Judas paėmė Jokūbo atsiųstą raštą ir padavė jį Juozapui į rankas.
8 Juozapas perskaitė laišką ir suprato savo tėvo raštą. Jis norėjo verkti, todėl įėjo į vidinį kambarį ir garsiai verkė. Ir išėjo.
9 Jis pakėlė akis ir pamatė savo brolį Benjaminą ir tarė: „Ar šitas yra jūsų brolis, apie kurį man kalbėjote?“ Benjaminas priėjo prie Juozapo, ir Juozapas uždėjo ranką jam ant galvos ir tarė: „Tebūna tau Dievas maloningas, mano sūnau!“

10 Pamatęs savo brolį, savo motinos sūnų, Juozapas vėl panoro verkti. Įėjo į kambarį ir ten verkė, nusiprausė veidą, išėjo ir, nustojęs verkti, tarė: „Paruoškite valgį“.
11 Juozapas turėjo taurę, iš kurios gėrė, – sidabrinę, gražiai inkrustuotą onikso akmenimis ir bdeliu. Juozapas smogė į taurę savo brolių akivaizdoje, jiems sėdint su juo valgyti.
12 Juozapas tarė vyrams: „Iš šios taurės žinau, kad pirmagimis Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas ir Zebulonas yra vienos motinos vaikai. Susėskite valgyti pagal savo kilmę.
13 Ir jis taip pat sudėliojo kitus pagal jų kilmę ir tarė: „Žinau, kad šis jūsų jauniausias brolis neturi brolio, ir aš, kaip ir jis, neturiu brolio, todėl jis tegul sės pietauti su manimi.“
14 Ir Benjaminas užlipo prieš Juozapą ir atsisėdo soste, ir vyrai stebėjo Juozapo darbus ir stebėjosi jais; ir vyrai tuo metu valgė ir gėrė su Juozapu, ir jis tada davė jiems dovanų, ir Juozapas davė vieną dovaną Benjaminui, o Manasas ir Efraimas matė savo tėvo darbus ir taip pat davė jam dovanų, ir Osnatas davė jam vieną dovaną, ir tai buvo penkios dovanos Benjamino rankose.
15 Juozapas atnešė jiems atsigerti vyno, bet jie nenorėjo gerti ir tarė: „Nuo tos dienos, kai Juozapas žuvo, mes negėrėme vyno ir nevalgėme jokių skanėstų.“
16 Ir Juozapas jiems prisiekė, ir jis juos labai spaudė, ir jie tą dieną gausiai gėrė su juo. Po to Juozapas atsisuko pas savo brolį Benjaminą pasikalbėti su juo, o Benjaminas vis dar sėdėjo soste prieš Juozapą.
17 Juozapas jam tarė: „Ar tu susilaukei vaikų?“ Tas atsakė: „Tavo tarnas turi dešimt sūnų. Jų vardai: Bela, Becheris, Ašbalas, Gera, Naamanas, Achis, Rošas, Mupimas, Hupimas ir Ordas. Aš juos pavadinau savo brolio, kurio nemačiau, vardu.“
18 Ir jis įsakė jiems atnešti prieš jį savo žvaigždžių žemėlapį, iš kurio Juozapas žinojo visus laikus, ir Juozapas tarė Benjaminui: „Girdėjau, kad hebrajai žino visą išmintį, ar tu ką nors apie tai žinai?“
19 Benjaminas tarė: „Tavo tarnas žino visą išmintį, kurios mane išmokė mano tėvas.“ Juozapas tarė Benjaminui: „Pažvelk į šį įrankį ir suprask, kur Egipte yra tavo brolis Juozapas, apie kurį sakei, kad jis nuvyko į Egiptą.“
20 Ir Benjaminas pamatė tą įrankį su dangaus žvaigždžių žemėlapiu, ir jis tapo išmintingas ir pažiūrėjo į jį, kad sužinotų, kur yra jo brolis, ir Benjaminas padalijo visą Egipto žemę į keturias dalis, ir jis pamatė, kad tas, kuris sėdėjo soste priešais jį, buvo jo brolis Juozapas, ir Benjaminas labai nustebo, ir kai Juozapas pamatė, kad jo brolis Benjaminas taip nustebęs, jis tarė Benjaminui: „Ką tu matei ir kodėl taip nustebęs?“
21 Ir Benjaminas tarė Juozapui: „Iš to matau, kad mano brolis Juozapas sėdi čia su manimi soste.“ Juozapas jam tarė: „Aš esu Juozapas, tavo brolis. Neatskleisk šito savo broliams. Štai aš tave siųsiu su jais, kai jie išeis, ir aš įsakysiu juos sugrąžinti į miestą, ir aš tave paimsiu nuo jų.“
22 Ir jei jie rizikuos savo gyvybėmis ir kovos už tave, tada aš žinosiu, kad jie atgailavo dėl to, ką man padarė, ir aš jiems apsireikšiu, o jei jie tave paliks, kai tave pasiimsiu, tada tu liksi su manimi, ir aš su jais ginčysiuos, ir jie išeis, ir aš jiems nebūsiu žinomas.
23 Tuo metu Juozapas įsakė savo pareigūnui pripildyti jų maišus maisto, įdėti kiekvieno pinigus į jo maišą, įmesti taurę į Benjamino maišą ir duoti jiems maisto kelionei. Taip jie ir padarė.
24 Kitą dieną vyrai atsikėlė anksti rytą, užsikrovė javus ant asilų ir iškeliavo su Benjaminu į Kanaano žemę su savo broliu Benjaminu.
25 Jie dar nebuvo toli nukeliavę iš Egipto, kai Juozapas įsakė savo namų prižiūrėtojui: „Vykis šituos vyrus, kol jie nenutols nuo Egipto, ir sakyk jiems: ‘Kodėl pavogėte mano šeimininko taurę?’“
26 Juozapo tarnas atsikėlė, priėjo prie jų ir papasakojo jiems visus Juozapo žodžius. Išgirdę tai, jie labai įniršo ir tarė: „Tas, pas kurį bus rasta tavo šeimininko taurė, mirs, o mes taip pat tapsime vergais.“
27 Ir jie suskubo, ir kiekvienas vyras nusiėmė savo maišą nuo asilo, ir jie peržiūrėjo savo maišus, ir taurė buvo rasta Benjamino maiše. Ir jie visi persiplėšė savo drabužius ir grįžo į miestą, ir jie mušė Benjaminą kelyje, nuolat jį mušdami, kol jis atėjo į miestą, ir jie atsistojo prieš Juozapą.
28 Judo pyktis užsidegė ir jis tarė: „Šis vyras mane šiandien sugrąžino tik tam, kad sunaikinčiau Egiptą“.
29 Vyrai atėjo į Juozapo namus ir rado Juozapą sėdintį soste, o visus galingus vyrus stovinčius jo dešinėje ir kairėje.
30 Ir Juozapas jiems tarė: „Ką jūs padarėte, kad paėmėte mano sidabrinę taurę ir išėjote? Bet aš žinau, kad paėmėte mano taurę, norėdami sužinoti, kurioje šalies dalyje yra jūsų brolis.“
31 Judas tarė: „Ką sakysime savo valdovui, ką kalbėsime ir kaip pateisinsime save? Šiandien Dievas aptiko visų tavo tarnų kaltę, todėl šiandien mums tai padarė.“
32 Juozapas pakilo, nutvėrė Benjaminą ir smurtu atėmė jį nuo savo brolių rankų. Įėjęs į namus, jis užrakino duris ir įsakė savo namų valdytojui sakyti jiems: „Taip sako karalius: ‘Eikite ramybėje pas savo tėvą! Štai aš paėmiau vyrą, kurio rankoje buvo rasta mano taurė.’“

54 SKYRIUS

1 Judas, pamatęs Juozapo elgesį su jais, priėjo prie jo, išlaužė duris ir su savo broliais ėjo pas Juozapą.
2 Judas tarė Juozapui: „Tegul tai neatrodo sunku mano valdovo akyse. Ar tavo tarnas, prašau, galėtų prabilti prieš tave?“ Juozapas jam atsakė: „Kalbėk“.
3 Judas kalbėjo Juozapui, o jo broliai stovėjo priešais juos. Judas tarė Juozapui: „Kai pirmą kartą atėjome pas savo valdovą pirkti maisto, tu mus laikei krašto šnipais. Mes atvedėme Benjaminą pas tave, o tu iki šiol iš mūsų tyčiojiesi.“
4 Tad dabar tegul karaliau išgirsta mano žodžius ir, prašau, atsiųsk mūsų brolį, kad jis eitų su mumis pas mūsų tėvą, kitaip tavo siela šiandien nežūtų kartu su visais Egipto gyventojais.
5 Ar nežinai, ką du mano broliai, Simeonas ir Levis, padarė Sichemo miestui ir septyniems amoritų miestams dėl mūsų sesers Dinos ir ką jie darė dėl savo brolio Benjamino?
6 Ir aš su savo jėga, kuris esu didesnis ir galingesnis už juos abu, šiandien ateinu prieš tave ir tavo kraštą, jei nenorėsi siųsti mūsų brolio.
7 Ar negirdėjai, ką mūsų Dievas, kuris mus išsirinko, padarė faraonui dėl mūsų motinos Saros, kurią jis atėmė iš mūsų tėvo, kad jis jį ir jo namus bausdavo sunkūs marai,

kad iki šios dienos egiptiečiai pasakoja apie šį stebuklą vienas kitam? Taip mūsų Dievas padarys tau ir dėl Benjamino, kurį šiandien atėmei iš jo tėvo, ir dėl nelaimių, kurias šiandien mums sukrauni savo žemėje. Nes mūsų Dievas atsimins savo sandorą su mūsų tėvu Abraomu ir siunčia tau nelaimę, nes šiandien nuliūdinai mūsų tėvo sielą.
8 Taigi dabar paklausyk mano žodžių, kuriuos šiandien tau kalbėjau, ir išleisk mūsų brolį, kad jis išvyktų, kad tu ir tavo krašto žmonės nemirtumėte nuo kardo, nes jūs visi negalite manęs nugalėti.
9 Juozapas atsakė Judui: „Kodėl plačiai atvėrei burną ir kodėl giriesi prieš mus, sakydamas: ‘Jėga su tavimi’? Kaip gyvas faraonas, jei įsakyčiau visiems savo narsuoliams kovoti su jumis, tu ir tavo broliai tikrai paskęstumėte purve.
10 Judas tarė Juozapui: „Tu ir tavo žmonės privalai manęs bijoti! Kaip gyvas Viešpats, jei išsitrauksiu kardą, nebeįkišiu jo atgal, kol šiandien neiššudysiu viso Egipto. Pradėsiu nuo tavęs ir baigsiu nuo faraono, tavo valdovo.“
11 Juozapas jam atsakė: „Tikrai ne vien tau priklauso stiprybė; aš esu stipresnis ir galingesnis už tave; tikrai, jei išsitrauksi kardą, aš jį įsmeigsiu tau į kaklą ir visiems tavo broliams į kaklus.“
12 Judas jam tarė: „Jei šiandien atversiu burną prieš tave, aš tave prarysiu, ir tu būsi sunaikintas nuo žemės paviršiaus bei šiandien žūsi iš savo karalystės.“ Juozapas tarė: „Jei atversi burną, aš turiu galią ir galią uždaryti tavo burną akmeniu, kol tu nebegalėsi ištarti nė žodžio. Matai, kiek akmenų yra prieš mus! Aš galiu paimti akmenį, įsmeigti jį tau į burną ir sulaužyti tavo žandikaulius.“
13 Judas tarė: „Dievas tebūna liudytojas tarp mūsų, kad mes iki šiol nenorėjome kovoti su tavimi, tik atiduok mums mūsų brolį, ir mes pasitrauksime.“ Juozapas atsakė: „Kaip gyvas faraonas, net jei visi Kanaano karaliai susirinktų su jumis, jūs jo iš mano rankos neatimtumėte.“
14 Taigi dabar eik pas savo tėvą, o tavo brolis bus man vergas, nes jis apiplėšė karaliaus namus.“ Judas tarė: „Kas tau rūpi ar karaliaus orumas? Karalius siunčia iš savo namų po visą šalį sidabrą ir auksą dovanomis ir išlaidomis, o tu vis dar kalbi apie savo taurę, kurią įdėjai į mūsų brolio maišą, ir sakai, kad jis ją iš tavęs pavogė?“
15 Dieve, apsaugok, kad mūsų brolis Benjaminas ar kuris nors iš Abraomo palikuonių padarytų šį dalyką ir vogtų iš tavęs ar iš ko nors kito, ar tai būtų karalius, princas ar bet kuris kitas žmogus.
16 Tad dabar liaukis kaltinęs, kad visa žemė neišgirstų tavo žodžių: ‘Už truputį sidabro Egipto karalius barėsi su tais vyrais, juos apkaltino ir paėmė jų brolį vergu’.
17 Juozapas atsakė: „Imk šią taurę, eik šalin nuo manęs ir palik savo brolį vergu, nes vagies nuosprendis yra būti vergu.“
18 Judas tarė: „Kodėl nesigėdiji palikti mūsų brolį ir paimti savo taurę? Net jei duosi mums savo taurę ar tūkstantį kartų daugiau, mes nepaliksime savo brolio už pinigus, rastus pas bet kurį žmogų, ir nemirsime dėl jo.“
19 Juozapas atsakė: „Kodėl palikai savo brolį ir pardavei jį už dvidešimt sidabrinių iki šios dienos? Kodėl gi tada to paties nepadarai ir šiam savo broliui?“
20 Judas tarė: „Viešpats yra liudytojas tarp manęs ir tavęs, kad mes nenorime tavo mūšių. Dabar tad atiduok mums mūsų brolį, ir mes pasitrauksime nuo tavęs be ginčų.“
21 Juozapas atsakė: „Net jei visi krašto karaliai susirinktų, jie negalėtų paimti jūsų brolio iš mano rankos.“ Judas tarė: „Ką sakysime savo tėvui, kai jis pamatys, kad mūsų brolis neateina su mumis, ir dėl jo liūdės?“
22 Juozapas atsakė: „Štai ką turi pasakyti savo tėvui: ‘Virvė nukeliavo paskui kibirą’.
23 Judas tarė: „Tu esi karalius ir kodėl taip kalbi, skelbdamas melagingą teismą? Vargas karaliui, kuris yra toks kaip tu!“
24 Juozapas atsakė: „Nėra jokio melagingo teismo kalboje, kurią kalbėjau apie jūsų brolį Juozapą. Jūs pardavėte jį midjaniečiams už dvidešimt sidabrinių ir išsižadėjote savo tėvo, sakydami: ‘Žvėris jį prarijo, Juozapas buvo sudraskytas į gabalus’.
25 Judas tarė: „Štai Semo ugnis dega mano širdyje! Dabar aš sudeginsiu visą jūsų žemę ugnimi.“ Juozapas atsakė: „Tikrai tavo brolienė Tamara, kuri nužudė tavo sūnus, užgesino Sichemo ugnį.“
26 Judas tarė: „Jei išlupsiu bent vieną plauką iš savo kūno, pripildysiu visą Egiptą jo krauju“.
27 Juozapas atsakė: „Toks tavo įprotis – elgtis taip, kaip elgeisi su savo broliu, kurį pardavei. Tu pamirkei jo marškinius kraujyje ir nunešei juos savo tėvui, kad jis pasakytų: „Žvėris jį prarijo, ir štai jo kraujas.“
28 Ir kai Judas išgirdo tai, jis labai įniršo ir jo viduje užsidegė pyktis. Toje vietoje priešais jį stovėjo akmuo, sveriantis apie keturis šimtus šekelių. Judo pyktis užsidegė ir jis paėmė akmenį į vieną ranką, sviedė jį į dangų ir sugavo jį kaire ranka.
29 Paskui jis padėjo jį sau po kojomis ir atsisėdo ant jo visa jėga, ir akmuo pavirto dulkėmis nuo Judo jėgos.
30 Juozapas matė Judo poelgį ir labai išsigando, bet įsakė savo sūnui Manasui, ir šis padarė su kitu akmeniu tą patį, ką padarė Judas. Judas tarė savo broliams: „Tegul niekas iš jūsų nesako: ‘Šis vyras yra egiptietis’, bet dėl to, kad taip pasielgė, jis yra iš mūsų tėvo giminės.“
31 Juozapas tarė: „Ne tik jums duota jėga, nes mes taip pat esame galingi vyrai, tai kodėl jūs girsitės prieš mus visus?“ Judas tarė Juozapui: „Prašau, atsiųsk mūsų brolį ir šiandien nesugriauk savo šalies.“
32 Juozapas jiems atsakė: „Eikite ir pasakykite savo tėvui, kad piktas žvėris jį prarijo, kaip ir sakėte apie savo brolį Juozapą.“
33 Judas kalbėjo savo broliui Naftaliui: „Skubėk, eik, suskaičiuok visas Egipto gatves ir pranešk man.“ Simeonas jam atsakė: „Tegul tau tai netrukdo! Aš eisiu į kalną, paimsiu nuo jo didelį akmenį, sulyginsiu jį su visais Egipto gyventojais ir iššudysiu visus, kurie jame bus.“
34 Juozapas girdėjo visus šiuos žodžius, kuriuos jo broliai kalbėjo prieš jį, ir jie nežinojo, kad Juozapas juos suprato, nes manė, kad jis nemoka kalbėti hebrajų kalba.
35 Juozapas labai išsigando dėl savo brolių žodžių, kad jie nesunaikintų Egipto, ir įsakė savo sūnui Manasui: „Skubiai eik ir surink pas mane visus Egipto gyventojus ir visus drąsius vyrus. Tegul jie ateina pas mane arkliais, pėsčiomis ir su visokiais muzikos instrumentais.“ Manasas nuėjo ir taip ir padarė.
36 Ir Naftalis išėjo, kaip Judas jam buvo įsakęs, nes Naftalis buvo lengvakojis kaip elnias, jis jodavo ant varpų, ir jos nesulūšdavo po juo.

37 Jis nuėjo ir suskaičiavo visas Egipto gatves, ir rado jų dvylika. Jis skubiai atėjo ir pranešė Judui. Judas tarė savo broliams: „Greitai prisidėkite kiekvienas savo kardą prie strėnų, ir mes pulsime Egiptą, visus juos nugalėsime ir nepaliksime nė likučio.“
38 Judas tarė: „Štai aš savo jėga sunaikinsiu tris gatves, o jūs sunaikinsite po vieną.“ Judui kalbant apie tai, štai Egipto gyventojai ir visi galiūnai atėjo pas juos su visokiais muzikos instrumentais ir garsiai šaukdami.
39 Jų skaičius buvo penki šimtai raitininkų ir dešimt tūkstančių pėstininkų, ir keturi šimtai vyrų, kurie galėjo kovoti be kardų ar ieties, o tik rankomis ir jėga.
40 Visi galingi vyrai atėjo su dideliu šturmu ir šauksmais, ir visi apsupo Jokūbo sūnus ir juos išgąsdino, taip kad žemė sudrebėjo nuo jų šauksmų garso.
41 Ir kai Jokūbo sūnūs pamatė šiuos karius, jie labai išsigando dėl savo gyvybės, ir Juozapas taip padarė, norėdamas įbauginti Jokūbo sūnus ir juos nuraminti.
42 Judas, matydamas kai kuriuos savo brolius išsigandusius, tarė jiems: „Kodėl jūs bijote, kai Dievo malonė yra su mumis?“ Kai Judas pamatė, kad visi Egipto žmonės Juozapo įsakymu juos apsupo, norėdami juos išgąsdinti, tik Juozapas jiems įsakė: „Nelieskite nė vieno iš jų“.
43 Tada Judas skubiai išsitraukė kardą, garsiai ir karčiai suriko, smogė kardu, puolė ant žemės ir toliau šaukė prieš visus žmones.
44 Kai jis tai padarė, Viešpats sukėlė siaubą tarp Judo ir jo brolių, kurie buvo narsūs vyrai ir visi juos supantys žmonės.
45 Išgirdę šauksmą, visi pabėgo, išsigandę puolė vienas ant kito, ir daugelis jų mirė krisdami. Visi bėgo nuo Judo, jo brolių ir nuo Juozapo.
46 Ir jiems bėgant, Judas ir jo broliai vijosi juos iki faraono namų, ir jie visi pabėgo, o Judas vėl atsisėdo prieš Juozapą ir riaumojo ant jo kaip liūtas, ir garsiai bei siaubingai rėkė ant jo.
47 Riksmas pasigirdo iš tolo, ir jį išgirdo visi Sukoto gyventojai. Visas Egiptas drebėjo nuo riksmo garso. Egipto ir Gošeno žemės sienos griuvo nuo žemės drebėjimo. Faraonas krito nuo savo sosto ant žemės, ir visos nėščios Egipto ir Gošeno moterys persileido, išgirdusios drebėjimo triukšmą, nes jos buvo baisiai išsigandusios.
48 Faraonas pasiuntė žinią: „Kas šiandien nutiko Egipto žemėje?“ Jie atėjo ir papasakojo jam viską nuo pradžios iki galo. Faraonas išsigando, nustebo ir labai išsigando.
49 Išgirdęs visa tai, jis dar labiau išsigando ir pasiuntė Juozapui žodį: „Tu atvedei pas mane hebrajus sunaikinti visą Egiptą. Ką darysi su tuo vagimi vergu? Išleisk jį, tegul eina su savo broliais, ir neleisk mums žūti dėl jų piktadarybių – net mums, jums ir visam Egiptui.“
50 Ir jei nenori to daryti, atmesk visus mano vertingus daiktus ir eik su jais į jų žemę, jei tau tai patinka, nes šiandien jie sunaikins visą mano šalį ir iššudys visus mano žmones; net visos Egipto moterys persileido dėl savo riksmų; žiūrėk, ką jos padarė vien savo šauksmais ir kalbėjimu, be to, jei jos kovos kardu, jos sunaikins žemę; todėl dabar rinkis, ko nori, ar mane, ar hebrėjus, ar Egiptą, ar hebrajų žemę.
51 Ir jie atėjo ir papasakojo Juozapui visus faraono žodžius, kuriuos jis buvo apie jį pasakęs. Juozapas labai išsigando dėl faraono žodžių, o Judas ir jo broliai vis dar stovėjo prieš Juozapą pasipiktinę ir įniršę, ir visi Jokūbo sūnūs rėkė ant Juozapo kaip jūros ir jos bangų riaumojimas.
52 Juozapas labai bijojo savo brolių ir dėl faraono, todėl ieškojo preteksto prisistatyti savo broliams, kad jie nesunaikintų viso Egipto.
53 Ir Juozapas įsakė savo sūnui Manasui, ir Manasas nuėjo, priėjo prie Judo, uždėjo ranką jam ant peties, ir Judo pyktis nurimo.
54 Judas tarė savo broliams: „Tegul niekas iš jūsų nesako, kad tai egiptiečių jaunuolio darbas, nes tai mano tėvo namų darbas.
55 Matydamas ir žinodamas, kad Judo pyktis nurimo, Juozapas priėjo, norėdamas kalbėti su Judu švelniu žodžiu.
56 Ir Juozapas tarė Judui: „Tikrai kalbi tiesą ir šiandien patvirtinai savo teiginius apie savo jėgą. Teaukoja tavo Dievas, kuris tavimi džiaugiasi, tavo gerovę. Bet pasakyk man iš tikrųjų, kodėl iš visų savo brolių tu ginčijiesi su manimi dėl berniuko, nes nė vienas iš jų man apie jį nepratarė nė žodžio.“
57 Judas atsakė Juozapui: „Žinai, kad aš buvau berniuko laiduotojas jo tėvui, sakydamas: ‘Jei jo neatvesiu pas jį, būčiau amžinai kaltas’.
58 Todėl kreipiausi į tave iš visų savo brolių, nes mačiau, kad nenorėjai leisti jam išeiti iš tavęs; dabar tad tegul randu malonę tavo akyse, kad atsiųstum jį eiti su mumis, ir štai aš liksiu jo pavaduotoju, kad tau tarnaučiau viskuo, ko tik panorėsi, nes kur tik mane siųsi, aš eisiu tau tarnauti su didele energija.
59 Dabar siųsk mane pas galingą karalių, kuris sukilo prieš tave, ir tu sužinosi, ką aš jam ir jo kraštui padarysiu. Nors jis turėtų ir kavaleriją, ir pėstininkus, ir nepaprastai galingą kariuomenę, aš juos visus iššudysiu ir atnešiu karaliaus galvą tau.
60 Ar nežinai ar negirdėjai, kad mūsų tėvas Abraomas su savo tarnu Eliezeru per vieną naktį nugalėjo visus Elamo karalius ir jų kariuomenę, nepalikdami nė vieno gyvo? Ir nuo tos dienos mūsų tėvo galybė buvo atiduota mums kaip paveldas, mums ir mūsų palikuonims per amžius.
61 Juozapas atsakė: „Tu kalbi tiesą ir tavo burnoje nėra melo. Mums taip pat buvo pasakyta, kad hebrajai turi galią ir kad Viešpats, jų Dievas, jais labai džiaugiasi, tad kas tada gali jiems pasipriešinti?“
62 Tačiau su šia sąlyga aš atsiųsiu jūsų brolį, jei atvesite pas mane jo brolį, jo motinos sūnų, apie kurį sakėte, kad jis išėjo iš jūsų į Egiptą. Kai atvesite pas mane jo brolį, aš jį paimsiu vietoj jo, nes nė vienas iš jūsų nebuvo už jį laiduotojas savo tėvui. Kai jis atvyks pas mane, aš atsiųsiu su jumis jo brolį, už kurį buvote laiduotojas.
63 Judo pyktis užsidegė prieš Juozapą, kai jis tai pasakė, ir jo akyse pasidarė pyktis, ir jis tarė savo broliams: „Kaip šis vyras šiandien siekia savo ir viso Egipto pražūties?“
64 Simeonas atsakė Juozapui: „Argi mes tau iš pradžių nesakėme, kad nežinome konkrečios vietos, į kurią jis nuėjo, ar jis gyvas, ar miręs, ir kodėl mano viešpats taip kalba?“
65 Ir Juozapas, stebėdamas Judo veidą, suprato, kad jo pyktis pradėjo užsidegti, kai jis jam tarė: „Atveskite man kitą savo brolį vietoj šito brolio“.
66 Ir Juozapas tarė savo broliams: „Jūs tikrai sakėte, kad jūsų brolis miręs arba dingo. Jei šiandien jį pašaukčiau ir jis ateitų pas jus, ar duotumėte jį man vietoj jo brolio?“

67 Ir Juozapas pradėjo kalbėti ir šaukti: „Juozapai, Juozapai, ateik šiandien pas mane, pasirodyk savo broliams ir atsisėsk priešais juos.“
68 Kai Juozapas tai pasakė jų akivaizdoje, jie apsidairė kiekvienas skirtingai, norėdami pamatyti, iš kur Juozapas ateis pas juos.
69 Juozapas stebėjo visus jų veiksmus ir tarė jiems: „Kodėl dairotės čia ir ten? Aš esu Juozapas, kurį pardavėte į Egiptą. Tad nesisielokite, kad mane pardavėte. Dievas mane siuntė pirma jūsų kaip paramą bado metu.
70 Išgirdę Juozapo žodžius, jo broliai labai išsigando, ir Judas labai išsigando.
71 Išgirdęs Juozapo žodžius, Benjaminas atsidūrė priešais juos namo viduje. Benjaminas nubėgo pas savo brolį Juozapą, apkabino jį ir puolė jam ant kaklo, ir jie verkė.
72 Kai Juozapo broliai pamatė, kad Benjaminas puolė jo broliui ant kaklo ir verkė kartu su juo, jie taip pat puolė ant Juozapo, apkabino jį ir garsiai verkė kartu su Juozapu.
73 Ir Juozapo namuose pasigirdo balsas, kad jie yra Juozapo broliai, ir tai labai patiko faraonui, nes jis bijojo jų, kad jie nesunaikintų Egipto.
74 Ir faraonas pasiuntė savo tarnus pas Juozapą pasveikinti jį dėl jo brolių, kurie atvyko pas jį. Ir visi Egipte buvę armijų ir karių vadai atėjo džiaugtis kartu su Juozapu, ir visas Egiptas labai džiaugėsi dėl Juozapo brolių.
75 Ir faraonas pasiuntė savo tarnus pas Juozapą, sakydamas: „Pasakyk savo broliams, kad paimtų visa, kas jiems priklauso, ir tegul jie ateina pas mane, o aš juos apgyvendinsiu geriausioje Egipto žemės dalyje.“ Jie taip ir padarė.
76 Ir Juozapas įsakė savo namų valdytojui atnešti savo broliams dovanų ir drabužių, ir šis atnešė jiems daug drabužių – karališkųjų apdarų – ir daug dovanų, ir Juozapas jas padalijo savo broliams.
77 Ir jis davė kiekvienam savo broliui po auksinį ir sidabrinį drabužį ir tris šimtus sidabrinių, ir Juozapas įsakė juos visus aprengti šiais drabužiais ir atvesti pas faraoną.
78 Faraonas, matydamas, kad visi Juozapo broliai buvo narsūs ir gražaus veido vyrai, labai apsidžiaugė.
79 Ir po to jie išėjo iš faraono akivaizdos į Kanaano šalį pas savo tėvą, ir jų brolis Benjaminas buvo su jais.
80 Ir Juozapas pakilo ir padovanojo jiems iš faraono vienuolika vežimų, ir Juozapas padovanojo jiems savo vežimą, kuriuo jis jojo savo karūnavimo Egipte dieną, kad pargabentų savo tėvą į Egiptą; ir Juozapas pasiuntė visiems savo brolių vaikams drabužius pagal jų skaičių ir po šimtą sidabrinių kiekvienam iš jų, ir jis taip pat pasiuntė drabužius savo brolių žmonoms iš karaliaus žmonų drabužių, ir jis jas pasiuntė.
81 Ir jis davė kiekvienam savo broliui po dešimt vyrų, kad eitų su jais į Kanaano žemę ir tarnautų jiems, tarnautų jų vaikams ir visiems, kurie jiems priklauso, atvykstant į Egiptą.
82 Ir Juozapas per savo brolį Benjaminą pasiuntė dešimt drabužių savo dešimčiai sūnų – dalį daugiau nei kitiems Jokūbo sūnų vaikams.
83 Ir jis pasiuntė kiekvienam penkiasdešimt sidabrinių ir dešimt vežimų faraono sąskaita, o jo tėvui jis pasiuntė dešimt asilų, apkrautų visomis Egipto prabangos prekėmis, ir dešimt asilių, apkrautų javais, duona ir maistu jo tėvui ir visiems, kurie buvo su juo, kaip kelioninį maisto atsargas.
84 Jis siuntė savo seseriai Dinai sidabrinių ir auksinių drabužių, smilkalų, miros, alavijo ir labai daug moteriškų papuošalų, o faraono žmonos siuntė juos Benjamino žmonoms.
85 Ir jis davė visiems savo broliams, taip pat jų žmonoms, visokių onikso akmenų ir bdelio, ir iš visų vertingų daiktų, kuriuos turėjo Egipto didžiūnai, nieko neliko, išskyrus tai, ką Juozapas atsiuntė savo tėvo namams.
86 Ir jis išleido savo brolius, ir jie iškeliavo, ir jis su jais išsiuntė savo brolį Benjaminą.
87 Ir Juozapas išėjo su jais lydėti kelione į Egipto sienas ir įsakė jiems atvykti į Egiptą dėl savo tėvo ir jo namų ūkio.
88 Ir jis jiems tarė: „Nesiginčykite kelyje, nes tai buvo Viešpaties duotas dalykas, kad apsaugotų daugybę žmonių nuo bado, nes dar penkeri bado metai bus krašte.“
89 Ir jis jiems įsakė, sakydamas: „Kai atvyksite į Kanaano žemę, neatvykite pas mano tėvą šiuo reikalu iš karto, bet darykite tai išmintingai.
90 Ir Juozapas nustojo jiems vadovauti, ir jis apsisuko ir sugrįžo į Egiptą, o Jokūbo sūnūs su džiaugsmu ir linksmybe iškeliavo į Kanaano žemę pas savo tėvą Jokūbą.
91 Ir jie atėjo prie krašto ribų, ir kalbėjosi vienas su kitu: „Ką mes darysime šiuo atveju mūsų tėvo akivaizdoje? Jei staiga pas jį ateisime ir jam viską papasakosime, jis labai išsigąs dėl mūsų žodžių ir mumis nepatikės.“
92 Jie keliavo toliau, kol priartėjo prie savo namų ir rado Ašero dukterį Serachą, išeinančią jų pasitikti. Mergaitė buvo labai gera ir sumani, mokėjo groti arfa.
93 Jie pašaukė ją, ir ji priėjo prie jų, ir juos pabučiavo. Jie paėmė ją ir padavė jai arfą, sakydami: „Eik pas mūsų tėvą, atsisėsk priešais jį, sugrok arfą ir pasakyk šiuos žodžius“.
94 Ir jie įsakė jai eiti į jų namus, o ji paėmė arfą ir nuskubėjo pirma jų, ir atėjusi atsisėdo šalia Jokūbo.
95 Ji gerai grojo, dainavo ir švelniai tarė: „Mano dėdė Juozapas gyvas ir valdo visą Egipto žemę. Jis nemirė.“
96 Ir ji toliau kartojo ir kalbėjo šiuos žodžius, ir Jokūbas išgirdo jos žodžius, ir jie jam patiko.
97 Jis klausėsi, kaip ji juos kartojo du ir tris kartus, ir džiaugsmas perėjo į Jokūbo širdį dėl jos žodžių saldumo, ir Dievo dvasia buvo ant jo, ir jis žinojo, kad visi jos žodžiai yra tiesa.
98 Ir Jokūbas palaimino Serachą, kai ji ištarė šiuos žodžius jo akivaizdoje, ir jis jai tarė: „Mano dukra, tegul mirtis tavęs niekada nenugali, nes tu atgaivinai mano dvasią; tik kalbėk dar prieš mane, kaip kalbėjai, nes pradžiuginai mane visais savo žodžiais.“
99 Ir ji toliau giedojo šiuos žodžius, ir Jokūbas klausėsi, ir jam tai patiko, ir jis džiaugėsi, ir Dievo dvasia buvo ant jo.
100 Jam dar su ja kalbantis, štai jo sūnūs atėjo pas jį su žirgais, vežimais ir karališkais drabužiais, o tarnai bėgo pirma jų.
101 Ir Jokūbas pakilo jų pasitikti ir pamatė savo sūnus, apsirengusius karališkais drabužiais, ir visus lobius, kuriuos Juozapas jiems buvo atsiuntęs.
102 Jie jam tarė: „Pranešk, kad mūsų brolis Juozapas gyvas. Jis valdo visą Egipto žemę ir kalbėjo mums, kaip mes tau sakėme.“
103 Ir Jokūbas išgirdo visus savo sūnų žodžius, ir jo širdis spurdėjo nuo jų žodžių, nes jis negalėjo jais patikėti, kol nepamatė visko, ką Juozapas jiems buvo davęs ir ką jis jam

buvo atsiuntęs, ir visų ženklų, kuriuos Juozapas jiems buvo kalbėjęs.
104 Ir jie atvėrė prieš jį ir parodė jam viską, ką Juozapas buvo atsiuntęs, jie davė kiekvienam, ką Juozapas jam buvo atsiuntęs, ir jis žinojo, kad jie kalbėjo tiesą, ir labai džiaugėsi girdėdamas apie savo sūnų.
105 Ir Jokūbas tarė: „Man užtenka, kad mano sūnus Juozapas gyvas. Prieš mirtį nueisiu ir jį aplankysiu.“
106 Ir jo sūnūs papasakojo jam viską, kas jiems nutiko, ir Jokūbas tarė: „Aš eisiu į Egiptą pamatyti savo sūnaus ir jo palikuonių.“
107 Jokūbas atsikėlė, apsivilko drabužius, kuriuos jam buvo atsiuntęs Juozapas, nusiprausė, nusiskuto ir užsidėjo ant galvos Juozapo atsiųstą turbaną.
108 Visi Jokūbo namų gyventojai ir jų žmonos apsivilko drabužius, kuriuos Juozapas jiems atsiuntė, ir labai džiaugėsi, kad Juozapas vis dar gyvas ir karaliauja Egipte.
109 Ir visi Kanaano gyventojai išgirdo apie tai ir atėjo bei labai džiaugėsi kartu su Jokūbu, kad jis vis dar gyvas.
110 Ir Jokūbas iškėlė jiems trijų dienų puotą, ir visi Kanaano karaliai bei krašto didikai valgė, gėrė ir džiaugėsi Jokūbo namuose.

55 SKYRIUS

1 Ir po to Jokūbas tarė: „Eisiu į Egiptą aplankyti savo sūnaus, o tada sugrįšiu į Kanaano žemę, apie kurią Dievas kalbėjo Abraomui, nes negaliu palikti savo gimtosios žemės.“
2 Štai jam atėjo Viešpaties žodis: „Eik į Egiptą su visa savo šeimyna ir ten pasilik! Nebijok eiti į Egiptą, nes Aš ten padarysiu tave didele tauta.“
3 Ir Jokūbas tarė sau: „Eisiu ir pažiūrėsiu į savo sūnų, ar jis vis dar jaučia Dievo baimę tarp visų Egipto gyventojų.“
4 Ir Viešpats tarė Jokūbui: „Nebijok dėl Juozapo, nes jis vis dar išlaiko savo ištikimybę man tarnauti, kaip tau atrodo gera.“ Jokūbas labai džiaugėsi dėl savo sūnaus.
5 Tuo metu Jokūbas įsakė savo sūnums ir namiškiams vykti į Egiptą pagal Viešpaties jam skirtą žodį. Ir Jokūbas su savo sūnumis ir visais savo namiškiais išėjo iš Kanaano žemės, iš Beer Šebos, su džiaugsmu ir linksma širdimi, ir jie iškeliavo į Egipto žemę.
6 Ir atsitiko, kai jie priartėjo prie Egipto, Jokūbas pasiuntė Judą pirma savęs pas Juozapą, kad šis parodytų jam padėtį Egipte. Judas padarė pagal savo tėvo žodį: jis skubiai nubėgo ir atėjo pas Juozapą. Jie paskyrė jiems vietą Gošeno žemėje visai jo šeimynai. Judas sugrįžo ir ėjo keliu pas savo tėvą.
7 Juozapas įkinkė vežimą ir surinko visus savo galingus vyrus, tarnus ir visus Egipto pareigūnus, kad eitų pasitikti savo tėvo Jokūbo. Ir Juozapo įsakymas buvo paskelbtas Egipte, sakant: „Visi, kurie neis pasitikti Jokūbo, mirs“.
8 Kitą dieną Juozapas iššygiavo su visu Egiptu – didele ir galinga kariuomene. Visi vilkėjo plonos drobės ir purpuro drabužiais, nešėsi sidabrinius ir auksinius įrankius bei savo karo įrankius.
9 Ir visi jie išėjo pasitikti Jokūbo su visokiausiais muzikos instrumentais, su būgnais ir tamburinais, barstydami mirą ir alaviją palei visą kelią, ir visi jie ėjo tuo pačiu keliu, ir nuo jų šauksmo drebėjo žemė.
10 Visos Egipto moterys lipo ant Egipto stogų ir sienų pasitikti Jokūbo, o ant Juozapo galvos buvo faraono karališkoji karūna, kurią faraonas jam atsiuntė užsidėti, kai jis eis pasitikti savo tėvo.
11 Kai Juozapas priartėjo prie savo tėvo per penkiasdešimt alkūnių, jis išlipo iš vežimo ir nuėjo link savo tėvo. Kai visi Egipto pareigūnai ir didikai pamatė, kad Juozapas nuėjo pėsčiomis pas savo tėvą, jie taip pat išlipo ir nuėjo pėsčiomis link Jokūbo.
12 Jokūbui artėjant prie Juozapo stovyklos, Jokūbas pastebėjo stovyklą, ateinančią link jo su Juozapu, ir tai jam patiko, o Jokūbas buvo apstulbęs.
13 Ir Jokūbas tarė Judui: „Kas tas vyras, kurį matau Egipto stovykloje, apsirengusį karališkais drabužiais, su labai raudonu drabužiu ir karališkąja karūna ant galvos, kuris nulipo nuo savo vežimo ir ateina pas mus?“ Judas atsakė savo tėvui: „Jis yra tavo sūnus Juozapas, karalius.“ Jokūbas džiūgavo matydamas savo sūnaus šlovę.
14 Juozapas priėjo prie savo tėvo ir nusilenkė jam, ir visi stovyklos vyrai kartu su juo nusilenkė iki žemės Jokūbo akivaizdoje.
15 Ir štai Jokūbas nubėgo ir nuskubėjo pas savo sūnų Juozapą, puolė jam ant kaklo ir pabučiavo jį, ir jie verkė. Juozapas taip pat apkabino savo tėvą ir pabučiavo jį, ir jie verkė, ir visi Egipto žmonės verkė kartu su jais.
16 Ir Jokūbas tarė Juozapui: „Dabar aš mirsiu linksmai, kai pamatysiu tavo veidą, nes tu vis dar gyvas ir šlovingas.“
17 Jokūbo sūnūs, jų žmonos, vaikai, tarnai ir visa Jokūbo namiškių šeima garsiai verkė kartu su Juozapu, jį bučiavo ir garsiai verkė kartu su juo.
18 Juozapas ir visi jo žmonės sugrįžo namo į Egiptą, o Jokūbas, jo sūnūs ir visi jo namų vaikai atvyko su Juozapu į Egiptą, ir Juozapas juos apgyvendino geriausioje Egipto dalyje, Gošeno žemėje.
19 Juozapas tarė savo tėvui ir broliams: „Aš eisiu ir pranešiu faraonui: ‘Mano broliai, mano tėvo šeimyna ir visi, kurie jiems priklausė, atėjo pas mane ir štai jie yra Gošeno krašte’.
20 Juozapas taip ir padarė: paėmė iš savo brolių Rubeną, Isacharą Zebuloną ir savo brolį Benjaminą ir pastatė juos faraonui.
21 Juozapas kalbėjo faraonui: „Mano broliai, mano tėvo šeimyna ir visi, kurie jiems priklausė, su savo avimis ir galvijais atėjo pas mane iš Kanaano šalies, kad pagyventų Egipte, nes juos labai slėgė badas.
22 Faraonas tarė Juozapui: „Apgyvendink savo tėvą ir brolius geriausioje krašto dalyje, neatsakyk jiems viso, kas gera, ir leisk jiems valgyti krašto riebius vaisius.“
23 Juozapas atsakė: „Štai aš juos pastačiau Gošeno krašte, nes jie yra piemenys, todėl tegul jie lieka Gošene ganyti savo bandas atskirai nuo egiptiečių.“
24 Ir faraonas tarė Juozapui: „Daryk su savo broliais visa, ką jie tau lieps.“ Jokūbo sūnūs nusilenkė faraonui ir išėjo nuo jo ramybėje. Po to Juozapas atvedė savo tėvą pas faraoną.
25 Ir Jokūbas atėjo ir nusilenkė faraonui, ir Jokūbas palaimino faraoną, ir tada išėjo; ir Jokūbas su visais jo sūnumis ir visa jo šeimyna gyveno Gošeno krašte.
26 Antraisiais metais, tai yra šimtas trisdešimtaisiais Jokūbo gyvenimo metais, Juozapas aprūpino savo tėvą,

brolius ir visus tėvo namiškius duona pagal jų vaikus per visas bado dienas; jiems nieko netrūko.
27 Juozapas atidavė jiems geriausią viso krašto dalį; geriausia Egipte jie buvo per visas Juozapo dienas; ir Juozapas taip pat davė jiems ir visiems savo tėvo namiškiams drabužius ir apdarus metai iš metų; ir Jokūbo sūnūs saugiai gyveno Egipte per visas savo brolio dienas.
28 Jokūbas visada valgydavo prie Juozapo stalo. Jokūbas ir jo sūnūs dieną ar naktį nepalikdavo Juozapo stalo, išskyrus tai, ką Jokūbo vaikai suvalgydavo savo namuose.
29 Visas Egipto gyventojas bado dienomis valgė Juozapo namų duoną, nes egiptiečiai dėl bado pardavė visa, kas jiems priklausė.
30 Ir Juozapas nupirko visas Egipto žemes ir laukus už duoną faraono sąskaita, ir Juozapas aprūpino visą Egiptą duona visomis bado dienomis. Ir Juozapas surinko visą sidabrą ir auksą, kuris jam atitekdavo už javus, kuriuos jie pirko visoje šalyje, ir jis sukaupė daug aukso ir sidabro, be to, didžiulį kiekį onikso akmenų, bdelio ir vertingų drabužių, kuriuos jie atnešė Juozapui iš visų šalies vietų, kai jų pinigai buvo išnaudoti.
31 Juozapas paėmė visą sidabrą ir auksą, kurį jis gavo – apie septyniasdešimt du talentus aukso ir sidabro, taip pat labai daug onikso akmenų ir bdelio. Juozapas nuėjo ir paslėpė juos keturiomis dalimis: vieną dalį paslėpė dykumoje prie Raudonosios jūros, kitą dalį prie Perato upės, o trečią ir ketvirtą dalis paslėpė dykumoje priešais Persijos ir Medijos dykumą.
32 Ir jis paėmė dalį likusio aukso ir sidabro ir atidavė visiems savo broliams, visiems savo tėvo namiškiams ir visoms savo tėvo namų moterims, o likusią dalį – apie dvidešimt talentų aukso ir sidabro – jis nugabeno į faraono namus.
33 Ir Juozapas atidavė faraonui visą likusį auksą ir sidabrą, o faraonas padėjo jį į iždą. Po to bado dienos liovėsi krašte. Žmonės sėjo ir pjovė visoje šalyje, ir metai iš metų gaudavo savo įprastą kiekį; jiems nieko netrūko.
34 Juozapas saugiai gyveno Egipte, ir visa žemė buvo jo žinioje. Jo tėvas ir visi jo broliai apsigyveno Gošeno žemėje ir ją užvaldė.
35 Juozapas buvo labai senas, sulaukęs garbaus amžiaus, ir jo du sūnūs, Efraimas ir Manasas, pasiliko Jokūbo namuose kartu su Jokūbo sūnų vaikais, savo broliais, kad mokytųsi Viešpaties kelių ir Jo įstatymo.
36 Jokūbas ir jo sūnūs gyveno Egipto žemėje, Gošeno žemėje, ir jie ją paveldėjo, ir jie buvo vaisingi bei dauginosi joje.

56 SKYRIUS

1 Jokūbas gyveno Egipto žemėje septyniolika metų, ir Jokūbo dienos, ir jo gyvenimo metai, buvo šimtas keturiasdešimt septyneri metai.
2 Tuo metu Jokūbą užpuolė liga, nuo kurios jis mirė. Jis pasiuntė ir pasišaukė savo sūnų Juozapą iš Egipto. Jo sūnus Juozapas atvyko iš Egipto, ir Juozapas atvyko pas savo tėvą.
3 Ir Jokūbas tarė Juozapui ir jo sūnums: „Štai aš mirštu, ir jūsų protėvių Dievas jus aplankys ir parves atgal į kraštą, kurį Viešpats prisiekė duoti jums ir jūsų vaikams po jūsų. Todėl dabar, kai aš mirsiu, palaidokite mane oloje, kuri yra Machpeloje, Hebrone, Kanaano krašte, šalia mano protėvių.
4 Ir Jokūbas prisaikdino savo sūnus, kad palaidos jį Machpeloje, Hebrone, ir jo sūnūs jam prisiekė dėl šio dalyko.
5 Ir jis įsakė jiems, sakydamas: „Tarnaukite Viešpačiui, savo Dievui, nes Tas, kuris išgelbėjo jūsų tėvus, išgelbės ir jus iš visų bėdų.“
6 Ir Jokūbas tarė: „Pašauk pas mane visus savo vaikus.“ Visi Jokūbo sūnų vaikai atėjo ir susėdo priešais jį. Jokūbas juos palaimino ir tarė: „Viešpats, jūsų tėvų Dievas, teduoda jums tūkstantį kartų daugiau ir tesuteikia jums jūsų tėvo Abraomo palaiminimą.“ Ir visi Jokūbo sūnų vaikai išėjo tą dieną, kai jis juos palaimino.
7 Kitą dieną Jokūbas vėl pasišaukė savo sūnus, ir jie visi susirinko, atėjo pas jį ir susėdo priešais jį. Tą dieną Jokūbas palaimino savo sūnus prieš mirtį, kiekvieną vyrą palaimino pagal jo palaiminimą; štai tai parašyta Viešpaties įstatymo knygoje, susijusioje su Izraeliu.
8 Ir Jokūbas tarė Judui: „Žinau, mano sūnau, kad tu esi galingas vyras savo broliams; karaliauk jiems, ir tavo sūnūs karaliaus savo sūnums amžinai.“
9 Tik išmokyk savo sūnus žaisti lanku ir visais karo ginklais, kad jie galėtų kovoti savo brolio, kuris valdys savo priešus, mūšiuose.
10 Tą dieną Jokūbas vėl įsakė savo sūnums, sakydamas: „Štai šiandien aš būsiu surinktas pas savo tautą; išgabenkite mane iš Egipto ir palaidokite Machpelos oloje, kaip jums įsakiau.“
11 Tačiau prašau jūsų, kad nė vienas jūsų sūnus manęs neneštų, tik jūs patys. Štai kaip su manimi elgsitės, kai nunešite mano kūną į Kanaano šalį ir mane palaidosite.
12 Judas, Isacharas ir Zabulonas neš mano neštuvus rytinėje pusėje; Rubenas, Simeonas ir Gadas pietuose, Efraimas, Manasas ir Benjaminas vakaruose, Danas, Ašeras ir Naftalis šiaurėje.
13 Tegul Levis neneša su tavimi, nes jis ir jo sūnūs neš Viešpaties Sandoros skrynią su izraelitais stovykloje, o mano sūnus Juozapas teneneša, nes kaip karalius, tokia tebūnie jo šlovė; tačiau Efraimas ir Manasas bus jų vietoje.
14 Štai ką man padarysi, kai mane išveši; nepamiršk nieko iš to, ką tau įsakau; ir kai taip man padarysi, Viešpats maloniai atsimins tave ir tavo vaikus po tavęs per amžius.
15 O jūs, mano sūnūs, gerbkite kiekvienas savo brolį ir giminaitį ir įsakykite savo vaikams ir vaikų vaikams po jūsų tarnauti Viešpačiui, jūsų protėvių Dievui, per visas dienas.
16Kad ilgai gyventum krašte, tu ir tavo vaikai, ir tavo vaikų vaikai per amžius, darydami, kas gera ir teisinga Viešpaties, tavo Dievo, akyse, ir eidami visais Jo keliais.
17 O tu, mano sūnau Juozapai, atleisk, meldžiu tavęs, savo brolių nuodėmes ir visas jų nuodėmes, kurias jie tau padarė, nes Dievas tai numatė tavo ir tavo vaikų labui.
18 Ir o, mano sūnau, nepalik savo brolių Egipto gyventojams ir neįžeisk jų jausmų, nes štai aš atiduodu juos Dievo rankai ir tavo rankoje, kad apsaugotum juos nuo egiptiečių; ir Jokūbo sūnūs atsakė savo tėvui, sakydami: „O, mūsų tėve, visa, ką mums įsakei, mes taip ir darysime; tebūnie tik Dievas su mumis.“
19 Ir Jokūbas tarė savo sūnums: „Tegul Dievas būna su jumis, kai laikysitės visų Jo kelių; nenukrypsite nuo Jo

kelių nei į dešinę, nei į kairę, darydami tai, kas gera ir dora Jo akyse.“
20 Nes aš žinau, kad daug ir sunkių bėdų jus ištiks paskutinėmis dienomis krašte; taip, jūsų vaikai ir vaikų vaikai; tik tarnaukite Viešpačiui, ir jis išgelbės jus iš visų bėdų.
21 Kai seksite Dievą, Jam tarnauti, ir mokysite savo vaikus po savęs ir savo vaikų vaikus pažinti Viešpatį, Viešpats pakels jums ir jūsų vaikams tarną iš jūsų vaikų. Viešpats išgelbės jus savo ranka iš visų vargų, išves jus iš Egipto ir sugrąžins į jūsų tėvų žemę, kad ją saugiai paveldėtumėte.
22 Ir Jokūbas nustojo įsakinėti savo sūnums, įtraukė kojas į lovą, mirė ir buvo sujungtas su savo tauta.
23 Ir Juozapas puolė ant savo tėvo, ir šis verkė bei šaukė dėl jo, ir šis jį bučiavo, ir karčiu balsu šaukė: „O mano tėve, mano tėve!“
24 Ir jo sūnaus žmonos ir visi jo namai atėjo ir puolė ant Jokūbo, ir jie verkė dėl jo, garsiai šaukdami dėl Jokūbo.
25 Visi Jokūbo sūnūs atsikėlė kartu, persiplėšė drabužius, apsigaubė ašutinėmis, puolė veidais ant žemės ir barstė dulkes ant galvų į dangų.
26 Ir tai buvo pranešta Juozapo žmonai Osnatai, ir ji atsikėlė, užsidėjo maišą ir kartu su visomis Egipto moterimis atėjo gedėti ir verkė Jokūbo.
27 Tą dieną, išgirdę apie tai, atėjo visi Egipto žmonės, kurie pažinojo Jokūbą, ir visas Egiptas verkė daugelį dienų.
28Ir taip pat iš Kanaano žemės moterys atvyko į Egiptą, išgirdusios, kad Jokūbas mirė, ir jos apraudojo jį Egipte septyniasdešimt dienų.
29 Ir atsitiko po to, kad Juozapas įsakė savo tarnams gydytojams balzamuoti jo tėvą mira, smilkalais ir visokiais smilkalais bei kvepalais, o gydytojai balzamavo Jokūbą, kaip Juozapas jiems buvo įsakęs.
30 Visi Egipto žmonės, vyresnieji ir visi Gošeno krašto gyventojai verkė ir gedėjo Jokūbo, ir visi jo sūnūs bei jo namų vaikai daugelį dienų gedėjo savo tėvo Jokūbo.
31 Praėjus septyniasdešimčiai dienų, kai jis verkė, Juozapas tarė faraonui: „Eisiu ir palaidosiu savo tėvą Kanaano žemėje, kaip jis mane prisaikdino, o tada sugrįšiu.“
32 Faraonas pasiuntė Juozapą, sakydamas: „Eik ir palaidok savo tėvą, kaip jis buvo sakęs ir kaip jis prisaikdino tave.“ Juozapas su visais savo broliais pakilo eiti į Kanaano šalį palaidoti savo tėvo Jokūbo, kaip jis jiems buvo įsakęs.
33 Faraonas įsakė paskelbti visame Egipte: „Kas neis su Juozapu ir jo broliais į Kanaano šalį palaidoti Jokūbo, tas mirs“.
34 Visas Egiptas išgirdo apie faraono paskelbimą ir visi kartu pakilo. Visi faraono tarnai, jo namų seniūnai ir visi Egipto šalies seniūnai nuėjo su Juozapu, ir visi faraono pareigūnai bei didikai nuėjo kaip Juozapo tarnai ir nuėjo palaidoti Jokūbo Kanaano žemėje.
35 Jokūbo sūnūs nešė neštuvus, ant kurių jis gulėjo; visa, ką jų tėvas jiems buvo įsakęs, taip jam padarė ir jo sūnūs.
36 Karstai buvo iš gryno aukso, aplinkui inkrustuoti onikso akmenimis ir bdelio akmenimis; karstų uždanga buvo auksu austa, sujungta siūlais, o virš jų buvo kabliukai iš onikso akmenų ir bdelio akmenų.
37 Ir Juozapas uždėjo savo tėvui Jokūbui ant galvos didelę auksinę karūną, o į ranką įdėjo auksinį skeptrą, ir jie apsupo neštuvus, kaip buvo įprasta karaliams jų gyvenimo metu.
38 Ir visi Egipto kariai ėjo priešais jį tokiu išsirikiavimu: iš pradžių visi faraono ir Juozapo galiūnai, o po jų – likusieji Egipto gyventojai. Visi jie buvo apsijuosę kardais, apsiginklavę šarvais ir vilkėdami karo atributika.
39 Visi verkiantys ir raudotojai ėjo tolyn priešais neštuvus, eidami verkdami ir raudodami, o kiti žmonės sekė neštuvus.
40 Juozapas ir jo namiškiai nuėjo prie karstų basomis ir verkdami, o kiti Juozapo tarnai ėjo aplink jį; kiekvienas turėjo savo papuošalus ir visi buvo ginkluoti savo karo ginklais.
41 Penkiasdešimt Jokūbo tarnų ėjo priešais neštuvus ir barstė palei kelią mirą, alaviją ir visokius kvepalus. Visi Jokūbo sūnūs, kurie nešė neštuvus, ėjo ant kvepalų parduotuvės, o Jokūbo tarnai ėjo priešais juos, barstydami kvepalus palei kelią.
42 Juozapas traukė su didele stovykla, ir taip jie darė kiekvieną dieną, kol pasiekė Kanaano žemę. Jie atėjo prie Hatado kūlimo aikštelės, kuri buvo anapus Jordano, ir toje vietoje jie labai garsiai ir sunkiai gedėjo.
43 Ir visi Kanaano karaliai išgirdo apie tai ir išėjo, kiekvienas iš savo namų, trisdešimt vienas Kanaano karalius, ir visi jie atėjo su savo vyrais gedėti ir verkti dėl Jokūbo.
44 Ir visi šie karaliai matė Jokūbo neštuvus, ir štai ant jų buvo Juozapo karūna, ir jie taip pat uždėjo savo karūnas ant neštuvų ir apsupo juos karūnomis.
45 Ir visi šie karaliai toje vietoje surengė didelį ir sunkų gedulą dėl Jokūbo su Jokūbo ir Egipto sūnumis, nes visi Kanaano karaliai žinojo Jokūbo ir jo sūnų narsą.
46 Ezavą pasiekė žinia: „Jokūbas mirė Egipte, ir jo sūnūs su visu Egiptu jį pargabena į Kanaano šalį palaidoti.“
47 Ezavas, gyvendamas Seiro kalnyne, išgirdo tai. Jis pakilo su savo sūnumis, visa savo tauta ir visais savo namiškiais – nepaprastai didele tauta. Jie atėjo gedėti ir verkti dėl Jokūbo.
48 Ir atsitiko, kad Ezavui atėjus, jis gedėjo savo brolio Jokūbo, ir visas Egiptas bei visas Kanaanas vėl pakilo ir kartu su Ezavu labai gedėjo dėl Jokūbo toje vietoje.
49 Ir Juozapas su savo broliais parsivedė savo tėvą Jokūbą iš tos vietos ir nuvyko į Hebroną palaidoti Jokūbo oloje prie jo tėvų.
50 Jie atėjo į Kireat-Arbą, prie olos. Jiems einant, Ezavas su savo sūnumis atsistojo prieš Juozapą ir jo brolius kaip kliūtis oloje, sakydamas: „Jokūbas nebus ten palaidotas, nes ji priklauso mums ir mūsų tėvui.“
51 Juozapas ir jo broliai išgirdo Ezavo sūnų žodžius ir labai įniršo. Juozapas priėjo prie Ezavo ir klausė: „Apie ką jie čia kalba? Tikrai mano tėvas Jokūbas nupirko ją iš tavęs už didelius turtus po Izaoko mirties, prieš dvidešimt penkerius metus, ir taip pat visą Kanaano žemę jis nupirko iš tavęs, iš tavo sūnų ir tavo palikuonių po tavęs.“
52 Ir Jokūbas nupirko jį savo sūnums ir savo palikuonims amžinam paveldėjimui, tai kodėl tu šiandien tai kalbi?
53 Ezavas atsakė: „Tu kalbi melagingai ir skleidi melą, nes aš nieko nepardaviau visoje šioje žemėje, kaip sakai, ir mano brolis Jokūbas nieko man nepirko šioje žemėje.“
54 Ezavas kalbėjo šiuos dalykus, norėdamas apgauti Juozapą savo žodžiais, nes Ezavas žinojo, kad Juozapo

nebuvo tomis dienomis, kai Ezavas pardavė Jokūbui viską, kas jam priklausė Kanaano žemėje.
55 Ir Juozapas tarė Ezavui: „Tikrai mano tėvas įdėjo šiuos dalykus į pirkimo įrašą ir paliudijo su liudytojais, ir štai jis yra pas mus Egipte.“
56 Ezavas jam atsakė: „Atnešk įrašą! Visa, ką jame rasi, taip ir padarysime.“
57 Juozapas pasišaukė savo brolį Naftalį ir tarė: „Skubėk, nedvejok! Bėk į Egiptą ir atsinešk visus dokumentus: pirkimo dokumentą, užantspauduotą dokumentą ir atvirą dokumentą, taip pat visus pirmuosius dokumentus, kuriuose aprašyti visi pirmagimystės teisės sandoriai.“
58 Atvesk juos mums čia, kad iš jų sužinotume visus Ezavo ir jo sūnų žodžius, kuriuos jie šiandien kalbėjo.
59 Ir Naftalis paklausė Juozapo balso ir skubiai nubėgo į Egiptą. Naftalis buvo lengvesnis pėsčiomis nei bet kuris elnias dykumoje, nes jis eidavo varpomis jų nesutraiškydamas.
60 Kai Ezavas pamatė, kad Naftalis nuėjo atnešti metraščių, jis ir jo sūnūs sustiprino savo pasipriešinimą olai, ir Ezavas su visais savo žmonėmis sukilo prieš Juozapą ir jo brolius kovoti.
61 Visi Jokūbo sūnūs ir Egipto žmonės kovojo su Ezavu ir jo vyrais, ir Ezavo sūnūs bei jo žmonės buvo sumušti Jokūbo sūnų, ir Jokūbo sūnūs nužudė keturiasdešimt Ezavo žmonių vyrų.
62 Tuo metu su Jokūbo sūnumis buvo ir Hušimas, Dano sūnus, Jokūbo sūnus, bet buvo maždaug už šimto uolekčių nuo mūšio vietos, nes jis pasiliko su Jokūbo sūnų vaikais prie Jokūbo karstų, kad juos saugotų.
63 Ir Chušimas buvo nebylys ir kurčias, tačiau jis suprato žmonių nerimo balsą.
64 Ir jis klausė: „Kodėl nelaidojate mirusiųjų ir kas per didelis siaubas?“ Jie atsakė jam Ezavo ir jo sūnų žodžiais. Jis nubėgo pas Ezavą mūšio įkarštyje, nužudė Ezavą kardu ir nukirto jam galvą. Kardas nušoko tolyn, ir Ezavas krito tarp mūšio kareivių.
65 Ir kai Chušimas tai padarė, Jokūbo sūnūs nugalėjo Ezavo sūnus, ir Jokūbo sūnūs jėga palaidojo savo tėvą Jokūbą oloje, ir Ezavo sūnūs ją matė.
66 Jokūbas buvo palaidotas Hebrone, Machpelos oloje, kurią Abraomas buvo nupirkęs iš hetitų laidojimo vietai, ir buvo palaidotas labai brangiais drabužiais.
67 Ir joks karalius nesulaukė tokios garbės, kokią Juozapas parodė savo tėvui jam mirštant, nes šis jį palaidojo su didele garbe, kaip laidojami karaliai.
68 Ir Juozapas su savo broliais septynias dienas gedėjo dėl savo tėvo.

57 SKYRIUS

1 Ir po to Ezavo sūnūs kariavo su Jokūbo sūnumis, ir Ezavo sūnūs kovojo su Jokūbo sūnumis Hebrone, o Ezavas vis dar gulėjo negyvas ir nebuvo palaidotas.
2 Ir tarp jų kilo sunkus mūšis, ir Ezavo sūnūs buvo sumušti Jokūbo sūnų, ir Jokūbo sūnūs nužudė aštuoniasdešimt Ezavo vyrų, ir nė vienas iš Jokūbo sūnų nemirė; ir Juozapo ranka nugalėjo visus Ezavo sūnų žmones. Jis paėmė į nelaisvę Zefo'ą, Elifazo sūnų, Ezavo sūnaus, ir penkiasdešimt jo vyrų, surišo juos geležinėmis grandinėmis ir atidavė į savo tarnų rankas, kad nugabentų juos į Egiptą.
3 Ir atsitiko, kad Jokūbo sūnums paėmus Zefo ir jo žmones į nelaisvę, visi likę Ezavo namuose labai bijojo dėl savo gyvybės, kad ir patys nebūtų paimti į nelaisvę, ir visi pabėgo su Ezavo sūnumi Elifazu ir jo žmonėmis, su Ezavo kūnu ir patraukė savo keliu į Seiro kalną.
4 Jie atėjo į Seiro kalną ir palaidojo Ezavą Seiro kalne, bet jo galvos nebuvo parsivežę į Seyrą, nes ji buvo palaidota toje vietoje, kur vyko Hebrono mūšis.
5 Ir atsitiko, kad Ezavo sūnums pabėgus nuo Jokūbo sūnų, Jokūbo sūnūs vijosi juos iki Seiro sienų, bet nenužudė nė vieno vyro iš jų, kai juos persekiojo, nes Ezavo kūnas, kurį jie nešė su savimi, sukėlė jų sąmyšį, todėl jie pabėgo, o Jokūbo sūnūs atsitraukė nuo jų ir atėjo į vietą, kur buvo jų broliai Hebrone, ir jie ten pasiliko tą dieną ir kitą dieną, kol ilsėjosi po mūšio.
6 Trečią dieną jie surinko visus horo Seyro sūnus ir visus rytų gyventojus – daugybę žmonių kaip jūros smėlis. Jie išėjo ir nusileido į Egiptą kovoti su Juozapu ir jo broliais, kad išgelbėtų savo brolius.
7 Ir Juozapas bei visi Jokūbo sūnūs išgirdo, kad Ezavo sūnūs ir rytų vaikai atėjo pas juos kovoti, norėdami išgelbėti savo brolius.
8 Ir Juozapas, jo broliai ir Egipto stipruoliai išėjo ir kovojo Ramzio mieste, ir Juozapas su savo broliais smarkiai sutriuškino Ezavo sūnus ir rytų vaikus.
9 Jie nužudė šešis šimtus tūkstančių vyrų ir visus galingus horų Seiro vaikų vyrus; jų liko tik nedaugelis, ir jie nužudė taip pat daugybę rytų vaikų ir Ezavo vaikų; ir Ezavo sūnus Elifazas, ir rytų vaikai visi bėgo nuo Juozapo ir jo brolių.
10 Juozapas ir jo broliai vijosi juos, kol jie atėjo į Sukotą, ir dar nužudė Sukote trisdešimt vyrų, o likusieji pabėgo ir pabėgo kiekvienas į savo miestą.
11 Juozapas, jo broliai ir Egipto galiūnai grįžo nuo jų su džiaugsmu ir linksma širdimi, nes jie buvo nugalėję visus savo priešus.
12 Elifazo sūnus Zefo ir jo vyrai vis dar buvo Egipte vergais Jokūbo sūnums, ir jų vargai didėjo.
13 Kai Ezavo ir Seiro sūnūs sugrįžo į savo kraštą, Seiro sūnūs pamatė, kad jie visi pateko į Jokūbo sūnų ir Egipto žmonių rankas dėl Ezavo sūnų mūšio.
14 Seyro sūnūs tarė Ezavo sūnums: „Jūs matėte ir todėl žinote, kad ši stovykla buvo sukurta dėl jūsų. Neliko nė vieno galiūno ar karo įgudusio vyro.“
15 Tad dabar išeikite iš mūsų krašto, eikite iš mūsų į Kanaano kraštą, į kraštą, kuriame gyveno jūsų tėvai. Kodėl jūsų vaikai paveldės mūsų vaikų palikimą vėlesnėmis dienomis?
16 Ezavo vaikai nenorėjo klausyti Seiro vaikų, ir Seiro vaikai svarstė pradėti karą su jais.
17 Ezavo vaikai slapta siuntė pasiuntinius Afrikos karaliui Angešui, tai yra Dinhabai, sakydami:
18 Atsiųsk pas mus kelis savo vyrus, tegul jie ateina pas mus, ir mes kovosime kartu su horų Seiro vaikais, nes jie nusprendė kovoti su mumis, kad mus išvarytų iš šio krašto.
19 Dinhabos karalius Angėjas taip ir padarė, nes tais laikais jis buvo draugiškas Ezavo vaikams. Angėjas pasiuntė Ezavo vaikams penkis šimtus drąsių pėstininkų ir aštuonis šimtus raitininkų.
20 Seyro vaikai siuntė pasiuntinius rytų ir midjaniečių vaikams, sakydami: „Jūs matėte, ką mums padarė Ezavo

vaikai? Dėl jų mes beveik visi esame sunaikinti kovoje su Jokūbo sūnumis.“
21 Tad dabar ateikite pas mus ir padėkite mums, ir mes kartu su jais kovosime, ir išvarysime juos iš krašto, ir atkeršysime už mūsų brolius, kurie žuvo dėl jų mūšyje su savo broliais, Jokūbo sūnumis.
22 Visi rytų gyventojai paklausė Seiro vaikų ir atėjo pas juos apie aštuonis šimtus vyrų su ištrauktais kalavijais. Ezavo vaikai tuo metu kovojo su Seiro vaikais Parano dykumoje.
23 Seiro vaikai nugalėjo Ezavo sūnus. Tą dieną Seiro vaikai nužudė Ezavo vaikus mūšyje apie du šimtus vyrų, Dinhabos karaliaus Angejo žmonių.
24 Antrą dieną Ezavo vaikai vėl atėjo antrą kartą kovoti su Seiro vaikais. Mūšis antrą kartą buvo smarkus prieš Ezavo vaikus ir labai neramino juos dėl Seiro vaikų.
25 Kai Ezavo vaikai pamatė, kad Seyro vaikai buvo galingesni už juos, kai kurie Ezavo vaikai atsisuko ir padėjo Seyro vaikams, jų priešams.
26 Antrajame mūšyje prie Dinhabos karaliaus Angešo žuvo penkiasdešimt aštuoni Ezavo palikuonys.
27 Trečią dieną Ezavo vaikai išgirdo, kad kai kurie jų broliai pasitraukė nuo jų kovoti su jais antrame mūšyje; ir Ezavo vaikai, tai išgirdę, gedėjo.
28 Jie sakė: „Ką darysime su savo broliais, kurie nusisuko nuo mūsų, kad padėtų mūsų priešams Seyro vaikams?“ Ezavo vaikai vėl siuntė pas Dinhabos karalių Angešą, sakydami:
29 Atsiųskite mums kitų vyrų, kad kartu su jais galėtume kovoti su Seiro vaikais, nes jie jau dvigubai stipresni už mus.
30 Ir Angelas vėl pasiuntė pas Ezavo vaikus apie šešis šimtus drąsių vyrų, ir jie atėjo padėti Ezavo vaikams.
31 Po dešimties dienų Ezavo vaikai vėl kariavo su Seyro vaikais Parano dykumoje. Mūšis buvo labai smarkus prieš Seiro vaikus. Ezavo vaikai nugalėjo Seiro vaikus. Seiro vaikai buvo Ezavo vaikų sumušti, ir Ezavo vaikai iššudė apie du tūkstančius jų vyrų.
32 Ir visi Seyro vaikų galiūnai žuvo šiame mūšyje, ir jų miestuose liko tik jų maži vaikai.
33 Visas Midjanietis ir rytų gyventojai puolė bėgti iš mūšio lauko, paliko Seiro gyventojus ir pabėgo, pamatę, kad mūšis juos siaučia. Ezavo vaikai vijosi visus rytų gyventojus, kol šie pasiekė jų kraštą.
34 Ezavo vaikai nužudė apie du šimtus penkiasdešimt vyrų, o iš Ezavo vaikų žmonių tame mūšyje žuvo apie trisdešimt vyrų, bet ši nelaimė juos ištiko per tai, kad jų broliai nusisuko nuo jų, kad padėtų horo Seyro vaikams. Ezavo vaikai vėl išgirdo apie savo brolių piktus darbus ir vėl gedėjo dėl šio dalyko.
35 Po mūšio Ezavo vaikai sugrįžo namo į Seyrą. Ezavo vaikai iššudė tuos, kurie buvo pasilikę Seyro vaikų žemėje; jie iššudė ir jų žmonas bei mažylius, nepalikdami nė gyvos dvasios, išskyrus penkiasdešimt jaunus berniukus ir merginas, kuriuos jie paliko gyvus. Ezavo vaikai jų nenužudė, ir berniukai tapo jų vergais, o merginas jie ėmė žmonomis.
36 Ezavo palikuonys gyveno Seire, Seyro vaikų vietoje, paveldėjo jų žemę ir ją užvaldė.
37 Ezavo vaikai atėmė viską, kas priklausė Seiro vaikams, taip pat jų avis, jaučius ir turtą, ir visa, kas priklausė Seiro vaikams, Ezavo vaikai atėmė. Ezavo vaikai gyveno Seiro krašte Seiro vaikų vietoje iki šios dienos. Ezavo vaikai padalijo žemę į dalis penkiems Ezavo sūnums pagal jų šeimas.
38 Tomis dienomis Ezavo vaikai nusprendė karūnuoti sau karalių žemėje, kurią jie paveldėjo. Jie sakė vienas kitam: „Ne taip, nes jis karaliaus mums mūsų žemėje, ir mes būsime jo patariami, ir jis kovos mūsų mūšius prieš mūsų priešus.“ Jie taip ir padarė.
39 Visi Ezavo vaikai prisiekė: „Kad nė vienas iš jų brolių niekada jiems nekaraliaus, išskyrus svetimą vyrą, kuris nėra iš jų brolių.“ Visi Ezavo vaikai buvo įsižeidę, kiekvienas prieš savo sūnų, brolį ir draugą dėl blogio, kurį jie patyrė iš savo brolių, kai kovojo su Seiro vaikais.
40 Todėl Ezavo sūnūs prisiekė: „Nuo tos dienos jie neberinks karaliaus iš savo brolių, o tik iš svetimos šalies iki šios dienos.“
41 Ten gyveno vyras iš Dinhabos karaliaus Angejo giminės, vardu Bela, Beoro sūnus. Jis buvo labai drąsus vyras, gražus, dailus ir išmintingas visokios išminties, sumanus ir patarimų kupinas vyras. Niekas Angejo giminėje nebuvo jam lygus.
42 Visi Ezavo sūnūs jį paėmė, patepė ir paskelbė karaliumi. Jie nusilenkė jam ir tarė: „Tegyvuoja karalius, tegyvuoja karalius!“
43 Jie ištiesė paklodę ir atnešė jam kiekvienam auksinius ir sidabrinius auskarus arba žiedus, arba apyrankes. Jie jį labai praturtino sidabru ir auksu, onikso akmenimis ir bdeliu. Jie pastatė jam karališkąjį sostą, uždėjo jam ant galvos karališkąją karūną ir pastatė jam rūmus, kuriuose jis gyveno, ir tapo visų Ezavo vaikų karaliumi.
44 Angešo žmonės paėmė užmokestį už mūšį iš Ezavo vaikų ir tuo metu sugrįžo pas savo šeimininką Dinhaboje.
45 Bela karaliavo Ezavo vaikams trisdešimt metų, ir Ezavo vaikai gyveno krašte Seiro vaikų vietoje ir saugiai gyveno jų vietoje iki šios dienos.

58 SKYRIUS

1 Trisdešimt antraisiais izraelitų kelionės į Egiptą metais, tai yra septyniasdešimt pirmaisiais Juozapo gyvenimo metais, mirė faraonas, Egipto karalius, ir jo sūnus Magronas karaliavo jo vietoje.
2 Ir faraonas prieš mirtį įsakė Juozapui būti savo sūnaus Magrono tėvu ir kad Magronas būtų Juozapo globoje ir jo patarimu.
3 Ir visas Egiptas sutiko, kad Juozapas būtų jų karalius, nes visi egiptiečiai mylėjo Juozapą kaip ir anksčiau, tik faraono sūnus Magronas sėdėjo savo tėvo soste ir tapo karaliumi savo tėvo vietoje tomis dienomis.
4 Magronui buvo keturiasdešimt vieneri metai, kai jis pradėjo karaliauti, ir keturiasdešimt metų jis karaliavo Egipte. Visas Egiptas jį vadino faraonu jo tėvo vardu, kaip buvo įprasta Egipte daryti su kiekvienu karaliumi, kuris juos valdė.
5 Kai faraonas karaliavo savo tėvo vietoje, jis perdavė Egipto įstatymus ir visus vyriausybės reikalus Juozapui, kaip jam buvo įsakęs jo tėvas.
6 Ir Juozapas tapo Egipto karaliumi, nes jis valdė visą Egiptą, ir visas Egiptas buvo jo globoje ir jo patarimuose,

nes visas Egiptas po faraono mirties linko Juozapui, ir jie labai mylėjo jį, kad šis jiems karaliautų.
7 Tačiau tarp jų buvo žmonių, kuriems jis nepatiko, sakydami: „Joks svetimšalis mums nevaldys“. Vis dėlto visa Egipto valdžia tomis dienomis, po faraono mirties, atiteko Juozapui, jam esant valdytoju ir darant, ką norėjo, visoje šalyje, niekam nesikišant.
8 Visas Egiptas buvo Juozapo globoje, ir Juozapas kariavo su visais aplinkiniais priešais ir juos pavergė; taip pat visą kraštą ir visus filistinus iki Kanaano sienų Juozapas pavergė, ir jie visi buvo jo valdžioje, ir jie mokėjo Juozapui metinį mokestį.
9 Ir faraonas, Egipto karalius, atsisėdo į sostą savo tėvo vietoje, bet buvo Juozapo valdomas ir jam patariamas, kaip ir iš pradžių buvo valdomas savo tėvo.
10 Jis nevaldė vien Egipto žemėje, Juozapo patarimu, o Juozapas tuo metu valdė visą šalį nuo Egipto iki didžiosios Perato upės.
11 Juozapui sekėsi visuose savo keliuose, ir Viešpats buvo su juo. Viešpats suteikė Juozapui papildomos išminties, garbės, šlovės ir meilės egiptiečių širdyse ir visoje šalyje. Juozapas karaliavo visoje šalyje keturiasdešimt metų.
12 Visos filistinų, Kanaano, Sidono ir anapus Jordano žemės nešė Juozapui dovanas per visas jo dienas. Visa šalis buvo Juozapo rankose. Jos nešė jam metines duokles, kaip buvo nustatyta, nes Juozapas kovojo su visais aplinkiniais priešais ir juos nugalėjo. Visa šalis buvo Juozapo rankose, ir Juozapas tvirtai sėdėjo savo soste Egipte.
13 Ir visi jo broliai, Jokūbo sūnūs, saugiai gyveno krašte per visas Juozapo dienas, ir jie buvo vaisingi bei labai padaugėjo krašte, ir jie tarnavo Viešpačiui visas savo dienas, kaip jiems buvo įsakęs jų tėvas Jokūbas.
14 Ir atsitiko, kad po daugelio dienų ir metų, kai Ezavo vaikai ramiai gyveno savo žemėje su savo karaliumi Bela, Ezavo vaikai buvo vaisingi ir dauginosi žemėje. Jie nusprendė eiti ir kovoti su Jokūbo sūnumis ir visu Egiptu, ir išgelbėti savo brolį Zefo'ą, Elifazo sūnų, ir jo vyrus, nes jie tais laikais dar buvo Juozapo vergai.
15 Ezavo vaikai siuntė pasiuntinius pas visus rytų vaikus, ir šie sudarė su jais taiką. Visi rytų vaikai atėjo pas juos eiti su Ezavo vaikais į Egiptą kariauti.
16 Ir pas juos atėjo ir Dinhabos karaliaus Angeaso žmonių, ir jie taip pat siuntė pas Izmaelio vaikus, ir tie taip pat atėjo pas juos.
17 Visi šie žmonės susirinko ir atėjo į Seyrą padėti Ezavo vaikams jų mūšyje. Ši stovykla buvo labai didelė ir pilna žmonių, gausi kaip jūros smėlis, apie aštuonis šimtus tūkstančių vyrų, pėstininkų ir raitelių. Visi šie kariai nuvyko į Egiptą kovoti su Jokūbo sūnumis ir įsikūrė prie Ramzio.
18 Ir Juozapas išėjo su savo broliais su Egipto galiūnais, apie šešiais šimtais vyrų, ir jie kovojo su jais Ramzio žemėje; ir tuo metu Jokūbo sūnūs vėl kovojo su Ezavo vaikais penkiasdešimtaisiais Jokūbo sūnų žygio į Egiptą metais, tai yra trisdešimtaisiais Belos karaliavimo Ezavo vaikams Seire metais.
19 Viešpats atidavė visus Ezavo ir rytų žmonių galiūnus į Juozapo ir jo brolių rankas, ir Ezavo ir rytų žmonių tauta buvo Juozapo akivaizdoje nugalėta.
20 Iš Ezavo žmonių ir rytų vaikų, kurie buvo nužudyti, krito prieš Jokūbo sūnus apie du šimtus tūkstančių vyrų, o jų karalius Bela, Beoro sūnus, krito kartu su jais mūšyje. Kai Ezavo vaikai pamatė, kad jų karalius krito mūšyje ir buvo miręs, jų rankos kovoje nusilpo.
21 Juozapas, jo broliai ir visas Egiptas vis dar mušė Ezavo namų žmones, ir visi Ezavo žmonės bijojo Jokūbo sūnų ir bėgo nuo jų.
22 Juozapas, jo broliai ir visas Egiptas vijosi juos visą dienos kelionę ir nužudė apie tris šimtus vyrų, toliau žudydami juos kelyje; po to jie pasitraukė nuo jų.
23 Juozapas ir visi jo broliai sugrįžo į Egiptą, nė vieno iš jų netrūko, o iš egiptiečių žuvo dvylika vyrų.
24 Kai Juozapas grįžo į Egiptą, jis įsakė papildomai surišti Zefo ir jo vyrus, ir jie sukaustė juos geležimis, ir jie dar labiau padidino jų sielvartą.
25 Visi Ezavo palikuonys ir rytų gyventojai sugėdinti grįžo į savo miestą, nes visi galiūnai, kurie buvo su jais, žuvo mūšyje.
26 Kai Ezavo vaikai pamatė, kad jų karalius žuvo mūšyje, jie suskubo ir paėmė vyrą iš rytų vaikų žmonių; jo vardas buvo Jobabas, Zaracho sūnus, iš Bocros krašto, ir jie paskyrė jį karaliumi vietoj savo karaliaus Belos.
27 Jobabas atsisėdo į Belos sostą kaip karalius jo vietoje, ir Jobabas dešimt metų karaliavo Edome visiems Ezavo vaikams. Nuo tos dienos Ezavo vaikai daugiau nebekovojo su Jokūbo sūnumis, nes Ezavo sūnūs žinojo Jokūbo sūnų narsą ir labai jų bijojo.
28 Bet nuo tos dienos Ezavo vaikai nekentė Jokūbo sūnų, ir neapykanta bei priešiškumas tarp jų buvo labai stiprūs per visas dienas iki šios dienos.
29 Ir atsitiko po dešimties metų, kad mirė Jobabas, Zaracho sūnus iš Bocros, ir Ezavo vaikai paėmė vyrą, vardu Hušamas, iš Temano krašto, ir padarė jį karaliumi vietoj Jobabo. Hušamas karaliavo Edome visiems Ezavo vaikams dvidešimt metų.
30 Ir Juozapas, Egipto karalius, ir jo broliai, ir visi Izraelio vaikai tais laikais saugiai gyveno Egipte kartu su visais Juozapo vaikais ir jo broliais, nepatirdami jokių kliūčių ar piktų nelaimių, ir Egipto žemė tuo metu ilsėjosi po karo Juozapo ir jo brolių dienomis.

59 SKYRIUS

1 Šitie yra Izraelio sūnų, gyvenusių Egipte, vardai, kurie atvyko su Jokūbu. Visi Jokūbo sūnūs atvyko į Egiptą, kiekvienas su savo šeimomis.
2 Lėjos vaikai buvo Rubenas, Simeonas, Levis, Judas, Isacharas ir Zebulonas, o jų sesuo – Dina.
3 Rachelės sūnūs buvo Juozapas ir Benjaminas.
4 Lėjos tarnaitės Zilpos sūnūs buvo Gadas ir Ašeras.
5 Rachelės tarnaitės Bilhos sūnūs buvo Danas ir Naftalis.
6 Ir tai buvo jų palikuonys, gimę jiems Kanaano žemėje, prieš jiems ateinant į Egiptą su savo tėvu Jokūbu.
7 Rubeno sūnūs buvo Chanochas, Paluvas, Kecronas ir Karmis.
8 Simeono sūnūs buvo Jemuelis, Jaminas, Ohadas, Jachinas, Zocharas ir Saulius, kanaanietės sūnus.
9 Levio vaikai buvo Geršonas, Kehatas, Meraris ir jų sesuo Jochebeda, kuri jiems gimė keliaujant į Egiptą.
10 Judo sūnūs buvo Eras, Onanas, Šela, Perecas ir Zarachas.

11 Eras ir Onanas mirė Kanaano žemėje; o Pereco sūnūs buvo Kecronas ir Chamulas.
12 Isacharo sūnūs buvo Tola, Pūva, Jobas ir Šomronas.
13 Zebuluno sūnūs buvo Seredas, Elonas ir Jachleelis, o Dano sūnus – Hušimas.
14 Naftalio sūnūs buvo Jachceelis, Gūnis, Jeceris ir Šilamas.
15 Gado sūnūs buvo Cifionas, Chagis, Šunis, Ezbonas, Eris, Arodis ir Arelis.
16 Ašero sūnūs buvo Jimna, Išva, Išvis, Berija ir jų sesuo Serach; o Berijos sūnūs buvo Keberas ir Malkielis.
17 Benjamino sūnūs buvo Bela, Becheris, Ašbelis, Gera, Naamanas, Achis, Rošas, Mupimas, Chupimas ir Ordas.
18 Juozapo sūnūs, gimę jam Egipte, buvo Manasas ir Efraimas.
19 Iš Jokūbo giminės kilo septyniasdešimt sielų; tai tie, kurie atėjo su savo tėvu Jokūbu į Egiptą gyventi. Juozapas ir visi jo broliai saugiai gyveno Egipte ir valgė geriausius Egipto vaisius per visas Juozapo gyvenimo dienas.
20 Juozapas gyveno Egipto žemėje devyniasdešimt trejus metus, o aštuoniasdešimt metų Juozapas karaliavo visame Egipte.
21 Artėjant Juozapo mirties dienoms, jis pasikvietė savo brolius ir visus savo tėvo namiškius. Jie visi susirinko ir susėdo priešais jį.
22 Ir Juozapas tarė savo broliams ir visiems savo tėvo namiškiams: „Štai aš mirštu, bet Dievas tikrai jus aplankys ir parves iš šitos žemės į žemę, kurią jis prisiekė jūsų tėvams duoti.“
23 Kai Dievas jus aplankys ir parves iš čia į jūsų tėvų žemę, tada pargabenkite iš čia ir mano kaulus.
24 Ir Juozapas prisaikdino izraelitus už savo palikuonis, sakydamas: „Dievas tikrai jus aplankys, ir jūs iš čia pargabensite mano kaulus.“
25 Po to Juozapas mirė tais metais, septyniasdešimt pirmaisiais izraelitų kelionės į Egiptą metais.
26 Juozapui buvo šimtas dešimt metų, kai jis mirė Egipto žemėje. Visi jo broliai ir visi jo tarnai atsikėlė ir balzamavo Juozapą, kaip buvo įprasta, ir jo broliai bei visas Egiptas gedėjo jo septyniasdešimt dienų.
27 Jie įguldė Juozapą į karstą, pripildytą kvepalų ir visokių kvepalų, ir palaidojo jį prie upės, tai yra Sihoro, kartu su jo sūnumis ir visais broliais, ir visa jo tėvo šeima surengė septynių dienų gedulo dėl jo.
28 Ir atsitiko taip, kad po Juozapo mirties visi egiptiečiai tomis dienomis pradėjo valdyti Izraelio vaikus, ir faraonas, Egipto karalius, kuris karaliavo savo tėvo vietoje, perėmė visus Egipto įstatymus ir, vadovaudamasis savo patarimais, vadovavo visai Egipto valdžiai, ir jis saugiai valdė savo žmones.

60 SKYRIUS

1 Septyniasdešimt antriesiems metams praėjus po Juozapo mirties, Zefo, Ezavo sūnaus Elifazo sūnus, pabėgo iš Egipto su savo vyrais.
2 Ir jis atvyko į Afriką, tai yra Dinhabą, pas Afrikos karalių Angeą, ir Angeasas juos priėmė su didele pagarba ir paskyrė Zefoną savo kariuomenės vadu.
3 Zefonas rado palankumą Angejo ir jo žmonių akyse, ir daugelį dienų Zefonas buvo Afrikos karaliaus Angejo kariuomenės vadas.
4 Ir Zefonas suviliojo Afrikos karalių Angeą surinkti visą savo armiją ir eiti kovoti su egiptiečiais bei Jokūbo sūnumis ir atkeršyti jiems už savo brolių bylą.
5 Bet Angėjas nenorėjo klausyti Zefo ir daryti šito, nes Angėjas žinojo Jokūbo sūnų stiprybę ir ką jie padarė jo armijai kare su Ezavo vaikais.
6 Ir Zefo tomis dienomis buvo labai didis Angelo ir visų savo žmonių akyse, ir jis nuolat viliojo juos kariauti su Egiptu, bet jie nenorėjo.
7 Ir atsitiko tomis dienomis Kitimų krašte, Puzimnos mieste, gyveno vyras, vardu Uzu, kurį Kitimų vaikai išsigimę sudievino. Tas vyras mirė ir neturėjo sūnaus, tik vieną dukterį, vardu Džanija.
8 Mergaitė buvo nepaprastai graži, daili ir protinga; nebuvo matyti nė vienos tokios kaip ji grožio ir išminties visoje šalyje.
9 Ir Afrikos karaliaus Angejo žmonės ją pamatė ir atėjo bei gyrė ją pas jį. Angejas pasiuntė pas Kitimų vaikus ir prašė paimti ją sau į žmonas, ir Kitimų žmonės sutiko duoti ją jam į žmonas.
10 Ir kai Angejo pasiuntiniai išvyko iš Kitimų žemės leistis į kelionę, štai į Kitimus atvyko Bibentu karaliaus Turno pasiuntiniai. Bibentu karalius Turnas taip pat siuntė savo pasiuntinius prašyti Janijos, kad ši imtų ją sau į žmonas, nes visi jo vyrai ją jam gyrė, todėl jis pasiuntė pas ją visus savo tarnus.
11 Turno tarnai atvyko į Kitimą ir paprašė Janijos, kad ši ją vestų jų karalius Turnas.
12 Kitimų žmonės jiems atsakė: „Mes negalime jos atiduoti, nes Afrikos karalius Angėjas norėjo, kad ji jam vestų, prieš jums ateinant, ir kad mes jam ją duotume. Todėl dabar negalime atimti iš Angėjo merginos, kad atiduotume ją Turnui.“
13 Mes labai bijome Angejo, kad jis neateitų į mūšį prieš mus ir mūsų nesunaikintų, ir jūsų valdovas Turnas negalės mūsų išgelbėti iš jo rankos.
14 Išgirdę visus Kitimų vaikų žodžius, Turno pasiuntiniai sugrįžo pas savo valdovą ir papasakojo jam visus Kitimų vaikų žodžius.
15 Kitimų vaikai pasiuntė Angejui žinią: „Turnas atsiuntė Janiją, kad ją vestų, ir štai ką mes jam atsakėme. Girdėjome, kad jis surinko visą savo armiją kariauti prieš tave ir ketina pereiti Sardunijos kelią kovoti su tavo broliu Luku, o po to jis ateis kovoti prieš tave.“
16 Ir Angelas išgirdo Kitimų vaikų žodžius, kuriuos jie jam atsiuntė metraštyje, ir jo pyktis užsidegė. Jis pakilo ir surinko visą savo armiją ir perėjo jūros salas Sardunijos keliu pas savo brolį Luką, Sardunijos karalių.
17 Ir Niblosas, Luko sūnus, išgirdo, kad jo dėdė Angeas ateina, ir išėjo jo pasitikti su didele armija, pabučiavo ir apkabino jį. Niblosas tarė Angeasui: „Kai paklausi mano tėvo apie jo gerovę, kai aš eisiu su tavimi kovoti su Turnu, paprašyk, kad jis paskirtų mane savo kariuomenės vadu.“ Angeasas taip ir padarė. Jis atėjo pas savo brolį, o jo brolis atėjo jo pasitikti, ir jis paklausė jo apie jo gerovę.
18 Ir Angėjas paklausė savo brolio Luko apie savo gerovę ir paprašė paskirti jo sūnų Niblosą savo kariuomenės vadu, ir Lukas taip ir padarė. Angėjas ir jo brolis Lukas pakilo ir

iššygiavo mūšio link Turno, o su jais buvo didelė armija ir gausūs žmonės.
19 Jis atplaukė laivais, ir jie įplaukė į Aštorašo provinciją, ir štai Turnas atėjo jų link, nes jis išplaukė į Sarduniją ir ketino ją sunaikinti, o vėliau iš ten keliauti į Angeają kovoti su juo.
20 Ir Andželas bei jo brolis Lukas sutiko Turną Kanopijos slėnyje, ir toje vietoje tarp jų įvyko stiprus ir galingas mūšis.
21 Mūšis buvo smarkus prieš Sardunijos karalių Luką, ir visa jo armija krito, ir jo sūnus Niblosas taip pat žuvo tame mūšyje.
22 Ir jo dėdė Angėjas įsakė savo tarnams, ir jie padarė Niblosui auksinį karstą, ir jie jį įdėjo į jį, ir Angėjas vėl kovojo prieš Turną, ir Angėjas buvo už jį stipresnis, ir jis jį nužudė, ir jis sutriuškino visus jo žmones kardo ašmenimis, ir Angėjas atkeršijo už savo brolio sūnaus Nibloso bylą ir už savo brolio Luko armijos bylą.
23 Turnui mirus, išgyvenusiųjų mūšyje rankos nusilpo ir jie bėgo nuo Angejo ir jo brolio Luko.
24 Angėjas ir jo brolis Lukas vijosi juos iki vieškelio tarp Alfanu ir Romos ir iššudė visą Turno armiją kardo ašmenimis.
25 Sardūnijos karalius Lukas įsakė savo tarnams pagaminti žalvarinį karstą ir į jį įdėti jo sūnaus Niblo kūną, ir jį toje vietoje palaidoti.
26 Jie pastatė ten, ant plento, aukštą bokštą ir pavadino jį Nibloso vardu, kuris tebėra iki šios dienos. Toje vietoje, kartu su Niblosu, jie palaidojo Bibentu karalių Turną.
27 Ir štai ant vieškelio tarp Alfanu ir Romos vienoje pusėje yra Niblo kapas, o kitoje – Turno kapas, o tarp jų yra grindinys iki šios dienos.
28 Kai Niblosas buvo palaidotas, jo tėvas Lukas sugrįžo su savo armija į savo žemę Sarduniją, o jo brolis, Afrikos karalius Angėjas su savo žmonėmis nuvyko į Bibentu miestą, tai yra Turno miestą.
29 Ir Bibentu gyventojai išgirdo apie jo garsą ir labai jo išsigando, ir išėjo jo pasitikti su verksmu ir maldavimu, ir Bibentu gyventojai maldavo Angeasą jų nežudyti ir nesunaikinti jų miesto; ir jis taip ir padarė, nes Bibentu tais laikais buvo laikomas vienu iš Kitimų vaikų miestų; todėl jis nesunaikino miesto.
30 Nuo tos dienos Afrikos karaliaus kariuomenė eidavo į Kitimus plėšti ir plėšti, ir kada tik jie keliaudavo, kartu su jais eidavo ir Angelo kariuomenės vadas Zefo'as.
31 Ir po to Angeas su savo armija pasuko į Puzimnos miestą. Iš ten Angeas paėmė į žmonas Uzu dukterį Janiją ir parsivežė ją į savo miestą Afrikoje.

61 SKYRIUS

1 Tuo metu faraonas, Egipto karalius, įsakė visai savo tautai pastatyti jam tvirtus rūmus Egipte.
2 Ir jis taip pat įsakė Jokūbo sūnums padėti egiptiečiams statyboje, ir egiptiečiai pastatė gražius ir elegantiškus rūmus karališkajai buveinei, ir jis juose gyveno, ir atnaujino savo valdžią, ir saugiai karaliavo.
3 Ir tais metais, septyniasdešimt antraisiais izraelitų išėjimo į Egiptą metais, mirė Jokūbo sūnus Zebulonas. Zebulonas mirė sulaukęs šimto keturiolikos metų ir buvo paguldytas į karstą bei atiduotas savo vaikams.
4 Septyniasdešimt penktaisiais metais mirė jo brolis Simeonas. Jam buvo šimtas dvidešimt metų, ir jis taip pat buvo paguldytas į karstą ir atiduotas į savo vaikų rankas.
5 Zefo, Ezavo sūnaus Elifazo sūnus, Dinhabos karaliaus Angešo kariuomenės vadas, kasdien viliojo Angešą ruoštis mūšiui su Jokūbo sūnumis Egipte, bet Angešas nenorėjo to daryti, nes jo tarnai papasakojo jam apie visą Jokūbo sūnų galią, ką jie jiems padarė mūšyje su Ezavo vaikais.
6 Ir Zefo tomis dienomis kasdien viliojo Angelą kovoti su Jokūbo sūnumis.
7 Ir po kurio laiko Angėjas paklausė Zefo žodžių ir sutiko su juo kovoti su Jokūbo sūnumis Egipte. Angėjas surinko visus savo žmones, gausius kaip smėlis jūros pakrantėje, ir nusprendė vykti į Egiptą kovoti.
8 Tarp Angelo tarnų buvo penkiolikos metų jaunuolis, vardu Balaamas, Beoro sūnus. Jaunuolis buvo labai išmintingas ir išmanė raganavimo meną.
9 Ir Angelas tarė Balaamui: „Prašau tavęs, išburk mus burtais, kad sužinotume, kas nugalės šiame mūšyje, į kurį dabar žengiame.“
10 Ir Balaamas įsakė atnešti jam vaško, ir jis iš jo padarė vežimų ir raitelių, simbolizuojančių Angejo ir Egipto armijas, atvaizdus, ir įmetė juos į gudriai paruoštus vandenis, kuriuos turėjo tam tikslui, ir paėmė į ranką mirtų medžių šakas, ir, pasitelkęs savo gudrumą, sujungė jas virš vandens, ir vandenyje jam pasirodė panašūs Angejo kareivijų atvaizdai, krintantys prieš panašius egiptiečių ir Jokūbo sūnų atvaizdus.
11 Ir Balaamas papasakojo tai Angešui, ir Angešas nusiminė ir neapsiginklavo žygiuoti į Egiptą kariauti, ir pasiliko savo mieste.
12 Kai Elifazo sūnus Zefo'as pamatė, kad Angeas nebenorėjo eiti į karą su egiptiečiais, Zefo'as pabėgo nuo Angeaso iš Afrikos ir atvyko į Kitimus.
13 Visi Kitimo žmonės jį priėmė su didele pagarba ir samdė kovoti jų mūšiuose visoms dienoms. Zefo tomis dienomis tapo nepaprastai turtingas, o Afrikos karaliaus kariuomenė vis dar išsiskirstė tomis dienomis, o Kitimo vaikai susirinko ir iškeliavo į Kupticijos kalną dėl Afrikos karaliaus Angejo kariuomenės, kuri artėjo prie jų.
14 Vieną dieną Zefo pametė jauną telyčią ir, nuėjęs jos ieškoti, išgirdo ją baubiant aplink kalną.
15 Zefo nuėjo ir pamatė, ir štai kalno papėdėje buvo didelė ola, o prie olos įėjimo buvo didelis akmuo. Zefo perskėlė akmenį ir įėjo į olą. Jis pamatė, ir štai didelis žvėris ryjo jautį; nuo vidurio aukštyn jis buvo panašus į žmogų, o nuo vidurio žemyn – į gyvulį. Zefo puolė gyvulį ir nužudė jį savo kardais.
16 Kitimų gyventojai, apie tai išgirdę, labai apsidžiaugė ir sakė: „Ką darysime su šiuo vyru, kuris užmušė gyvulį, kuris ėdė mūsų galvijus?“
17 Ir visi jie susirinko pašvęsti jam vieną metų dieną, ir pavadino ją Zefo vardu jo vardu, ir tą dieną metai iš metų atnešė jam geriamąsias aukas ir dovanas.
18 Tuo metu susirgo Jania, karaliaus Angejo žmonos Uzu duktė, ir jos liga labai nukentėjo Angejo ir jo pareigūnų. Angejo paklausė savo išminčių: „Ką turėčiau daryti Jania ir kaip ją išgydyti?“ Jo išminčiai jam atsakė: „Kadangi mūsų šalies oras nėra panašus į Kitimų žemės orą, o mūsų vanduo nėra panašus į jų vandenį, todėl karalienė susirgo.“

19 Ji susirgo dėl oro ir vandens pasikeitimo, o savo šalyje gėrė tik vandenį iš Purmos, kurią jos protėviai buvo atgabenę tiltais.
20 Ir Angėjas įsakė savo tarnams, ir jie atnešė jam indais Purmos vandenų, priklausančių Kitimams, ir jie pasvėrė tuos vandenis visais Afrikos žemės vandenimis, ir jie rado, kad tie vandenys lengvesni už Afrikos vandenis.
21 Ir Angelas tai pamatė, ir įsakė visiems savo pareigūnams surinkti tūkstančius ir dešimtis tūkstančių akmenskaldžių, ir jie kirto akmenis be skaičiaus, ir atvyko statybininkai ir pastatė nepaprastai tvirtą tiltą, ir jie perkėlė vandens šaltinį iš Kitimų žemės į Afriką, ir tas vanduo buvo skirtas karalienei Janijai ir visiems jos rūpesčiams, kad iš jo atsigertų, jame keptų, praustųsi ir maudytųsi, taip pat juo laistytų visas sėklas, iš kurių galima gauti maisto, ir visus žemės vaisius.
22 Ir karalius įsakė, kad jie dideliais laivais atgabentų Kitimo žemės, ir jie taip pat atgabeno akmenų statybai, ir statytojai pastatė rūmus karalienei Janiai, ir karalienė pasveiko nuo savo ligos.
23 Metų revoliucijos metu Afrikos kariuomenė toliau veržėsi į Kitimų žemę plėšti, kaip įprasta. Elifazo sūnus Zefo išgirdo jų pranešimą ir davė įsakymus dėl jų. Jis kovojo su jais, ir jie bėgo nuo jo, ir jis išgelbėjo Kitimų žemę nuo jų.
24 Kitimų vaikai matė Zefo'o narsą ir ryžtingai paskelbė Zefo'ą savo karaliumi. Zefo'as tapo jų karaliumi, o jam karaliaujant, jie išėjo pavergti Tubalo vaikų ir visų aplinkinių salų.
25 Jų karalius Zefo'as žygiavo priešakyje ir pradėjo karą su Tubalu bei salomis, jas pavergė. Grįžę iš mūšio, jie atnaujino jo valdžią ir pastatė jam labai didelius rūmus kaip karališkąją buveinę ir sostą, ir padarė jam didelį sostą, ir Zefo'as penkiasdešimt metų valdė visą Kitimų žemę ir Italijos žemę.

62 SKYRIUS

1 Tais metais, septyniasdešimt devintaisiais izraelitų kelionės į Egiptą metais, Egipto žemėje mirė Jokūbo sūnus Rubenas. Rubenui buvo šimtas dvidešimt penkeri metai, ir jie paguldė jį į karstą, ir atidavo jį savo vaikams.
2 Aštuoniasdešimtaisiais metais mirė jo brolis Danas; jam buvo šimtas dvidešimt metų, kai jis mirė, ir jis taip pat buvo paguldytas į karstą ir atiduotas į savo vaikų rankas.
3 Tais metais mirė Edomo karalius Hušamas, o po jo trisdešimt penkerius metus karaliavo Bedado sūnus Hadadas; o aštuoniasdešimt pirmaisiais metais Egipte mirė Jokūbo sūnus Isacharas. Isacharui buvo šimtas dvidešimt dveji metai, ir jis buvo paguldytas į karstą Egipte ir atiduotas į savo vaikų rankas.
4 Aštuoniasdešimt antraisiais metais mirė jo brolis Ašeras. Jam buvo šimtas dvidešimt treji metai, ir jis buvo paguldytas į karstą Egipte ir atiduotas į savo vaikų rankas.
5 Aštuoniasdešimt trečiaisiais metais mirė Gadas. Jam buvo šimtas dvidešimt penkeri metai. Jis buvo paguldytas į karstą Egipte ir atiduotas savo vaikams.
6 Aštuoniasdešimt ketvirtaisiais metais, tai yra penkiasdešimtaisiais Hadado, Bedado sūnaus, Edomo karaliaus, valdymo metais, Hadadas surinko visus Ezavo vaikus ir paruošė visą savo kariuomenę, apie keturis šimtus tūkstančių vyrų, ir pasuko į Moabo kraštą, ir išėjo kovoti su Moabu, kad jie būtų jam duoklės mokėtojai.
7 Išgirdę tai, Moabo vaikai labai išsigando ir pasiuntė pas Midjano vaikus padėti kovoti su Edomo karaliumi Hadadu, Bedado sūnumi.
8 Hadadas atėjo į Moabo kraštą, ir Moabas su Midjanu išėjo jo pasitikti ir išsirikiavo kovos rikiuotėje prieš jį Moabo laukuose.
9 Hadadas kariavo su Moabu, ir iš Moabo ir Midjano giminės žuvo daug žmonių, apie du šimtus tūkstančių vyrų.
10 Moabo mūšis buvo labai smarkus. Kai Moabo vaikai pamatė, kad mūšis juos smarkiai siaučia, jie nusilpo, atsisuko ir paliko Midjano vaikus tęsti mūšį.
11 Midjano vaikai nežinojo Moabo ketinimų, bet įsitvirtino mūšyje ir kovojo su Hadadu bei visa jo kariuomene, ir visas Midjanietis krito prieš jį.
12 Hadadas smarkiai sutriuškino visus Midjano gyventojus, iššudė juos kardu ir nepaliko nė vieno gyvo iš tų, kurie atėjo padėti Moabui.
13 Kai visi Midjano vaikai žuvo mūšyje ir Moabo vaikai pabėgo, Hadadas pavertė visą Moabą duokle, ir jie tapo jo žinioje. Jie mokėjo metinį mokestį, kaip buvo įsakyta. Tada Hadadas grįžo į savo kraštą.
14 Metų pabaigoje, kai likusieji Midjano žmonės, gyvenantys krašte, išgirdo, kad visi jų broliai žuvo mūšyje su Hadadu dėl Moabo, nes Moabo vaikai nusisuko mūšyje ir paliko Midjaną kovoti, penki Midjano kunigaikščiai su likusiais savo broliais, likusiais jų krašte, nusprendė kovoti su Moabu ir atkeršyti už savo brolių bylą.
15 Midjaniečiai pasiuntė pasiuntinius pas visus savo brolius, rytų gyventojus, ir visus savo brolius, visus Ketūros vaikus, kad padėtų Midjanui kovoti su Moabu.
16 Išgirdę tai, moabitai labai išsigando, kad visi rytų gyventojai susirinko mūšiui. Moabo vaikai pasiuntė į Edomo kraštą Bedado sūnui Hadadui tokį pamokslą:
17 Ateikite pas mus ir padėkite mums, kad nugalėtume Midjaną! Jie visi susirinko ir išėjo prieš mus su visais savo broliais, rytų vaikais, kovoti ir atkeršyti už midjaniečius, žuvusius mūšyje.
18 Ir Hadadas, Bedado sūnus, Edomo karalius, iššygiavo su visa savo kariuomene į Moabo kraštą kovoti su Midjanu. Midjaniečiai ir rytų gyventojai kovojo su Moabu Moabo lauke, ir kova tarp jų buvo labai nuožmi.
19 Hadadas sutriuškino visus midjaniečius ir rytų gyventojus kardu. Tuo metu Hadadas išgelbėjo Moabą iš midjaniečių rankų. Likusieji iš midjaniečių ir rytų gyventojų bėgo nuo Hadado ir jo kariuomenės. Hadadas vijosi juos iki jų krašto ir smarkiai juos sumušė, o nužudytieji krito ant kelio.
20 Ir Hadadas išgelbėjo Moabą iš Midjano rankų, nes visi Midjano vaikai žuvo nuo kardo ašmenų, ir Hadadas apsisuko ir grįžo į savo kraštą.
21 Nuo tos dienos Midjano vaikai nekentė Moabo vaikų, nes šie krito dėl jų mūšyje, ir tarp jų per visas dienas tvyrojo didelė ir stipri nesantaika.
22 Visi, kurie buvo rasti iš Midjano kelyje į Moabo šalį, žuvo nuo Moabo kardo, ir visi, kurie buvo rasti iš Moabo kelyje į Midjano šalį, žuvo nuo Midjano kardo. Taip Midjanietis elgėsi su Moabu ir Moabas su Midjanu daugelį dienų.

23 Ir atsitiko tuo metu, kad Judas, Jokūbo sūnus, mirė Egipte aštuoniasdešimt šeštaisiais Jokūbo kelionės į Egiptą metais. Judui mirties metu buvo šimtas dvidešimt devyneri metai. Jį balzamavo, paguldė į karstą ir atidavo į savo vaikų rankas.
24 Aštuoniasdešimt devintaisiais metais mirė Naftalis, būdamas šimto trisdešimt dvejų metų. Jis buvo paguldytas į karstą ir atiduotas į savo vaikų rankas.
25 Devynisdešimt pirmaisiais izraelitų žygio į Egiptą metais, tai yra trisdešimtaisiais Zefo, Elifazo sūnaus, Ezavo sūnaus, valdymo Kitimų vaikams metais, Afrikos vaikai, kaip įprasta, užpuolė Kitimų vaikus, norėdami juos apiplėšti, bet per tuos trylika metų jie nebuvo jų užpuolę.
26 Tais metais jie atėjo pas juos, ir Zefo, Elifazo sūnus, išėjo pas juos su kai kuriais savo vyrais ir beviltiškai juos sumušė. Afrikos kariuomenė bėgo nuo Zefo, ir nužudytieji krito prieš jį. Zefo ir jo vyrai juos vijosi, žygiuodami ir mušdami juos, kol jie priartėjo prie Afrikos.
27 Afrikos karalius Angėjas išgirdo, ką Zefonas padarė, ir tai jį labai supykdė, ir Angėjas visą laiką bijojo Zefono.

63 SKYRIUS

1 Devynisdešimt trečiaisiais metais Egipte mirė Jokūbo sūnus Levis. Leviui buvo šimtas trisdešimt septyneri metai, kai jis mirė. Jį paguldė į karstą ir atidavo į savo vaikų rankas.
2 Ir atsitiko taip, kad po Levio mirties, kai visas Egiptas pamatė, kad Jokūbo sūnūs, Juozapo broliai, mirė, visi egiptiečiai pradėjo engti Jokūbo vaikus ir kartėlius jų gyvenimams nuo tos dienos iki jų išėjimo iš Egipto dienos. Jie atėmė iš jų rankų visus vynuogynus ir laukus, kuriuos Juozapas jiems buvo davęs, ir visus prabangius namus, kuriuose gyveno Izraelio žmonės, ir visus Egipto turtus – visa tai egiptiečiai atėmė iš Jokūbo sūnų tomis dienomis.
3 Tomis dienomis viso Egipto ranka dar labiau siautėjo prieš izraelitus, ir egiptiečiai kenkė izraelitams, kol izraelitai pavargo gyventi dėl egiptiečių.
4 Ir tais laikais, šimtas antraisiais Izraelio kelionės į Egiptą metais, mirė Egipto karalius faraonas, o jo sūnus Melolis karaliavo jo vietoje. Visi Egipto galiūnai ir visa ta karta, kuri pažinojo Juozapą ir jo brolius, mirė tomis dienomis.
5 Ir jų vietoje iškilo kita karta, kuri nebuvo pažinusi Jokūbo sūnų ir viso gero, kurį jie jiems buvo padarę, ir visos jų galios Egipte.
6 Todėl nuo tos dienos visas Egiptas pradėjo kartiną Jokūbo sūnų gyvenimus ir varginti juos visokiu sunkiu darbu, nes jie nepažinojo savo protėvių, kurie juos išgelbėjo bado dienomis.
7 Ir tai taip pat buvo iš Viešpaties, Izraelio vaikams, kad būtų jiems naudinga jų paskutinėmis dienomis, idant visi Izraelio vaikai pažintų Viešpatį, savo Dievą.
8 ir kad žinotų ženklus bei galingus stebuklus, kuriuos Viešpats darys Egipte dėl savo tautos Izraelio, kad izraelitai bijotų Viešpaties, savo protėvių Dievo, ir eitų visais Jo keliais – jie ir jų palikuonys sektų jais per visas dienas.
9 Melolui buvo dvidešimt metų, kai jis pradėjo karaliauti, ir jis valdė devyniasdešimt ketverius metus. Visas Egiptas jį vadino faraonu jo tėvo vardu, kaip buvo įprasta daryti su kiekvienu Egipto karaliumi.
10 Tuo metu visi Afrikos karaliaus Angejo kariai išėjo, kaip įprasta, plėšti Kitimų žemės.
11 Išgirdęs jų pranešimą, Zefo'as, Ezavo sūnaus Elifazo sūnus, išėjo jų pasitikti su savo kariuomene ir ten kelyje su jais kovojo.
12 Zefo sutriuškino Afrikos karaliaus karius kalaviju ir nepaliko nė vieno gyvo, nė vienas negrįžo pas savo valdovą Afrikoje.
13 Ir Angėjas išgirdo, ką Elifazo sūnus Zefo padarė visiems savo kariams, kad juos sunaikino, ir Angėjas surinko visus savo karius, visus Afrikos šalies vyrus, žmones, gausius kaip smėlis pajūryje.
14 Ir Angėjas pasiuntė pas savo brolį Luką, sakydamas: „Ateik pas mane su visais savo vyrais ir padėk man nugalėti Zefo ir visus Kitimų vaikus, kurie sunaikino mano vyrus.“ Lukas atėjo su visa savo armija, labai didele jėga, kad padėtų savo broliui Angejui kovoti su Zefo ir Kitimų vaikais.
15 Išgirdę tai, Cefojas ir Kitimo vaikai labai išsigando, ir didelis siaubas apėmė jų širdis.
16 Zefo'as taip pat išsiuntė laišką į Edomo šalį Edomo karaliui Hadadui, Bedado sūnui, ir visiems Ezavo vaikams, sakydamas:
17 Girdėjau, kad Afrikos karalius Angėjas ateina pas mus su savo broliu kovoti prieš mus, ir mes labai jo bijome, nes jo kariuomenė labai didelė, juolab kad jis ateina prieš mus su savo broliu ir jo armija.
18 Taigi dabar ir tu eik su manimi ir padėk man, ir mes kartu kovosime prieš Angelą ir jo brolį Luką, ir tu išgelbėsi mus iš jų rankų, bet jei ne, žinok, kad mes visi mirsime.
19 Ezavo vaikai išsiuntė laišką Kitimo vaikams ir jų karaliui Zefo, sakydami: „Mes negalime kovoti su Angelu ir jo žmonėmis, nes taikos sandora yra tarp mūsų jau daugelį metų, nuo pirmojo karaliaus Belos laikų ir nuo Egipto karaliaus Juozapo, Jokūbo sūnaus, laikų, su kuriuo mes kariavome kitoje Jordano pusėje, kai jis palaidojo savo tėvą.“
20 Išgirdęs savo brolių, Ezavo vaikų, žodžius, Zefo'as susilaikė nuo jų, ir Zefo'as labai bijojo Angelo.
21 Ir Angėjas bei jo brolis Lukas išrikiavo visas savo pajėgas, apie aštuonis šimtus tūkstančių vyrų, prieš Kitimų vaikus.
22 Visi Kitimo vaikai tarė Zefojui: „Melsk už mus savo protėvių Dievą, galbūt jis išgelbės mus iš Angelo ir jo kariuomenės rankos. Nes girdėjome, kad jis yra didis Dievas ir kad jis išgelbsti visus, kurie juo pasitiki.“
23 Zefo išgirdo jų žodžius ir, klausęs Viešpaties, tarė:
240 Viešpatie, mano protėvių Abraomo ir Izaoko Dieve, šiandien žinau, kad Tu esi tikras Dievas, o visi tautų dievai yra tušti ir nenaudingi.
25 Šiandien atsimink savo sandorą su mūsų tėvu Abraomu, kurią mums perdavė mūsų protėviai, ir šiandien pasigailėk manęs dėl mūsų tėvų Abraomo ir Izaoko, ir išgelbėk mane bei Kitimų vaikus nuo Afrikos karaliaus, kuris ateina prieš mus kariauti, rankos.
26 Viešpats išklausė Zefo balso ir pagerbė jį dėl Abraomo ir Izaoko. Viešpats išgelbėjo Zefo ir Kitimų vaikus iš Angelo ir jo tautos rankos.
27 Tą dieną Zefonas kovojo su Afrikos karaliumi Angeahu ir visais jo žmonėmis, ir Viešpats atidavė visus Angeaho žmones į Kitimų vaikų rankas.

28 Ir mūšis prieš Angeą buvo smarkus, ir Zefonas kalaviju sutriuškino visus Angeo vyrus ir jo brolį Luką, ir iki tos dienos vakaro nuo jų žuvo apie keturis šimtus tūkstančių vyrų.
29 Kai Angėjas pamatė, kad visi jo vyrai žuvo, jis išsiuntė laišką visiems Afrikos gyventojams, kad šie atvyktų pas jį ir padėtų jam mūšyje, ir laiške jis rašė: „Visi, kurie randami Afrikoje, teateina pas mane nuo dešimties metų ir vyresni; tegul visi ateina pas mane, ir štai jei jis neateis, jis mirs, ir visa, ką jis turi, su visais jo namiškiais pasiims karalius.“
30 Visi kiti Afrikos gyventojai buvo siaubingai išsigandę dėl Angejo žodžių, ir apie trys šimtai tūkstančių vyrų ir berniukų, nuo dešimties metų amžiaus, išėjo iš miesto ir atvyko į Angeją.
31 Po dešimties dienų Angėjas atnaujino mūšį prieš Zefo ir Kitimų vaikus, ir mūšis tarp jų buvo labai didelis ir stiprus.
32 Iš Angejo ir Luko armijos Zefonas perdavė jam daug sužeistųjų, apie du tūkstančius vyrų, ir tame mūšyje žuvo Angejo kariuomenės vadas Sosiftaras.
33 Kai Sosiftaras krito, afrikiečių kariuomenė atsuko nugaras bėgti ir pabėgo, o su jais buvo Angėjas ir jo brolis Lukas.
34 Zefo ir Kitimų vaikai juos vijosi ir toliau smarkiai mušė kelyje, apie du šimtus vyrų. Jie vijosi Azdrubalą, Angejo sūnų, kuris pabėgo su savo tėvu, ir nužudė dvidešimt jo vyrų kelyje. Azdrubalas pabėgo nuo Kitimų vaikų, ir jie jo nenužudė.
35 Ir Angėjas ir jo brolis Lukas pabėgo su likusiais savo vyrais, ir jie pabėgo ir atvyko į Afriką apimti siaubo ir siaubo, ir Angėjas visas dienas bijojo, kad Elifazo sūnus Zefo nepradėtų su juo kariauti.

64 SKYRIUS

1 Tuo metu Beoro sūnus Balaamas buvo su Angeahu mūšyje. Pamatęs, kad Cefojas nugalėjo Angeahu, jis pabėgo iš ten ir atvyko į Kitimus.
2 Zefo ir Kitimų vaikai jį priėmė su didele pagarba, nes Zefo žinojo Balaamo išmintį ir davė Balaamui daug dovanų, o šis pasiliko pas jį.
3 Zefo grįžęs iš karo, jis įsakė suskaičiuoti visus Kitimų vaikus, kurie ėjo su juo į mūšį, ir štai nė vienas neliko nepastebėtas.
4 Zefonas tuo apsidžiaugė, atnaujino savo karalystę ir iškėlė puotą visiems savo pavaldiniams.
5 Bet Zefo neprisiminė Viešpaties ir nesuprato, kad Viešpats padėjo jam mūšyje ir kad išgelbėjo jį bei jo žmones iš Afrikos karaliaus rankos, bet vis tiek vaikščiojo Kitimų vaikų ir nedorėlių Ezavo vaikų keliais, tarnaudamas kitiems dievams, kurių jį mokė jo broliai Ezavo vaikai; todėl sakoma: „Iš nedorėlio kyla nedorybė“.
6 Zefojus saugiai karaliavo visiems Kitimų vaikams, bet nepažinojo Viešpaties, kuris išgelbėjo jį ir visus jo žmones iš Afrikos karaliaus rankos; ir Afrikos kariuomenė daugiau nebegrįžo į Kitimus plėšti kaip įprasta, nes jie žinojo apie Zefojo, kuris juos visus nužudė kardu, galią, todėl Angėjas bijojo Zefojo, Elifazo sūnaus, ir Kitimų vaikų per visas dienas.
7 Tuo metu, kai Zefo grįžo iš karo ir pamatė, kaip jis nugalėjo visus Afrikos žmones ir sutriuškino juos mūšyje kardu, Zefo patarė Kitimų vaikams vykti į Egiptą kovoti su Jokūbo sūnumis ir su faraonu, Egipto karaliumi.
8 Cefonas išgirdo, kad Egipto galiūnai žuvo, Juozapas ir jo broliai, Jokūbo sūnūs, mirė ir kad visi jų vaikai, Izraelio vaikai, liko Egipte.
9 Zefo nusprendė eiti kariauti prieš juos ir visą Egiptą, atkeršyti už savo brolius, Ezavo vaikus, kuriuos Juozapas su savo broliais ir visu Egiptu buvo sumušęs Kanaano žemėje, kai jie keliavo laidoti Jokūbo Hebrone.
10 Zefo siuntė pasiuntinius pas Edomo karalių Hadadą, Bedado sūnų, ir visus jo brolius, Ezavo vaikus, sakydamas:
11 Argi nesakei, kad nekovosi su Afrikos karaliumi, nes jis yra tavo sandoros narys? Štai aš kovojau su juo ir nugalėjau jį bei visus jo žmones.
12 Todėl dabar nusprendžiau kovoti prieš Egiptą ir ten gyvenančius Jokūbo vaikus ir atkeršyti jiems už tai, ką Juozapas, jo broliai ir protėviai padarė mums Kanaano žemėje, kai jie nuėjo laidoti savo tėvo Hebrone.
13 Jei tad dabar sutiksite ateiti pas mane padėti kovoti prieš juos ir Egiptą, tada atkeršysime už savo brolių bylą.
14 Ezavo vaikai paklausė Zefo žodžių ir Ezavo vaikai susirinko – labai didelė tauta – ir išėjo padėti Zefo ir Kitimų vaikams mūšyje.
15 Ir Zefo'as pasiuntė tokius žodžius visiems rytų vaikams ir visiems Izmaelio vaikams, ir jie susirinko ir atėjo padėti Zefo'ui ir Kitimų vaikams kare prieš Egiptą.
16 Visi šie karaliai – Edomo karalius, rytų gyventojai, visi Izmaelio vaikai ir Kitimų karalius Cefojas – išėjo ir išrikiavo visas savo kariuomenes Hebrone.
17 Stovykla buvo labai didelė, jos ilgis prilygo trijų dienų kelionei, o žmonių buvo kaip nesuskaičiuojamų smėlio sluoksnių pajūryje.
18 Visi šie karaliai su savo kariuomenėmis išėjo ir išėjo į mūšį prieš visą Egiptą ir kartu įsikūrė Patroso slėnyje.
19 Visas Egiptas išgirdo jų pranešimą ir susirinko visi Egipto žemės žmonės ir visi Egiptui priklausantys miestai, apie tris šimtus tūkstančių vyrų.
20 Egipto vyrai taip pat siuntė pasiuntinius pas izraelitus, kurie tomis dienomis gyveno Gošeno krašte, kad šie eitų ir kovotų su šitais karaliais.
21 Izraelio vyrai susirinko – apie šimtą penkiasdešimt vyrų – ir išėjo į mūšį padėti egiptiečiams.
22 Izraelio ir Egipto vyrai išėjo, apie tris šimtus tūkstančių ir šimtą penkiasdešimt vyrų, ir jie žygiavo mūšio priešais šiuos karalius, išsidėstę iš už Gošeno krašto ribų priešais Patrosą.
23 Egiptiečiai netikėjo Izraeliu ir neketino eiti su jais į stovyklas kartu mūšiui, nes visi egiptiečiai sakė: „Galbūt izraelitai atiduos mus į Ezavo ir Izmaelio vaikų rankas, nes jie yra jų broliai“.
24 Visi egiptiečiai tarė izraelitams: „Pasilikite čia, savo vietose, ir mes eisime kovoti prieš Ezavo ir Izmaelio vaikus. Jei šie karaliai mus nugalės, ateikite visi prieš juos ir padėkite mums.“ Izraelitai taip ir padarė.
25 Kitimų karaliaus Ezavo sūnaus Elifazo sūnus Cefojas ir Edomo karaliaus Bedado sūnus Hadadas su visais jų stovyklomis, taip pat visi rytų gyventojai ir Izmaelio vaikai – tauta, gausi kaip smiltys – kartu įsikūrė Patroso slėnyje priešais Tachpanchesą.

26 Ir Balaamas, Beoro sūnus Siras, buvo ten, Cefojo stovykloje, nes jis atėjo į mūšį su Kitimų vaikais. Balaamas buvo labai gerbiamas vyras Cefojo ir jo vyrų akyse.
27 Ir Zefo'as tarė Balaamui: „Pabandyk mums išbūrti būrimą, kad sužinotume, kas nugalės mūšyje – mes ar egiptiečiai?“
28 Balaamas pakilo ir bandė būrimo meną. Jis buvo įgudęs jį išmanyti, bet susipainiojo, ir darbas žlugo jo rankose.
29 Ir jis bandė dar kartą, bet nepavyko. Balaamas nusivylė, paliko ir nebaigė darbo, nes tai buvo Viešpaties valia, kad Zefo ir jo žmonės patektų į izraelitų rankas, kurie kare pasitikėjo Viešpačiu, savo protėvių Dievu.
30 Cefojas ir Hadadas išrikiavo savo pajėgas kovos rikiuotėje, ir visi egiptiečiai, apie tris šimtus tūkstančių vyrų, ėjo prieš juos vieni, ir nė vieno izraelito nebuvo su jais.
31 Visi egiptiečiai kariavo su šiais karaliais priešais Patrosą ir Tachpanchę, ir kova su egiptiečiais buvo nuožmi.
32 Ir karaliai buvo stipresni už egiptiečius tame mūšyje, ir tą dieną krito apie šimtą aštuoniasdešimt Egipto vyrų, ir apie trisdešimt vyrų iš karalių pajėgų, ir visi Egipto vyrai bėgo nuo karalių, todėl Ezavo ir Izmaelio vaikai vijosi egiptiečius, toliau juos mušdami iki tos vietos, kur buvo Izraelio vaikų stovykla.
33 Visi egiptiečiai šaukė izraelitams: „Greitai mums padėkite ir išgelbėkite mus iš Ezavo, Izmaelio ir Kitimų vaikų rankos!“
34 Ir šimtas penkiasdešimt izraelitų vyrų pabėgo iš savo vietų į šių karalių stovyklas, ir izraelitai šaukėsi Viešpaties, savo Dievo, kad juos išgelbėtų.
35 Viešpats išklausė Izraelį ir atidavė visus karalių vyrus į jų rankas. Izraelitai kovojo su šiais karaliais ir nužudė apie keturis tūkstančius karalių vyrų.
36 Viešpats sukėlė didelę klaiką karalių stovykloje, todėl izraelitai buvo apimti baimės.
37 Visos karalių kariuomenės bėgo nuo izraelitų, o izraelitai juos vijosi ir žudė iki pat Kušo žemės sienų.
38 Izraelitai nužudė kelyje dar du tūkstančius vyrų, ir nė vienas izraelitas nežuvo.
39 Egiptiečiai pamatė, kad izraelitai kovojo su karaliais, nors jų buvo taip mažai, ir kad kova prieš juos buvo tokia nuožmi,
40 Dėl smarkaus mūšio visi egiptiečiai labai bijojo dėl savo gyvybės, ir visas egiptietis pabėgo, kiekvienas slėpdamasis nuo išsirikiavusių pajėgų, pasislėpė kelyje ir paliko izraelitus kovoti.
41 Izraelitai smarkiai sutriuškino karalių vyrus, ir šie sugrįžo, nuvarę juos iki Kušo žemės sienos.
42 Visas Izraelis sužinojo, ką Egipto vyrai jiems padarė: pabėgo nuo jų mūšyje ir paliko juos kovoti vienus.
43 Izraelitai taip pat elgėsi gudriai. Grįždami iš mūšio, izraelitai rado kelyje egiptiečius ir juos ten sumušė.
44 Ir žudydami juos, jie tarė jiems šiuos žodžius:
45 Kodėl jūs palikote mus ir palikote mus, mažą tautą, kovoti prieš šiuos karalius, kurie turėjo didelę tautą, kad mus sumuštų, idant jūs taip išgelbėtumėte savo sielas?
46 Apie kai kuriuos, kuriuos izraelitai sutiko kelyje, izraelitai kalbėjosi: „Muškite, muškite, nes jis izmaelitas, edomitas ar iš Kitimų sūnų.“ Jie atsistojo prieš jį ir nužudė, supratę, kad jis egiptietis.
47 Izraelitai gudriai elgėsi su egiptiečiais, nes šie buvo juos palikę mūšyje ir pabėgę nuo jų.
48 Taip izraelitai nužudė kelyje apie du šimtus Egipto vyrų.
49 Visi Egipto vyrai matė pikta, kurią jiems padarė izraelitai. Visas Egiptas labai bijojo izraelitų, nes matė jų didelę galią ir nė vienas iš jų nekrito.
50 Taigi visi izraelitai su džiaugsmu grįžo savo keliu į Gošeną, o likęs Egipto gyventojas grįžo kiekvienas į savo vietą.

65 SKYRIUS

1 Po šių įvykių susirinko visi faraono, Egipto karaliaus, patarėjai ir visi Egipto vyresnieji, atėjo pas karalių, nusilenkė iki žemės ir susėdo priešais jį.
2 Egipto patarėjai ir vyresnieji kalbėjo karaliui, sakydami:
3 Štai Izraelio vaikų tauta yra didesnė ir galingesnė už mus, ir tu žinai visą pikta, kurią jie mums padarė kelyje, kai grįžome iš mūšio.
4 Ir tu taip pat matei jų galingą galią, nes ši galia jiems atkeliavo iš jų tėvų, nes tik keli vyrai pakilo prieš žmones, gausius kaip smėlis, ir žudė juos kardo ašmenimis, ir nė vienas iš jų nekrito, todėl jei jų būtų buvę daug, jie būtų juos visiškai sunaikinę.
5 Tad dabar patarkite, ką su jais daryti, kol mes juos palaipsniui išnaikinsime iš savo tarpo, kad jie netaptų mums per daug gausūs krašte.
6 Jei izraelitų padaugės krašte, jie taps mums kliūtimi, ir jei kils karas, jie su savo didele jėga prisijungs prie mūsų priešo, kovos prieš mus, sunaikins mus krašte ir pasitrauks iš jo.
7 Karalius atsakė Egipto vyresniesiems ir tarė jiems: „Štai koks yra planas, patartas prieš Izraelį, nuo kurio mes neatsitrauksime,
8 Štai krašte yra Pitomas ir Ramzis, miestai, neįtvirtinti mūšiui, tad mums su tavimi reikia juos atstatyti ir įtvirtinti.
9 Todėl dabar eik ir tu elkis gudriai su jais, ir paskelbk Egipte bei Gošene karaliaus įsakymu:
10 Visi Egipto, Gošeno, Patroso vyrai ir visi jų gyventojai! Karalius įsakė mums statyti Pitomą ir Ramzą ir įtvirtinti juos mūšiui. Kas iš jūsų iš viso Egipto, iš Izraelio vaikų ir visų miestų gyventojų sutinkate statyti kartu su mumis, kiekvienas gaus savo atlyginimą kasdien karaliaus įsakymu. Taigi eikite pirmieji ir elkitės gudriai, susirinkite ir atvykite į Pitomą ir Ramzą statyti.
11 Ir kol statysite, karaliaus įsakymu kasdien skelbkite tokį pranešimą visame Egipte.
12 Kai kai kurie izraelitai ateis pas tave statybų, mokėsi jiems atlyginimą kasdien kelias dienas.
13 Ir kai jie bus pastatę su jumis už savo kasdienį atlyginimą, kasdien po vieną slapta nuo jų atsitraukite, o tada pakilkite ir tapkite jų darbų prižiūrėtojais ir pareigūnais, o vėliau palikite juos statyti be atlyginimo, o jei jie atsisakys, tada visomis jėgomis priverskite juos statyti.
14 Ir jei tai padarysi, mums bus gerai sustiprinti savo kraštą prieš izraelitus, nes dėl statybos ir darbo nuovargio izraelitai mažės, nes tu diena iš dienos atimsi iš jų žmonas.
15 Visi Egipto vyresnieji išklausė karaliaus patarimą, ir tas patarimas patiko jiems, faraono tarnams ir visam Egiptui. Jie įvykdė karaliaus žodį.

16 Visi tarnai išėjo nuo karaliaus ir paskelbė visame Egipte, Tachpanchese, Gošene ir visuose aplinkiniuose miestuose:
17 Tu matei, ką mums padarė Ezavo ir Izmaelio vaikai, kurie atėjo kariauti prieš mus ir norėjo mus sunaikinti.
18 Todėl karalius įsakė mums įtvirtinti kraštą, atstatyti Pitomo ir Ramzio miestus ir paruošti juos kovai, jei jie vėl mus pultų.
19 Kas iš jūsų iš viso Egipto ir iš Izraelio vaikų ateis pas mus statyti, gaus karaliaus dienos užmokestį, kaip jis mums įsakė.
20 Kai Egiptas ir visi izraelitai išgirdo visa, ką faraono tarnai kalbėjo, iš egiptiečių ir izraelitų atėjo statyti kartu su faraono tarnais Pitomu ir Ramziu, bet nė vienas iš Levio vaikų neatėjo su savo broliais statyti.
21 Visi faraono tarnai ir jo didžiūnai iš pradžių atėjo su apgaule statyti kartu su visu Izraeliu kaip samdiniai ir iš pradžių mokėjo Izraeliui jų dienos užmokestį.
22 Faraono tarnai statė kartu su visu Izraeliu ir buvo įdarbinti tame darbe su Izraeliu vieną mėnesį.
23 Mėnesio pabaigoje visi faraono tarnai pradėjo kasdien slapta trauktis iš Izraelio tautos.
24 Ir Izraelis tuo metu tęsė darbą, bet tada jie gaudavo savo dienos užmokestį, nes kai kurie Egipto vyrai tuo metu vis dar dirbo su Izraeliu; todėl egiptiečiai tomis dienomis mokėjo Izraeliui savo užmokestį, kad jie, egiptiečiai, jų bendradarbiai, taip pat galėtų gauti užmokestį už savo darbą.
25 Po metų ir keturių mėnesių visi egiptiečiai atsitraukė nuo izraelitų, tad izraelitai liko vieni dirbti.
26 Kai visi egiptiečiai atsitraukė nuo izraelitų, jie sugrįžo ir tapo jų engėjais bei prižiūrėtojais. Kai kurie iš jų stovėjo prie izraelitų kaip prievaizdai, kad gautų iš jų visa, ką jie duodavo jiems už atlygį už jų darbą.
27 Egiptiečiai taip elgėsi su izraelitais diena iš dienos, norėdami juos prislėgti darbuose.
28 Visi izraelitai dirbo vieni, ir egiptiečiai nuo to laiko nebemokėjo izraelitams jokio atlyginimo.
29 Kai kurie izraelitai atsisakė dirbti, nes jiems nebuvo mokamas atlyginimas, ir faraono tarnai bei mokesčių inspektoriai engė juos, smarkiai mušė ir jėga privertė grįžti dirbti su savo broliais. Taip visi egiptiečiai darė izraelitams per visas dienas.
30 Dėl to visi izraelitai labai bijojo egiptiečių ir grįžo bei dirbo vieni be atlyginimo.
31 Izraelitai statė Pitomą ir Ramzą, ir visi izraelitai dirbo: vieni gamino plytas, kiti statė. Izraelitai statė ir įtvirtino visą Egipto žemę ir jos sienas. Izraelitai dirbo daugelį metų, kol atėjo laikas, kai Viešpats juos atsiminė ir išvedė iš Egipto.
32 Levio sūnūs nebuvo įdarbinti darbui su savo broliais Izraeliu nuo pat pradžios iki jų išėjimo iš Egipto dienos.
33 Nes visi Levio vaikai žinojo, kad egiptiečiai visus šiuos žodžius buvo ištarę izraelitams apgaule, todėl Levio vaikai susilaikė nuo darbo su savo broliais.
34 Ir egiptiečiai neskyrė dėmesio Levio vaikų vertimui dirbti vėliau, nes jie pradžioje nebuvo su savo broliais, todėl egiptiečiai juos paliko ramybėje.
35 Egipto vyrų rankos buvo nukreiptos su nuolatiniu griežtumu prieš izraelitus tame darbe, ir egiptiečiai vertė izraelitus dirbti žiauriai.
36 Egiptiečiai apkartino izraelitų gyvenimus sunkiu darbu prie cemento, plytų ir visokių lauko darbų.
37 Izraelitai Egipto karalių Melolį vadino „Meroru, Egipto karaliumi“, nes jo dienomis egiptiečiai apkartino jų gyvenimus visokiais darbais.
38 Visus darbus, kuriuos egiptiečiai vertė dirbti izraelitams, jie atliko žiauriai, norėdami juos engti. Kuo labiau jie engė, tuo labiau jie augo ir augo, ir egiptiečiai sielvartavo dėl izraelitų.

66 SKYRIUS

1Tuo metu mirė Edomo karalius Hadadas, Bedado sūnus, o jo vietoje karaliavo Samla iš Mesrekos, rytų šalies.
2 Tryliktaisiais Egipto karaliaus faraono valdymo metais, tai buvo šimtas dvidešimt penktieji izraelitų žygio į Egiptą metai, Samla karaliavo Edome aštuoniolika metų.
3 Jam pradėjus karaliauti, jis išvedė savo kariuomenę ir išėjo kovoti su Elifazo sūnumi Zefo ir Kitimų vaikais, nes jie buvo kariavęs su Afrikos karaliumi Angešu, ir sunaikino visą jo armiją.
4 Bet jis su juo nesusirėmė, nes Ezavo vaikai jam sutrukdė, sakydami: „Jis jų brolis“. Samla paklausė Ezavo vaikų balso ir su visomis savo pajėgomis grįžo į Edomo kraštą ir nepradėjo kovoti su Elifazo sūnumi Zefo.
5 Faraonas, Egipto karalius, išgirdo, kad Edomo karalius Samla nusprendė kovoti su Kitimų vaikais, o vėliau jis ateis kovoti ir prieš Egiptą.
6 Egiptiečiai, išgirdę apie tai, padidino izraelitų darbo naštą, kad izraelitai nepadarytų jiems taip, kaip jie pasielgė kare su Ezavo vaikais Hadado dienomis.
7 Tad egiptiečiai tarė izraelitams: „Greitai atlikite savo darbą, užbaikite savo užduotį ir sustiprinkite kraštą, kad jūsų broliai Ezavo vaikai neateitų kovoti prieš mus, nes jie ateis prieš mus dėl jūsų.“
8 Izraelitai diena iš dienos dirbo Egipto vyrų darbus, o egiptiečiai engė izraelitus, norėdami juos sumažinti krašte.
9 Bet egiptiečiams didinant izraelitų darbą, izraelitai augo ir dauginosi, ir visas Egiptas prisipildė izraelitų.
10 Šimtą dvidešimt penktaisiais Izraelio įžengimo į Egiptą metais visi egiptiečiai pamatė, kad jų sumanymas prieš Izraelį nepasiteisino, bet kad jie gausėjo ir plito, ir Egipto žemė bei Gošeno žemė buvo pilna izraelitų.
11 Taigi visi Egipto vyresnieji ir išminčiai atėjo pas karalių, nusilenkė jam ir susėdo priešais jį.
12 Visi Egipto vyresnieji ir išminčiai tarė karaliui: „Tegyvena karalius amžinai! Tu mums davei patarimą prieš izraelitus, ir mes jiems pasielgėme pagal karaliaus žodį.“
13 Bet proporcingai darbo gausėjimui, taip ir jie dauginasi ir auga krašte, ir štai visa šalis jų pilna.
14 Taigi dabar, mūsų valdove ir karaliau, viso Egipto akys nukreiptos į tave, kad duotum jiems savo išminties patarimo, kaip jie galėtų nugalėti Izraelį ir juos sunaikinti arba išnaikinti iš krašto. Karalius jiems atsakė: „Duokite patarimą šiuo klausimu, kad žinotume, ką su jais daryti.“
15 Karaliui atsakė pareigūnas, vienas iš karaliaus patarėjų, vardu Jobas iš Mesopotamijos, Uco krašto:
16 Jei karaliui patiktų, tegul jis išklauso savo tarno patarimo. Karalius jam tarė: „Kalbėk“.

17 Jobas kalbėjo karaliaus, kunigaikščių ir visų Egipto vyresniųjų akivaizdoje, sakydamas:
18 Štai karaliaus patarimas, kurį jis anksčiau davė dėl Izraelio vaikų darbo, yra labai geras, ir tu neturi jo atimti iš tų, kurie dirba amžinai.
19 Bet štai patarimas, kaip galite juos sumažinti, jei karaliui atrodys gera juos nubausti.
20 Štai mes jau seniai bijojome karo ir sakėme: ‘Kai Izraelis taps derlingas krašte, jie mus išvarys iš krašto, jei kils karas’.
21 Jei karaliui patiktų, teišleidžiamas karališkas įsakas ir įrašomas į Egipto įstatymus neatšaukiamai, kad kiekvieno izraelitams gimusio berniuko kraujas bus pralietas ant žemės.
22 Ir tau taip padarius, kai visi Izraelio vyrai mirs, jų karų piktumas liausis. Tegul karalius taip padaro ir pasiųsk visas hebrajų pribuvėjas ir įsako joms šį reikalą įvykdyti. Šis reikalas patiko karaliui ir kunigaikščiams, ir karalius padarė pagal Jobo žodį.
23 Karalius įsakė iškviesti hebrajų pribuvėjas, iš kurių vienos vardas buvo Šefra, o kitos – Pua.
24 Pribuvėjos atėjo pas karalių ir atsistojo jo akivaizdoje.
25 Karalius joms tarė: „Kai atliksite hebrajų moterų pribuvėjos pareigas ir pamatysite jas gulinčias ant kėdžių, jei gims sūnus, jį nužudysite, o jei duktė – ji liks gyva.“
26 Bet jei to nedarysite, aš jus ir visus jūsų namus sudeginsiu ugnimi.
27 Bet pribuvėjos bijojo Dievo ir neklausė Egipto karaliaus nei jo žodžių. Kai hebrajų moterys gimdydavo pribuvėjai sūnų ar dukterį, pribuvėja padarydavo viską, kas buvo būtina kūdikiui, ir palikdavo jį gyvą. Taip pribuvėjos darydavo visas dienas.
28 Ir apie tai buvo pranešta karaliui, ir jis pasišaukė pribuvėjas ir joms tarė: „Kodėl jūs taip padarėte ir palikote vaikus gyvus?“
29 Pribuvėjos atsakė ir kalbėjo karaliaus akivaizdoje, sakydamos:
30 Tenegąs karalius, kad hebrajų moterys yra kaip egiptiečių moterys. Visi izraelitai yra sveiki ir pagimdo dar prieš ateinant pribuvėjai. O mums, tavo tarnaitėms, jau daug dienų jokia hebrajų moteris negimdė, nes visos hebrajų moterys yra savo pačių pribuvėjos, nes jos sveikos.
31 Faraonas išgirdo jų žodžius ir patikėjo jomis šiuo klausimu. Pribuvėjos išėjo nuo karaliaus, ir Dievas su jomis gerai elgėsi, ir žmonės labai padaugėjo ir labai išaugo.

67 SKYRIUS

1 Egipto žemėje gyveno vyras iš Levio palikuonių, vardu Amramas, Kehato sūnus, Levio sūnaus, sūnaus Izraelio.
2 Ir šis vyras nuėjo ir vedė Jochebedą, savo tėvo sesers Levio dukterį. Jai buvo šimtas dvidešimt šešeri metai, ir jis atėjo pas ją.
3 Moteris pastojo ir pagimdė dukterį, kurią pavadino Miriama, nes tais laikais egiptiečiai apkartino izraelitų gyvenimus.
4 Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, kurį pavadino Aaronu, nes jos pradėjimo dienomis faraonas pradėjo pralieti Izraelio berniukų kraują.
5 Tomis dienomis mirė Kitimų karalius Zefo'as, Elifazo, Ezavo sūnaus, sūnus, ir jo vietoje karaliavo Janehas.
6 Zefo'as valdė Kitimų vaikus penkiasdešimt metų. Jis mirė ir buvo palaidotas Nabnos mieste, Kitimų krašte.
7 Po jo karaliavo Janehasas, vienas iš galingų Kitimų vaikų vyrų, ir jis valdė penkiasdešimt metų.
8 Mirus Kitimų karaliui, Beoro sūnus Balaamas pabėgo iš Kitimų šalies ir atvyko į Egiptą pas faraoną, Egipto karalių.
9 Faraonas priėmė jį su didele pagarba, nes buvo girdėjęs apie jo išmintį, davė jam dovanų, padarė jį patarėju ir išaukštino.
10 Balaamas gyveno Egipte, gerbiamas visų karaliaus didikų, ir didikai jį aukštino, nes visi troško išmokti jo išminties.
11 Šimtą trisdešimtaisiais Izraelio žygio į Egiptą metais faraonas susapnavo, kad sėdi savo karališkajame soste. Pakėlė akis ir pamatė priešais save stovintį seną vyrą, kuris rankose laikė svarstykles – tokias, kokias naudoja pirkliai.
12 Ir senolis paėmė svarstykles ir pakabino jas prieš faraoną.
13 Senolis paėmė visus Egipto vyresniuosius, didikus ir didžiūnus, surišo juos ir sudėjo į vienas svarstykles.
14 Ir jis paėmė pieninį ožiukį ir įdėjo jį į kitas svarstykles, ir ožiukas visus nugalėjo.
15 Ir faraonas stebėjosi šiuo baisiu regėjimu, kodėl ožiukas visus nugalėjo. Faraonas pabudo ir pamatė, kad tai buvo sapnas.
16 Anksti rytą faraonas atsikėlė, pasišaukė visus savo tarnus ir papasakojo jiems sapną. Vyrai labai išsigando.
17 Karalius tarė visiems savo išminčiams: „Prašau, išaiškinkite sapną, kurį sapnavau, kad galėčiau jį žinoti.“
18 Beoro sūnus Balaamas atsakė karaliui ir tarė jam: „Tai reiškia ne ką kita, kaip tik didelę nelaimę, kuri užklups Egiptą paskutinėmis dienomis.
19 Izraeliui gims sūnus, kuris sunaikins visą Egiptą ir jo gyventojus, galinga ranka išves izraelitus iš Egipto.
20 Taigi dabar, karaliau, pasitark šiuo klausimu, kaip sunaikinti izraelitų viltį ir jų lūkestį, kol Egiptui neatsitiko ši nelaimė.
21 Karalius tarė Balaamui: „Ką mes darysime su Izraeliu? Iš pradžių mes tarėmės prieš juos vienaip ar kitaip, bet negalėjome jų nugalėti.“
22 Taigi dabar duokite sau patarimų, kaip galėtume juos nugalėti.
23 Balaamas atsakė karaliui: „Pasiųsk dabar ir pakviesk savo du patarėjus, pažiūrėsime, ką jie patartų šiuo klausimu, o tada kalbės tavo tarnas.“
24 Karalius pasikvietė du savo patarėjus – midjanietį Reuelį ir uzitą Jobą. Jie atėjo ir atsisėdo karaliaus akivaizdoje.
25 Karalius jiems tarė: „Štai jūs girdėjote sapną, kurį sapnavau, ir jo aiškinimą. Dabar tad patarkite ir sužinokite, ką reikia daryti izraelitams, kad galėtume juos nugalėti, kol jų piktadarybė neištiko mūsų.“
26 Midjanietis Reuelis atsakė karaliui: „Tegyvuoja karalius! Tegyvuoja karalius amžinai!“
27 Jei karaliui patinka, tegul jis atsitraukia nuo hebrajų, tegul juos palieka ir tegul nepakelia prieš juos rankos.
28 Nes tai tie, kuriuos Viešpats išsirinko senomis dienomis ir paėmė kaip savo paveldą iš visų žemės tautų ir žemės

karalių; ir kas gi pakėlė prieš juos ranką nebaudžiamas, už kuriuos jų Dievas nebuvo atkeršytas?
29 Juk žinai, kad Abraomui nuvykus į Egiptą, faraonas, buvęs Egipto karalius, pamatė savo žmoną Sarą ir paėmė ją į žmonas, nes Abraomas sakė: „Ji mano sesuo“, nes bijojo, kad Egipto vyrai jį nužudytų dėl žmonos.
30 Kai Egipto karalius paėmė Sarą, Dievas nubaudė jį ir jo namus sunkiais marais, kol sugrąžino Abraomui jo žmoną Sarą, ir tada šis pasveiko.
31 Ir gerarietis Abimelechas, filistinų karalius, buvo nubaustas už Abraomo žmoną Sarą, užblokuodamas visų, nuo žmonių iki gyvulių, įsčias.
32 Kai jų Dievas atėjo pas Abimelechą nakties sapne ir jį išgąsdino, norėdamas sugrąžinti Abraomui Sarą, kurią buvo pasiėmęs, po to visi Geraro žmonės buvo nubausti dėl Saros. Abraomas meldėsi už juos savo Dievui, ir jis išklausė jo maldą, ir jis juos išgydė.
33 Abimelechas, išsigandęs viso šito nelaimės, kuri buvo ištikusi jį ir jo žmones, sugrąžino Abraomui jo žmoną Sarą ir kartu su ja davė jam daug dovanų.
34 Jis taip padarė ir Izaokui, kai jį išvarė iš Geraro. Dievas padarė jam nuostabių dalykų: visos Geraro vandens upės išdžiūvo ir jų medžiai nebedavė vaisių.
35 kol pas jį atėjo Abimelechas iš Geraros, vienas iš jo draugų Ahuzatas ir jo kariuomenės vadas Picholas, ir jie nusilenkė iki žemės prieš jį.
36 Jie prašė jo už juos pasimelsti, ir jis meldėsi už juos Viešpačiui, ir Viešpats išklausė jo maldą, ir jis juos išgydė.
37 Jokūbas, paprastas vyras, savo dorumu buvo išgelbėtas iš savo brolio Ezavo rankos ir iš siro Labano, jo motinos brolio, kuris siekė jo gyvybės, rankos; taip pat iš visų Kanaano karalių, kurie susibūrė prieš jį ir jo vaikus, norėdami juos sunaikinti. Viešpats išgelbėjo juos iš jų rankų, kad jie atsigręžtų ir juos žudytų. Kas gi kada nors buvo pakėlė ranką prieš juos nebaudžiamas?
38 Iš tiesų ankstesnis faraonas, tavo tėvo tėvas, išaukštino Jokūbo sūnų Juozapą aukščiau už visus Egipto krašto kunigaikščius, matydamas jo išmintį, nes jo išmintimi jis išgelbėjo visus krašto gyventojus nuo bado.
39 Po to jis įsakė Jokūbui ir jo vaikams atvykti į Egiptą, kad jų dorybe Egipto žemė ir Gošeno žemė būtų išgelbėtos nuo bado.
40 Taigi dabar, jei tau atrodo gera, liaukis naikinti izraelitus, bet jei nenori, kad jie gyventų Egipte, išleisk juos iš čia, kad jie galėtų eiti į Kanaano žemę, žemę, kurioje gyveno jų protėviai.
41 Išgirdęs Jetro žodžius, faraonas labai supyko ant jo, todėl sugėdintas atsikėlė nuo karaliaus akivaizdos ir nuėjo į Midjaną, savo kraštą, pasiimdamas Juozapo lazdą.
42 Karalius tarė uzitui Jobui: „Ką tu sakai, Jobai, ir kokį patarimą duodi hebrajams?“
43 Jobas tarė karaliui: „Štai visi krašto gyventojai yra tavo rankose. Tegul karalius daro, kaip jam patinka.“
44 Karalius tarė Balaamui: „Ką tu sakai, Balaamai? Kalbėk savo žodį, kad mes jį išgirstume.“
45 Balaamas atsakė karaliui: „Visi karaliaus patarimai prieš hebrajus bus išgelbėti, ir karalius negalės jų nugalėti jokiu patarimu.“
46 Jei manai juos sunaikinti liepsnojančia ugnimi, jų nenugalėsi, nes jų Dievas tikrai išgelbėjo jų tėvą Abraomą iš chaldėjų Ūro; o jei manai juos sunaikinti kardu, tai tikrai jų tėvas Izaokas buvo išgelbėtas, o jo vietoje buvo pastatytas avinas.
47 Ir jei manai juos pažeminti sunkiu ir žiauriu darbu, net ir to nepasieksi, nes jų tėvas Jokūbas tarnavo Labanui visokiuose sunkiuose darbuose ir jam sekėsi.
48 Taigi dabar, o Karaliau, išgirsk mano žodžius, nes toks yra patarimas, kuris yra prieš juos suplanuotas, kuriuo tu juos nugalėsi ir nuo kurio neturėtum nukrypti.
49 Jei karaliui patiktų, tegul jis įsako visus jų vaikus, kurie gims nuo šios dienos, įmesti į vandenį, nes taip tu gali ištrinti jų vardą, nes nė vienas iš jų, nė vienas iš jų tėvų nebuvo taip išbandytas.
50 Karalius išgirdo Balaamo žodžius, ir tai patiko karaliui ir kunigaikščiams, ir karalius padarė pagal Balaamo žodį.
51 Karalius įsakė paskelbti ir išleisti įstatymą visoje Egipto žemėje, sakantį: „Nuo šios dienos kiekvienas hebrajams gimęs berniukas bus įmestas į vandenį“.
52 Faraonas sušaukė visus savo tarnus ir tarė: „Eikite ir ieškokite visoje Gošeno šalyje, kur gyvena izraelitai, ir pažiūrėkite, kad kiekvienas hebrajų sūnus būtų įmestas į upę, o dukteris paliktumėte gyvas.“
53 Kai izraelitai išgirdo faraono įsakymą mesti savo berniukus į upę, vieni žmonės atsiskyrė nuo savo žmonų, o kiti prie jų prisiglaudė.
54 Ir nuo tos dienos, kai atėjo gimdymo metas toms izraelitėms, kurios buvo likusios su savo vyrais, jos eidavo į laukus gimdyti, ir jos gimdydavo lauke, o savo vaikus palikdamos lauke grįždavo namo.
55 Ir Viešpats, kuris buvo prisiekęs jų protėviams juos padauginti, pasiuntė vieną iš savo tarnaujančių angelų, esančių danguje, kad nuplautų kiekvieną vaiką vandeniu, pateptų ir apvyniotų jį, ir įdėtų jam į rankas du lygius akmenėlius, iš kurių vienas jis siurbė pieną, o iš kito – medų, ir užaugino jo plaukus iki kelių, kad jis galėtų jais apsigaubti; kad jį paguostų ir prie jo glaustųsi iš savo užuojautos.
56 Ir kai Dievas jų pasigailėjo ir panorėjo juos padauginti žemės paviršiuje, jis įsakė savo žemei juos priimti ir išsaugoti iki jų užaugimo, po kurio žemė atvėrė savo burną ir juos išvėmė, ir jie išdygo iš miesto kaip žemės žolė ir miško žolė, ir kiekvienas sugrįžo į savo šeimą ir į savo tėvo namus, ir pasiliko su jais.
57 Izraelio vaikų kūdikiai buvo ant žemės kaip lauko žolė dėl Dievo jiems suteiktos malonės.
58 Kai egiptiečiai tai pamatė, kiekvienas išėjo į savo laukus su savo jaučių jungu ir noragu, ir suarė jį, kaip ariama sėjos metu.
59 Ardami jie negalėjo pakenkti Izraelio vaikų kūdikiams, todėl žmonės labai išaugo ir labai išaugo.
60 Ir faraonas įsakė savo pareigūnams kasdien eiti į Gošeną ieškoti Izraelio vaikų kūdikių.
61 Jie surado ir surado vieną, jėga išplėšė jį iš motinos glėbio ir įmetė į upę, o mergaitę paliko su motina. Taip egiptiečiai elgėsi su izraelitais per visas dienas.

68 SKYRIUS

1 Tuo metu Dievo dvasia nužengė ant Miriamos, Amramo dukters, Aarono sesers, ir ji išėjo bei pranašavo apie namus, sakydama: „Štai šį kartą mums gims sūnus iš mano tėvo ir motinos, ir jis išgelbės Izraelį iš Egipto rankų.“

2 Išgirdęs savo dukters žodžius, Amramas nuėjo ir parsivedė žmoną atgal į namus, nes buvo ją išvaręs tuo metu, kai faraonas įsakė įmesti į vandenį visus Jokūbo namų berniukus.
3 Amramas tad, praėjus trejiems metams po to, kai buvo išvaręs savo žmoną Jochebedą, įėjo pas ją, ir ji pastojo.
4 Ir praėjus septyniems mėnesiams nuo savo apvaisinimo, ji pagimdė sūnų, ir visi namai prisipildė didelės šviesos, tarsi saulės ir mėnulio šviesa jų šviečiant.
5 Moteris, pamačiusi, kad vaikas gražus ir malonus akiai, tris mėnesius jį paslėpė vidiniame kambaryje.
6 Tais laikais egiptiečiai susitarė sunaikinti visus ten gyvenančius hebrajus.
7 Egipto moterys nuėjo į Gošeną, kur gyveno izraelitai, ir nešė ant pečių savo mažylius, kūdikius, kurie dar negalėjo kalbėti.
8 Tomis dienomis, kai izraelitų moterys gimdydavo, kiekviena moteris slėpdavo savo sūnų nuo egiptiečių, kad egiptiečiai nežinotų apie jų gimdymą ir neišnaikintų jų iš krašto.
9 Egipto moterys atvyko į Gošeną, o jų vaikai, kurie negalėjo kalbėti, buvo ant jų pečių. Kai egiptietė įėjo į hebrajų moters namus, jos kūdikis pradėjo verkti.
10 Jam verkiant, vaikas, buvęs vidiniame kambaryje, atsiliepė. Egipto moterys nuėjo ir pranešė tai faraono namuose.
11 Faraonas pasiuntė savo pareigūnus paimti vaikus ir juos nužudyti; taip egiptiečiai darė hebrajų moterims per visas dienas.
12 Tuo metu, praėjus maždaug trims mėnesiams po to, kai Jochebed paslėpė savo sūnų, apie tai sužinojo faraono namai.
13 Moteris skubiai išsivežė savo sūnų, kol dar neatėjo pareigūnai. Ji paėmė jam nendrių arką, aptepė ją dumblu ir sakais, įdėjo į ją vaiką ir padėjo ant grindinio prie upės kranto.
14 Jo sesuo Miriama stovėjo iš tolo, norėdama sužinoti, kas jam bus padaryta ir kas bus iš jos žodžių.
15 Tuo metu Dievas pasiuntė Egipto žemėje baisią kaitrą, kuri degino žmogaus kūną lyg saulė savo rate, ir tai labai kankino egiptiečius.
16 Visi egiptiečiai leidosi maudytis upėje, nes karštis degino jų kūnus.
17 Ir faraono duktė Batija, dėl alinančio karščio, nuėjo maudytis upėje, o jos tarnaitės vaikščiojo upės pakrante ir visos Egipto moterys.
18 Ir Batija pakėlė akis į upę ir pamatė arką ant vandens, ir pasiuntė savo tarnaitę ją atnešti.
19 Ji atidarė ir pamatė kūdikį, ir štai kūdikis verkė. Jai jo pagailo ir ji tarė: „Šitas yra vienas iš hebrajų vaikų“.
20 Visos Egipto moterys, vaikščiojančios upės pakrante, norėjo jį maitinti krūtimi, bet jis nenorėjo, nes tai buvo Viešpaties valia, kad sugrąžintų jį prie motinos krūties.
21 Tuo metu jo sesuo Miriama buvo tarp egiptiečių moterų prie upės. Ji, pamačiusi tai, tarė faraono dukteriai: „Gal man nueiti ir parsivesti žindyvę iš hebrajų moterų, kad ji tau žindytų kūdikį?“
22 Faraono duktė jai tarė: „Eik!“ Mergaitė nuėjo ir pašaukė vaiko motiną.
23 Faraono duktė tarė Jochebedai: „Paimk šį vaiką ir žindyk jį man, o aš tau mokėsiu atlyginimą – du sidabrinius per dieną.“ Moteris paėmė vaiką ir jį žindė.
24 Po dvejų metų, kai vaikas paaugo, ji nuvedė jį pas faraono dukterį, ir jis tapo jai kaip sūnus. Ji pavadino jį Moze, nes sakė: „Aš jį ištraukiau iš vandens“.
25 Jo tėvas Amramas pavadino jį Chabaru, nes sakė: „Dėl jo jis bendravo su savo žmona, kurią buvo atstūmęs“.
26 Jochebeda, jo motina, pavadino jį Jekutieliu, nes, – tarė ji, – dėdavau viltį dėl jo Visagalyje, ir Dievas man jį sugrąžino.
27 Jo sesuo Miriama pavadino jį Jeredu, nes ji leidosi paskui jį prie upės, norėdama sužinoti, koks bus jo galas.
28 Jo brolis Aaronas pavadino jį Abi Zanuchu, sakydamas: „Mano tėvas paliko mano motiną ir sugrįžo pas ją dėl savęs.“
29 Amramo tėvas Kehatas pavadino jį Abidoru, nes dėl jo Dievas užtaisė Jokūbo namų plyšį, kad jie nebegalėjo mesti savo berniukų į vandenį.
30 Jų auklė jį pavadino Abi Soko, sakydama: „Jis buvo slėpęsis savo palapinėje tris mėnesius dėl Hamo vaikų“.
31 Visas Izraelis jį pavadino Šemaja, Netanelio sūnumi, nes jie sakė: „Jo dienomis Dievas išgirdo jų šauksmą ir išgelbėjo juos nuo engėjų“.
32 Mozė gyveno faraono namuose ir buvo faraono dukteriai Batijai kaip sūnus. Mozė užaugo tarp karaliaus vaikų.

69 SKYRIUS

1 Edomo karalius mirė tomis dienomis, aštuonioliktaisiais savo valdymo metais, ir buvo palaidotas savo šventykloje, kurią buvo pasistatęs sau kaip karališkąją rezidenciją Edomo žemėje.
2 Ezavo vaikai pasiuntė pasiuntinius į Petorą, esantį prie upės, ir pargabeno iš ten gražių akių ir gražaus veido jaunuolį, vardu Saulius, ir paskelbė jį savo karaliumi Samlos vietoje.
3 Saulius karaliavo visiems Ezavo vaikams Edomo krašte keturiasdešimt metų.
4 Kai faraonas, Egipto karalius, pamatė, kad Balaamo patarimas dėl izraelitų nebuvo sėkmingas, ir kad jie vis dar buvo vaisingi, dauginosi ir plito visoje Egipto šalyje,
5 Tomis dienomis faraonas įsakė paskelbti visoje Egipto dalyje izraelitams: „Niekas negali sumažinti savo kasdienio triūso dalies“.
6 Jei vyras bus pripažintas nepakankamai darbščiu kasdien dirbdamas prie skiedinio ar plytų, jo vietą užims jauniausias sūnus.
7 Ir Egipto darbas tomis dienomis dar labiau apsunkino izraelitų darbą, ir štai jei kuriam žmogui trūkdavo vienos plytos iš dienos darbo, egiptiečiai jėga atimdavo jauniausiąjį sūnų iš jo motinos ir įkurdindavo jį pastate į plytos, kurios trūko jo tėvui, vietą.
8 Egipto vyrai taip darė visiems izraelitams diena iš dienos, visomis ilgomis dienomis.
9 Levio giminė tuo metu nuo pat pradžių nebendradarbiavo su savo broliais izraelitais, nes Levio vaikai žinojo egiptiečių gudrumą, kurį jie iš pradžių naudojo prieš izraelitus.

70 SKYRIUS

1 Trečiaisiais metais po Mozės gimimo faraonas sėdėjo puotaudamas, karalienė Alparanita sėdėjo jo dešinėje, o Batija – kairėje. Vaikinas Mozė gulėjo jai ant krūtinės, o Beoro sūnus Balaamas su dviem savo sūnumis ir visi karalystės kunigaikščiai sėdėjo prie stalo karaliaus akivaizdoje.
2 Ir berniukas ištiesė ranką ant karaliaus galvos, nuėmė karūną nuo karaliaus galvos ir užsidėjo ją sau ant galvos.
3 Kai karalius ir kunigaikščiai pamatė berniuko atliktą darbą, karalius ir kunigaikščiai išsigando, o vienas vyras savo kaimynui išreiškė nuostabą.
4 Karalius tarė kunigaikščiams, kurie sėdėjo prie stalo: „Ką jūs sakote ir ką sakote, kunigaikščiai, šiuo klausimu? Koks bus teismo nuosprendis berniukui už šį poelgį?“
5 Tada Balaamas, Beoro sūnus, magas, atsakė karaliaus ir kunigaikščių akivaizdoje: „Mano valdove karaliau, atsimink sapną, kurį sapnavai prieš daugelį dienų ir kurį tavo tarnas tau išaiškino.“
6 Taigi šis vaikas yra iš hebrajų vaikų, kuriame yra Dievo dvasia. Tegul mano valdovas karalius nemano, kad šis jaunuolis tai padarė nežinodamas.
7 Nes jis – hebrajų berniukas, turintis išminties ir supratimo, nors dar vaikas, ir išmintingai tai padarė, pasirinkdamas sau Egipto karalystę.
8 Juk toks yra visų hebrajų įprotis apgaudinėti karalius ir jų didikus, visa tai daryti gudriai, kad priverstų žemės karalius ir jų vyrus drebėti.
9 Tikrai žinai, kad taip elgėsi jų tėvas Abraomas, kuris apgavo Babilono karaliaus Nimrodo ir Geraro karaliaus Abimelecho armiją ir užvaldė hetitų žemę bei visas Kanaano karalystes.
10 Ir kad jis nusileido į Egiptą ir pasakė apie savo žmoną Sarą: „Ji yra mano sesuo“, norėdamas suklaidinti Egiptą ir jo karalių.
11 Jo sūnus Izaokas taip pat padarė, kai nuvyko į Gerarą ir ten apsigyveno, ir jo jėga nugalėjo filistinų karaliaus Abimelecho armiją.
12 Jis taip pat sumanė sužlugdyti filistinų karalystę, sakydamas, kad jo žmona Rebeka yra jo sesuo.
13 Jokūbas taip pat elgėsi neištikimai su savo broliu, atėmė iš jo rankų pirmagimystės teisę ir palaiminimą.
14 Tada jis nuvyko į Padan Aramą, į savo motinos brolio Labano namus, ir gudriai atėmė iš jo dukterį, galvijus ir visa, kas jam priklausė, ir pabėgo bei sugrįžo į Kanaano šalį pas savo tėvą.
15 Jo sūnūs pardavė savo brolį Juozapą, kuris nuvyko į Egiptą, tapo vergu ir dvylika metų buvo įkalintas.
16 Kol buvęs faraonas sapnavo sapnus, išvedė jį iš kalėjimo ir išaukštino jį aukščiau už visus Egipto kunigaikščius, nes jis jam išaiškindavo jo sapnus.
17 Kai Dievas sukėlė badą visoje šalyje, jis įsakė pašaukti savo tėvą, visus brolius ir visą tėvo namiškius, išmaitino juos be jokio mokesčio ar atlygio ir nupirko egiptiečius vergais.
18 Taigi dabar, mano valdove karaliau, štai šis vaikas pakilo jų vietoje Egipte, kad elgtųsi pagal jų darbus ir juokautų su kiekvienu karaliumi, kunigaikščiu ir teisėju.
19 Jei karaliui patiktų, praliekime jo kraują ant žemės, kad jis neužaugtų ir neatimtų valdžios iš tavo rankos, ir Egipto viltis nepražūtų jam pradėjus karaliauti.
20 Balaamas tarė karaliui: „Sušaukime visus Egipto teisėjus ir išminčius, ir praneškime mums, ar šiam berniukui skirta mirties bausmė, kaip sakei, ir tada mes jį nužudysime.“
21 Ir faraonas pasiuntė ir pašaukė visus Egipto išminčius, ir jie atėjo pas karalių, ir Viešpaties angelas atėjo tarp jų, ir jis buvo kaip vienas iš Egipto išminčių.
22 Karalius tarė išminčiams: „Jūs tikrai girdėjote, ką padarė tas hebrajų berniukas, gyvenantis namuose, ir taip Balaamas nusprendė šiuo klausimu.“
23 Dabar teiskite ir jūs ir pažiūrėkite, kas priklauso berniukui už jo padarytą nusikaltimą.
24 Angelas, kuris atrodė kaip vienas iš faraono išminčių, atsakė ir tarė taip visų Egipto išminčių, karaliaus ir kunigaikščių akivaizdoje:
25 Jei karaliui patinka, tegul karalius pasiųsdavo vyrus, kurie atnešdavo jam onikso akmenį ir žarijas ir padėdavo juos priešais vaiką. Jei vaikas išties ranką ir paims onikso akmenį, tada žinosime, kad jaunuolis išmintingai padarė visa, ką padarė, ir turime jį nužudyti.
26 Bet jeigu jis išties ranką ant anglių, tada žinosime, kad jis tai darė ne žinodamas, ir jis gyvens.
27 Ir šis dalykas patiko karaliaus ir kunigaikščių akyse, todėl karalius padarė pagal Viešpaties angelo žodį.
28 Karalius įsakė atnešti onikso akmenį ir anglį ir padėti juos Mozei.
29 Ir jie pastatė berniuką priešais save, ir šis bandė ištiesti ranką prie onikso akmens, bet Viešpaties angelas paėmė jo ranką ir uždėjo ją ant anglių, ir anglys jo rankoje užgeso, ir jis pakėlė ją, įsidėjo į burną ir nudegino dalį lūpų ir dalį liežuvio, ir jam pasidarė sunku burnoje ir liežuvyje.
30 Karalius ir kunigaikščiai, tai pamatę, suprato, kad Mozė nebuvo išmintingai pasielgęs, nuimdamas karūną nuo karaliaus galvos.
31 Tad karalius ir kunigaikščiai susilaikė nuo vaiko nužudymo, todėl Mozė pasiliko faraono namuose ir augo, o Viešpats buvo su juo.
32 Ir kol berniukas buvo karaliaus namuose, jis buvo apsirengęs purpuru ir augo tarp karaliaus vaikų.
33 Kai Mozė užaugo karaliaus namuose, faraono duktė Batija laikė jį sūnumi, ir visi faraono namai jį gerbė, ir visi Egipto vyrai jo bijojo.
34 Jis kasdien išeidavo ir ateidavo į Gošeno kraštą, kur gyveno jo broliai, izraelitai, ir Mozė kasdien matydavo juos dusiančius ir sunkiai besidarbuojančius.
35 Mozė jų paklausė: „Kodėl jums šis triūsas kasdien?“
36 Jie papasakojo jam visa, kas jiems nutiko, ir visus įsakymus, kuriuos faraonas jiems davė prieš savo gimimą.
37 Jie papasakojo jam visus Beoro sūnaus Balaamo patarimus, kuriuos jis buvo sumanęs prieš juos, ir ką jis buvo sumanęs prieš jį nužudyti, kai šis nuėmė karaliaus karūną nuo galvos.
38 Išgirdęs tai, Mozė užsidegė pykčiu ant Balaamo ir ieškojo būdo jį nužudyti, tykodamas jam diena iš dienos.
39 Ir Balaamas bijojo Mozės, todėl jis ir jo du sūnūs pakilo ir išėjo iš Egipto. Jie pabėgo, išdavė savo sielas ir patraukė į Kušo žemę pas Kikianą, Kušo karalių.

40 Mozė buvo karaliaus namuose, išeidavo ir pareidavo. Viešpats suteikė jam malonę faraono, visų jo tarnų ir visų Egipto žmonių akyse, ir jie labai mylėjo Mozę.
41 Ir atėjo diena, kai Mozė nuvyko į Gošeną aplankyti savo brolių, ir pamatė izraelitus jų naštoje ir sunkiame darbe, ir Mozė dėl jų sielojosi.
42 Mozė sugrįžo į Egiptą, atėjo į faraono namus ir atėjo pas karalių. Mozė nusilenkė karaliui.
43 Mozė tarė faraonui: „Mano viešpatie, atėjau paprašyti tavęs vieno nedidelio prašymo. Nenukreipk manęs nuo akių tuščiomis.“ Faraonas jam tarė: „Kalbėk.“
44 Mozė tarė faraonui: „Tegul tavo tarnams, izraelitams, gyvenantiems Gošeno krašte, būna duota viena diena pailsėti nuo savo darbo.“
45 Karalius atsakė Mozei: „Štai aš pakėliau tavo veidą šiuo klausimu, kad patenkinčiau tavo prašymą.“
46 Faraonas įsakė paskelbti visame Egipte ir Gošene:
47 Jums, visiems izraelitams, taip sako karalius: šešias dienas dirbsite savo darbus ir triūsą, o septintąją dieną ilsėskitės ir nedirbkite jokio darbo, kaip įsakė karalius ir Batijos sūnus Mozė.
48 Mozė apsidžiaugė tuo, ką karalius jam buvo suteikęs, ir visi izraelitai padarė taip, kaip Mozė jiems buvo įsakęs.
49 Nes šis dalykas buvo iš Viešpaties izraelitams, nes Viešpats pradėjo atsiminti izraelitus, kad išgelbėtų juos dėl jų tėvų.
50 Viešpats buvo su Moze, ir jo garsas pasklido po visą Egiptą.
51 Mozė tapo didis visų egiptiečių ir visų izraelitų akyse, siekdamas savo tautos Izraelio gerovės ir kalbėdamas karaliui apie juos taikos žodžius.

71 SKYRIUS

1 Kai Mozei buvo aštuoniolika metų, jis panoro pamatyti savo tėvą ir motiną ir nuvyko pas juos į Gošeną. Kai Mozė priartėjo prie Gošeno, jis atėjo į vietą, kur izraelitai dirbo, ir stebėjo jų naštas, ir pamatė egiptietį, mušantį vieną iš jo hebrajų brolių.
2 Kai sumuštas vyras pamatė Mozę, jis nubėgo pas jį pagalbos, nes Mozė buvo labai gerbiamas faraono namuose. Jis jam tarė: „Mano viešpatie, pasirūpink manimi! Šis egiptietis naktį atėjo į mano namus, surišo mane ir atėjo pas mano žmoną mano akivaizdoje, o dabar jis bando atimti man gyvybę.“
3 Išgirdęs šią nedorybę, Mozė užsidegė pykčiu ant egiptiečio. Jis ėmė vaikščioti tai vienu, tai kitu keliu. Pamatęs, kad ten nėra nė vieno žmogaus, jis sumušė egiptietį ir paslėpė jį smėlyje. Taip išgelbėjo hebrają iš jį sumušusio žmogaus rankų.
4 Hebrajas nuėjo į savo namus, o Mozė sugrįžo į savo namus ir išėjo, ir vėl grįžo į karaliaus namus.
5 Grįžęs namo, vyras svarstė apie žmonos išsiskyrimą, nes Jokūbo namuose nebuvo teisinga vyrui eiti pas savo žmoną po to, kai ji buvo išniekinta.
6 Moteris nuėjo ir papasakojo savo broliams, o tie norėjo jį nužudyti, tad jis pabėgo į savo namus ir išsigelbėjo.
7 Antrą dieną Mozė išėjo pas savo brolius ir pamatė du vyrus besiginčijančius. Jis tarė piktadariui: „Kodėl tu muši savo artimą?“
8 Jis jam atsakė: „Kas tave paskyrė mūsų valdovu ir teisėju? Gal galvoji mane nužudyti, kaip nužudei egiptietį?“ Mozė išsigando ir tarė: „Nejaugi tai išaiškėjo?“
9 Ir faraonas išgirdo apie tai ir įsakė nužudyti Mozę, todėl Dievas pasiuntė savo angelą, ir šis pasirodė faraonui sargybos viršininko pavidalu.
10 Viešpaties angelas paėmė kardą iš sargybos viršininko rankos ir nukirto juo jam galvą, nes sargybos viršininko atvaizdas buvo paverstas Mozės atvaizdu.
11 Viešpaties angelas paėmė Mozės dešinę ranką ir išvedė jį iš Egipto, pastatydamas už Egipto ribų keturiasdešimties dienų kelionės atstumu.
12 Tik jo brolis Aaronas liko Egipto žemėje ir pranašavo izraelitams:
13 Taip sako Viešpats, jūsų protėvių Dievas: „Kiekvienas atsikratykite savo akių bjaurybių ir nesuterškite savęs Egipto stabais.
14 Izraelitai sukilo ir tuo metu nenorėjo klausyti Aarono.
15 Ir Viešpats nusprendė juos sunaikinti, jeigu nebūtų atsiminęs sandoros, kurią buvo sudaręs su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.
16 Tomis dienomis faraono ranka ir toliau buvo griežta prieš izraelitus, jis juos engė ir tramdė, kol Dievas išsiuntė savo žodį ir atkreipė į juos dėmesį.

72 SKYRIUS

1 Tomis dienomis kilo didelis karas tarp Kūšo vaikų ir rytų bei Aramo vaikų, ir jie sukilo prieš Kūšo karalių, kurio rankose jie buvo.
2 Taigi Kūšo karalius Kikianas išėjo su visais Kūšo vaikais, tauta, gausia kaip smėlis, ir išėjo kovoti su Aramu ir rytų vaikais, kad juos pavergtų.
3 Išėjęs Kikianas paliko magą Balaamą su dviem sūnumis saugoti miesto ir žemiausio rango krašto žmones.
4 Taigi Kikianas išėjo pas Aramą ir rytų vaikus, ir kovojo su jais, ir juos sumušė, ir jie visi krito sužeisti prieš Kikianą ir jo žmones.
5 Ir jis paėmė daugelį jų į nelaisvę ir pavergė juos kaip iš pradžių, ir apgulė jų žemę, kad, kaip įprasta, imtų iš jų duoklę.
6 Kai Kūšo karalius paliko Beoro sūnų Balaamą saugoti miesto ir miesto vargšų, jis pakilo ir patarė krašto žmonėms sukilti prieš karalių Kikianą, neleisti jam įeiti į miestą, kai jis grįš namo.
7 Ir krašto žmonės jo paklausė, prisiekė jam ir padarė jį savo karaliumi, o jo du sūnus – kariuomenės vadais.
8 Taigi jie pakilo, iškėlė miesto sienas abiejuose kampuose ir pastatė labai tvirtą pastatą.
9 Trečiajame kampe jie iškasė nesuskaičiuojamus griovius tarp miesto ir upės, kuri supo visą Kušo žemę, ir ten ištryško upės vandenys.
10 Ketvirtajame kampe jie surinko daugybę gyvačių savo užkeikimais ir burtais, įtvirtino miestą ir jame apsigyveno, ir niekas neišėjo ar neįėjo prieš juos.
11 Ir Kikianas kovojo su Aramu ir rytų vaikais ir, kaip ir anksčiau, juos pavergė, o jie mokėjo jam savo įprastą duoklę, ir jis grįžo į savo kraštą.
12 Kai Kūšo karalius Kikianas artėjo prie savo miesto ir visi su juo buvę kariuomenės vadai, jie pakėlė akis ir

pamatė, kad miesto sienos buvo atstatytos ir labai iškeltos, todėl vyrai stebėjosi.
13 Jie sakė vienas kitam: „Jie matė, kad mūšyje vėluojame, ir labai mūsų bijojo. Todėl jie taip ir padarė. Iškėlė miesto sienas ir jas įtvirtino, kad Kanaano karaliai negalėtų jų nugalėti.“
14 Taigi karalius ir kariai priėjo prie miesto vartų ir, pažvelgę aukštyn, pamatė, kad visi miesto vartai uždaryti. Jie šaukė sargybiniams: „Atidarykite mums, kad galėtume įeiti į miestą!“
15 Bet sargybiniai, burtininko Balaamo, jų karaliaus, įsakymu atsisakė jiems atidaryti ir neleido jiems įeiti į savo miestą.
16 Taigi jie sukėlė su jais mūšį priešais miesto vartus, ir tą dieną Kikianuse žuvo šimtas trisdešimt kariuomenės vyrų.
17 Kitą dieną jie tęsė kovą ir kovojo prie upės kranto; jie bandė pereiti, bet negalėjo, todėl kai kurie iš jų nuskendo duobėse ir mirė.
18 Tad karalius įsakė jiems nukirsti medžius, kad galėtų pasidaryti plaustus, kuriais galėtų pereiti pas juos, ir jie taip ir padarė.
19 Kai jie pasiekė griovių vietą, vanduo sukosi malūnų, ir du šimtai vyrų, plaukiančių dešimtyje plaustų, nuskendo.
20 Trečią dieną jie atėjo kovoti toje pusėje, kur buvo gyvačių, bet negalėjo ten prisiartinti, nes gyvatės nužudė šimtą septyniasdešimt vyrų. Jie nustojo kovoti su Kušu ir devynerius metus apgulė Kušą, niekas neišėjo ir neįėjo.
21 Tuo metu, kai vyko karas ir apgultis prieš Kušą, Mozė pabėgo iš Egipto nuo faraono, kuris siekė jį nužudyti už tai, kad nužudė egiptietį.
22 Mozei buvo aštuoniolika metų, kai jis bėgo iš Egipto nuo faraono akivaizdos. Jis pabėgo ir pabėgo į Kikiano stovyklą, kuri tuo metu apgulė Kušą.
23 Mozė devynerius metus praleido Kūšo karaliaus Kikiano stovykloje, per visą tą laiką, kol jie apgulė Kūšą. Mozė išėjo ir su jais atėjo.
24 Ir karalius, ir kunigaikščiai, ir visi kariai mylėjo Mozę, nes jis buvo didis ir garbingas, jo ūgis buvo kaip kilmingo liūto, jo veidas – kaip saulė, o jo jėga – kaip liūto, ir jis buvo karaliaus patarėjas.
25 Po devynerių metų Kikianą užklupo mirtina liga, kuri jį nugalėjo, ir jis mirė septintąją dieną.
26 Jo tarnai jį balzamavo, nunešė ir palaidojo priešais miesto vartus į šiaurę nuo Egipto žemės.
27 Virš jo jie pastatė elegantišką, tvirtą ir aukštą pastatą, o apačioje padėjo didelius akmenis.
28 Ir karaliaus raštininkai ant tų akmenų išraižė visą savo karaliaus Kikiano galią ir visus jo mūšius, kuriuos jis kovojo, štai jie ten surašyti iki šiol.
29 Po Kūšo karaliaus Kikiano mirties jo vyrai ir kariuomenė labai sielvartavo dėl karo.
30Tada jie sakė vienas kitam: „Duokite mums patarimą, ką turėtume daryti šiuo metu, nes jau devynerius metus gyvename dykumoje toli nuo savo namų.“
31 Jei sakysime, kad kovosime prieš miestą, daugelis iš mūsų kris sužeisti arba žūs, o jei liksime čia apgultyje, taip pat mirsime.
32 Nes dabar visi Aramo ir rytų gyventojų karaliai išgirs, kad mūsų karalius miręs, ir jie staiga puls mus priešiškai, kovos su mumis ir nepaliks nė vieno likučio.
33 Taigi dabar eikime, išsirinkime sau karalių ir pasilikime apgultyje, kol miestas bus mums atiduotas.
34 Tą dieną jie norėjo išsirinkti karalių iš Kikiano armijos, bet nerado kito tinkamo objekto, kuris jiems valdytų kaip Mozė.
35 Jie skubiai nusivilko kiekvienas savo drabužius ir sumetė juos ant žemės, sukrovė didelę krūvą ir užkėlė ant jos Mozę.
36 Jie pakilo, pūtė trimitus ir šaukė jo akivaizdoje: „Tegyvuoja karalius, tegyvuoja karalius!“
37 Visi žmonės ir didikai prisiekė jam duoti jam žmona karalienę Adoniją iš Kušitės, Kikiano žmoną, ir tą dieną jie paskelbė Mozę savo karaliumi.
38 Tą dieną visi Kūšo žmonės paskelbė: „Kiekvienas vyras privalo duoti Mozei dalį iš to, ką turi“.
39 Jie patiesė paklodę ant krūvos, ir kiekvienas įmetė į ją po tai, ką turėjo: vienas auksinį auskarą, o kitas – monetą.
40 Kūšo vaikai į krūvą įmetė Mozei ir onikso akmenų, bdelio, perlų ir marmuro, taip pat labai daug sidabro ir aukso.
41 Mozė paėmė visą sidabrą ir auksą, visus indus, bdelio ir onikso akmenis, kuriuos jam buvo davę visi Kūšo vaikai, ir padėjo juos tarp savo lobių.
42 Tą dieną Mozė karaliavo Kūšo vaikams Kūšo karaliaus Kikiano vietoje.

73 SKYRIUS

1 Penkiasdešimt penktaisiais Egipto karaliaus faraono valdymo metais, tai yra šimtas penkiasdešimt septintaisiais izraelitų išėjimo į Egiptą metais, Kūše Mozė karaliavo.
2 Mozei buvo dvidešimt septyneri metai, kai jis pradėjo karaliauti Kušui, ir jis karaliavo keturiasdešimt metų.
3 Viešpats suteikė Mozei palankumą ir malonę visų Kūšo vaikų akyse, ir Kūšo vaikai jį labai mylėjo. Todėl Mozė buvo palankus ir Viešpačiui, ir žmonėms.
4 Septintąją jo karaliavimo dieną visi Kūšo vaikai susirinko, atėjo pas Mozę ir nusilenkė jam iki žemės.
5 Visi vaikai kalbėjosi karaliaus akivaizdoje: „Duokite mums patarimą, kad galėtume pamatyti, ką reikia daryti su šiuo miestu.“
6 Jau devyneri metai, kai mes apgulėme miestą ir nematėme savo vaikų ir žmonų.
7 Karalius jiems atsakė: „Jei paklausysite mano balso visame, ką jums įsakysiu, tai Viešpats atiduos miestą į mūsų rankas ir mes jį pavergsime.“
8 Nes jei kovosime su jais kaip ankstesniame mūšyje, kurį turėjome prieš Kikiano mirtį, daugelis iš mūsų kris sužeisti kaip ir anksčiau.
9 Taigi štai jums patarimas šiuo klausimu: jei paklausysite mano balso, miestas bus atiduotas į mūsų rankas.
10Visos kariuomenės pajėgos atsakė karaliui: „Visa, ką mūsų valdovas įsakys, darysime.“
11 Mozė jiems tarė: „Eikite ir paskelbkite visoje stovykloje visiems žmonėms:
12 Taip sako karalius: „Eikite į mišką ir pasiimkite su savimi gandrų jauniklių, kiekvienas po jauniklį rankoje.“
13 Kas pažeis karaliaus žodį ir neatves savo mažylio, tas mirs, o karalius atims visa, kas jam priklauso.
14 Kai juos atveši, jie bus tavo globoje, auginsi juos, kol užaugs, ir mokysi juos skrieti, kaip daro vanago jaunikliai.

15 Visi Kūšo vaikai, išgirdę Mozės žodžius, pakilo ir paskelbė stovykloje:
16 Jums, visiems Kūšo vaikams, karaliaus įsakymas: eikite visi kartu į mišką ir ten sugaukite jaunus gandrus, kiekvienas nešdamas savo jauniklį, ir parsiveskite juos namo.
17 Kas pažeis karaliaus įsakymą, mirs, o karalius pasiims visa, kas jam priklauso.
18 Visi žmonės taip ir padarė. Jie išėjo į mišką, lipo į egles ir, kiekvienas nešdamas į rankas po jauniklį, pagavo visus gandrų jauniklius. Jie juos nugabeno į dykumą ir karaliaus įsakymu užaugino, ir išmokė juos šaudyti kaip jaunus vanagus.
19 Užauginus jaunus gandrus, karalius įsakė juos badinti tris dienas, ir visi žmonės taip ir padarė.
20 Trečią dieną karalius jiems tarė: „Sustiprinkite save ir būkite drąsūs vyrai! Kiekvienas apsivilkite savo šarvus, prisijuoskite kardą, kiekvienas jokite ant žirgo ir kiekvienas pasiimkite savo jauną gandrą.“
21 Ir mes pakilsime ir kovosime prieš miestą toje vietoje, kur yra gyvačių; ir visi žmonės padarė, kaip karalius buvo įsakęs.
22 Kiekvienas pasiėmė savo jauniklį ir nuėjo. Atėję į gyvačių buveinę, karalius jiems tarė: „Pasiųskite kiekvienas savo gandrą ant gyvačių!“
23 Ir jie, karaliaus įsakymu, kiekvienas išsiuntė savo jauną gandrą, ir jaunikliai puolė gyvates, ir jos jas visas prarijo bei sunaikino iš tos vietos.
24 Kai karalius ir žmonės pamatė, kad visos gyvatės toje vietoje buvo sunaikintos, visi žmonės sukėlė garsų šauksmą.
25 Jie artėjo ir puolė miestą, jį paėmė, pavergė ir įžengė į miestą.
26 Tą dieną žuvo tūkstantis šimtas miesto gyventojų – visi miesto gyventojai, bet iš apgulusiųjų nemirė nė vienas.
27 Taigi visi Kūšo vaikai sugrįžo kiekvienas namo pas žmoną, vaikus ir visa, kas jam priklausė.
28 Ir magas Balaamas, pamatęs, kad miestas užimtas, atidarė vartus ir pabėgo su dviem sūnumis ir aštuoniais broliais ir sugrįžo į Egiptą pas faraoną, Egipto karalių.
29 Tai burtininkai ir magai, paminėti Įstatymo knygoje, kurie stovėjo prieš Mozę, kai Viešpats siuntė marus Egiptui.
30 Taigi Mozė savo išmintimi užėmė miestą, o Kūšo vaikai pasodino jį į sostą vietoj Kūšo karaliaus Kikiano.
31 Jie uždėjo jam ant galvos karališkąją karūną ir davė jam žmona Kušitų karalienę Adoniją, Kikiano žmoną.
32 Mozė bijojo Viešpaties, savo tėvų Dievo, todėl neatėjo pas ją ir nekreipė į ją akių.
33 Mozė atsiminė, kaip Abraomas buvo prisaikdinęs savo tarną Eliezerą, sakydamas: „Neimsi mano sūnui Izaokui moters iš Kanaano dukterų“.
34 Taip pat Izaokas padarė, kai Jokūbas pabėgo nuo savo brolio, kai šis jam įsakė: „Neimk žmonos iš Kanaano dukterų ir nesusiduok su jokia iš Hamo sūnų“.
35 Viešpats, mūsų Dievas, atidavė Nojaus sūnų Hamą, jo vaikus ir visus jo palikuonis kaip vergus Semo vaikams ir Jafeto vaikams, ir jų palikuonims kaip vergus amžinai.
36 Todėl Mozė nekreipė savo širdies ir akių į Kikiano žmoną per visas dienas, kol karaliavo Kušui.
37 Mozė bijojo Viešpaties, savo Dievo, visą savo gyvenimą ir vaikščiojo Viešpaties akivaizdoje ištikimai, visa širdimi ir visa siela. Jis nenukrypo nuo teisingo kelio per visas savo gyvenimo dienas; jis nenukrypo nei į dešinę, nei į kairę, kuriuo ėjo Abraomas, Izaokas ir Jokūbas.
38 Mozė įsitvirtino Kūšo vaikų karalystėje ir vedė Kūšo vaikus savo įprasta išmintimi, ir Mozė klestėjo savo karalystėje.
39 Tuo metu Aramas ir rytų gyventojai išgirdo, kad mirė Kūšo karalius Kikianas. Todėl tomis dienomis Aramas ir rytų gyventojai sukilo prieš Kūšą.
40 Mozė surinko visus Kūšo vaikus, labai galingą tautą, apie trisdešimt tūkstančių vyrų, ir išėjo kovoti su Aramu ir rytų žmonėmis.
41 Iš pradžių jie išėjo pas rytų vaikus, o rytų vaikai, išgirdę jų pranešimą, išėjo jų pasitikti ir stojo su jais į mūšį.
42 Karas su rytų vaikais buvo smarkus, todėl Viešpats atidavė visus rytų vaikus į Mozės rankas, ir apie trys šimtai vyrų žuvo.
43 Visi rytų gyventojai atsitraukė, tad Mozė ir Kūšo vaikai sekė paskui juos, juos palaužė ir uždėjo jiems mokestį, kaip buvo įprasta.
44 Taigi Mozė ir visi su juo buvę žmonės iš ten iškeliavo į Aramo kraštą mūšiui.
45 Ir Aramo žmonės taip pat išėjo jų pasitikti ir kovojo su jais, ir Viešpats atidavė juos į Mozės rankas, ir daugelis Aramo vyrų krito sužeisti.
46 Ir Aramas buvo Mozei bei Kūšo žmonėms palaužtas ir sumokėjo savo įprastą mokestį.
47 Mozė pajungė Aramą ir rytų gyventojus Kūšo vaikams, ir Mozė su visais žmonėmis, kurie buvo su juo, sugrįžo į Kūšo kraštą.
48 Mozė įsitvirtino Kūšo vaikų karalystėje, ir Viešpats buvo su juo, ir visi Kūšo vaikai jo bijojo.

74 SKYRIUS

1 Metams pasibaigus, mirė Edomo karalius Saulius, o jo vietoje karaliavo Achboro sūnus Baal Chananas.
2 Šešioliktaisiais Mozės karaliavimo Kušui metais Achboro sūnus Baal Chananas karaliavo Edomo krašte visiems Edomo vaikams trisdešimt aštuonerius metus.
3 Jo dienomis Moabas sukilo prieš Edomo valdžią, nes jis buvo Edomo valdžioje nuo Bedado sūnaus Hadado laikų. Hadadas nugalėjo juos ir Midjaną ir pavergė Moabą Edomo valdžią.
4 Kai Achboro sūnus Baal Chananas tapo Edomo karaliumi, visi Moabo vaikai atsisakė Edomo.
5 Tomis dienomis mirė Afrikos karalius Angėjas, o jo sūnus Azdrubalas karaliavo jo vietoje.
6 Tomis dienomis mirė Kitimų vaikų karalius Janeasas. Jis buvo palaidotas savo šventykloje, kurią jis buvo pasistatęs sau Kanopijos lygumoje kaip rezidenciją, o jo vietoje karaliavo Latinas.
7 Dvidešimt antraisiais Mozės valdymo Kušo vaikams metais Latinas keturiasdešimt penkerius metus valdė Kitimų vaikus.
8 Ir jis taip pat pasistatė sau didelį ir galingą bokštą ir jame pastatė puošnią šventyklą savo rezidencijai, kad galėtų vykdyti savo valdymą, kaip buvo įprasta.
9 Trečiaisiais savo valdymo metais jis įsakė paskelbti visiems savo sumaniems vyrams, kurie jam pastatė daug laivų.

10 Latinas surinko visas savo pajėgas, ir jie atplaukė laivais kovoti su Azdrubalu, Afrikos karaliumi, Angejo sūnumi. Atvykę į Afriką, jie stojo į mūšį su Azdrubalu ir jo armija.
11 Ir Latinas nugalėjo Azdrubalą, ir Latinas atėmė iš Azdrubalo akveduką, kurį jo tėvas buvo atgabenęs iš Kitimų vaikų, kai šis paėmė į žmonas Uzio dukterį Janiją. Taigi Latinas nugriovė akveduko tiltą ir smarkiai sutriuškino visą Azdrubalo armiją.
12 Likę stiprūs Azdrubalo vyrai sustiprėjo, jų širdis prisipildė pavydo, jie metėsi mirties ir vėl stojo į mūšį su Kitimų karaliumi Latinu.
13 Mūšis buvo smarkus visiems Afrikos vyrams, ir visi jie krito sužeisti prieš Latiną ir jo žmones, ir karalius Azdrubalas taip pat žuvo tame mūšyje.
14 Karalius Azdrubalas turėjo labai gražią dukterį, vardu Ušpezena, ir visi Afrikos vyrai dėl jos didelio grožio ir dailios išvaizdos siuvinėjo jos atvaizdą ant savo drabužių.
15 Latino vyrai pamatė Ušpezeną, Azdrubalo dukterį, ir gyrė ją savo karaliui Latino.
16 Ir Latinas įsakė ją atvesti pas jį, o Latinas paėmė Ušpezeną į žmonas ir grįžo savo keliu į Kitimą.
17 Po Azdrubalo, Angejo sūnaus, mirties, kai Latinas grįžo į savo kraštą iš mūšio, visi Afrikos gyventojai sukilo ir paėmė Anibalą, Angejo sūnų, jaunesnįjį Azdrubalo brolį, ir paskelbė jį karaliumi visoje Afrikos žemėje, valdant jo broliui.
18 Ir pradėjęs karaliauti, jis nusprendė vykti į Kitimą kovoti su Kitimo vaikais, atkeršyti už savo brolio Azdrubalo ir Afrikos gyventojų bylą, ir jis taip ir padarė.
19 Jis pastatė daug laivų ir įplaukė į juos su visa savo armija, ir pasiekė Kitimą.
20 Taigi Anibalas kovojo su Kitimų vaikais, ir Kitimų vaikai krito sužeisti prieš Anibalą ir jo armiją, o Anibalas atkeršijo už savo brolio bylą.
21 Ir Anibalas tęsė karą su Kitimų vaikais aštuoniolika metų, ir Anibalas gyveno Kitimų žemėje ir ilgą laiką ten stovyklavo.
22 Anibalas labai žiauriai sumušė Kitimų vaikus, iššudė jų didžiūnus ir kunigaikščius, o iš likusių žmonių nužudė apie aštuoniasdešimt tūkstančių vyrų.
23 Dienoms ir metams pasibaigus, Anibalas sugrįžo į savo šalį Afriką ir saugiai karaliavo savo brolio Azdrubalo vietoje.

75 SKYRIUS

1 Tuo metu, šimtas aštuoniasdešimtaisiais izraelitų žygio į Egiptą metais, iš Egipto išėjo trisdešimt tūkstančių drąsių vyrų pėsčiųjų iš izraelitų, iš Juozapo giminės, iš Juozapo sūnaus Efraimo palikuonių.
2 Jie sakė, kad laikotarpis, kurį Viešpats senovėje buvo paskyręs Izraelio vaikams, apie kurį Jis buvo kalbėjęs Abraomui, buvo įvykdytas.
3 Šitie vyrai susijuosė, kiekvienas prisidėjo savo kardą prie šono ir kiekvienas savo šarvus. Jie pasitikėjo savo jėgomis ir kartu išėjo iš Egipto su galinga ranka.
4 Bet jie nepasiėmė maisto kelionei, tik sidabro ir aukso, net duonos tai dienai jie neatsinešė, nes manė, kad gaus maisto atsargas iš filistinų, o jei ne, jie jas pasiims jėga.
5 Šie vyrai buvo labai galingi ir narsūs – vienas galėjo persekioti tūkstantį, o du – nugalėti dešimt tūkstančių, todėl jie pasitikėjo savo jėgomis ir ėjo kartu, kokie buvo išėję.
6 Jie pasuko Gato žemės link ir, nuėję žemyn, rado Gato piemenis, ganančius Gato vaikų galvijus.
7 Ir jie tarė piemenims: „Duokite mums avių už atlygį, kad galėtume pavalgyti, nes esame alkani, nes šiandien dar nieko nevalgėme.“
8 Piemenys klausė: „Ar tai mūsų avys, ar galvijai, kad turėtume juos jums duoti už atlygį?“ Efraimo vaikai atėjo, norėdami juos jėga paimti.
9 Gato piemenys šaukė jiems, ir jų šauksmas buvo girdimas iš tolo, tad visi Gato vaikai išėjo pas juos.
10 Gato vaikai, pamatę Efraimo vaikų piktus darbus, sugrįžo ir surinko Gato vyrus, apsivilko kiekvienas savo šarvus ir išėjo pas Efraimo vaikus į mūšį.
11 Jie stojo į kovą Gato slėnyje, ir kova buvo smarki, ir tą dieną jie vienas kitą užpuolė daugybe vyrų.
12 Antrą dieną Gato gyventojai išsiuntė pasiuntinius į visus filistinų miestus, prašydami jiems padėti:
13 Ateik pas mus ir padėk mums, kad sutriuškintume Efraimo vaikus, kurie išėjo iš Egipto atimti mūsų galvijus ir kovoti su mumis be priežasties.
14 Efraimo vaikų sielos buvo išsekusios iš alkio ir troškulio, nes jie tris dienas nebuvo valgę duonos. Keturiasdešimt tūkstančių vyrų išėjo iš filistinų miestų padėti Gato vyrams.
15 Šitie vyrai kovojo su Efraimo vaikais, ir Viešpats atidavė Efraimo vaikus į filistinų rankas.
16 Jie iššudė visus Efraimo vaikus, visus, kurie buvo išėję iš Egipto. Niekas neliko gyvas, tik dešimt vyrų, pabėgusių iš mūšio.
17 Ši nelaimė buvo iš Viešpaties Efraimo vaikams, nes jie, išeidami iš Egipto, sulaužė Viešpaties žodį, dar neatėjus laikui, kurį Viešpats senovėje buvo numatęs Izraeliui.
18 Taip pat krito daug filistinų, apie dvidešimt tūkstančių vyrų, kuriuos jų broliai išnešė ir palaidojo savo miestuose.
19 Užmuštieji Efraimo vaikų gyveno Gato slėnyje daugelį dienų ir metų ir nebuvo palaidoti, o slėnis buvo pilnas žmonių kaulų.
20 Iš mūšio pabėgę vyrai atvyko į Egiptą ir papasakojo visiems izraelitams visa, kas jiems nutiko.
21 Jų tėvas Efraimas daugelį dienų gedėjo dėl jų, ir jo broliai atėjo jį paguosti.
22 Jis įėjo pas savo žmoną, ir ji pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Berija, nes ji buvo nelaiminga jo namuose.

76 SKYRIUS

1 Tais laikais Amramo sūnus Mozė vis dar buvo karalius Kušo žemėje ir klestėjo savo karalystėje, valdydamas Kušo vaikus teisingai, teisumu ir dorumu.
2 Visi Kūšo vaikai mylėjo Mozę visas dienas, kol jis jiems karaliavo, ir visi Kūšo šalies gyventojai labai jo bijojo.
3 Keturiasdešimtaisiais Mozės karaliavimo Kušui metais Mozė sėdėjo karališkajame soste, o karalienė Adonijas buvo priešais jį, o visi didikai sėdėjo aplink jį.
4 Karalienė Adonijas tarė karaliui ir kunigaikščiams: „Ką jūs, Kūšo vaikai, taip ilgai darėte?“
5 Juk žinai, kad šis vyras keturiasdešimt metų valdo Kušą, bet nesiartino prie manęs ir netarnavo Kušo vaikų dievams.

6 Tad dabar klausykite, Kušo vaikai, ir neleiskite, kad šis vyras jums daugiau karaliautų, nes jis ne iš mūsų kraujo.
7 Štai mano sūnus Menakras užaugo, tegul jis karaliauja tau, nes tau geriau tarnauti savo valdovo sūnui, negu tarnauti svetimšaliui, Egipto karaliaus vergui.
8 Visi Kūšo vaikų žmonės ir didikai išgirdo žodžius, kuriuos karalienė Adonijas kalbėjo jiems į ausis.
9 Visi žmonės ruošėsi iki vakaro, o rytą anksti atsikėlė ir paskelbė savo karaliumi Menakrą, Kikiano sūnų.
10 Visi Kūšo vaikai bijojo pakelti ranką prieš Mozę, nes Viešpats buvo su Moze, ir Kūšo vaikai atsiminė priesaiką, kurią buvo davę Mozei, todėl jam nieko blogo nepadarė.
11 Bet Kūšo vaikai davė Mozei daug dovanų ir siuntė jį iš jų su didele pagarba.
12 Taigi Mozė išėjo iš Kušo žemės, grįžo namo ir nustojo karaliauti Kuše. Mozei buvo šešiasdešimt šešeri metai, kai jis išėjo iš Kušo žemės, nes tai buvo Viešpaties duotas dalykas, nes atėjo laikas, kurį Jis buvo paskyręs senomis dienomis, kad išvestų Izraelį iš Hamo vaikų sielvarto.
13 Mozė tad nuvyko į Midjaną, nes bijojo grįžti į Egiptą dėl faraono, ir atsisėdo prie vandens šulinio Midjane.
14 Septynios midjaniečio Reuelio dukterys išėjo ganyti savo tėvo avių.
15 Jie atėjo prie šulinio ir pasemė vandens, kad pagirdytų savo tėvo avis.
16 Midjano piemenys atėję juos nuvarė, o Mozė pakilo, jiems padėjo ir pagirdė avis.
17 Jie grįžo namo pas savo tėvą Reuelį ir papasakojo jam, ką Mozė jiems padarė.
18 Jie atsakė: „Egiptas išgelbėjo mus iš piemenų rankų, jis mums pasėmė vandens ir pagirdė avis.“
19 Reuelis tarė savo dukterims: „Kur jis? Kodėl palikote tą vyrą?“
20 Reuelis pasikvietė jį, parvedė jį namo ir valgė su juo duoną.
21 Mozė papasakojo Reueliui, kad šis pabėgo iš Egipto ir keturiasdešimt metų karaliavo Kušui, o vėliau jie atėmė iš jo valdžią ir išleido jį ramybėje, su garbe ir dovanomis.
22 Išgirdęs Mozės žodžius, Reuelis sau tarė: „Įkalinsiu šį vyrą kalėjime ir permaldausiu Kūšo vaikus, nes jis nuo jų pabėgo.“
23 Jie suėmė jį ir įkalino. Mozė išbuvo kalėjime dešimt metų. Jam esant kalėjime, Reuelio duktė Cipora jo pasigailėjo ir visą laiką maitino jį duona ir vandeniu.
24 Visi izraelitai dar buvo Egipto žemėje ir vergavo egiptiečiams visokiais sunkiais darbais. Egipto ranka tomis dienomis ir toliau griežtai spaudė izraelitus.
25 Tuo metu Viešpats nubaudė faraoną, Egipto karalių, ir jis buvo nubaustas raupsų maru nuo kojų padų iki viršugalvio; dėl žiauraus elgesio su izraelitais ši maras tuo metu ištiko Viešpaties faraoną, Egipto karalių.
26 Viešpats išklausė savo tautos, Izraelio vaikų, maldą, ir jų šauksmas dėl jų sunkaus darbo pasiekė Jį.
27 Vis dėlto jo rūstybė nuo jų neatsitraukė, ir faraono ranka vis dar buvo pakelta prieš izraelitus. Faraonas sukietino savo sprandą Viešpaties akivaizdoje, uždėjo dar daugiau jungo ant izraelitų ir apkartino jų gyvenimus visokiais sunkiais darbais.
28 Kai Viešpats buvo skyręs marą faraonui, Egipto karaliui, jis paprašė savo išminčių ir burtininkų jį išgydyti.
29 Jo išminčiai ir burtininkai jam sakė: „Jei į žaizdas būtų įlašinta mažų vaikų kraujo, jis pasveiktų.“
30 Faraonas jų paklausė ir pasiuntė savo tarnus į Gošeną pas izraelitus pasiimti jų mažų vaikų.
31 Faraono tarnai nuėjo ir jėga atėmė izraelitų kūdikius iš jų motinų krūtų ir kasdien nešdavo juos pas faraoną, po kūdikį, o gydytojai juos užmušdavo ir užkraudavo maru; taip jie darė visas dienas.
32 Vaikų, kuriuos nužudė faraonas, buvo trys šimtai septyniasdešimt penki.
33 Bet Viešpats neišklausė Egipto karaliaus gydytojų, ir maras smarkiai plito.
34 Faraoną dešimt metų kamavo tas maras, bet faraono širdis dar labiau užkietėjo prieš izraelitus.
35 Ir praėjus dešimčiai metų, Viešpats toliau bausdavo faraoną naikinančiais marais.
36 Viešpats nubaudė jį piktuoju augliu ir skrandžio liga, ir ta liga virto sunkia pūliniu.
37 Tuo metu du faraono tarnai atvyko iš Gošeno žemės, kur gyveno visi izraelitai, ir nuėjo į faraono namus, ir jam tarė: „Matėme, kad izraelitai aplaidžiai dirba ir aplaidžiai dirba savo darbą.“
38 Išgirdęs savo tarnų žodžius, faraonas labai įniršo prieš izraelitus, nes labai sielvartavo dėl savo kūno skausmo.
39 Jis atsakė: „Dabar, kai izraelitai žino, kad aš ligotas, jie atsisuko ir tyčiojasi iš mūsų. Taigi dabar pakinkykite man vežimą, kad galėčiau keliauti į Gošeną ir pamatyti izraelitų tyčiojimąsi, su kuriuo jie iš manęs tyčiojasi.“ Taigi jo tarnai jam pakinkė vežimą.
40 Ir jie pagriebė jį ir užsodino ant žirgo, nes jis negalėjo pats joti.
41 Ir jis pasiėmė dešimt raitelių ir dešimt pėstininkų ir iššygiavo pas izraelitus į Gošeną.
42 Kai jie pasiekė Egipto sieną, karaliaus žirgas įjojo į siaurą vietą, įrengtą vynuogyno įduboje, aptvertą iš abiejų pusių, o kitoje pusėje buvo žema, lyguma.
43 Ir arkliai toje vietoje greitai bėgo ir spaudė vienas kitą, o kiti arkliai spaudė karaliaus žirgą.
44 Karaliaus žirgas nuvirto į slėnį, karaliui juo jojant. Jam nukritus, vežimas apvirto ant karaliaus veido, o žirgas užgulė ant karaliaus. Karalius sušuko, nes jo kūnas buvo labai skaudamas.
45 Karaliaus kūnas buvo nuplėštas nuo jo, jo kaulai sulaužyti, ir jis negalėjo joti, nes tai buvo Viešpaties jam skirta, nes Viešpats išgirdo savo tautos, Izraelio vaikų, šauksmą ir jų sielvartą.
46 Jo tarnai nešė jį ant pečių po truputį ir pargabeno į Egiptą. Taip pat grįžo ir raiteliai, kurie buvo su juo.
47 Ir jie paguldė jį į lovą, ir karalius žinojo, kad atėjo jo galas mirti, tad karalienė Aparanit, jo žmona, atėjo ir verkė prieš karalių, o karalius garsiai verkė kartu su ja.
48 Tą dieną atėjo visi jo didikai ir tarnai, pamatė karalių sielvartaujantį ir garsiai verkė kartu su juo.
49 Karaliaus kunigaikščiai ir visi jo patarėjai patarė karaliui paskirti karaliumi jo vietoje krašte tą, kurį jis išsirinks iš savo sūnų.
50 Karalius turėjo tris sūnus ir dvi dukteris, kurias jam pagimdė jo žmona karalienė Aparanit, be karaliaus vaikų iš sugulovių.

51 Ir štai jų vardai: pirmagimio Otri, antrojo Adikamo ir trečiojo Morionos, o jų seserų vardas – vyresniosios Batijos ir kitos Akuzės.
52 O Otris, karaliaus pirmagimis, buvo idiotas, skubotas ir skubotas kalbėti.
53 Bet Adikamas buvo gudrus ir išmintingas vyras, žinantis visą Egipto išmintį, bet nepadoraus veido, kresno kūno ir labai žemo ūgio; jo ūgis buvo tik viena alkūnė.
54 Ir kai karalius matė, kad jo sūnus Adikamas yra protingas ir išmintingas visais atžvilgiais, jis nusprendė, kad po jo mirties šis taps karaliumi jo vietoje.
55 Jis paėmė sau žmona Gedudą, Abiloto dukterį. Jam buvo dešimt metų, ir ji pagimdė jam keturis sūnus.
56 Ir vėliau jis išėjo, vedė tris žmonas ir susilaukė aštuonių sūnų ir trijų dukterų.
57 Ir netvarka labai apėmė karalių, ir jo kūnas dvoko kaip vasarą, kaitriai saulei esant, lauke išmesto lavono kūnas.
58 Ir kai karalius pamatė, kad liga jį labai paveikė, jis įsakė atvesti pas jį savo sūnų Adikamą, ir jie paskelbė jį karaliumi krašte jo vietoje.
59 Po trejų metų karalius mirė iš gėdos, pažeminimo ir pasibjaurėjimo. Jo tarnai jį nunešė ir palaidojo Egipto karalių kape Coan Mizraime.
60 Bet jie jo nebalzamavo, kaip buvo įprasta karaliams, nes jo kūnas buvo supuvęs, ir jie negalėjo prieiti, kad jį balzamuotų dėl dvokos, todėl jie jį skubiai palaidojo.
61 Ši nelaimė jam buvo nuo Viešpaties, nes Viešpats jam atmokėjo pikta už pikta, kurią jis jo dienomis padarė Izraeliui.
62 Jis mirė iš siaubo ir gėdos, o jo vietoje karaliavo jo sūnus Adikamas.

77 SKYRIUS

1 Adikamas buvo dvidešimties metų, kai karaliavo Egipte, ir valdė ketverius metus.
2 Du šimtai šeštaisiais Izraelio išėjimo į Egiptą metais Adikamas tapo Egipto karaliumi, bet jis karaliavo Egipte neilgai, nei buvo karaliavę jo tėvai.
3 Jo tėvas Melolas karaliavo Egipte devyniasdešimt ketverius metus, bet dešimt metų sirgo ir mirė, nes buvo nedoras Viešpaties akyse.
4 Visi egiptiečiai vadino faraoną Adikamu, kaip ir jo tėvų vardą, kaip buvo įprasta Egipte.
5 Visi faraono išminčiai pavadino Adikamą Ahuzu, nes egiptiečių kalba jis trumpai vadinamas Ahuzu.
6 Ir Adikamas buvo nepaprastai bjaurus, jis buvo alkūnės ir sprindžio ūgio ir turėjo didelę barzdą, kuri siekė jo kojų padus.
7 Ir faraonas atsisėdo savo tėvo soste, kad valdytų Egiptą, ir išmintingai vadovavo Egipto valdžiai.
8 Ir jam valdant, jis pranoko savo tėvą ir visus ankstesnius karalius nedorumu ir padidino savo jungą Izraelio vaikams.
9 Ir jis su savo tarnais nuvyko į Gošeną pas izraelitus, ir sustiprino jų darbininkus, ir tarė jiems: „Atlikite savo darbą, kiekvienos dienos užduotį, ir neleiskite savo rankoms nuo šios dienos ir toliau atsipalaiduoti, kaip darėte mano tėvo dienomis.“
10 Ir jis paskyrė jiems prižiūrėtojus iš izraelitų, o šiems prižiūrėtojams paskyrė darbų prižiūrėtojus iš savo tarnų.
11 Ir jis uždėjo ant jų plytų matą, kad jie galėtų atlikti pagal tą skaičių kiekvieną dieną, o tada grįžo atgal į Egiptą.
12 Tuo metu faraono prižiūrėtojai įsakė izraelitų prižiūrėtojams, kaip faraonas buvo įsakęs:
13 Taip sako faraonas: „Dirbkite savo darbą kiekvieną dieną, užbaikite savo užduotį ir laikykitės dienos plytų kiekio; nieko nemažinkite.
14 Ir atsitiks, kad jei jums trūks kasdienių plytų, Aš į jų vietą įdėsiu jūsų mažus vaikus.
15 Egipto prižiūrėtojai tais laikais taip ir padarė, kaip faraonas jiems buvo įsakęs.
16 Kai tik izraelitų dienos plytų matuose rasdavosi trūkumas, faraono prižiūrėtojai eidavo pas izraelitų žmonas ir paimdavo izraelitų kūdikius pagal trūkstamą plytų skaičių, jėga atimdavo juos iš motinos kelių ir įdėdavo į pastatą vietoj plytų.
17 Jų tėvai ir motinos verkė dėl jų ir raudojo, išgirdę savo kūdikių verksmą pastato sienoje.
18 Ir darbo prižiūrėtojai įkalbėjo izraelitus apgyvendinti savo vaikus pastate. Vienas vyras įkėlė savo sūnų į sieną ir užpylė ant jo skiedinio, o jo akys verkė, ir jo ašaros riedėjo ant vaiko.
19 Egipto prižiūrėtojai taip darė su Izraelio kūdikiais daugelį dienų, ir niekas nesigailėjo ir neužjautė Izraelio vaikų kūdikių.
20 Visų pastate nužudytų vaikų skaičius buvo du šimtai septyniasdešimt: kai kuriuos jie statė ant plytų, kurių trūko jų tėvams, o kai kuriuos ištraukė iš pastato negyvus.
21 Ir darbas, užkrautas Izraelio vaikams Adikamo dienomis, vargais pranoko tą, kurį jie dirbo jo tėvo dienomis.
22 Izraelitai kasdien dūsavo dėl savo sunkaus darbo, nes jie sakė: „Štai kai faraonas mirs, jo sūnus atsikels ir palengvins mums darbą!“
23 Bet jie atliko daugiau pastarųjų darbų nei pirmųjų, ir izraelitai dėl to dūsavo, ir jų šauksmas dėl jų triūso pakilo pas Dievą.
24 Ir Dievas išgirdo Izraelio vaikų balsą ir jų šauksmą tomis dienomis ir atsiminė jiems savo sandorą, kurią buvo sudaręs su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu.
25 Dievas matė Izraelio vaikų naštą ir jų sunkų darbą tomis dienomis ir nusprendė juos išgelbėti.
26 Amramo sūnus Mozė tais laikais vis dar buvo uždarytas kalėjime midjaniečio Reuelio namuose, o Reuelio duktė Cipora kasdien slapta jį aprūpindavo maistu.
27 Mozė dešimt metų buvo įkalintas Reuelio namų kalėjime.
28 Ir praėjus dešimčiai metų, pirmiesiems faraono, valdančio Egiptą savo tėvo vietoje, karaliavimo metams,
29 Cipora tarė savo tėvui Reueliui: „Niekas neklausinėja ir neieško apie hebrajų, kurį tu jau dešimt metų kalinai.“
30 Taigi, jei tau atrodo gera, pasiųskime pasiuntinį pažiūrėti, ar jis gyvas, ar miręs, bet jos tėvas nežinojo, kad ji jį išlaikė.
31 Jos tėvas Reuelis atsakė: „Ar kada nors yra nutikę taip, kad žmogus dešimt metų būtų uždarytas kalėjime be maisto ir liktų gyvas?“
32 Cipora atsakė savo tėvui: „Tu tikrai girdėjai, kad hebrajų Dievas yra didis ir baisus, ir visada daro jiems stebuklus.“

33 Jis išgelbėjo Abraomą iš chaldėjų Ūro, Izaoką nuo jo tėvo kalavijo ir Jokūbą nuo Viešpaties angelo, kuris grūmėsi su juo prie Jabuko brastos.
34 Jis daug padarė su šiuo vyru: išgelbėjo jį nuo upės Egipte, nuo faraono kardo ir nuo Kušo vaikų. Taip pat gali išgelbėti jį nuo bado ir suteikti jam gyvybę.
35 Reueliui tai patiko, ir jis padarė pagal dukters žodį, pasiuntęs pasiuntinį į požemį sužinoti, kas nutiko Mozei.
36 Ir jis pamatė, ir štai vyras Mozė gyveno požemyje, stovėjo ant kojų, šlovino ir meldėsi savo protėvių Dievui.
37 Ir Reuelis įsakė išvesti Mozę iš požemio. Jie nusiskuto jam plaukus, jis pakeitė kalėjimo drabužius ir valgė duonos.
38 Po to Mozė nuėjo į Reuelio sodą, kuris buvo už namo, ir ten meldėsi Viešpačiui, savo Dievui, kuris buvo padaręs jam galingų stebuklų.
39 Jam besimeldžiant, jis pažvelgė priešais save ir pamatė safyro lazdelę, įdėtą į žemę, pasodintą sodo viduryje.
40 Ir jis priėjo prie lazdos ir pažiūrėjo, ir štai ant jos buvo išraižytas, užrašytas ir išryškintas Viešpaties, kareivijų Dievo, vardas.
41 Ir jis perskaitė, ištiesė ranką ir išplėšė ją kaip miško medį iš tankmės, o pagalį laikė rankoje.
42 Ir tai yra lazda, kuria buvo atlikti visi mūsų Dievo darbai, jam sukūrus dangų ir žemę bei visą jų kareiviją – jūras, upes ir visas jų žuvis.
43 Ir kai Dievas išvarė Adomą iš Edeno sodo, šis paėmė lazdą į ranką ir nuėjo bei įdirbo žemę, iš kurios buvo paimtas.
44 Ir lazda atėjo pas Nojų ir buvo atiduota Semui bei jo palikuonims, kol pateko į Abraomo, hebrajo, rankas.
45 Abraomas, atidavęs visa, ką turėjo, savo sūnui Izaokui, davė jam ir šią lazdą.
46 Jokūbas, pabėgęs į Padan Aramą, pasiėmė jį į savo rankas ir, grįžęs pas savo tėvą, jo nepaliko.
47 Nuvykęs į Egiptą, jis paėmė ją į savo rankas ir davė Juozapui, viena dalimi daugiau nei jo broliai, nes Jokūbas ją jėga atėmė iš savo brolio Ezavo.
48 Po Juozapo mirties Egipto didikai atėjo į Juozapo namus, ir lazda pateko į midjaniečio Reuelio rankas. Išėjęs iš Egipto, jis ją pasiėmė ir pasodino savo sode.
49 Visi kinitų karžygiai bandė jį išplėšti, kai bandė gauti jo dukterį Ciporą, bet jiems nepavyko.
50 Taigi ta lazda liko pasodinta Reuelio sode, kol atėjo tas, kuris turėjo į ją teisę, ir ją paėmė.
51 Pamatęs lazdą Mozės rankoje, Reuelis ja stebėjosi ir davė jam savo dukterį Ciporą į žmonas.

78 SKYRIUS

1Tuo metu mirė Edomo karalius Baal Chananas, Achboro sūnus, ir buvo palaidotas savo namuose Edomo krašte.
2 Po jo mirties Ezavo vaikai pasiuntė į Edomo kraštą ir pargabeno iš ten vyrą iš Edomo, vardu Hadadas, ir paskelbė jį savo karaliumi Baal Chanano, savo karaliaus, vietoje.
3 Hadadas karaliavo Edomo vaikams keturiasdešimt aštuonerius metus.
4 Ir pradėjęs karaliauti, jis nusprendė kovoti su Moabo vaikais, kad pajungtų juos Ezavo vaikų valdžiai, kaip jie buvo anksčiau, bet jis negalėjo, nes Moabo vaikai išgirdo tai ir pakilo bei suskubo išrinkti sau karalių iš savo brolių.
5 Po to jie surinko didelę tautą ir pasiuntė savo brolius į amonitus pagalbos kovoti prieš Edomo karalių Hadadą.
6 Hadadas išgirdo, ką padarė moabitai, ir labai jų išsigando, ir susilaikė nuo kovos su jais.
7 Tomis dienomis Amramo sūnus Mozė Midjane vedė Ciporą, midjaniečio Reuelio dukterį.
8 Ir Cipora vaikščiojo Jokūbo dukterų keliais, ji buvo ne mažesnė už Saros, Rebekos, Rachelės ir Lėjos teisumą.
9 Cipora pastojo ir pagimdė sūnų, kurį jis pavadino Geršomu, nes sakė: „Buvau ateivis svetimoje šalyje“. Bet jis neapipjaustė jo apyvarpės, kaip liepė jo uošvis Reuelis.
10 Ji vėl pastojo ir pagimdė sūnų, bet apipjaustė jo apyvarpę ir pavadino jį Eliezeru, nes Mozė sakė: „Mano tėvų Dievas buvo mano pagalba ir išgelbėjo mane nuo faraono kalavijo“.
11 Egipto karalius faraonas tomis dienomis labai padidino izraelitų darbą ir sunkino savo jungą ant izraelitų pečių.
12 Ir jis įsakė paskelbti Egipte: „Nebeduokite žmonėms šiaudų plytoms gaminti. Tegul jie eina ir prisirenka šiaudų, kiek randa.“
13 Taip pat tegul jie kasdien duoda plytų, kurias pagamins, skaičių ir nieko iš jų neatima, nes jie tinginiauja savo darbe.
14 Izraelitai, tai išgirdę, gedėjo ir dūsavo, ir šaukėsi Viešpaties dėl savo sielų kartėlio.
15 Viešpats išgirdo izraelitų šauksmą ir matė priespaudą, kuria juos engė egiptiečiai.
16 Viešpats pavydėjo savo tautos ir savo paveldo. Išgirdęs jų balsą, nusprendė išvesti juos iš Egipto vargo ir duoti jiems paveldėti Kanaano žemę.

79 SKYRIUS

1 Tomis dienomis Mozė ganė savo uošvio Reuelio, midjaniečio, avis anapus Sino dykumos, o lazda, kurią jis buvo paėmęs iš savo uošvio, buvo jo rankoje.
2 Vieną dieną ožys nuklydo nuo bandos, ir Mozė jį vijosi, ir jis atėjo prie Dievo kalno Horebo.
3 Kai jis atėjo į Horebą, Viešpats pasirodė jam krūme, ir jis rado krūmą degantį ugnimi, bet ugnis neturėjo galios krūmui jo sunaikinti.
4 Mozė labai nustebo išvydęs šį reginį, todėl krūmas nesudegė. Jis priėjo pamatyti šio galingo dalyko. Viešpats pašaukė Mozę iš ugnies ir įsakė jam leistis į Egiptą pas faraoną, Egipto karalių, kad išleistų izraelitus iš tarnystės.
5 Viešpats tarė Mozei: „Grįžk į Egiptą, nes visi vyrai, kurie ieškojo tavo gyvybės, yra mirę. Tu kalbėsi su faraonu, kad išleistų izraelitus iš savo šalies.“
6 Viešpats parodė jam daryti ženklus ir stebuklus Egipte faraono ir jo pavaldinių akyse, kad jie tikėtų, jog jį siuntė Viešpats.
7 Mozė paklausė visko, ką Viešpats jam buvo įsakęs, ir sugrįžo pas savo uošvį, ir viską jam papasakojo. Reuelis jam tarė: „Eik ramybėje“.
8 Mozė pakilo eiti į Egiptą, pasiimdamas su savimi žmoną ir sūnus. Jis buvo užeigoje pakeliui. Tada Dievo angelas nusileido ir ieškojo progos prieš jį.
9 Ir jis norėjo jį nužudyti dėl jo pirmagimio sūnaus, nes jis nebuvo jo apipjaustęs ir buvo sulaužęs sandorą, kurią Viešpats buvo sudaręs su Abraomu.

10 Mozė paklausė savo uošvio žodžių, kuriuos jis jam sakė neapipjaustyti savo pirmagimio sūnaus, todėl jo neapipjaustė.
11 Ir Cipora pamatė Viešpaties angelą, ieškantį progos prieš Mozę, ir ji suprato, kad tai įvyko dėl to, jog jis neapipjaustė jos sūnaus Geršomo.
12 Cipora skubiai paėmė ten buvusių aštrių akmenų, apipjaustė savo sūnų ir išgelbėjo savo vyrą ir sūnų iš Viešpaties angelo rankos.
13 Tą dieną Aaronas, Amramo sūnus, Mozės brolis, vaikščiojo Egipte upės pakrante.
14 Ir Viešpats pasirodė jam toje vietoje ir tarė: „Eik pas Mozę į dykumą.“ Jis sutiko jį Dievo kalne ir pabučiavo jį.
15 Aaronas pakėlė akis ir pamatė Ciporą, Mozės žmoną, ir jos vaikus, ir tarė Mozei: „Kas tau šitie?“
16 Mozė jam tarė: „Jie yra mano žmona ir sūnūs, kuriuos Dievas man davė Midjane.“ Tai liūdino Aaroną dėl moters ir jos vaikų.
17 Aaronas tarė Mozei: „Paleisk moterį ir jos vaikus, kad jie eitų į savo tėvo namus“. Mozė paklausė Aarono žodžių ir taip ir padarė.
18 Ir Cipora sugrįžo su savo vaikais, ir jie nuėjo į Reuelio namus ir ten pasiliko, kol atėjo laikas, kai Viešpats aplankė savo tautą ir išvedė juos iš Egipto, iš faraono rankų.
19 Mozė ir Aaronas atėjo į Egiptą pas izraelitų bendruomenę ir kalbėjo jiems visus Viešpaties žodžius, ir žmonės labai džiaugėsi.
20 Kitą dieną Mozė ir Aaronas atsikėlė anksti ir nuėjo į faraono namus, pasiimdami į rankas Dievo lazdą.
21 Kai jie atėjo prie karaliaus vartų, ten buvo įkalinti du jauni liūtai su geležiniais įrankiais. Niekas neišėjo ir neįėjo iš jų akivaizdos, nebent tie, kuriems karalius įsakė ateiti. Kai atėjo burtininkai ir savo užkeikimais atitraukė liūtus, ir tai atvedė juos pas karalių.
22 Mozė skubiai pakėlė lazdą ant liūtų ir juos paleido. Mozė ir Aaronas įėjo į karaliaus namus.
23 Kartu su jais džiugiai atėjo ir liūtai, kurie sekė paskui juos ir džiaugėsi kaip šuo, džiaugiantis savo šeimininku, kai šis grįžta iš lauko.
24 Kai faraonas pamatė tai, jis nustebo ir labai išsigando išgirdęs tą žinią, nes jų išvaizda buvo panaši į Dievo vaikų išvaizdą.
25 Faraonas tarė Mozei: „Ko tau reikia?“ Jie atsakė: „Viešpats, hebrajų Dievas, siuntė mus pas tave, kad pasakytume: ‘Išleisk mano žmones, kad jie man tarnautų’.
26 Išgirdęs jų žodžius, faraonas labai išsigando ir tarė jiems: „Eikite šiandien, o rytoj sugrįžkite pas mane“. Jie padarė pagal karaliaus žodį.
27 Jiems išėjus, faraonas pasikvietė magą Balaamą, jo sūnus Janą ir Jambresą, ir visus karaliaus burtininkus, žynius ir patarėjus. Jie visi atėjo ir susėdo prieš karalių.
28 Karalius papasakojo jiems visus žodžius, kuriuos Mozė ir jo brolis Aaronas jam buvo kalbėję. Magai klausė karaliaus: „Kaip tie vyrai atėjo pas tave? Juk liūtai buvo uždaryti prie vartų.“
29 Karalius tarė: „Jie pakėlė savo lazdą prieš liūtus, juos paleido ir atėjo pas mane. Liūtai džiaugėsi jais kaip šuo, sutikęs savo šeimininką.“
30 Ir Balaamas, Beoro sūnus, magas, atsakė karaliui: „Šitie magai yra tokie pat kaip mes.“
31 Taigi dabar siųskite jiems žinią, tegul jie ateina, ir mes juos išbandysime, ir karalius taip ir padarė.
32 Rytą faraonas pasikvietė Mozę ir Aaroną pas karalių. Jie paėmė Dievo lazdą ir, atėję pas karalių, kalbėjo jam:
33 Taip sako Viešpats, hebrajų Dievas: „Siųsk mano žmones, kad jie man tarnautų.“
34 Karalius jiems tarė: „Kas jumis patikės, kad esate Dievo pasiuntiniai ir atėjote pas mane jo įsakymu?“
35 Tad dabar padaryk stebuklą ar ženklą šiuo klausimu, ir tada tavo žodžiais bus tikima.
36 Aaronas skubiai išmetė lazdą iš rankos faraono ir jo tarnų akivaizdoje, ir lazda pavirto gyvate.
37 Ir burtininkai tai pamatė, ir kiekvienas numetė savo lazdą ant žemės, ir jos pavirto gyvatėmis.
38 Aarono lazdos gyvatė pakėlė galvą ir atvėrė snapą, kad prarytų magų lazdas.
39Balaamas, magas, atsakė: „Nuo senų laikų taip yra: gyvatė praryja savo draugę, ir gyviai ryja vienas kitą.“
40 Taigi dabar sugrąžink jį į lazdą, kaip buvo iš pradžių, ir mes taip pat sugrąžinsime savo lazdas į tokias, kokios jos buvo iš pradžių. Jei tavo lazda praris mūsų lazdas, tada žinosime, kad tavyje yra Dievo dvasia, o jei ne, tai tu esi tik amatininkas, panašus į mus.
41 Aaronas paskubėjo, ištiesė ranką ir sugriebė gyvatės uodegą, ir ji jo rankoje pavirto lazda. Tą patį padarė ir burtininkai su savo lazdomis. Kiekvienas čiupo savo gyvatės uodegą, ir jos tapo lazdomis kaip ir pradžioje.
42 Kai jiems buvo grąžintos lazdos, Aarono lazda prarijo jų lazdas.
43 Karalius, pamatęs tai, įsakė atnešti Egipto karalių metraščių knygą. Jie atnešė Egipto karalių metraščių knygą, kurioje buvo įrašyti visi Egipto stabai, nes jie manė joje rasti Viešpaties vardą, bet nerado.
44 Faraonas tarė Mozei ir Aaronui: „Štai aš neradau jūsų Dievo vardo, įrašyto šioje knygoje, ir jo vardo aš nežinau.“
45 Patarėjai ir išminčiai atsakė karaliui: „Girdėjome, kad hebrajų Dievas yra išminčių sūnus, senovės karalių sūnus.“
46 Faraonas atsisuko į Mozę ir Aaroną ir tarė jiems: „Aš nepažįstu Viešpaties, kurį jūs paskelbėte, ir nesiunčiau Jo tautos.“
47 Jie atsakė karaliui: „Viešpats, dievų Dievas, yra jo vardas, ir jis skelbė savo vardą mums nuo mūsų protėvių dienų ir siuntė mus, sakydamas: ‘Eikite pas faraoną ir pasakykite jam: ‘Siųsk mano žmones, kad jie man tarnautų’.
48 Tad dabar siųsk mus, kad galėtume tris dienas keliauti dykumoje ir ten jam aukoti, nes nuo mūsų kelionės į Egiptą laikų jis nepaėmė iš mūsų rankų nei deginamųjų aukų, nei atnašų, nei aukų. Jei mūsų nesiųsi, jo rūstybė užsidegs prieš tave ir jis ištiks Egiptą maru arba kardu.
49 Ir faraonas jiems tarė: „Papasakokite man apie jo galią ir galią.“ Jie jam atsakė: „Jis sukūrė dangų ir žemę, jūras ir visas jų žuvis, jis suformavo šviesą, sukūrė tamsą, pasiuntė lietų ant žemės ir ją laistė, išaugino žolę ir augalus, jis sukūrė žmones ir žvėris, miško gyvūnus, padangių paukščius ir jūros žuvis, ir jo burna jie gyvena ir miršta.“
50 Tikrai jis sukūrė tave tavo motinos įsčiose ir įdėjo į tave gyvybės alsavimą, užaugino tave ir pasodino į Egipto karališkąjį sostą, ir jis paims iš tavęs tavo alsavimą ir sielą ir sugrąžins tave į žemę, iš kurios buvai paimtas.

51 Karalius labai supyko dėl jų žodžių ir tarė jiems: „Kas iš visų tautų dievų gali tai padaryti? Mano upė yra mano, ir aš ją sau sukūriau.“
52 Jis juos išvijo ir įsakė Izraeliui sunkesnį darbą nei vakar ir anksčiau.
53 Mozė ir Aaronas išėjo iš karaliaus akivaizdos ir pamatė izraelitus sunkioje padėtyje, nes prižiūrėtojai buvo labai apsunkinę jų darbą.
54 Mozė sugrįžo pas Viešpatį ir tarė: „Kodėl tu blogai elgeisi su savo žmonėmis? Nuo tada, kai atėjau pasakyti faraonui, dėl ko mane siuntei, jis labai blogai elgėsi su izraelitais.“
55 Viešpats tarė Mozei: „Štai pamatysi, kad ištiesta ranka ir sunkūs marai faraonui leis Izraelio vaikams išeiti iš savo šalies.“
56 Mozė ir Aaronas gyveno Egipte tarp savo brolių, Izraelio vaikų.
57 O izraelitams egiptiečiai apkartino jų gyvenimus sunkiu darbu, kurį juos apkraudavo.

80 SKYRIUS

1 Po dvejų metų Viešpats vėl siuntė Mozę pas faraoną, kad išvestų izraelitus ir išleistų juos iš Egipto žemės.
2 Mozė nuėjo į faraono namus ir kalbėjo jam Viešpaties, kuris jį siuntė, žodžius, bet faraonas nenorėjo klausyti Viešpaties balso. Dievas pažadino savo galią Egipte prieš faraoną ir jo pavaldinius, ir Dievas ištiko faraoną ir jo žmones labai dideliais ir skaudžiais marais.
3 Viešpats per Aaroną pasiuntė visus Egipto vandenis, visas jų upes ir upes į kraują.
4 Kai egiptietis atėjo atsigerti ir semtis vandens, jis pažvelgė į savo ąsotį ir štai visas vanduo buvo pavirtęs krauju; ir kai jis atėjo gerti iš savo taurės, vanduo taurėje pavirto krauju.
5 Kai moteris minkė tešlą ir gamino maistą, jo išvaizda pavirsdavo į kraują.
6 Viešpats vėl siuntė ir išvedė varles visuose jų vandenyse, ir visos varlės atėjo į egiptiečių namus.
7 Kai egiptiečiai gėrė, jų pilvai prisipildė varlių, ir jie šoko savo pilvuose, kaip šoka upėje.
8 Ir visas jų geriamasis vanduo bei vanduo maisto ruošimui virto varlėmis, taip pat ir jiems gulint lovose, jų prakaitas veisėsi varlėmis.
9 Nepaisant viso to, Viešpaties rūstybė nuo jų neatslūgo, ir Jo ranka buvo ištiesta prieš visus egiptiečius, kad juos baustų visokiais sunkiais marais.
10 Jis pasiuntė ir išnaikino jų dulkes utėlėmis, ir utėlės Egipte išaugo iki dviejų alkūnių aukščio ant žemės.
11 Utėlių buvo labai daug žmonių ir gyvulių kūnuose, tarp visų Egipto gyventojų. Viešpats siuntė utėles ir karaliui bei karalienei, ir Egiptas labai sielvartavo dėl utėlių.
12 Nepaisant to, Viešpaties rūstybė neatslūgo, ir jo ranka vis dar buvo ištiesta virš Egipto.
13 Viešpats užsiuntė į Egiptą visokių laukinių žvėrių. Jie atėjo ir sunaikino visą Egiptą: žmones, gyvulius, medžius ir visa, kas buvo Egipte.
14 Viešpats siuntė ugnines gyvates, skorpionus, peles, žebenkštis, rupūžes ir kitus, ropojančius dulkėse.
15 Musės, širšės, blusos, blakės ir uodai – visi spiečiasi pagal savo rūšį.
16 Į Egiptą atkeliavo visokių roplių ir sparnuotų gyvūnų pagal savo rūšį ir labai erzino egiptiečius.
17 Blusos ir musės pateko į egiptiečių akis ir ausis.
18 Ir juos užpuolė širšė ir nuvijo, ir jie pasislėpė nuo jos savo kambariuose, o širšė juos vijosi.
19 Kai egiptiečiai pasislėpė nuo žvėrių spiečių, jie užrakino duris paskui save, ir Dievas įsakė jūroje esančiam Sulanutui išlipti ir įplaukti į Egiptą.
20 Ir ji turėjo ilgas rankas, dešimties alkūnių ilgio žmogaus alkūnę.
21 Ji užlipo ant stogų, atidengė gegnes ir grindis, jas supjovė, ištiesė ranką į namus, ištraukė spyną ir skląstį ir atidarė Egipto namus.
22 Paskui į Egipto namus užplūdo žvėrių spiečius, ir tie žvėrių spiečiai naikino egiptiečius, jiems labai liūdėdami.
23 Nepaisant to, Viešpaties rūstybė neatslūgo nuo egiptiečių, ir Jo ranka vis dar buvo ištiesta prieš juos.
24 Dievas siuntė marą, ir maras apėmė Egiptą – arklius, asilus, kupranugarius, galvijų ir avių bandas ir žmones.
25 Kai egiptiečiai anksti rytą atsikėlė varyti savo galvijus į ganyklą, jie rado visus jų galvijus nugaišusius.
26 Egipto galvijų telikdavo tik vienas iš dešimties, o iš Izraelio galvijų Gošene nė vienas nenugaišo.
27 Dievas pasiuntė egiptiečių kūnuose deginimą, kuris perplėšė jų odą, ir visiems egiptiečiams nuo kojų padų iki viršugalvių pasidarė stiprus niežulys.
28 Jų kūnuose buvo daug pūlinių, todėl jų kūnai nyko, kol supūtė ir supuvo.
29 Nepaisant to, Viešpaties rūstybė neatslūgo, ir Jo ranka vis dar buvo pakelta virš viso Egipto.
30 Viešpats siuntė labai smarkią krušą, kuri daužė jų vynmedžius, sulaužė vaismedžius ir juos išdžiovino, taip kad kruša užgriuvo juos.
31 Taip pat kiekviena žaliuojanti žolė sudžiūvo ir sunyko, nes tarp krušos nusileido ugnis, todėl kruša ir ugnis viską prarijo.
32 Nuo ugnies liepsnų ir krušos žuvo žmonės ir gyvuliai, o visi jauni liūtai išseko.
33 Viešpats pasiuntė ir atvedė į Egiptą daugybę skėrių: Haselą, Salomą, Chargolą ir Chagolę – visų rūšių skėrių, kurie prarijo visa, kas buvo likę nuo krušos.
34 Egiptiečiai džiaugėsi skėriais, nors ir rijo lauko derlių. Jie jų gausiai sugaudė ir sūdė maistui.
35 Viešpats sukėlė galingą jūros vėją, kuris nunešė visus skėrius, net ir tuos, kurie buvo sūdyti, ir sustūmė juos į Raudonąją jūrą; nė vienas skėris neliko Egipto ribose.
36 Dievas siuntė Egiptui tamsą, ir visa Egipto žemė bei Patrosas tris dienas buvo taip tamsu, kad žmogus, pakeldamas ranką prie burnos, negalėjo matyti savo rankos.
37 Tuo metu mirė daug Izraelio žmonių, kurie buvo maištavę prieš Viešpatį, nenorėjo klausyti Mozės ir Aarono ir netikėjo jais, kad Dievas juos siuntė.
38 Ir kas buvo sakęs: „Mes neišeisime iš Egipto, kad nemirtume iš bado apleistoje dykumoje“, ir kas neklausė Mozės balso?
39 Viešpats juos baudė tris tamsos dienas, ir izraelitai juos palaidojo tomis dienomis, egiptiečiams apie tai nežinant ir nesidžiaugiant dėl jų.
40 Ir tris dienas Egipte buvo labai didelė tamsa, ir kiekvienas, kuris stovėjo, kai atėjo tamsa, liko stovėti savo vietoje; kas sėdėjo, liko sėdėti; kas gulėjo, liko gulėti toje

pačioje būsenoje; o kas ėjo, liko sėdėti ant žemės toje pačioje vietoje; ir taip nutiko visiems egiptiečiams, kol tamsa praėjo.
41 Ir tamsos dienos praėjo, ir Viešpats pasiuntė Mozę ir Aaroną pas izraelitus, sakydamas: „Švęskite savo šventę ir surengkite savo Paschą, nes štai aš ateisiu nakties viduryje pas visus egiptiečius ir iššudysiu visus jų pirmagimius, nuo žmogaus pirmagimio iki gyvulio pirmagimio. Ir kai pamatysiu jūsų Paschą, aš jus aplenksiu.“
42 Izraelitai tą naktį padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei ir Aaronui.
43 Ir atsitiko vidurnaktį, kad Viešpats išėjo per Egiptą ir iššudė visus egiptiečių pirmagimius, nuo žmonių pirmagimių iki gyvulių pirmagimių.
44 Naktį faraonas atsikėlė kartu su visais savo tarnais ir visais egiptiečiais. Tą naktį visame Egipte kilo didelis verksmas, nes nebuvo namų, kuriuose nebūtų lavono.
45 Taip pat Egipto pirmagimių atvaizdai, išraižyti jų namų sienose, buvo sunaikinti ir nukrito ant žemės.
46 Netgi jų pirmagimių, kurie mirė prieš tai ir kuriuos jie buvo palaidoję savo namuose, kaulus tą naktį Egipto šunys išrovė ir nutempė pas egiptiečius bei sumetė prieš juos.
47 Visi egiptiečiai pamatė šią netikėtą juos ištikusią nelaimę ir ėmė garsiai šaukti.
48 Tą naktį verkė visos Egipto šeimos, kiekvienas dėl savo sūnaus ir kiekvienas dėl savo dukters, pirmagimės. Tą naktį Egipto triukšmas buvo girdimas iš tolo.
49 Tą naktį faraono duktė Batija išėjo su karaliumi ieškoti Mozės ir Aarono jų namuose, ir jie rado juos valgančius, geriančius ir besilinksminančius su visu Izraeliu.
50 Ir Batija tarė Mozei: „Ar tai atlygis už gera, kurį tau padariau, tave užauginusi ir ištvėrusi, o tu užleidai šią nelaimę man ir mano tėvo namams?“
51 Mozė jai tarė: „Viešpats tikrai siuntė Egiptui dešimt negandų; ar kuri nors iš jų tave paveikė? Ar kuri nors iš jų tave paveikė?“ Ji atsakė: „Ne.“
52 Mozė jai tarė: „Nors tu esi pirmagimis savo motinai, vis tiek nemirsi, ir Egipte tavęs neatsitiks jokia nelaimė.“
53 Ji tarė: „Kokia man iš to nauda, kai matau karalių, savo brolį, visus jo namiškius ir pavaldinius šioje nelaimėje, kurių pirmagimiai žūsta kartu su visais Egipto pirmagimiais?“
54 Mozė jai tarė: „Tikrai tavo brolis, jo namai ir pavaldiniai, Egipto šeimos, nenorėjo klausyti Viešpaties žodžių, todėl juos ištiko ši nelaimė.“
55 Egipto karalius faraonas priėjo prie Mozės, Aarono ir kai kurių izraelitų, kurie buvo su jais toje vietoje, ir meldėsi jiems, sakydamas:
56 Pakelkite rankas ir pasiimkite savo brolius, visus izraelitus, kurie yra krašte, kartu su jų avimis, galvijais ir visa, kas jiems priklauso. Nieko tenepalieka. Melskitės už mane Viešpačiui, savo Dievui.
57 Mozė tarė faraonui: „Nors tu esi savo motinos pirmagimis, nebijok, nes nemirsi, nes Viešpats įsakė tau gyventi, kad parodytų tau savo didelę galią ir stiprią ištiestą ranką.“
58 Ir faraonas įsakė išsiųsti izraelitus, ir visi egiptiečiai suskubo juos išsiųsti, nes jie sakė: „Mes visi žūstame“.
59 Ir visi egiptiečiai išsiuntė izraelitus su dideliais turtais – avimis, galvijais ir brangiais daiktais, pagal Viešpaties priesaiką tarp jo ir mūsų tėvo Abraomo.
60 Izraelitai naktį delsė išeiti, ir kai egiptiečiai atėjo pas juos, norėdami juos išvesti, jie jiems tarė: „Ar mes vagys, kad išeitume naktį?“
61 Izraelitai prašė iš egiptiečių sidabrinių ir auksinių indų bei drabužių, ir izraelitai apiplėšė egiptiečius.
62 Mozė skubiai atsikėlė ir nuėjo prie Egipto upės, ir iš ten parnešė Juozapo karstą, ir pasiėmė jį su savimi.
63 Izraelitai taip pat atsinešė kiekvienas savo tėvo karstą ir kiekvienas savo giminės karstus.

81 SKYRIUS

1 Izraelitai keliavo iš Ramzio į Sukotą, apie šešis šimtus tūkstančių pėsčiųjų vyrų, neskaičiuojant mažylių ir jų žmonų.
2 Su jais ėjo ir mišri minia žmonių, avių ir galvijų, net daugybė galvijų.
3 Izraelitų, gyvenančių Egipto žemėje sunkiame varge, viešnagė truko du šimtus dešimt metų.
4 Po dviejų šimtų dešimties metų Viešpats galinga ranka išvedė izraelitus iš Egipto.
5 Izraelitai keliavo iš Egipto, iš Gošeno ir iš Ramzio ir pirmojo mėnesio penkioliktą dieną apsistojo Sukote.
6 Egiptiečiai laidojo visus savo pirmagimius, kuriuos Viešpats buvo nubaudęs, ir visi egiptiečiai laidojo savo nužudytuosius tris dienas.
7 Izraelitai keliavo iš Sukotų ir apsistojo Etome, dykumos gale.
8 Trečią dieną po to, kai egiptiečiai palaidojo savo pirmagimius, daugelis vyrų pakilo iš Egipto ir persekiojo Izraelį, norėdami jį sugrąžinti į Egiptą, nes jie atgailavo, kad išleido izraelitus iš jų vergijos.
9 Ir vienas vyras tarė savo kaimynui: „Mozė ir Aaronas tikrai kalbėjo faraonui, sakydami: ‘Mes keliausime tris dienas per dykumą ir aukosime Viešpačiui, mūsų Dievui’.
10 Tad dabar atsikelkime anksti rytą ir parveskime juos atgal. Jei jie grįš su mumis į Egiptą pas savo šeimininkus, tada žinosime, kad jie pasitiki mumis. Bet jei jie negrįš, mes kovosime su jais ir priversime juos grįžti su didele jėga ir stipria ranka.
11 Rytą atsikėlė visi faraono didikai, o su jais apie septynis šimtus tūkstančių vyrų, ir tą dieną jie išėjo iš Egipto į vietą, kur gyveno izraelitai.
12 Visi egiptiečiai matė Mozę, Aaroną ir visus izraelitus sėdinčius priešais Pi-Hahirotą, valgančius, geriančius ir švenčiančius Viešpaties šventę.
13 Visi egiptiečiai sakė izraelitams: „Jūs tikrai sakėte: ‘Mes keliausime tris dienas per dykumą, aukosime savo Dievui ir grįšime’.
14 Taigi šiandien jau penkios dienos nuo tada, kai išėjote. Kodėl negrįžtate pas savo šeimininkus?
15 Mozė ir Aaronas jiems atsakė: „Viešpats, mūsų Dievas, mums paliudijo, sakydamas: ‘Jūs daugiau nebegrįšite į Egiptą, bet mes keliausime į žemę, tekantį pienu ir medumi,’ kaip Viešpats, mūsų Dievas, prisiekė mūsų protėviams duoti mums’.
16 Kai Egipto didikai pamatė, kad izraelitai jų neklausė ir negrįžo į Egiptą, jie susibūrė kovoti su Izraeliu.
17 Viešpats sustiprino izraelitų širdis prieš egiptiečius, todėl jie juos smarkiai sumušė. Mūšis siautėjo prieš

egiptiečius, ir visi egiptiečiai bėgo nuo izraelitų, nes daugelis jų žuvo nuo izraelitų rankos.
18 Faraono didikai nuvyko į Egiptą ir pranešė faraonui: „Izraelio vaikai pabėgo ir daugiau nebegrįš į Egiptą, ir taip mums kalbėjo Mozė ir Aaronas.“
19 Faraonas, tai išgirdęs, nusigręžė nuo Izraelio ir visų jo pavaldinių. Jie gailėjosi, kad išsiuntė Izraelį. Visi egiptiečiai patarė faraonui vytis izraelitus, kad jie grįžtų prie savo naštos.
20 Ir jie klausė kiekvienas savo broliui: „Ką mes padarėme, kad išleidome Izraelį iš mūsų vergijos?“
21 Viešpats sustiprino visų egiptiečių širdis, kad jie persekiotų izraelitus, nes Viešpats panorėjo sunaikinti egiptiečius Raudonojoje jūroje.
22 Faraonas pakilo, įkinkė savo vežimą ir įsakė susirinkti visiems egiptiečiams. Neliko nė vieno vyro, išskyrus mažylius ir moteris.
23 Visi egiptiečiai išėjo su faraonu vytis izraelitų, o Egipto stovykla buvo nepaprastai didelė ir sunki, apie dešimt šimtų tūkstančių vyrų.
24 Visa ši stovykla vijosi izraelitus, kad sugrąžintų juos į Egiptą, ir pasiekė juos, stovyklaujančius prie Raudonosios jūros.
25 Izraelitai pakėlė akis ir pamatė visus egiptiečius, juos vejančius. Izraelitai labai išsigando ir šaukėsi Viešpaties.
26 Dėl egiptiečių izraelitai pasidalijo į keturias grupes, ir jų nuomonės buvo skirtingos, nes jie bijojo egiptiečių, ir Mozė kalbėjosi su kiekvienu iš jų.
27 Pirmasis būrys buvo iš Rubeno, Simeono ir Isacharo palikuonių, ir jie nusprendė pulti jūroje, nes labai bijojo egiptiečių.
28 Mozė jiems tarė: „Nebijokite, stovėkite vietoje ir stebėkite Viešpaties išgelbėjimą, kurį Jis šiandien jums įvykdys.“
29 Antrasis skyrius buvo iš Zabulono, Benjamino ir Naftalio palikuonių, ir jie nusprendė grįžti į Egiptą su egiptiečiais.
30 Mozė jiems tarė: „Nebijokite! Kaip šiandien matėte egiptiečius, taip daugiau jų nebematysite per amžius.“
31Trečiąjį būrį sudarė Judo ir Juozapo palikuonys, ir jie nusprendė eiti pasitikti egiptiečių ir su jais kovoti.
32 Mozė jiems tarė: „Stovėkite savo vietose, nes Viešpats kovos už jus, o jūs tylėkite.“
33 Ketvirtasis skyrius buvo Levio, Gado ir Ašero palikuonys. Jie nusprendė eiti pas egiptiečius ir juos sugėdinti. Mozė jiems tarė: „Pasilikite savo vietose ir nebijokite, tik šaukitės Viešpaties, kad išgelbėtų jus iš jų rankų.“
34 Po to Mozė pakilo iš žmonių tarpo ir meldėsi Viešpačiui, tardamas:
35 Viešpatie, visos žemės Dieve, išgelbėk dabar savo tautą, kurią išvedei iš Egipto, ir neleisk egiptiečiams girtis, kad jų yra jėga ir galia.
36 Tada Viešpats tarė Mozei: „Kodėl šaukiuosi manęs? Kalbėk izraelitams, kad jie eitų, o tu ištiesk savo lazdą virš jūros ir ją perskirsk, kad izraelitai pereitų per ją.“
37 Mozė taip ir padarė, pakėlė lazdą virš jūros ir ją perskyrė.
38 Ir jūros vandenys pasidalijo į dvylika dalių, ir izraelitai perėjo pėsčiomis, apsiavę batais, kaip žmogus eina paruoštu keliu.
39 Ir Viešpats per Mozę ir Aaroną parodė izraelitams savo stebuklus Egipte ir jūroje.
40 Ir kai izraelitai įžengė į jūrą, egiptiečiai sekė paskui juos, ir jūros vandenys vėl užliejo juos, ir jie visi nuskendo vandenyje, ir neliko nė vieno žmogaus, išskyrus faraoną, kuris dėkojo Viešpačiui ir juo tikėjo, todėl Viešpats neleido jam žūti kartu su egiptiečiais tuo metu.
41 Viešpats įsakė angelui paimti jį iš egiptiečių, kurie išmetė jį į Ninevės žemę, ir jis ilgą laiką ją valdė.
42 Tą dieną Viešpats išgelbėjo Izraelį iš Egipto rankos, ir visi izraelitai matė, kad egiptiečiai žuvo, ir jie matė didžią Viešpaties ranką, kurią Jis padarė Egipte ir jūroje.
43 Tada Mozė ir izraelitai giedojo šią giesmę Viešpačiui tą dieną, kai Viešpats privertė egiptiečius parklupti prieš juos.
44 Visas Izraelis vieningai giedojo: „Giedosiu Viešpačiui, nes Jis labai išaukštintas! Žirgą ir raitelį Jis įmetė į jūrą. Štai tai parašyta Dievo įstatymo knygoje.“
45 Po to izraelitai leidosi į kelionę ir apsistojo Maroje. Viešpats davė izraelitams Maros vietoje įstatymus ir įstatymus, ir Viešpats įsakė izraelitams vaikščioti visais jo keliais ir jam tarnauti.
46 Jie keliavo iš Maros ir atėjo į Elimą. Elime buvo dvylika vandens šaltinių ir septyniasdešimt datulių medžių, o vaikai ten prie vandens buvo įsikūrę stovykloje.
47 Jie keliavo iš Elimo ir atvyko į Sino dykumą antrojo mėnesio penkioliktą dieną po išvykimo iš Egipto.
48 Tuo metu Viešpats davė izraelitams valgyti maną, ir Viešpats kasdien liejo maistą iš dangaus izraelitams.
49 Izraelitai valgė maną keturiasdešimt metų, per visas dienas, kurias jie buvo dykumoje, kol atėjo į Kanaano žemę, kad ją paveldėtų.
50 Jie iškeliavo iš Sino dykumos ir apsistojo Aluše.
51 Iš Alušo jie iškeliavo ir apsistojo Refidime.
52 Izraelitams esant Refidime, Amalekas, Elifazo sūnus, Ezavo sūnaus, Zefo brolio, išėjo kovoti su Izraeliu.
53 Jis atsivedė aštuonis šimtus vieną tūkstantį vyrų – magų ir žynių – ir pasiruošė mūšiui su Izraeliu Refidime.
54 Jie kovojo su Izraeliu dideliu ir žiauriu mūšiu, ir Viešpats atidavė Amaleką ir jo žmones į Mozės, Izraelio vaikų ir Jozuės, Nūno sūnaus, efratiečio, Mozės tarno, rankas.
55 Izraelitai sutriuškino Amaleką ir jo žmones kardu, bet kova izraelitams buvo labai nuožmi.
56 Viešpats tarė Mozei: „Įrašyk tai į knygą kaip atminimą ir įdėk ją į savo tarno Jozuės, Nūno sūnaus, rankas. Įsakyk izraelitams: ‘Kai ateisi į Kanaano žemę, visiškai ištrinsi Amaleko atminimą iš po dangaus’.
57 Mozė taip ir padarė. Jis paėmė knygą ir užrašė ant jos šiuos žodžius:
58 Atsimink, ką Amalekas tau padarė kelyje, kai išėjai iš Egipto.
59 Kurie sutiko tave kelyje ir puolė tavo užnugarį, tuos, kurie silpnai sekė tavo nugaroje, kai buvai silpnas ir pavargęs.
60 Todėl, kai Viešpats, tavo Dievas, bus suteikęs tau poilsį nuo visų tavo priešų aplinkinėje žemėje, kurią Viešpats, tavo Dievas, duoda tau paveldėti, ištrinsi Amaleko atminimą iš po dangaus – jo nepamirši.
61 O jei karalius pasigailės Amaleko, jo atminimo ar jo palikuonių, štai aš iš to pareikalausiu ir pašalinsiu jį iš jo tautos.

62 Mozė visa tai surašė į knygą ir įsakė izraelitams visa tai.

82 SKYRIUS

1 Izraelitai iškeliavo iš Refidimo ir trečią mėnesį po išėjimo iš Egipto apsistojo Sinajaus dykumoje.
2 Tuo metu atėjo midjanietis Reuelis, Mozės uošvis, su savo dukra Cipora ir dviem jos sūnumis, nes jis buvo girdėjęs apie Viešpaties stebuklus, kuriuos Jis buvo padaręs Izraeliui, išgelbėdamas juos iš Egipto rankos.
3 Reuelis atėjo pas Mozę į dykumą, kur šis buvo įsikūręs, kur buvo Dievo kalnas.
4 Mozė išėjo pasitikti savo uošvio su didele pagarba, ir visas Izraelis buvo su juo.
5 Reuelis ir jo vaikai daug dienų pasiliko tarp izraelitų, ir nuo tos dienos Reuelis pažino Viešpatį.
6 Trečią mėnesį po izraelitų išėjimo iš Egipto, šeštąją dieną, Viešpats davė izraelitams dešimt įsakymų ant Sinajaus kalno.
7 Visas Izraelis išgirdo visus šiuos įsakymus ir tą dieną labai džiaugėsi Viešpačiu.
8 Viešpaties šlovė nusileido ant Sinajaus kalno, ir jis pašaukė Mozę, ir Mozė atėjo debesies viduryje ir užlipo į kalną.
9 Mozė buvo ant kalno keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų; jis nevalgė duonos ir negėrė vandens, ir Viešpats mokė jį įstatų ir įsakymų, kad pamokytų Izraelio vaikus.
10 Ir Viešpats užrašė dešimt įsakymų, kuriuos Jis buvo davęs Izraelio vaikams, ant dviejų akmeninių plokščių, kurias Jis davė Mozei, kad įsakytų Izraelio vaikams.
11 Praėjus keturiasdešimčiai dienų ir keturiasdešimčiai naktų, kai Viešpats baigė kalbėti su Moze ant Sinajaus kalno, Viešpats davė Mozei akmens plokštes, parašytas Dievo pirštu.
12 Izraelitai, pamatę, kad Mozė delsia nusileisti nuo kalno, susirinko aplink Aaroną ir tarė: „Mes nežinome, kas nutiko šiam vyrui Mozei.“
13 Tad dabar kelkis ir padaryk mums dievą, kuris eitų pirma mūsų, kad nenumirtum.
14 Aaronas labai išsigando žmonių, todėl įsakė jiems atnešti jam aukso, ir jis iš jo nuliedino veršį žmonėms.
15 Viešpats tarė Mozei, prieš jam nulipant nuo kalno: „Nusileisk, nes tavo tauta, kurią išvedei iš Egipto, sugedo.“
16 Jie nusiliepė veršį ir jam lenkėsi. Taigi dabar atsitraukite nuo manęs, kad galėčiau juos sunaikinti nuo žemės paviršiaus, nes jie – kietasprandžiai žmonės.
17 Mozė maldavo Viešpaties veido ir meldėsi Viešpačiui už žmones dėl veršio, kurį jie buvo pasidarę. Po to jis nužengė nuo kalno, o jo rankose buvo dvi akmeninės plokštės, kurias Dievas buvo jam davęs, kad įsakytų izraelitams.
18 Kai Mozė priartėjo prie stovyklos ir pamatė veršį, kurį žmonės buvo pasidarę, Mozės pyktis užsidegė ir jis sudaužė plokštes po kalnu.
19 Mozė atėjo į stovyklą, paėmė veršį, sudegino jį ugnyje, sutrynė iki smulkių dulkių, išbarstė ant vandens ir davė izraelitams atsigerti.
20 Ir apie tris tūkstančius vyrų, kurie buvo pasidarę veršį, žuvo vieni nuo kitų kardų.
21 Kitą dieną Mozė tarė žmonėms: „Aš užlipsiu pas Viešpatį, galbūt atliksiu permaldavimą už jūsų nuodėmes, kuriomis nusidėjote Viešpačiui.“
22 Mozė vėl užkopė pas Viešpatį ir pasiliko su juo keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų.
23 Keturiasdešimt dienų Mozė maldavo Viešpatį už Izraelio vaikus, ir Viešpats išklausė Mozės maldą, ir Viešpats išklausė jo maldą už Izraelį.
24 Tada Viešpats įsakė Mozei iškalti dvi akmenines plokštes ir atnešti jas Viešpačiui, kad jis ant jų užrašytų dešimt įsakymų.
25 Mozė taip ir padarė. Jis nulipo žemyn, iškalė dvi plokštes ir užkopė į Sinajaus kalną pas Viešpatį. Viešpats užrašė ant plokščių dešimt įsakymų.
26 Mozė dar pasiliko su Viešpačiu keturiasdešimt dienų ir keturiasdešimt naktų, ir Viešpats mokė jį įsakymų ir įsakų, kad juos perduotų Izraeliui.
27 Viešpats įsakė jam Izraelio vaikams pastatyti Viešpačiui šventyklą, kad jo vardas joje būtų. Viešpats parodė jam šventyklos ir visų jos reikmenų atvaizdą.
28 Praėjus keturiasdešimčiai dienų, Mozė nulipo nuo kalno, laikydamas rankoje dvi lenteles.
29 Mozė atėjo pas izraelitus ir perdavė jiems visus Viešpaties žodžius, mokydamas juos įstatymų, įstatų ir įsakymų, kurių Viešpats jį buvo išmokęs.
30 Ir Mozė perdavė izraelitams Viešpaties žodį, kad jam būtų pastatyta šventykla, kad jis gyventų tarp izraelitų.
31 Žmonės labai džiaugėsi visu tuo geru, ką Viešpats buvo jiems pažadėjęs per Mozę, ir sakė: „Mes darysime visa, ką Viešpats tau pažadėjo.“
32 Žmonės pakilo kaip vienas ir aukojo dosnias aukas Viešpaties šventyklai, kiekvienas atnešė auką Viešpačiui šventyklos darbams ir visai jos tarnybai.
33 Visi izraelitai atnešė kiekvienas iš savo turimų daiktų Viešpaties šventyklos darbams: aukso, sidabro, vario ir visokių daiktų, kurie buvo reikalingi šventyklai.
34 Visi išminčiai, kurie buvo įpratę prie darbo, atėjo ir padarė Viešpaties šventyklą, kaip Viešpats buvo įsakęs, kiekvienas savo darbą, kuriame buvo įpratęs. Visi išminčiai padarė šventyklą, jos reikmenis ir visus šventos tarnybos reikmenis, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.
35 Ir šventyklos, Padangtės, darbai buvo baigti po penkių mėnesių, ir izraelitai padarė visa, ką Viešpats buvo įsakęs Mozei.
36 Jie atnešė Mozei šventyklą ir visus jos reikmenis; taip padarė izraelitai, kaip atvaizdą Viešpats buvo parodęs Mozei.
37 Mozė pamatė darbą ir štai jie padarė, kaip Viešpats jam buvo įsakęs, ir Mozė juos palaimino.

83 SKYRIUS

1 Dvylikto mėnesio dvidešimt trečiąją dieną Mozė paėmė Aaroną ir jo sūnus, apvilko juos jų drabužiais, patepė juos ir padarė su jais, kaip Viešpats jam buvo įsakęs. Mozė aukojo visas aukas, kurias Viešpats jam tą dieną buvo įsakęs.
2 Tada Mozė pasiėmė Aaroną ir jo sūnus ir tarė jiems: „Septynias dienas pasilikite prie Palapinės įėjimo, nes taip man įsakyta.“

3 Aaronas ir jo sūnūs padarė visa, ką Viešpats buvo jiems įsakęs per Mozę, ir septynias dienas pasiliko prie Palapinės įėjimo.
4 Aštuntą dieną, kuri yra pirmojo mėnesio pirmoji diena, antraisiais metais po izraelitų išvykimo iš Egipto, Mozė pastatė šventovę ir sudėjo visus palapinės reikmenis bei visus šventovės reikmenis. Jis padarė visa, ką Viešpats jam buvo įsakęs.
5 Mozė pasišaukė Aaroną ir jo sūnus, ir jie atnešė deginamąją auką ir auką už nuodėmę už save ir izraelitus, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.
6 Tą dieną du Aarono sūnūs, Nadabas ir Abihuvas, paėmė svetimą ugnį ir atnešė ją Viešpaties akivaizdoje, kuris jiems nebuvo įsakęs. Ir ugnis, išsiveržusi iš Viešpaties akivaizdos, juos prarijo, ir jie mirė Viešpaties akivaizdoje tą dieną.
7 Tą dieną, kai Mozė baigė statyti šventyklą, Izraelio vaikų kunigaikščiai pradėjo nešti savo atnašas Viešpačiui aukuro pašventinimui.
8 Ir jie aukojo savo aukas kiekvienas kunigaikštis vieną dieną, po vieną kunigaikštį kiekvieną dieną dvylika dienų.
9 Ir visas aukas, kurias jie atnešė, kiekvienas savo dieną: sidabrinį dėtuvę, sveriančią šimtą trisdešimt šekelių, sidabrinę taurę, sveriančią septyniasdešimt šekelių pagal šventyklos šekelį, abu pilnus smulkių miltų, apšlakstytų aliejumi, duonos aukai.
10 Vienas šaukštas, sveriantis dešimt aukso šekelių, pilnas smilkalų.
11 Vienas jaunas jautis, vienas avinas ir vienas metinis ėriukas deginamajai aukai.
12 ir vieną ožį aukai už nuodėmę.
13 Ir padėkos aukai du jaučius, penkis avinus, penkis ožius, penkis metinius avinėlius.
14 Taip darė dvylika Izraelio kunigaikščių diena iš dienos, kiekvienas savo dieną.
15 Ir būtent po to, tryliktąją mėnesio dieną, Mozė įsakė izraelitams švęsti Paschą.
16 Izraelitai šventė Paschą nustatytu laiku, keturioliktą mėnesio dieną, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei. Taip izraelitai ir padarė.
17 Antro mėnesio pirmąją dieną Viešpats tarė Mozei:
18 Suskaičiuok visus Izraelio vaikų vyrus nuo dvidešimties metų ir vyresnius – tu, tavo brolis Aaronas ir dvylika Izraelio kunigaikščių.
19 Mozė taip ir padarė. Aaronas atėjo su dvylika Izraelio kunigaikščių, ir jie suskaičiavo izraelitus Sinajaus dykumoje.
20 Izraelitų, suskaičiuotų pagal jų protėvių namus nuo dvidešimties metų ir vyresnių, buvo šeši šimtai trys tūkstančiai penki šimtai penkiasdešimt.
21 Levio palikuonys nebuvo priskaičiuoti prie savo brolių, Izraelio vaikų.
22 Visų Izraelio vaikų vyriškos lyties asmenų nuo vieno mėnesio amžiaus buvo dvidešimt du tūkstančiai du šimtai septyniasdešimt trys.
23 Levio palikuonių, nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresnių, buvo dvidešimt du tūkstančiai.
24 Mozė paskyrė kunigus ir levitus, kiekvieną prie savo tarnybos ir naštų, kad tarnautų Padangtės šventovėje, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei.
25 O dvidešimtąją mėnesio dieną debesis buvo pašalintas nuo Liudytojų palapinės.
26 Tuo metu izraelitai tęsė savo kelionę iš Sinajaus dykumos ir keliavo tris dienas. Debesis nusileido ant Parano dykumos. Ten Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, nes jie buvo supykdę Viešpatį, prašydami jo maisto, kad galėtų pavalgyti.
27 Viešpats išklausė jų balsą ir davė jiems mėsos, kuria jie valgė visą mėnesį.
28 Bet po to Viešpaties rūstybė užsidegė prieš juos, ir Jis ištiko juos didelėmis žudynėmis, ir jie buvo palaidoti toje vietoje.
29 Izraelitai pavadino tą vietą Kebrot Hattaava, nes ten laidodavo žmones, geidžiančius kūno.
30 Iškeliavę iš Kebrot Hattaavos, jie apsistojo Hazerote, Parano dykumoje.
31 Izraelitams esant Hazerote, Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Mirjamą dėl Mozės, ir ji tapo raupsuota, balta kaip sniegas.
32 Ji buvo uždaryta už stovyklos ribų septynias dienas, kol po raupsų buvo sugrąžinta.
33 Paskui izraelitai išvyko iš Hazeroto ir apsistojo Parano dykumos pakraštyje.
34 Tuo metu Viešpats įsakė Mozei pasiųsti dvylika vyrų iš Izraelio vaikų, po vieną vyrą iš kiekvienos giminės, kad eitų ir išžvalgytų Kanaano žemę.
35 Mozė pasiuntė dvylika vyrų, ir jie atėjo į Kanaano žemę jos išžvalgyti ir ištirti. Jie išžvalgė visą žemę nuo Sino dykumos iki Rechobo, arčiau Chamoto.
36 Po keturiasdešimties dienų jie atėjo pas Mozę ir Aaroną ir pranešė jam visa, kas buvo jų širdyse. Dešimt vyrų pranešė izraelitams blogą kalbą apie kraštą, kurį jie buvo išžvalgę, sakydami: „Geriau mums grįžti į Egiptą, negu eiti į šitą kraštą, kuris praryja savo gyventojus“.
37 Bet Jozuė, Nūno sūnus, ir Kalebas, Jefunės sūnus, iš tų, kurie žvalgė tą kraštą, sakė: „Kraštas yra labai geras“.
38 Jei Viešpats mumis džiaugsis, jis mus nuves į šią žemę ir duos ją mums, nes tai šalis, tekanti pienu ir medumi.
39 Bet izraelitai jų neklausė ir paklausė dešimties vyrų, kurie buvo paskleidę blogą gandą apie kraštą, žodžių.
40 Viešpats išgirdo Izraelio vaikų murmėjimą ir, supykęs, prisiekė:
41 Tikrai nė vienas šios piktos kartos vyras, sulaukęs dvidešimties metų ir vyresnis, nematys žemės, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuę.
42 Bet ši nedora karta tikrai žus šioje dykumoje, o jų vaikai ateis į tą žemę ir ją paveldės; todėl Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį, ir Jis leido jiems klajoti dykumoje keturiasdešimt metų iki tos nedoros kartos pabaigos, nes jie nesekė Viešpaties.
43 Žmonės ilgą laiką gyveno Parano dykumoje, o vėliau keliavo į dykumą Raudonosios jūros keliu.

84 SKYRIUS

1Tuo metu Korachas, Levio sūnaus Kehato sūnaus Jecero sūnus, pasiėmė daug izraelitų vyrų ir jie sukilo bei ginčijosi su Moze, Aaronu ir visa bendrija.
2 Viešpats supyko ant jų, ir žemė atvėrė savo burną ir prarijo juos, jų namus ir visa, kas jiems priklausė, ir visus Koracho vyrus.

3 Po to Dievas leido žmonėms ilgą laiką eiti aplinkiniu keliu per Seiro kalną.
4 Tuo metu Viešpats tarė Mozei: „Nekurstyk karo prieš Ezavo vaikus, nes Aš tau neduosiu nieko iš jų, kas jiems priklauso, kiek koja galėtų ant jo atsistoti, nes Aš daviau Seyro kalną Ezavui paveldėti.
5 Todėl Ezavo vaikai anksčiau kovojo su Seyro vaikais, ir Viešpats atidavė Seyro vaikus į Ezavo vaikų rankas ir sunaikino juos prieš juos, ir Ezavo vaikai gyveno jų vietoje iki šios dienos.
6 Todėl Viešpats tarė izraelitams: „Nekariaukite su savo broliais Ezavo vaikais, nes jų žemėje jums niekas nepriklauso. Maisto galite pirkti už pinigus ir jį valgyti, vandens galite pirkti už pinigus ir jį gerti.
7 Ir izraelitai darė pagal Viešpaties žodį.
8 Izraelitai ilgą laiką vaikščiojo dykumoje, aplink Sinajaus kalno keliu, ir nelietė Ezavo vaikų. Jie išbuvo toje srityje devyniolika metų.
9 Tuo metu mirė Kitimų karalius Latinas, keturiasdešimt penktaisiais savo valdymo metais, tai yra keturioliktaisiais Izraelio vaikų išėjimo iš Egipto metais.
10 Ir jie palaidojo jį jo vietoje, kurią jis buvo pasistatęs Kitimų žemėje, ir Abimnas karaliavo jo vietoje trisdešimt aštuonerius metus.
11 Tomis dienomis, praėjus devyniolikai metų, izraelitai perėjo Ezavo vaikų ribą ir perėjo Moabo dykumos kelią.
12 Viešpats tarė Mozei: „Neapgulk Moabo ir nekovok su juo, nes Aš tau nieko neduosiu iš jo žemės.“
13 Izraelitai devyniolika metų ėjo Moabo dykumos keliu ir nekariavo su jais.
14 Trisdešimt šeštaisiais izraelitų išėjimo iš Egipto metais Viešpats ištiko amoritų karalių Sihoną, ir jis pradėjo karą bei išėjo kovoti su Moabo vaikais.
15 Sihonas siuntė pasiuntinius pas Beorą, Janeaso sūnų, Balaamo sūnaus, Egipto karaliaus patarėją, ir pas jo sūnų Balaamą, kad prakeiktų Moabą ir atiduotų jį Sihonui.
16 Pasiuntiniai nuėjo ir pargabeno Janeaso sūnų Beorą ir jo sūnų Balaamą iš Petoro Mesopotamijoje. Taip Beoras ir jo sūnus Balaamas atvyko į Sihono miestą ir prakeikė Moabą ir jo karalių amoritų karaliaus Sihono akivaizdoje.
17 Taigi Sihonas išėjo su visa savo kariuomene ir, žygiuodamas į Moabą, kovojo su jais ir juos nugalėjo. Viešpats atidavė juos į jo rankas, o Sihonas nužudė Moabo karalių.
18 Ir Sihonas mūšyje užėmė visus Moabo miestus; jis taip pat atėmė iš jų Hešboną, nes Hešbonas buvo vienas iš Moabo miestų. Sihonas apgyvendino savo kunigaikščius ir didikus Hešbone, ir Hešbonas tais laikais priklausė Sihonui.
19 Todėl palyginimų kalbėtojai Beoras ir jo sūnus Balaamas tarė šiuos žodžius: „Ateikite į Hešboną, Sihono miestas bus atstatytas ir įtvirtintas“.
20 Vargas tau, Moabe! Tu pražuvęs, Kemošo tauta! Štai tai parašyta Dievo įstatymo knygoje.
21 Sihonui nugalėjus Moabą, jis pastatė sargybinius miestuose, kuriuos buvo atėmęs iš Moabo. Mūšyje į Sihono rankas krito nemažai Moabo vaikų, ir jis paėmė daug jų, sūnų ir dukterų, ir nužudė jų karalių; tad Sihonas grįžo į savo kraštą.
22 Sihonas davė Beorui ir jo sūnui Balaamui daug dovanų – sidabro ir aukso, o tada juos paleido, ir jie išvyko į Mesopotamiją, į savo namus ir šalį.
23 Tuo metu visi izraelitai išėjo iš Moabo dykumos kelio, sugrįžo ir apsupo Edomo dykumą.
24 Taigi visa bendruomenė atėjo į Sino dykumą keturiasdešimtųjų metų po išvykimo iš Egipto pirmąjį mėnesį. Izraelitai apsigyveno Kadeše, Sino dykumoje. Miriama ten mirė ir buvo palaidota.
25Tuo metu Mozė siuntė pasiuntinius pas Edomo karalių Hadadą, sakydamas: „Taip sako tavo brolis Izraelis: ‘Leisk man pereiti per tavo kraštą! Mes neisime per laukus ar vynuogynus, negersime vandens iš šulinio; mes eisime karaliaus keliu.’“
26 Edomas jam tarė: „Nepereisi per mano kraštą!“ Ir Edomas išėjo pasitikti izraelitų su galinga tauta.
27 Ezavo vaikai atsisakė leisti izraelitams pereiti per jų kraštą, todėl izraelitai atsitraukė nuo jų ir nekariavo su jais.
28 Prieš tai Viešpats buvo įsakęs izraelitams: „Nekariaukite su Ezavo vaikais“, todėl izraelitai atsitraukė nuo jų ir nebekariavo su jais.
29 Taigi izraelitai išvyko iš Kadešo, ir visa tauta atėjo prie Horo kalno.
30 Tuo metu Viešpats tarė Mozei: „Pasakyk savo broliui Aaronui, kad jis ten mirs, nes neįeis į žemę, kurią daviau izraelitams.“
31 Keturiasdešimtaisiais metais, penkto mėnesio pirmąją dieną, Viešpaties įsakymu Aaronas užkopė į Horo kalną.
32 Aaronas mirė Horo kalne, būdamas šimto dvidešimt trejų metų.

85 SKYRIUS

1 Kanaaniečių karalius Aradas, gyvenęs pietuose, išgirdo, kad izraelitai atėjo šnipų keliu, ir išrikiavo savo pajėgas kovai su izraelitais.
2 Izraelitai labai jo bijojo, nes jis turėjo didelę ir sunkią kariuomenę, todėl izraelitai nusprendė grįžti į Egiptą.
3 Izraelitai grįžo maždaug trijų dienų kelio atstumu į Maserat Beni Jaakono miestą, nes labai bijojo Arado karaliaus.
4 Izraelitai nenorėjo grįžti į savo vietas, todėl jie pasiliko Beni Jaakone trisdešimt dienų.
5 Levio vaikai, pamatę, kad izraelitai negrįžta, pavydėjo dėl Viešpaties ir pakilo kovoti su savo broliais izraelitais, iššudė daugybę jų ir privertė juos grįžti į savo vietą, į Horo kalną.
6 Jiems sugrįžus, karalius Aradas vis dar ruošė savo kariuomenę kovai su izraelitais.
7 Ir Izraelis davė įžadą, sakydamas: „Jei atiduosi šitą tautą į mano rankas, aš visiškai sunaikinsiu jos miestus“.
8 Viešpats išklausė Izraelio balsą ir atidavė kanaaniečius į jų rankas, visiškai sunaikino juos ir jų miestus, o tą vietą pavadino Horma.
9 Izraelitai keliavo nuo Horo kalno ir pasistatė stovyklą Obote; iš Oboto jie keliavo ir pasistatė stovyklą Ije Abarime, Moabo krašte.
10 Izraelitai siuntė pas Moabą žinią: „Leisk mums pereiti per tavo kraštą į savo vietą“, bet Moabo vaikai neleido izraelitams pereiti per savo kraštą, nes Moabo vaikai labai bijojo, kad izraelitai jiems padarytų taip, kaip jiems padarė amoritų karalius Sihonas, kuris užėmė jų kraštą ir daugelį jų nužudė.

11 Todėl Moabas neleido izraelitams pereiti per savo kraštą, ir Viešpats įsakė izraelitams nekovoti su Moabu. Taigi izraelitai pasitraukė iš Moabo.
12 Izraelitai keliavo iš Moabo sienos ir atėjo į kitą Arnono pusę, Moabo sieną tarp Moabo ir amoritų, ir apsistojo amoritų karaliaus Sihono sienoje, Kedemoto dykumoje.
13 Izraelitai siuntė pasiuntinius pas amoritų karalių Sihoną, sakydami:
14 Leisk mums pereiti per tavo kraštą, nesuksime į laukus ar vynuogynus, eisime karaliaus vieškeliu, kol praeisime tavo sieną, bet Sihonas neleido izraelitams pereiti.
15 Taigi Sihonas surinko visus amoritus ir išėjo į dykumą pasitikti izraelitų ir kovojo su izraelitais Jahace.
16 Viešpats atidavė amoritų karalių Sihoną į izraelitų rankas. Izraelis sutriuškino visus Sihono žmones kardu ir atkeršijo už Moabo bylą.
17 Izraelitai užėmė Sihono žemę nuo Aramo iki Jabuko, atitekusią amonitams, ir pasigrobė visą miestų grobį.
18 Izraelis užėmė visus šiuos miestus ir apsigyveno visuose amoritų miestuose.
19 Visi izraelitai nusprendė kovoti su amonitais ir užimti jų žemę.
20 Viešpats tarė izraelitams: „Neapgulkite amonitų ir nepradėkite prieš juos mūšio, nes aš jums nieko neduosiu iš jų žemės. Izraelitai paklausė Viešpaties žodžio ir nekariavo prieš amonitus.“
21 Izraelitai pasuko ir ėjo Bašano keliu į Bašano karaliaus Ogo kraštą. Bašano karalius Ogas išėjo pasitikti izraelitų mūšyje su daugybe drąsių vyrų ir labai stipria amoritų kariuomene.
22 Bašano karalius Ogas buvo labai galingas vyras, bet jo sūnus Naaronas buvo nepaprastai galingas, net už jį stipresnis.
23 Ir Ogas tarė savo širdyje: „Štai dabar visa Izraelio stovykla užima trijų parsų plotą, dabar aš juos iš karto sutriuškinsiu be kardo ir ieties.“
24 Ogas užkopė į Jahaco kalną, paėmė iš ten didelį akmenį, trijų parsų ilgio, užsidėjo jį ant galvos ir nusprendė mesti jį ant izraelitų stovyklos, kad tuo akmeniu ištiktų visus izraelitus.
25 Ir Viešpaties angelas atėjo ir pervėrė akmenį ant Ogo galvos, ir akmuo nukrito Ogui ant kaklo, taip kad Ogas krito ant žemės nuo akmens svorio, gulėjusio ant jo kaklo.
26 Tuo metu Viešpats tarė izraelitams: „Nebijokite jo, nes atidaviau jį, visus jo žmones ir visą jo žemę į jūsų rankas. Elkitės su juo taip, kaip elgėtės su Sihonu.“
27 Mozė nuėjo pas jį su nedideliu skaičiumi izraelitų, ir Mozė smogė Ogui lazda į kulkšnis ir jį nužudė.
28 Po to izraelitai persekiojo Ogo vaikus ir visus jo žmones, sumušė ir sunaikino juos, kol neliko nė gyvos dvasios.
29 Vėliau Mozė pasiuntė kelis izraelitus iššvalgyti Jaazerį, nes Jaazeris buvo labai garsus miestas.
30 Šnipai nuvyko į Jaazerį ir jį iššvalgė. Šnipai pasitikėjo Viešpačiu ir kovojo su Jaazerio vyrais.
31 Šitie vyrai užėmė Jaazerį ir jo kaimus, ir Viešpats atidavė juos į jų rankas, ir jie išvijo ten gyvenusius amoritus.
32 Izraelitai užėmė dviejų amoritų karalių žemę – šešiasdešimt miestų, esančių anapus Jordano, nuo Arnono upelio iki Hermano kalno.
33 Izraelitai keliavo ir atėjo į Moabo lygumą, kuri yra anapus Jordano, ties Jericho.
34 Moabo vaikai išgirdo visą pikta, ką izraelitai padarė dviem amoritų karaliams, Sihonui ir Ogui, todėl visi Moabo vyrai labai bijojo izraelitų.
35 Moabo seniūnai tarė: „Štai du amoritų karaliai, Sihonas ir Ogas, kurie buvo galingesni už visus žemės karalius, negalėjo atsilaikyti prieš izraelitus. Kaip tad mes galime atsilaikyti prieš juos?“
36 Tikrai jie anksčiau siuntė mums žinią, kad jie eitų per mūsų kraštą, bet mes jų neleidome. Dabar jie atsigręš prieš mus savo sunkiais kardais ir mus sunaikins. Moabas buvo prislėgtas dėl izraelitų, labai jų bijojo ir tarėsi, ką daryti su izraelitais.
37 Moabo seniūnai nusprendė paimti vieną iš savo vyrų, moabito Ciporo sūnų Balaką, ir tą dieną jį paskelbė savo karaliumi. Balakas buvo labai išmintingas vyras.
38 Moabo seniūnai pakilo ir pasiuntė pas midjaniečius, prašydami sudaryti su jais taiką, nes tais laikais tarp Moabo ir Midjano vyko didelis mūšis ir nesantaika nuo Edomo karaliaus Hadado, Bedado sūnaus, kuris nugalėjo midjaniečius Moabo laukuose, laikų iki šių dienų.
39 Moabo vaikai siuntė pas midjaniečius, ir šie sudarė su jais taiką. Midjano vyresnieji atėjo į Moabo žemę sudaryti taikos už midjaniečius.
40 Moabo seniūnai tarėsi su Midjano seniūnais, ką daryti, kad išgelbėtų savo gyvybes nuo Izraelio.
41 Ir visi Moabo vaikai tarė Midjano vyresniesiems: „Dabar izraelitai nuėda viską, kas yra aplink mus, kaip jautis nuėda lauko žolę. Taip jie padarė dviem amoritų karaliams, kurie buvo stipresni už mus.“
42 Midjano seniūnai tarė Moabui: „Girdėjome, kad amoritų karalius Sihonas, kariaudamas su jumis ir jus nugalėjęs bei užėmęs jūsų žemę, siuntė iš Mesopotamijos pasiuntinius pas Janeaso sūnų Beorą ir jo sūnų Balaamą. Jie atėjo ir jus prakeikė. Todėl Sihono ranka jus nugalėjo ir jis užėmė jūsų žemę.
43 Taigi dabar siųsk tave ir pas jo sūnų Balaamą, nes jis vis dar gyvena savo krašte, ir sumokėk jam užmokestį, kad jis ateitų ir prakeiktų visus žmones, kurių bijote. Moabo seniūnai, tai išgirdę, sutiko siųsti pasiuntinį pas Beoro sūnų Balaamą.
44 Taigi Moabo karalius Ciporo sūnus Balakas siuntė pasiuntinius pas Balaamą, sakydamas:
45 Štai iš Egipto išėjo tauta, štai jie užklojo žemės paviršių ir apsigyveno priešais mane.
46 Tad dabar ateik ir prakeik šitą tautą, nes ji man per galinga. Galbūt aš nugalėsiu ją ir išvarysiu. Girdėjau, kad kurį laimini, tas yra palaimintas, o kurį prakeiki, tas yra prakeiktas.
47 Taigi Balako pasiuntiniai nuėjo pas Balaamą ir atsivedė Balaamą, kad prakeiktų žmones ir kovotų prieš Moabą.
48 Ir Balaamas atėjo pas Balaką prakeikti Izraelį, ir Viešpats tarė Balaamui: „Nekeik šios tautos, nes ji palaiminta“.
49 Balakas kasdien ragino Balaamą keikti Izraelį, bet Balaamas neklausė Balako dėl Viešpaties žodžio, kurį jis buvo kalbėjęs Balaamui.
50 Kai Balakas pamatė, kad Balaamas nesutinka su jo noru, jis atsikėlė ir išėjo namo. Balaamas taip pat grįžo į savo kraštą ir iš ten iškeliavo į Midjaną.

51 Izraelitai keliavo iš Moabo lygumos ir apsistojo prie Jordano nuo Bet Jesimoto iki Abel Šitimo, Moabo lygumų pakraštyje.
52 Izraelitams apsigyvenus Šitimo lygumoje, jie pradėjo paleistuvauti su Moabo dukterimis.
53 Izraelitai artėjo prie Moabo, ir Moabo vaikai pasistatė palapines priešais Izraelio stovyklą.
54 Moabo vaikai bijojo izraelitų, todėl pasiėmė visas jų dukteris ir žmonas, gražias ir dailias, ir aprengė jas auksiniais, sidabriniais ir brangiais drabužiais.
55 Moabo vaikai pasodino tas moteris prie savo palapinių angų, kad izraelitai jas matytų, atsigręžtų į jas ir nekovotų su Moabu.
56 Visi Moabo vaikai taip padarė izraelitams: kiekvienas pastatė savo žmoną ir dukterį prie savo palapinės angos. Visi izraelitai matė Moabo vaikų poelgį. Izraelitai atsigręžė į Moabo dukteris, jų geidė ir ėjo pas jas.
57 Ir atsitiko, kad kai hebrajas ateidavo prie Moabo palapinės angos ir pamatydavo Moabo dukterį, geisdavo jos savo širdyje ir kalbėdavo su ja prie palapinės angos, ko troško, jiems kalbantis, palapinės vyrai išeidavo ir kalbėdavo hebrajui maždaug taip:
58 Tikrai žinote, kad mes esame broliai, mes visi esame Loto ir jo brolio Abraomo palikuonys, kodėl gi nepasiliksite su mumis ir kodėl nevalgysite mūsų duonos ir mūsų aukos?
59 Ir kai Moabo vaikai jį užvaldė savo kalbomis ir suviliojo meilikaudami, jie pasodino jį palapinėje, išvirė ir paaukojo jam, ir jis valgė jų auką ir duoną.
60 Tada jie davė jam vyno, ir jis gėrė bei apsvaigo. Jie pastatė prieš jį gražią merginą, ir jis pasielgė su ja, kaip jam patiko, nes nežinojo, ką daro, nes buvo gausiai išgėręs vyno.
61 Taip Moabo vaikai padarė Izraeliui toje vietoje, Šitimo lygumoje. Dėl to Viešpaties rūstybė užsidegė prieš Izraelį ir Jis siuntė marą tarp jų, ir ten mirė dvidešimt keturi tūkstančiai izraelitų vyrų.
62 Simeono giminėje gyveno vyras, vardu Zimris, Saluvo sūnus, kuris visų izraelitų akivaizdoje susijungė su midjaniete Kosbe, Midjano karaliaus Cūro dukterimi.
63 Kunigo Aarono sūnaus Elazero sūnus Finehasas pamatė Zimrio padarytą nedorybę. Jis paėmė ietį, pakilo ir puolė juos, pervėrė abu ir nužudė. Taip maras liovėsi tarp izraelitų.

86 SKYRIUS

1 Tuo metu, po maro, Viešpats tarė Mozei ir kunigo Aarono sūnui Elazeriui:
2 Suskaičiuokite visos Izraelio vaikų bendruomenės vadovus nuo dvidešimties metų ir vyresnius, visus, kurie išėjo į kariuomenę.
3 Mozė ir Elazeras suskaičiavo izraelitus pagal jų šeimas, ir viso izraelitų buvo septyni šimtai tūkstančių septyni šimtai trisdešimt.
4 Levio palikuonių, nuo vieno mėnesio amžiaus ir vyresnių, buvo dvidešimt trys tūkstančiai, ir tarp jų nebuvo nė vieno iš tų, kuriuos Mozė ir Aaronas suskaičiavo Sinajaus dykumoje.
5 Viešpats buvo jiems pasakęs, kad jie mirs dykumoje, todėl jie visi mirė ir neliko nė vieno, išskyrus Jefunės sūnų Kalebą ir Nūno sūnų Jozuę.
6 Po to Viešpats tarė Mozei: „Sakyk izraelitams, kad atkeršytų Midjanui už savo brolių izraelitų bylą.“
7 Mozė taip ir padarė, ir izraelitai iš savųjų išsirinko dvylika tūkstančių vyrų, po tūkstantį kiekvienai giminei, ir jie išėjo į Midjaną.
8 Izraelitai kariavo prieš Midjaną ir nužudė visus vyrus, taip pat penkis Midjano kunigaikščius, o Beoro sūnų Balaamą jie nužudė kardu.
9 Izraelitai paėmė į nelaisvę midjaniečių žmonas kartu su jų mažyliais, galvijais ir visa, kas jiems priklausė.
10 Jie pasiėmė visą grobį ir grobį ir nunešė jį Mozei ir Elazeriui į Moabo lygumas.
11 Mozė, Elazeras ir visi bendrijos kunigaikščiai išėjo jų pasitikti su džiaugsmu.
12 Jie pasidalijo visą Midjano grobį, ir izraelitai atkeršijo Midjanui už savo brolių, izraelitų, reikalą.

87 SKYRIUS

1Tuo metu Viešpats tarė Mozei: „Štai tavo dienos artėja prie pabaigos. Paimk savo tarną Jozuę, Nūno sūnų, ir paguldyk jį palapinėje. Aš jam įsakysiu.“ Mozė taip ir padarė.
2 Ir Viešpats pasirodė Palapinėje debesies stulpe, o debesies stulpas stovėjo Palapinės įėjime.
3 Viešpats įsakė Nūno sūnui Jozuei: „Būk stiprus ir drąsus, nes tu įvesi izraelitus į žemę, kurią prisiekiau jiems duoti, ir Aš būsiu su tavimi.“
4 Mozė tarė Jozuei: „Būk stiprus ir drąsus, nes tu davei žemę izraelitams, ir Viešpats bus su tavimi; Jis tavęs nepaliks ir neapleis. Nebijok ir nenusimink.“
5 Mozė sušaukė visus izraelitus ir tarė jiems: „Jūs matėte visą gėrį, kurį Viešpats, jūsų Dievas, padarė jums dykumoje.
6 Tad dabar laikykitės visų šio įstatymo žodžių ir eikite Viešpaties, savo Dievo, keliu, nenukrypkite nuo kelio, kurį Viešpats jums įsakė eiti nei į dešinę, nei į kairę.
7 Mozė mokė izraelitus įstatų, įsakymų ir įstatymų, kad jie vykdytų krašte, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
8 Ir jis mokė juos Viešpaties kelio ir jo įstatymų; štai jie surašyti Dievo įstatymo knygoje, kurią jis davė Izraelio vaikams per Mozę.
9 Mozei baigus duoti įsakymus izraelitams, Viešpats jam tarė: „Eik į Abarimo kalną ir ten mirk. Susirink su savo tauta, kaip buvo susirinkęs tavo brolis Aaronas.“
10 Mozė nuėjo, kaip Viešpats jam buvo įsakęs, ir mirė Moabo žemėje Viešpaties įsakymu keturiasdešimtaisiais metais po izraelitų išėjimo iš Egipto žemės.
11 Izraelitai apraudojo Mozę Moabo lygumose trisdešimt dienų, ir pasibaigė verksmo ir gedulo dėl Mozės dienos.

88 SKYRIUS

1 Po Mozės mirties Viešpats tarė Nūno sūnui Jozuei:
2 Kelkis ir pereik per Jordaną į žemę, kurią daviau izraelitams, ir padalyk tą žemę izraelitams.

3 Kiekviena vieta, į kurią jūsų kojos atsistos, priklausys jums nuo Libano dykumos iki didžiosios Perato upės, bus jūsų riba.
4 Niekas neatsilaikys prieš tave per visas tavo gyvenimo dienas. Kaip buvau su Moze, taip būsiu su tavimi. Tik būk stiprus ir ryžtingas laikytis viso įstatymo, kurį tau įsakė Mozė, nenukrypk nuo kelio nei į dešinę, nei į kairę, kad tau sektųsi visame, ką darai.
5 Jozuė įsakė Izraelio pareigūnams: „Pereikite per stovyklą ir įsakykite žmonėms: ‘Pasiruoškite maisto atsargų, nes po trijų dienų pereisite Jordaną, kad paveldėtumėte kraštą’.
6 Izraelitų prižiūrėtojai taip ir padarė, įsakė žmonėms ir padarė visa, ką Jozuė buvo įsakęs.
7 Jozuė pasiuntė du vyrus iššvalgyti Jericho krašto, ir tie vyrai nuėjo ir iššvalgė Jerichą.
8 Po septynių dienų jie atėjo pas Jozuę į stovyklą ir tarė jam: „Viešpats atidavė visą kraštą į mūsų rankas, ir jo gyventojai drebėjo iš baimės dėl mūsų.“
9 Po to atsitiko taip, kad rytą Jozuė atsikėlė su visu Izraeliu ir keliavo iš Šitimų. Jozuė ir visas Izraelis perėjo Jordaną. Jozuei buvo aštuoniasdešimt dveji metai, kai jis su Izraeliu perėjo Jordaną.
10 Žmonės išėjo iš Jordano pirmojo mėnesio dešimtą dieną ir apsistojo Gilgale, rytiniame Jericho kampe.
11 Izraelitai šventė Paschą Gilgale, Jericho lygumose, keturioliktą mėnesio dieną, kaip parašyta Mozės įstatyme.
12 Ir tuo metu, kitą Paschos dieną, mana baigėsi, ir izraelitams nebeliko manos, ir jie valgė Kanaano krašto derlių.
13 Jerichas buvo visiškai uždarytas nuo izraelitų, niekas negalėjo nei išeiti, nei įeiti.
14 Antro mėnesio pirmąją dieną Viešpats tarė Jozuei: „Kelkis! Aš atidaviau Jerichą ir visus jo karius į tavo rankas. Visi tavo kariai apeis miestą kartą per dieną. Taip darysite šešias dienas.“
15 Kunigai pūs trimitus, ir kai tik išgirsite trimito garsą, visi žmonės turės garsiai šaukti, kad miesto sienos sugriūtų; visi žmonės turės eiti kiekvienas prieš savo priešininką.
16 Jozuė padarė visa, ką Viešpats jam buvo įsakęs.
17 Septintąją dieną jie apėjo miestą septynis kartus, o kunigai pūtė trimitus.
18 Septintajame rate Jozuė tarė žmonėms: „Šaukite, nes Viešpats atidavė visą miestą į mūsų rankas!“
19 Tik miestas ir visa, kas jame, bus prakeikta Viešpaties akivaizdoje. Venkite to, kas skirta sunaikinti, kad nepadarytumėte Izraelio stovyklos prakeikta ir nesukeltumėte jai nelaimės.
20 Bet visas sidabras, auksas, varis ir geležis bus pašvęsta Viešpačiui, jie eis į Viešpaties iždą.
21 Žmonės pūtė trimitus ir garsiai šaukė, ir Jericho sienos griuvo. Visi žmonės užlipo, kiekvienas tiesiai priešais save. Jie užėmė miestą ir kalaviju sunaikino visa, kas jame buvo: vyrus ir moteris, jaunus ir senus, jaučius, avis ir asilus.
22 Ir jie sudegino visą miestą ugnimi; tik sidabrinius, auksinius, žalvarinius ir geležinius indus jie padėjo į Viešpaties iždą.
23 Tuo metu Jozuė prisiekė: „Prakeiktas tas vyras, kuris statys Jerichą! Jis padės jo pamatus ant savo pirmagimio sūnaus, o vartus įstatys ant savo jauniausiojo sūnaus.“
24 Achanas, Karmio sūnus, Zabdžio sūnaus, Zeracho sūnaus, Judo sūnaus, elgėsi klastingai su prakeiktai skirtu daiktu. Jis paėmė dalį to, kas skirta prakeikti, ir paslėpė jį palapinėje. Tuomet užsidegė Viešpaties rūstybė prieš Izraelį.
25 Ir po to, kai izraelitai sugrįžo sudeginę Jericho, Jozuė pasiuntė vyrus iššvalgyti Ai ir kovoti prieš jį.
26 Vyrai nuėjo ir iššvalgė Ai miestą, o sugrįžę tarė: „Teneišeina visi žmonės su tavimi į Ai! Tegul apie trys tūkstančiai vyrų eina ir puola miestą, nes jame yra tik maža vyrų dalis.“
27 Jozuė taip ir padarė. Su juo išėjo apie trys tūkstančiai izraelitų vyrų ir kovojo su Ai vyrais.
28 Mūšis su Izraeliu buvo nuožmus. Ai vyrai nužudė trisdešimt šešis izraelitus, ir izraelitai bėgo nuo Ai vyrų.
29 Pamatęs tai, Jozuė persiplėšė drabužius ir puolė veidu ant žemės Viešpaties akivaizdoje kartu su Izraelio seniūnais, ir jie užsibarstė dulkių ant galvų.
30 Jozuė tarė: „Viešpatie, kodėl pervedei šią tautą per Jordaną? Ką aš pasakysiu, kai izraelitai nusisuks nuo savo priešų?“
31 Todėl dabar išgirs visi kanaaniečiai, krašto gyventojai, ir apsups mus, ir sunaikins mūsų vardą.
32 Viešpats tarė Jozuei: „Kodėl tu parpuolei veidu ant žemės? Kelkis ir eik šalin, nes izraelitai nusidėjo ir paėmė tai, kas skirta sunaikinti. Aš daugiau nebebūsiu su jais, kol jie nesunaikins to, kas skirta sunaikinti, iš savo tarpo.“
33 Jozuė pakilo, surinko žmones ir Viešpaties įsakymu atnešė Urimą. Juozapo giminė buvo išrinkta, o Karmio sūnus Achanas – išrinkta.
34 Jozuė tarė Achanui: „Pasakyk man, mano sūnau, ką tu padarei?“ Achanas atsakė: „Tarp grobio mačiau gražų drabužį iš Šinaro, du šimtus šekelių sidabro ir aukso luitą, sveriantį penkiasdešimt šekelių. Jų geidžiau ir pasiėmiau, ir štai jie visi paslėpti žemėje palapinės viduryje.“
35 Jozuė pasiuntė vyrus, kurie nuėjo ir paėmė juos iš Achano palapinės, ir šie atvedė juos Jozuei.
36 Jozuė paėmė Achaną, jo indus, jo sūnus, dukteris ir visa, kas jam priklausė, ir įvedė juos į Achoro slėnį.
37 Jozuė juos ten sudegino ugnimi, o visi izraelitai užmėtė Achaną akmenimis ir sukrovė ant jo akmenų krūvą. Todėl tą vietą jis pavadino Achoro slėniu. Taip Viešpaties rūstybė nurimo. Po to Jozuė atėjo į miestą ir jį puolė.
38 Viešpats tarė Jozuei: „Nebijok ir nenusigąsk! Aš atidaviau į tavo rankas Ają, jo karalių ir jo žmones. Tu padarysi su jais taip, kaip padarei su Jerichu ir jo karaliumi, tik jo grobį ir galvijus pasiimk sau ir sustatyk pasalą miestui už jo.
39 Jozuė padarė pagal Viešpaties žodį ir išrinko iš karių trisdešimt tūkstančių drąsių vyrų ir pasiuntė juos, ir jie surengė pasalą miestui.
40 Ir jis jiems įsakė, sakydamas: „Kai mus pamatysite, mes gudriai bėgsime nuo jų, o jie mus persekios. Tada jūs pakilkite iš pasalos ir užimkite miestą.“ Jie taip ir padarė.
41 Jozuė kovojo, ir miesto vyrai išėjo prieš Izraelį, nežinodami, kad jie tyko jiems pasaloje už miesto.
42 Jozuė ir visi izraelitai apsimetė pavargę prieš juos ir gudriai bėgo dykumos keliu.
43 Ai vyrai surinko visus miesto gyventojus vytis izraelitų. Jie išėjo ir buvo atitraukti nuo miesto, nė vieno neliko. Jie paliko miestą atvirą ir vijosi izraelitus.
44 Tie, kurie buvo pasaloje, pakilo iš savo vietų ir skubiai puolė miestą, jį užėmė ir padegė. Ai vyrai grįžo atgal ir

pamatė, kaip miesto dūmai kilo į dangų, ir jie neturėjo galimybės atsitraukti nei į vieną, nei į kitą pusę.
45 Visi Ai vyrai buvo tarp Izraelio, vieni vienoje, kiti kitoje pusėje, ir jie juos taip sumušė, kad nė vienas iš jų neliko gyvas.
46 Izraelitai paėmė gyvą Ajo karalių Melošą ir atvedė jį pas Jozuę. Šis jį pakorė ant medžio, ir jis mirė.
47 Izraelitai sugrįžo į miestą, jį sudeginę, ir iššudė visus jame buvusius žmones kardu.
48 Ajo gyventojų, vyrų ir moterų, buvo dvylika tūkstančių; tik galvijus ir miesto grobį jie pasiėmė, kaip Viešpats buvo įsakęs Jozuei.
49 Visi karaliai, gyvenantys šioje Jordano pusėje, visi Kanaano karaliai, išgirdę apie pikta, kurią izraelitai padarė Jerichui ir Ajui, susirinko kovoti prieš Izraelį.
50 Tik Gibeono gyventojai labai bijojo kovoti su izraelitais, kad šie nežūtų, todėl jie elgėsi gudriai ir, atėję pas Jozuę bei visą Izraelį, tarė jiems: „Mes atėjome iš tolimo krašto, tad sudarykite su mumis sandorą“.
51 Gibeono gyventojai aplenkė izraelitus, ir izraelitai sudarė su jais sandorą, ir jie sudarė su jais taiką, ir bendrijos vadai jiems prisiekė. Vėliau izraelitai sužinojo, kad jie yra jų kaimynai ir gyvena tarp jų.
52 Bet izraelitai jų nenužudė, nes buvo prisiekę jiems Viešpačiu, ir jie tapo malkų kirtėjais ir vandens nešėjais.
53 Jozuė jiems tarė: „Kodėl mane apgavote, mums tai padarydami?“ Jie jam atsakė: „Tavo tarnams buvo papasakota visa, ką padarei visiems amoritų karaliams. Mes labai bijojome dėl savo gyvybės ir taip padarėme.“
54 Tą dieną Jozuė paskyrė juos kirsti malkas ir semti vandenį ir paskirstė juos vergais visoms Izraelio giminėms.
55 Jeruzalės karalius Adonisedekas, išgirdęs visa, ką izraelitai padarė Jericho ir Ai miestui, pasiuntė pasiuntinį pas Hebrono karalių Hohamą, pas Jarmuto karalių Piramą, pas Lachišo karalių Jafiją ir pas Eglono karalių Deberą, sakydamas:
56 Ateikite pas mane ir padėkite man, kad galėtume sumušti izraelitus ir Gibeono gyventojus, kurie sudarė taiką su izraelitais.
57 Jie susirinko, ir penki amoritų karaliai išėjo su visomis savo stovyklomis – galinga tauta, gausi kaip smėlis pajūryje.
58 Visi šitie karaliai atžygiavo ir pasistatė stovyklas priešais Gibeoną, ir pradėjo kovoti su Gibeono gyventojais.
Visi Gibeono vyrai siuntė Jozuei žodžius: „Greitai ateik pas mus ir padėk mums, nes visi amoritų karaliai susirinko kovoti prieš mus“.
59 Jozuė ir visi kariai išėjo iš Gilgalo. Jozuė netikėtai atėjo pas juos ir sutriuškino šiuos penkis karalius didelėmis žudynėmis.
60 Viešpats juos suglumino izraelitų akivaizdoje, kurie juos baisiai sutriuškino Gibeone ir vijosi keliu, vedančiu iš Bet Horono į Makedą, ir jie bėgo nuo izraelitų.
61 Jiems bėgant, Viešpats siuntė ant jų iš dangaus krušos akmenis, ir daugiau jų žuvo nuo krušos akmenų nei nuo izraelitų žudynių.
62 Izraelitai juos vijosi ir vis mušė kelyje, eidami toliau ir žudydami.
63 Jiems mušant, diena jau leidosi į vakarą. Jozuė, visiems žmonėms matant, tarė: „Saule, stovėk vietoje Gibeone, o mėnuli, Ajalono slėnyje, kol tauta atkeršys savo priešams.“
64 Viešpats išklausė Jozuės balsą, ir saulė sustojo dangaus viduryje trisdešimt šešias akimirkas, ir mėnulis taip pat sustojo ir neskubėjo nusileisti visą dieną.
65 Ir nebuvo tokios dienos kaip ši, nei prieš, nei po jos, kad Viešpats būtų išklausęs žmogaus balsą, nes Viešpats kovojo už Izraelį.

89 SKYRIUS

1 Tą dieną, kai Viešpats atidavė amoritus į Jozuės ir izraelitų rankas, Jozuė dainavo šią giesmę viso Izraelio akivaizdoje:
2 Viešpatie, Tu padarei galingus darbus, Tu atlikai didelius darbus. Kas yra Tau lygus? Mano lūpos giedos Tavo vardą.
3 Mano gerumas ir mano tvirtove, mano aukštas bokšte, giedosiu Tau naują giesmę, giedosiu Tau padėkos giesmę, Tu esi mano išgelbėjimo stiprybė.
4 Visi žemės karaliai girs tave, pasaulio kunigaikščiai giedos tau, Izraelio vaikai džiaugsis tavo išgelbėjimu, jie giedos ir girs tavo galybę.
5 Viešpatie, Tau mes pasitikėjome; sakėme, kad Tu esi mūsų Dievas, nes Tu buvai mūsų prieglauda ir tvirtas bokštas prieš mūsų priešus.
6 Tavęs šaukėmės ir nesusigėdėme, tavimi pasitikėjome ir buvome išgelbėti; kai šaukėmės Tavęs, Tu išgirdai mūsų balsą, išgelbėjai mūsų sielas nuo kalavijo, parodei mums savo malonę, suteikei mums savo išgelbėjimą, savo stiprybe pradžiuginai mūsų širdis.
7 Tu išėjai mūsų išgelbėti, savo ranka atpirkai savo tautą; iš savo šventumo dangaus mums atsakei, išgelbėjai mus nuo miriadų tūkstančių.
8 Saulė ir mėnulis sustojo danguje, o Tu, įniršęs, atsistojai prieš mūsų engėjus ir įsakei jiems savo teismus.
9 Visi žemės kunigaikščiai pakilo, tautų karaliai susirinko, jie nedrebėjo Tavo akivaizdoje, jie troško Tavo kovų.
10 Tu sukėjai prieš juos savo įniršyje ir užliejai ant jų savo rūstybę; savo įniršyje juos sunaikinai ir savo širdyje juos sunaikinai.
11 Tautos žuvo nuo Tavo įniršio, karalystės žlugo dėl Tavo rūstybės, Tu sužeidei karalius savo rūstybės dieną.
12 Tu išliejai ant jų savo įniršį, Tavo įniršis apėmė juos; Tu nukreipei ant jų jų nedorybes ir sunaikinai juos jų nedorybėse.
13 Jie paspendė spąstus ir į juos įkrito, pasislėpė tinkle ir įklimpo jų koja.
14 Tavo ranka buvo paruošta visiems tavo priešams, kurie sakė: „Savo kardu jie užvaldė kraštą, savo ranka gyveno mieste.“ Tu pripildei jų veidus gėdos, nuleidai jų ragus ant žemės, savo įniršiu juos išgąsdinai ir savo rūstybėje sunaikinai.
15 Žemė drebėjo ir drebėjo nuo Tavo audros virš jų garso. Tu nesulaikei jų sielų nuo mirties ir nustūmei jų gyvenimus į kapą.
16 Tu persekiojai juos savo audroje, sunaikinai juos savo viesule, pavertei jų lietų kruša, jie krito į gilias duobes, kad nebegalėtų atsikelti.
17 Jų lavonai buvo tarsi šiukšlės, išmestos gatvės viduryje.
18 Jie buvo sunaikinti ir sunaikinti Tavo rūstybėje, o Tu išgelbėjai savo tautą savo jėga.
19 Todėl mūsų širdys džiaugiasi Tavimi, mūsų sielos šlovinasi Tavo išgelbėjimu.

20 Mūsų liežuviai skelbs Tavo galybę, mes giedosime ir girsime Tavo nuostabius darbus.
21 Tu išgelbėjai mus nuo priešų, išlaisvinai mus nuo tų, kurie sukilo prieš mus, sunaikinai juos mums akivaizdoje ir pažeminai juos po mūsų kojomis.
22 Taip žus visi tavo priešai, Viešpatie, nedorėliai bus kaip vėjo blaškomi pelai, o tavo mylimieji – kaip medžiai, pasodinti prie vandens.
23 Taigi Jozuė ir visas Izraelis sugrįžo į Gilgalo stovyklą, nugalėję visus karalius taip, kad nė vienas jų neliko likučio.
24 Penki karaliai pabėgo iš mūšio lauko pėsčiomis ir pasislėpė oloje. Jozuė ieškojo jų mūšio lauke, bet nerado.
25 Vėliau Jozuei buvo pranešta: „Karaliai rasti ir štai jie pasislėpę oloje“.
26 Jozuė tarė: „Paskirkite vyrus prie olos angos saugoti juos, kad jie nepasišalintų.“ Izraelitai taip ir padarė.
27 Jozuė sušaukė visą Izraelį ir tarė karo vadams: „Uždėkite kojas ant šių karalių sprandų!“ Jozuė tarė: „Taip Viešpats padarys visiems jūsų priešams.“
28 Po to Jozuė įsakė nužudyti karalius, įmesti juos į olą ir užversti didelius akmenis olos angoje.
29 Jozuė su visais tą dieną su juo buvusiais žmonėmis nužygiavo į Makedą ir iššudė jos gyventojus kardu.
30 Jis visiškai sunaikino sielas ir visa, kas priklausė miestui, ir padarė karaliui bei jo žmonėms taip, kaip buvo padaręs Jericho gyventojams.
31Iš ten jis nužygiavo į Libną ir kovojo su ja, ir Viešpats atidavė ją į jo rankas. Jozuė iššudė ją kardu ir visas jos sielas. Jis padarė su ja ir jos karaliumi taip, kaip buvo padaręs su Jerichu.
32 Iš ten jis perėjo į Lachišą kovoti prieš jį. Gazos karalius Horamas iššygiavo padėti Lachišo vyrams. Jozuė sumušė jį ir jo žmones, kol nė vieno neliko.
33 Jozuė paėmė Lachišą ir visus jo gyventojus ir padarė su juo taip, kaip buvo padaręs Libnai.
34 Iš ten Jozuė nužygiavo į Egloną, paėmė ir jį, ir jį bei visus jo gyventojus iššudė kardu.
35Iš ten jis perėjo į Hebroną, puolė jį, paėmė jį ir visiškai sunaikino. Iš ten sugrįžo su visu Izraeliu į Debyrą, puolė jį ir iššudė jį kardu.
36 Jis sunaikino kiekvieną jame gyvenančią sielą, nepalikdamas nė vienos gyvos, ir padarė su ja ir jos karaliumi taip, kaip buvo padaręs su Jerichu.
37 Jozuė nugalėjo visus amoritų karalius nuo Kadeš Barneos iki Azaho ir tuojau pat užėmė jų kraštą, nes Viešpats kariavo už Izraelį.
38 Jozuė su visu Izraeliu atėjo į Gilgalo stovyklą.
39 Tuo metu Chazoro karalius Jabinas išgirdo visa, ką Jozuė padarė amoritų karaliams. Jis pasiuntė pasiuntinį pas Midjano karalių Jobatą, pas Šimrono karalių Labaną, pas Achšafo karalių Jefalą ir pas visus amoritų karalius, sakydamas:
40 Greitai ateik pas mus ir padėk mums, kad galėtume sumušti izraelitus, kol jie neatėjo ir nepadarė mums taip, kaip padarė kitiems amoritų karaliams.
41 Visi šie karaliai paklausė Chazoro karaliaus Jabino žodžių ir išėjo su visomis savo stovyklomis – septyniolika karalių. Jų žmonių buvo tiek daug, kiek smėlio jūros pakrantėje, o arklių ir vežimų buvo nesuskaičiuojama daugybė. Jie atžygiavo ir kartu apsistojo prie Meromo vandenų, susitiko kovoti prieš Izraelį.
42 Viešpats tarė Jozuei: „Nebijok jų, nes rytoj apie šitą laiką atiduosiu juos visus užmuštus tau. Tu sulaužysi jų žirgus ir sudeginsi jų vežimus ugnimi.“
43 Jozuė su visais kariais netikėtai užpuolė juos ir sumušė, ir jie pateko į jų rankas, nes Viešpats buvo atidavęs juos į izraelitų rankas.
44 Izraelitai persekiojo visus šiuos karalius su savo stovyklomis ir žudė juos, kol neliko nė vieno. Jozuė padarė su jais, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
45 Tuo metu Jozuė sugrįžo į Chazorą, iššudė jį kardu, sunaikino kiekvieną jame gyvenančią sielą ir sudegino jį ugnimi. Iš Chazoro Jozuė nuėjo į Šimroną, jį iššudė ir visiškai sunaikino.
46 Iš ten jis nuvyko į Achšafą ir su juo pasielgė taip, kaip buvo pasielgęs su Šimronu.
47 Iš ten jis nuėjo į Adulamą ir iššudė visus jame gyvenančius žmones, padarydamas Adulamui taip, kaip buvo padaręs Achšafui ir Šimronui.
48 Ir jis perėjo iš jų į visus miestus tų karalių, kuriuos buvo nugalėjęs, ir iššudė visus likusius žmones, juos visiškai sunaikindamas.
49 Tik grobį ir galvijus izraelitai pasiėmė sau, bet kiekvieną žmogų jie nužudė ir nepaliko gyvo.
50 Kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, taip Jozuė ir visas Izraelis ir padarė viską, ką padarė.
51 Taigi Jozuė ir visi izraelitai užpuolė visą Kanaano žemę, kaip Viešpats jiems buvo įsakęs, ir sunaikino visus jų karalius – trisdešimt vieną. Izraelitai užėmė visą jų šalį.
52 Be Sihono ir Ogo karalysčių, esančių anapus Jordano, kurių daug miestų Mozė buvo nugalėjęs ir atidavė juos rubeniečiams, gadatiečiams ir pusei Manaso giminės.
53 Jozuė nugalėjo visus karalius, gyvenusius šiapus Jordano vakaruose, ir atidavė juos paveldėti devynioms Izraelio giminėms ir pusei giminės.
54 Penkerius metus Jozuė kariavo su šitais karaliais ir atidavė jų miestus izraelitams. Po mūšių amoritų ir kanaaniečių miestuose šalis tapo rami.

90 SKYRIUS

1 Penktaisiais metais po to, kai izraelitai perėjo Jordaną, kai izraelitai pailsėjo nuo karo su kanaaniečiais, tarp Edomo ir Kitimų kilo dideli ir smarkūs mūšiai, ir Kitimai kovojo su Edomu.
2 Ir tais metais, trisdešimt pirmaisiais savo valdymo metais, Kitimų karalius Abianas išėjo su didele Kitimų vaikų galiūnų kariuomene ir žygiavo į Seyrą kovoti su Ezavo vaikais.
3 Išgirdęs apie jo pranešimą, Edomo karalius Hadadas išėjo jo pasitikti su didele kariuomene ir stipria jėga ir stojo su juo mūšį Edomo laukuose.
4 Kitimų ranka nugalėjo Ezavo vaikus, ir Kitimų vaikai nužudė dvidešimt du tūkstančius Ezavo vaikų, ir visi Ezavo vaikai bėgo nuo jų.
5 Kitimų vaikai juos vijosi ir pasiekė Edomo karalių Hadadą, kuris bėgo priešakyje jų. Jie jį sugavo gyvą ir atvedė pas Kitimų karalių Abjaną.
6 Abianas įsakė jį nužudyti, ir Edomo karalius Hadadas mirė keturiasdešimt aštuntaisiais savo valdymo metais.

7 Kitimų vaikai tęsė Edomo persekiojimą ir sutriuškino juos didelėmis žudynėmis, ir Edomas tapo Kitimų vaikų pavaldinys.
8 Kitimų vaikai valdė Edomą, ir Edomas tapo Kitimų vaikų valdžioje ir nuo tos dienos tapo viena karalyste.
9 Ir nuo to laiko jie nebegalėjo pakelti galvų, ir jų karalystė susijungė su Kitimų vaikais.
10 Abianas paskyrė pareigūnus Edome, ir visi Edomo vaikai tapo Abiano pavaldiniais ir duoklininkais, o Abianas grįžo į savo žemę – Kitimus.
11 Sugrįžęs jis atnaujino savo valdžią ir pasistatė erdvius bei įtvirtintus rūmus kaip karališkąją rezidenciją ir saugiai valdė Kitimų ir Edomo vaikus.
12 Tomis dienomis, kai izraelitai išvijo visus kanaaniečius ir amoritus, Jozuė paseno ir sulaukė garbaus amžiaus.
13 Viešpats tarė Jozuei: „Tu esi senas, žilame amžiuje, ir didelė krašto dalis dar neapgyventa.“
14 Taigi dabar padalykite šią žemę paveldėti devynioms giminėms ir pusei Manaso giminės. Jozuė pakilo ir padarė, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
15 Ir jis padalijo visą žemę Izraelio giminėms paveldėti pagal jų dalis.
16 Levio giminei jis nedavė paveldėjimo; Viešpaties aukos yra jų paveldėjimas, kaip Viešpats buvo apie juos kalbėjęs per Mozę.
17 Jozuė atidavė Hebrono kalną Jefunės sūnui Kalebui – vieną dalį aukščiau jo brolių, kaip Viešpats buvo įsakęs per Mozę.
18Todėl Hebronas tapo Kalebo ir jo vaikų paveldu iki šios dienos.
19 Ir Jozuė burtų keliu padalijo visą kraštą paveldėti visam Izraeliui, kaip Viešpats jam buvo įsakęs.
20 Izraelitai davė levitams miestus iš savo paveldėjimo, ganyklas jų galvijams ir turtui, kaip Viešpats buvo įsakęs Mozei, taip izraelitai ir pasidalijo žemę burtų keliu, didelę ir mažą.
21 Jie išėjo paveldėti žemės pagal savo ribas, ir izraelitai davė paveldėjimą tarp jų ir Nūno sūnui Jozuei.
22 Viešpaties žodžiu jie davė jam miestą, kurio jis reikalavo – Timnat Serachą Efraimo kalnyne. Jis atstatė miestą ir jame apsigyveno.
23 Tai yra paveldėjimai, kuriuos kunigas Elazeras, Nūno sūnus Jozuė ir giminių tėvų vadovai padalino izraelitams burtų keliu Šilojuje Viešpaties akivaizdoje, prie Palapinės įėjimo, ir jie nustojo dalyti žemę.
24 Viešpats atidavė žemę izraelitams, ir jie ją paveldėjo, kaip Viešpats buvo jiems pažadėjęs ir kaip Viešpats buvo prisiekęs jų protėviams.
25 Viešpats suteikė izraelitams ramybę nuo visų aplinkinių priešų, ir niekas neatsilaikė prieš juos. Viešpats atidavė visus jų priešus į jų rankas. Niekas neliko neįvykdyta iš viso to gero, ką Viešpats buvo pažadėjęs izraelitams, ir Viešpats visa įvykdė.
26 Jozuė sušaukė visus izraelitus, palaimino juos ir įsakė tarnauti Viešpačiui, o paskui juos išleido, ir jie grįžo kiekvienas į savo miestą ir kiekvienas į savo paveldą.
27 Izraelitai tarnavo Viešpačiui per visas Jozuės dienas. Viešpats suteikė jiems poilsį nuo visų aplinkinių, ir jie saugiai gyveno savo miestuose.
28 Tomis dienomis mirė Kitimų karalius Abianas trisdešimt aštuntaisiais savo valdymo metais, tai yra septintaisiais jo valdymo Edome metais. Jis buvo palaidotas jo vietoje, kurią jis sau buvo pasistatęs, o Latinas karaliavo jo vietoje penkiasdešimt metų.
29 Savo valdymo metu jis išvedė armiją ir išėjo kovoti su Britanijos ir Kernanijos gyventojais, Javano sūnaus Eliziejaus palikuonimis, ir nugalėjo juos bei pavertė duokle.
30 Tada jis išgirdo, kad Edomas sukilo prieš Kitimų valdžią, ir Latinas nužygiavo pas juos, sumušė juos, pavergė ir atidavo Kitimų vaikams. Taip Edomas tapo viena karalyste su Kitimų vaikais visoms dienoms.
31 Daugelį metų Edome nebuvo karaliaus, ir jų valdžia buvo Kitimų vaikų ir jų karaliaus rankose.
32 Dvidešimt šeštaisiais metais po to, kai izraelitai perėjo Jordaną, tai yra šešiasdešimt šeštaisiais metais po to, kai izraelitai išėjo iš Egipto, Jozuė paseno, sulaukė garbaus amžiaus, tais laikais jam buvo šimtas aštuoneri metai.
33 Jozuė sušaukė visą Izraelį – jų vyresniuosius, teisėjus ir pareigūnus, kai Viešpats suteikė visiems izraelitams ramybę nuo visų aplinkinių priešų. Jozuė tarė Izraelio vyresniesiems ir teisėjams: „Štai aš pasenau, sulaukiau žilo amžiaus, ir jūs matėte, ką Viešpats padarė visoms tautoms, kurias Jis išvarė prieš jūsų akis. Juk Viešpats kovojo už jus.“
34 Tad dabar būkite stiprūs, kad laikytumėtės ir vykdytumėte visus Mozės įstatymo žodžius, nenukryptumėte nuo jo nei į dešinę, nei į kairę ir neitumėte pas tas tautas, kurios išliko krašte; neminėkite jų dievų vardų, bet glaudykitės prie Viešpaties, savo Dievo, kaip ir iki šios dienos.
35 Jozuė labai ragino izraelitus tarnauti Viešpačiui visas savo dienas.
36 Visi izraelitai tarė: „Mes tarnausime Viešpačiui, savo Dievui, visas savo dienas – mes, mūsų vaikai, mūsų vaikų vaikai ir mūsų palikuonys per amžius.“
37 Tą dieną Jozuė sudarė sandorą su tauta ir išleido izraelitus, ir jie grįžo kiekvienas į savo paveldėjimą ir į savo miestą.
38 Tomis dienomis, kai izraelitai saugiai gyveno savo miestuose, jie laidojo savo protėvių genčių karstus, kuriuos jie buvo atsigabenę iš Egipto, kiekvienas savo vaikų paveldėjime. Dvylika Jokūbo sūnų izraelitai laidojo, kiekvienas savo vaikų nuosavybėje.
39 Šitie yra vardai miestų, kuriuose buvo palaidoti dvylika Jokūbo sūnų, kuriuos Izraelio vaikai buvo parsivedę iš Egipto.
40 Jie palaidojo Rubeną ir Gadą šioje Jordano pusėje, Romijoje, kurią Mozė buvo davęs jų vaikams.
41 Simeoną ir Levį jie palaidojo Maudos mieste, kurį jis buvo davęs Simeono vaikams, o miesto priemiestis buvo skirtas Levio vaikams.
42 Judą jie palaidojo Benjamino mieste priešais Betliejų.
43 Isacharo ir Zebulono kaulus jie palaidojo Sidone, jų vaikams atitekusioje dalyje.
44 Danas buvo palaidotas savo vaikų mieste Eštaelyje, o Naftalis ir Ašeras – Kadeš-Naftalyje, kiekvienas savo vietoje, kurią buvo davęs savo vaikams.
45 Juozapo kaulus jie palaidojo Sicheme, toje lauko dalyje, kurią Jokūbas buvo nupirkęs iš Hamoro ir kuri tapo Juozapo paveldėjimu.

46 Benjaminą palaidojo Jeruzalėje priešais jebusitų miestą, kuris buvo atiduotas Benjamino vaikams; izraelitai laidojo savo tėvus, kiekvienas savo vaikų mieste.
47 Po dvejų metų mirė Nūno sūnus Jozuė, būdamas šimto dešimties metų. Laikotarpis, kurį Jozuė teisė Izraelį, buvo dvidešimt aštuoneri metai, ir Izraelis tarnavo Viešpačiui visas savo gyvenimo dienas.
48 O kiti Jozuės reikalai, jo mūšiai, jo barimai, kuriais jis barė Izraelį, ir visa, ką jis jiems buvo įsakęs, ir miestų, kuriuos izraelitai valdė jo dienomis, pavadinimai – štai jie aprašyti Jozuės žodžių izraelitams knygoje ir Viešpaties karų knygoje, kurią parašė Mozė, Jozuė ir izraelitai.
49 Izraelitai palaidojo Jozuę jo paveldėjimo teritorijoje, Timnat Serache, kuri jam buvo duota Efraimo kalnyne.
50 Tomis dienomis mirė Aarono sūnus Elazeras. Jis buvo palaidotas jo sūnaus Fineho kalvoje, kuri jam buvo duota Efraimo kalnyne.

91 SKYRIUS

1 Tuo metu, po Jozuės mirties, kanaaniečių vaikai vis dar buvo krašte, ir izraelitai nusprendė juos išvaryti.
2 Izraelitai klausė Viešpaties: „Kas iš mūsų pirmas eis kariauti su kanaaniečiais?“ Viešpats atsakė: „Judas eis.“
3 Judo vaikai tarė Simeonui: „Eik su mumis į mūsų burtų kelius, ir mes kovosime su kanaaniečiais. Mes taip pat eisime su tavimi į tavo burtų kelią.“ Taigi Simeono vaikai ėjo su Judo vaikais.
4 Judo vaikai išėjo ir kovojo su kanaaniečiais, todėl Viešpats atidavė kanaaniečius į Judo vaikų rankas, ir jie sumušė juos Bezeke – dešimt tūkstančių vyrų.
5 Jie kovojo su Adonibezeku Bezeke, ir šis pabėgo nuo jų. Jie vijosi jį ir sugavo, sučiupo ir nukirto jam nykščius ir didžiuosius kojų pirštus.
6 Adonibezekas tarė: „Trysdešimt karalių, kuriems nukirsti nykščiai ir didžiieji kojų pirštai, surinko savo maistą po mano stalu, kaip ir aš dariau, taip Dievas man atlygino. Jie atvedė jį į Jeruzalę, ir jis ten mirė.“
7 Simeono vaikai išėjo su Judo vaikais ir sumušė kanaaniečius kardu.
8 Viešpats buvo su Judo vaikais, ir jie užvaldė kalną. Juozapo vaikai nuėjo į Betelį, tai yra Lūzą, ir Viešpats buvo su jais.
9 Juozapo vaikai iššvalgė Betelį, ir sargybiniai pamatė vyrą, išeinantį iš miesto, ir jį sugavo, ir tarė: „Parodyk mums miesto įėjimą, ir mes tau būsime maloningi.“
10 Tas vyras parodė jiems miesto įėjimą, ir Juozapo vaikai atėjo ir sutriuškino miestą kardu.
11 Jie išsiuntė vyrą su jo šeima, ir jis nuvyko pas hetitus, pastatė miestą ir pavadino jį Lūzu. Visi izraelitai gyveno savo miestuose, ir izraelitai gyveno savo miestuose. Izraelitai tarnavo Viešpačiui per visas Jozuės dienas ir per visas dienas vyresniųjų, kurie prailgino savo dienas po Jozuės ir matė didingus Viešpaties darbus, kuriuos Jis buvo atlikęs Izraeliui.
12 Po Jozuės mirties vyresnieji teisė Izraelį septyniolika metų.
13 Visi vyresnieji taip pat kovojo Izraelio mūšiuose prieš kanaaniečius, ir Viešpats išvijo kanaaniečius prieš izraelitams, kad apgyvendintų izraelitus jų žemėje.
14 Jis įvykdė visus žodžius, kuriuos buvo kalbėjęs Abraomui, Izaokui ir Jokūbui, ir priesaiką, kuria buvo prisiekęs duoti jiems ir jų vaikams kanaaniečių žemę.
15 Viešpats atidavė izraelitams visą Kanaano žemę, kaip buvo prisiekęs jų protėviams, ir Viešpats suteikė jiems ramybę nuo aplinkinių, ir izraelitai saugiai gyveno savo miestuose.
16 Garbė Viešpačiui per amžius, amen ir amen.
17 Sustiprinkite save ir tegul būna drąsūs visų jūsų, kurie pasitiki Viešpačiu, širdys. Pabaiga.